RENAȘTEM ÎMPREUNĂ

VOLUMUL II DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

SAMANTHA YOUNG

18+ MIDNIGHT BOOKS

Scanned with CamScanner

Renaștem împreună – al doilea volum din *Saga Familiei Adair*.

Acțiunea îl are în prim-plan pe Thane, fratele mai mic și mai carismatic al lui Lachlan, și pe Regan, sora vitregă a lui Rolyn. Povestea lor te transporă în lumea frumoasă din Anfinsch și în mijlocul familiei Adair, iar pasiunea lor arzătoare va deveni pentru tine o aventură care te va ajuta să descoperi ținuturile scoțiene, cu un strop de magie hollywoodiană.

Vei avea parte de o poveste de dragoste fierbinte, dar cumva interzisă, pentru că Thane este văduv, iar Regan este bona copiilor lui. Dinamica dintre ei este plină de tensiune și te ține cu sufletul la gură, cu atât mai mult cu cât, dincolo de flăcări iubirii, pândește un pericol care îți dă fiori.

„Din ce în ce mai bun. Nu credeam că poate să mi placă mai mult decât primul volum, dar e mai mult decât perfect. Și este atât de fierbinte povestea, încât ai nevoie de un duș rece după ce o citești."

– *Sarah Echavarre Smith*, autoare

„O poveste de dragoste epică, ce va rămâne mereu în sufletul meu."

– *Catherine Cowles*, autoare

MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-606-[illegible]

SAMANTHA YOUNG

RENAȘTEM ÎMPREUNĂ

VOLUMUL II DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

Scanned with CamScanner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA
Rămasem împreună / Samantha Young ; trad. din lb. engleză: Daria Laurian. - București : Midnight Books, 2022
ISBN 978-606-95488-3-7
I. Laurian, Daria (trad.)
821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Daria Laurian**
Redactor: **Mariana Avanu Bolel**
Corector: **Duța Udrea-Bobovel**
Tehnoredactor: **Anca Marinar**

The Adair Family Series
THERE WITH YOU
Copyright © 2020 Samantha Young

© Midnight Books 2022, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi utilizată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091 579; +40 770 584 429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

SAMANTHA YOUNG

RENAȘTEM ÎMPREUNĂ

VOLUMUL II DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

CAPITOLUL 1

REGAN

Peisajul scoțian era impresionant, o combinație perfectă și contrastantă de vegetație abundentă și stâncoase colțuroase, unde verdele strălucitor al ierbii se alătura nuanțelor de galbai și cafeniu. Coline domoale, întinzându-se la nesfârșit, piscuri uluitoare și albii de râuri. Dar priveliștea superbă mă lăsa rece. Taxiul străbătea ținutul Highlands, dintre comitatele Inverness și Sutherland, îndreptându-se spre domeniul Ardnoch. Ochii vedeau, dar inima nu simțea nimic. Nu simțeam decât cum mi se strânge stomacul de emoție.

Ideea de a pleca din Boston și a mă stabili în Scoția îmi venise abia când avionul de la Londra începuse să coboare spre Inverness. Acel aeroport din Highlands era cum nu se poate mai pitoresc, pe malul unui lac sau loch, cum i se spune în Scoția. Lacul era înconjurat de colinele a căror imagine îți venea în minte de îndată ce auzeai cuvintele „Highlands, Scoția".

Și totuși, în clipa când roțile au atins pista de aterizare, m-a cuprins o senzație de greață.

Cu genunchii zvâcnind, am văzut cum se scurgeau secundele pe ceasul telefonului și am lucrat să-mi recapăt suflul. Serpentinele drumului nu făceau decât să-mi accentuere senzația de vomă pe care mi-o dădea emoția.

— Mai avem mult? l-am întrebat încă o dată pe șofer.

El m-a privit în oglinda retrovizoare.

— Mai sunt zece minute până la Ardnoch.

I-a apărut o cută între sprâncene.

— Sunteți sigură că vă vor da drumul înăuntru? Ar fi păcat ca după atâta drum să faceți cale întoarsă.

Era a treia oară când îmi punea aceeași întrebare. Și pe bună dreptate. Destinația noastră era domeniul și castelul Ardnoch, un club exclusivist pentru elita din industria filmului și a televiziunii. Ca să fie admiși în club, potențialii membri trebuiau să achite o sumă colosală, asta pe lângă taxele anuale. Proprietarul clubului era un fost star de la Hollywood, actorul scoțian Lachlan Adair. Domeniul aparținuse cândva familiei lui, iar el înființase aici un club prestigios și exclusivist.

Cunoșteam aceste amănunte, fiindcă Lachlan Adair era iubitul surorii mele mai mari.

— Sunt sigură.

Gândul la Robyn mi-a intensificat agitația din stomac. Abia așteptam s-o revăd... și totuși îmi era teamă. Făcusem atâtea greșeli și nu prea știam cum aș fi putut să le repar.

Niciodată nu mă pricepusem să-mi recunosc sau să-mi îndrept greșelile. Robyn fusese întotdeauna sfătuitoarea mea. Acum nu mai era.

Pe lângă junghiurile din stomac, am simțit deodată o durere ascuțită în piept.

— Niciodată n-am avut o cursă la Ardnoch. Nevastă-mea o să fie foarte curioasă. Să vă zic ceva. Nevastă-mea e moartă după tot ce ține de celebrităților de aici, știți? Mă pune s-o aduc până aici, doar-doar va zări vreun actor faimos. Sau pe Adair. Noi suntem din Macduff, la nord-est de aici, și ne-am mutat la Stock, adică Inverness, știți? Ne-am mutat acum câțiva ani, ca să fim mai aproape de copii și de nepoți, dar uneori mă întreb dacă nu cumva nevastă-mea a vrut să venim aici ca să fie mai aproape de Ardnoch.

Șoferul a chicotit, fără să-și dea seama că nu pricepeam o iotă din ce spunea el cu accent scoțian. Oare toți în Scoția vorbeau așa? Dacă da, eram pierdută.

— E bine că am ajuns într-o zi așa de frumoasă. Ca să vedeți Highlands în toată frumusețea lui. Dar să fiți pregătită, că

vremea poate fi tare mohorâtă și vara-i pe sfârșite. Sper că v-ați mai luat și alt bagaj în afară de costumul de baie. V-ați adus pulovere de lână și cizme de cauciuc, nu? Umezeala se poate preschimba în frig cumplit, cât ai clipi.

După ton, îmi pusese o întrebare.

— Da, am răspuns.

— Atunci e bine. Mă bucur să văd că ați venit pregătită, isteață fată!

S-a uitat atent la mine în oglinda retrovizoare.

— Sigur sunteți bine? Îmi pareți cam palidă.

N-am înțeles decât pe jumătate.

— Sunt bine.

Nu era chiar o minciună. Pe undeva, eram speriată de moarte că aveam s-o revăd pe Robyn, dar în aceeași măsură îmi părea bine că plecasem din Boston și că mă îndreptam spre unul dintre cele mai bine păzite locuri de pe planetă. Mai ales după ce unul dintre foștii membri ai clubului îi hărțuise pe Lachlan și pe sora mea, ba chiar fusese la un pas de a-i ucide.

Gândul m-a făcut să schițez o grimasă de îngrijorare. Nici nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să i se întâmple ceva surorii mele. De unde și motivul pentru care relația noastră ajunsese într-un asemenea impas.

De multă vreme ar fi trebuit să merg s-o văd pe Robyn. Nu aveam nicio scuză.

Robyn, sora mea mai mare, eroina mea, iubirea vieții mele, care probabil mă ura.

Oare ce trebuia să fac?

Cum să mă port cu ea?

În felul meu nonșalant dintotdeauna?

Sau trebuia să-i cad în genunchi și s-o rog să mă ierte?

M-am crispat la gândul ultimei variante. Nu eram genul care să cadă în genunchi și să-și ceară iertare. Și totuși, nimeni în afară de Robyn nu merita un astfel de gest.

Trecuse prin cele mai cumplite optsprezece luni din viața ei. Iar eu unde fusesem?

Mă ascunsesem.

Am simțit înțepătura lacrimilor și mi-am mușcat buza ca să nu plâng. Priveam pădurile pe lângă care treceam, dar fără să le văd. Niciodată până atunci nu avusesem o mai mare nevoie să joc teatru.

— Aproape e-am ajuns! m-a anunțat șoferul.

Am auzit semnalizatorul, apoi am cotit spre dreapta, pornind pe o alee scurtă, cu pietriș. În fața noastră se înălțau un zid mare de cărămidă și o poartă masivă din fier forjat, care ne blocau calea.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Habar n-am.

Șoferul și-a întins gâtul ca să se uite la mine.

— Aveți numărul de telefon al cuiva dinăuntru?

Aveam. Aveam numărul internațional al lui Robyn, dar nu-l folosisem niciodată. Speram că voi ajunge cumva s-o văd fără probleme. Poate urma să vină la poartă chiar unchiul Mac.

Gândul la unchiul Mac mi-a stârnit sentimente contradictorii. Pe de o parte, mă bucuram să-l revăd pe tatăl natural al lui Robyn, dar pe de altă parte, încă îi purtam pică pentru cât suferise sora mea când o abandonase.

Robyn și cu mine eram surori vitrege. Tatăl meu era Seth Penhaligon, un detectiv din Boston. Tatăl lui Robyn, Mac, era scoțian și o cunoscuse pe Stacey, mama mea, când venise în State să locuiască la o rudă de-a lui. Mințise în privința vârstei (pe atunci avea doar 16 ani!) și o lăsase însărcinată pe mama mea (încă în liceu) cu Robyn. Curând după aceea se despărțiseră, iar Mac i-l prezentase mamei pe tatăl meu. Între timp, Mac devenise polițist, coleg cu tata, deși în cele din urmă ieșise din poliție și se angajase ca agent de pază particular.

Îl adorasem pe unchiul Mac. Era un scoțian voinic și frumos, care spunea cele mai uimitoare povești. Când eu

aveam vreo 8 ani, iar Robyn 12, unchiul Mac se angajase în echipa de bodyguarzi a unui tânăr actor de la Hollywood, Lachlan Adair. O mai vizitase pe Robyn când împlinise 14 ani, după care nu mai știusem nimic de el.

Până în urmă cu șase luni, când Robyn venise în Scoția ca să-și clarifice relația cu el. Mac era acum șeful pazei de pe domeniul Ardnoch.

Iar Robyn obținuse mult mai mult decât se așteptase.

Am simțit un junghi de remușcare în stomac.

— Ei, bine? m-a întrebat taximetristul.

— Păi...

Am aruncat o privire la telefon. Fir-ar să fie, îmi închipuisem că la poartă aveam să găsesc o gheretă cu un paznic. Am vrut să-i ofer taximetristului o explicație șubredă despre motivul pentru care nu voiam s-o sun pe unica persoană care îmi putea înlesni accesul pe domeniu, dar n-am apucat să deschid gura, fiindcă omul mi-a spus:

— Vine cineva.

Am ridicat privirea și am văzut un Range Rover negru venind pe aleea cu pietriș, străjuită de o parte și de alta de pădure. Mașina s-a oprit și din ea a coborât un bărbat. Era foarte elegant pentru un paznic: purta pantaloni negri, o cămașă neagră, frumos croită, și ochelari de soare. Am remarcat că avea o cască în urechea stângă.

— Acum e rândul dumneavoastră, mi-a spus șoferul.

Am tras aer în piept și am coborât din taxi, clătinându-mă pe picioare din pricina tocurilor înalte, care jucau pe pietriș. Mi-am îndreptat umerii, am arborat un surâs strălucitor și m-am îndreptat cu pași siguri spre poartă, fără să iau în seamă cum îmi scăpau tocurile într-o parte și în alta.

— Aici e o proprietate privată. Trebuie să vă rog să plecați, a spus bărbatul din spatele porții, cu un accent scoțian ceva mai blând, pe care am reușit să-l înțeleg.

— Nu prea cred, frumosule! am zâmbit cu larg, prinzându-mă cu mâna de o bară a porții. Am venit s-o văd pe sora mea.

Expresia lui – atât cât puteam vedea în spatele ochelarilor negri – a rămas neschimbată.

— Și despre cine-i vorba?

— Despre iubita șefului tău.

— Adică?

Deși emoționată la culme, am zâmbit totuși sincer. Tipul arăta super.

— Sunt Regan Penhaligon. Sora lui Robyn.

Mi s-a părut că sesizez o ușoară schimbare de atitudine, dar nu eram sigură.

— Aveți un act de identitate?

— Ă... am pașaportul.

— Aș dori să-l văd.

— Uau, văd că aici chiar luați securitatea în serios!

Mie, una, îmi convine.

M-am întors la taxi și am deschis portiera din dreapta.

— E totul în regulă? m-a întrebat taximetristul, în timp ce scotoceam prin poșetă în căutarea pașaportului.

— Terminatorul de la poartă vrea să vadă un act.

Taximetristul a chicotit, iar eu mi-am luat pașaportul.

Aș fi vrut să alerg pe aleea cu pietriș. Acum, că eram la un pas de a-mi vedea sora, voiam ca totul să se termine cât mai repede. Trebuia să știu dacă mă ura sau dacă vom reuși să depășim momentele dificile din relația noastră. Cu toate acestea, mândria m-a făcut să adopt o atitudine rece și nepăsătoare. M-am îndreptat spre poartă.

— Poftim, am spus, întinzându-i paznicului pașaportul, printre barele porții.

El l-a luat și l-a deschis. A aruncat o privire rapidă și mi-a spus:

— Așteptați o clipă, vă rog.

Am rămas lipită de poartă, în timp ce el s-a dus la SUV, s-a aplecat și a vorbit cu cineva care habar n-aveam cine este, fără ca eu să aud ceva. După câteva clipe a revenit la mine.

— Vreau ca dumneavoastră și taximetristul să-mi predați orice dispozitive de înregistrare. Telefoane, aparate foto și altele asemenea.

— Vorbești serios?

El n-a avut nicio reacție.

Vorbise serios.

Am oftat și i-am întins mobilul, apoi m-am dus la șofer ca să-i înștiințez că trebuia să facă același lucru. Șoferul a predat telefonul, fără să se tulbure câtuși de puțin.

— Nu te deranjează să faci asta? l-am întrebat încet, aplecându-mă spre geamul lui.

— O, nu. Ar fi putut să vă ducă cu mașina lui. Asta înseamnă că vă duc eu. Puțini au ocazia să intre cu mașina pe domeniul Ardnoch. Să vedeți ce o să zică nevastă-mea!

— Atunci, foarte bine!

Bucuroasă că șoferul era încântat de situație, i-am întins paznicului telefonul lui. Paznicul l-a luat și mi-a dat instrucțiuni.

— Spuneți-i șoferului că poarta se va deschide pentru câteva momente. Trebuie să meargă exact în urma mea și să nu se abată de la drum. După ce vă ducem la sora dumneavoastră, îl vom escorta înapoi până la poartă și-i vom înapoia telefonul.

Atitudinea lui militărească m-a amuzat atât de mult, încât aproape că mi-a fugit gândul de la Robyn.

— Da, să trăiți, dom' sergent!

M-am întors la taxiul meu. Am urcat în mașină, i-am spus șoferului ce avea de făcut și am așteptat. Range Roverul a întors pe loc, apoi poarta s-a deschis.

Fluturii din stomac au devenit și mai insistenți. Șoferul a scos o exclamație încântată.

— Lui Carolann a mea n-o să-i vină să-și creadă urechilor. Păcat că mi-au luat telefonul. Mi-ar fi plăcut să fac câteva poze.

N-am fost în stare să-i răspund.

Mi-am lipit fruntea de geam, iar taxiul a înaintat încet pe aleea cu pietriș și prin pădure. Razele soarelui se prelingeau printre copaci, făcând un joc de umbre și lumini în calea celor două vehicule. După câtva timp, am lăsat pădurea în urmă și am ieșit la lumina soarelui, dând cu ochii de pajiști perfect întreținute. Și nesfârșite. Perfect plate până la clădirea care se zărea în depărtare, pajiștile făceau apoi treptat loc colinelor. Stegulețele postate ici-colo pe peluzele mai îndepărtate sugerau că acolo era un teren de golf.

Aleea cu pietriș ducea către construcția imensă din fața noastră.

Nu o construcție oarecare.

Ci un castel.

Iubitul surorii mele deținea un castel.

Cu turle și toate celelalte.

— Mișculița... am șoptit, în timp ce ne apropiam.

Castelul avea șase nivele și părea vechi de când lumea. Un fel de Downtown Abbey, dar mai mare. Gândul la Downtown Abbey mi-a reamintit cum mă uitam la serial cu sora mea. M-a săgetat un junghi în piept, iar zvârnetul din stomac s-a întețit. Am remarcat drapelul cu Crucea Sfântului Andrei fluturând pe parapet și am răsuflat adânc.

Abia atunci i-am zărit pe oamenii adunați în fața acelei construcții grandioase, așteptând sosirea noastră.

Așteptându-mă pe mine.

Taxiul a tras la intrare. Eu nu aveam ochi decât pentru sora mea.

Robyn.

Stătea lipită de un bărbat, cu ochii la taxiul meu. Purta echipament de gimnastică, era machiată foarte discret și avea părul strâns la spate într-o coadă de cal.

Niciodată nu arătase mai frumoasă.

M-au năpădit amintirile. Mi-a venit să sar din mașină, să alerg la ea și s-o strâng în brațe. Să las totul în seama ei.

Dar știam că asta nu se mai poate.

CAPITOLUL 2

REGAN

Privirea inexpresivă cu care mă fixa Robyn m-a făcut să-mi dau seama ce greșeală cumplită săvârșisem salutând-o astfel.

Îmi cunoșteam sora mai bine decât oricine altcineva.

Sub mânia ei, pe care o vedeam limpede, se ascundea durere.

Nu i-am luat în seamă pe cei doi bărbați de lângă Robyn. Am renunțat la zâmbet și m-am îndreptat spre ea.

— Mi-a fost dor *de tine*, am mărturisit.

Robyn s-a desprins din îmbrățișarea bărbatului, care neîndoielnic era Lachlan, și s-a apropiat de mine cu brațele încrucișate, într-o atitudine defensivă.

— Ciudat, dar nu mi s-a părut deloc să-ți fi fost dor de mine în ultimul an și jumătate. Nici după ce am fost împușcată, nici după ce tatăl meu a fost înjunghiat, nici după ce Lucy Wainwright a încercat să ne ucidă pe Lachlan și pe mine.

M-am străduit să nu mă arăt afectată de vorbele ei și mi-am înghițit nodul din gât. Sora mea lucrase în poliție și fusese rănită în misiune. Din acel moment viața mea o luase razna. Robyn ieșise din poliție, începuse o afacere ca fotograf și, la vreun an după ce fusese împușcată, plecase în Scoția ca să încerce să se apropie de tatăl ei, Mac Galbraith. Mama și tata spuneau că reușise să reînnoade relația cu Mac, dar se îndrăgostise de șeful și totodată cel mai bun prieten al lui, Lachlan Adair.

Cât despre Lucy Wainwright, aceasta era o actriță câștigătoare a unui Oscar, fostă membră a clubului și bună prietenă cu Lachlan. Totuși, din câte îmi povestise mama, își dorise mai mult decât o simplă prietenie și, când constatase că nu era posibil, începuse să lase mesaje de amenințare în diverse locuri de pe proprietate. Situația se agravase când mecanicul de la Ardnoch îi devenise aliat în făcut lucruri rele. Mecanicul îl înjunghiase pe Mac, o atacase pe Robyn, o împinsese cu camionul în afara carosabilului, apoi o ajutase pe Lucy să-l răpească pe Lachlan. Robyn era cea care-l găsise pe Lachlan și, cu ajutorul unui fermier din partea locului, scăpaseră amândoi nevătămați. Spre deosebire de mecanic. Lucy îl ucisese înainte de a încerca s-o ucidă și pe sora mea. Acum, actrița urma să aibă parte de un proces, ceea ce însemna că sora mea avea să fie chemată în calitate de martor.

Nu aveam nicio scuză pentru absența mea din viața lui Robyn în timp ce trecuse prin toate acestea.

În orice caz, nu una valabilă.

Robyn era cea curajoasă. Eu fusesem o laşă.

— Acum sunt aici.

Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept.

Am închis ochii ca să-mi rețin lacrimile și mi-am dat seama că sora mea își schimbase parfumul. Ani la rând folosise aceeași marcă. Chiar îi cumpărasem un astfel de parfum de la aeroport. Dar acum mirosea altfel.

Și o simțeam altfel.

O simțeam țeapănă și încordată în brațele mele.

Cândva nu exista nimic mai grozav pe lume decât îmbrățișarea lui Robyn.

Înțelegând că nu avea de gând să-mi răspundă la îmbrățișare, m-am retras cu inima strânsă. În clipa următoare, a scos un sunet ciudat din fundul gâtului și m-a cuprins în brațe.

Am simțit în nas usturimea lacrimilor și mi-am îngropat obrazul în umărul ei, agățându-mă de ea. Mă ținea

în brațe atât de strâns, încât abia mai reușeam să respir, dar nu-mi păsa.

— Îmi vine să te strâng de gât, mi-a șoptit ea răgușit.

Glasul ei exprima durere. Am deschis ochii și am întâlnit privirea albastră și rece a lui Lachlan. Și-a ingustat pleoapele, apoi și-a îmblânzit expresia feței, ca și cum ar fi citit ceva pe chipul meu. Descumpănită, m-am desprins din îmbrățișarea lui Robyn și am plesnit-o în glumă peste braț.

— Dar ce anostă ar fi lumea dacă ai face asta!

Sora mea m-a studiat cu ochii ei pătrunzători, a căror culoare se schimba tot timpul. Întotdeauna o invidiasem pentru ochii pe care-i moștenise de la Mac. Deși amândouă aveam aceiași ochi căprui mari și alungiți, doar ai lui Robyn își schimbau culoarea în funcție de starea ei de spirit sau de culorile din jur. Ai mei erau căprui și atât.

— Ăăă... îmi cer scuze că vă întrerup, dar să știți că aparatul taxează în continuare, am auzit glasul șoferului undeva în spatele meu.

— Poftim?

Mi-am încrețit nasul, nedumerită.

— Aparatul. Să știți că taxează, a repetat el de parcă aș fi fost surdă.

Sinceră să fiu, faptul că vorbise mai tare și mai rar mă făcuse să disting cuvântul „taxează" și de aici am dedus ce voia să spună.

— La naiba! Okay.

I-am aruncat o privire lui Robyn.

— Așteaptă o clipă, să-i plătesc.

Am colorat glasul.

— Tot drumul până aici mi-a vorbit despre un anume Ken, de parcă ar fi trebuit să știu cine-i ăla.

Un licăr vesel s-a aprins în ochii lui Robyn, care a pufnit în râs.

— Ce e?

Mi-a răspuns cu glasul întretăiat de hohote, abia stăpânindu-și râsul:

— Îți tot zicea „să știți". „Ken" înseamnă „a ști" în dialectul scoțian.

Am izbucnit în râs, la fel și Robyn.

Apoi pe chipul ei s-a așternut o umbră de neîncredere, iar momentul de veselie s-a șters la fel de repede cum apăruse.

— De plată se ocupă Jock.

Lachlan s-a apropiat și a făcut un semn din cap cuiva aflat în spatele meu. M-am întors și l-am văzut pe Sergent (adică Jock), aplecându-se să-l plătească pe taximetrist. Un tip îmbrăcat într-o versiune modernă a conceptului de livrea mi-a luat valiza din portbagaj. Locul chiar amintea de Downtown Abbey sau cel puțin de una dintre proprietățile descrise în romanele istorice picante pe care le îndrăgeam atât de mult.

— Poșeta mea e pe banchieta din față, am spus, dar tipul deja se întindea după ea. Mulțumesc! m-am adresat șoferului, făcându-i semn cu mâna, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Puteai pur și simplu să-mi răspunzi la telefoane, mi s-a adresat Robyn. Nu era nevoie să bați drumul până în Scoția.

— Bineînțeles că era nevoie. Voiam să mă asigur că ești bine. Și să văd ce te-a atras la aceste locuri.

Am încercat să nu-i arăt că mă duruse fuga ei din Boston. Oare se gândise vreun pic la mine când luase hotărârea să se mute pe alt continent?

M-am crispat, dându-mi seama că judecam într-un fel egoist. Robyn nu-mi datora nimic.

Lachlan, al cărui chip îl văzusem de milioane de ori pe ecran, era clar o parte din motiv. Înalt de peste un metru optzeci, cu umeri largi, îmbrăcat în haine care se mulau pe trupul lui de erou de acțiune, avea părul de culoarea nisipului, obrazul neras și trăsături aspre. Arăta trăsnet!

Apoi am întâlnit privirea unchiului Mac.

M-am încordat din tot trupul.

Era... departe de cum mi-l închipuisem. Arăta mai tânăr decât mă așteptam. În fond, avea doar vreo 45 de ani. Dar chiar și așa, nu-și arăta vârsta. La fel de înalt ca Lachlan, avea umerii tot atât de lați și părea chiar mai musculos în tricoul negru și mulat, care-i punea în evidență forța. Părul lui negru era înspicat cu fire albe și îl purta destul de lung, astfel că i se cârlionța la ceafă. La fel ca Lachlan, și el avea obrazul neras, după cum era la modă.

Semăna leit cu tipul din filmele *True Blood*[1] și *Magic Mike*[2] și nu arăta mai în vârstă decât Lachlan.

Nu-i mai puteam spune „unchiul Mac". Ar fi sunat prea ciudat.

— Doamne, Mac, au trecut ani întregi, și tot nu îmbătrânești!

L-am privit cu un aer gânditor.

— Presupun că, dacă Robyn te-a iertat, ar trebui să te ierte și eu, nu?

Mac m-a cercetat cu privirea.

— A trecut mult timp, Regan. Ne-am făcut griji pentru tine.

Zâmbetul mi-a înghețat pe buze.

— Griji pentru mai? De ce? Știi bine că sunt nemaipomenită.

M-am răsucit pe călcâie și am arătat spre castel.

— La fel ca Robyn, asta-i clar.

Am privit peste umăr spre sora mea.

— Un iubit care are un castel. Super!

— Logodnic, m-a corectat Robyn, ridicând mâna stângă.

---

1 Serialul *O sabie foarte* (2008) (n. tr.).

2 Film american (2012) (n. tr.)

Pe deget avea un diamant care scânteia orbitor în lumina soarelui.

Am rămas fără suflare.

Robyn era logodită.

Urma să se *mărite* cu Lachlan Adair.

Sora mea era logodită, iar eu nici nu știusem?

Asta însemna că nu avea să se mai întoarcă niciodată la Boston.

Îmi venea să țip la ea. Îmi venea să-i spun lui Lachlan să se ducă dracului. De ce nu putea să se însoare cu una dintre milioanele de femei care îi făcuseră ochi dulci în decursul anilor?

Știam însă de ce.

Niciuna nu era cu Robyn.

Robyn era deosebită.

Iar nemernicul pusese mâna pe ea și o răpise de lângă mine.

Lachlan mă sfredelea cu privirea, încercând să ghicească ce era în mintea mea. M-am străduit să-mi ascund furia pe care o resimțeam la adresa lui, am dat nepăsătoare din umeri și am ridicat brațele, exclamând puțin cam pițigăiat:

— Atunci, e cazul să deschidem o șampanie!

Sora mea greșise atunci când mă convinsese să nu plec la New York pentru a mă dedica artei teatrale. Aș fi fost o actriță desăvârșită.

În loc de șampanie, Robyn și Lachlan mă suiseră în alt Range Rover, împreună cu bagajul meu, spunându-mi că urma să locuiesc cu ei în casa lui Lachlan. Era o veste neplăcută, dar m-am silit să nu arăt, prefăcându-mă că-mi era indiferent. În prostia mea, îmi închipuisem că Lachlan locuia pe domeniul Ardnoch.

Unde exista o pază strictă.

Ei bine, nu era așa.

Nici măcar nu se sinchiseră să-mi arate împrejurimile înainte de a mă escorta afară de pe proprietate.

Acum, în timp ce stăteam la marginea curții din spate a lui Lachlan – o faleză ierboasă care înainta spre mare –, am simțit o emoție de care mi-a fost rușine.

Invidie.

O briză răcoroasă și invioratoare de seară îmi învăluia trupul, făcând ca poalele scurte ale rochiei mele să fluture primejdios. Dar nu-mi păsa. Cine mă putea vedea? Casa logodnicului surorii mele era la marginea lumii. De n-ar fi existat casa identică de alături, aș fi avut senzația că mă găsesc într-o zonă necunoscută și pustie a planetei.

Logodnicul surorii mele.

Am simțit același nod dureros în gât.

M-am străduit să-mi rețin lacrimile, care mă făceau să mă simt ca un copil nepotincios. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Robyn strângându-l în brațe pe Lachlan în timp ce eu așteptam pe banceta din spate a SUV-ului. El își lipise fruntea de a ei, murmurându-i ceva. Era limpede că o întreba dacă totul e bine.

Nu știu ce-i răspunsese ea, dar puteam ghici că nu era de bine. Se sărutaseră lung, un sărut încărcat de atâta afecțiune, încât îmi ferisem privirea. Mi se păruse nepotrivit să mă uit la ei.

Lăsând deoparte locurile incredibil de frumoase în care mă aflam, ceea ce mă descumpănea cel mai mult era relația lui Robyn cu Lachlan. Niciodată n-o văzusem atât de atașată de un bărbat. Se uita la el... de parcă ar fi însemnat totul pentru ea. Și invers.

M-am silit să-mi înăbuș invidia.

Nu fiindcă Robyn găsise o asemenea iubire, îi doream asta. Îi doream să aibă parte de viața cea mai împlinită și mai uimitoare la care ar fi putut visa cineva. Numai că acum, pentru că întâlnise această iubire, avea să se îndepărteze și mai mult.

logodnicul ei.

— Când v-ați logodit? o întrebasem când urcaseră amândoi în mașină.

— Tocmai i-am cerut mâna, îmi răspunsese Lachlan.

Asta mă făcuse să mă simt ceva mai bine. Crezusem că Robyn îi anunțase deja pe mama și pe tata și că omisese deocamdată s-o facă față de mine. Iar gândul că mi-ar fi ascuns o veste atât de importantă mă durase.

Cea ce era o mare ipocrizie din partea mea, din moment ce eu îi ascunsesem totul despre mine mai mult de un an de zile.

Și totuși, Robyn urma să se mărite.

Și nu cu fiecine, ci cu Lachlan Adair.

Știind cât de mult îl detestase Robyn, socotindu-l vinovat de faptul că tatăl ei o abandonase, pentru mine fusese un șoc să aud de la părinții noștri că avea o relație cu el și că locuia în Scoția.

Acum noi două eram cele înstrăinate.

Se întorsese roata!

— *Tu cine ești?*

Am tresărit.

M-am întors spre dreapta, de unde venise glasul acela subțirel de copil.

Între curtea lui Lachlan și cea a vecinului nu exista niciun gard despărțitor, ceea ce mi se părea bizar. Casa lui Lachlan, frumoasă și modernă, clar proiectată de un arhitect, se ridica pe buza falezei, într-un loc pe care el îl numea Caelmore, chiar lângă satul Ardnoch.

Simțind nevoia de o gură de aer proaspăt și nevrând ca sora mea să ghicească ce se ascundea sub atitudinea mea nepăsătoare, îmi lăsasem bagajul în camera de oaspeți luxoasă în care mă condusese Lachlan, apoi îmi scoasesem pantofii și ieșisem pe ușile duble, înalte cât peretele, din spatele casei. Ușile dădeau pe o terasă cu trepte, de unde coborâsem pe întinderea de iarbă care ducea până la marginea falezei.

Prăpastia era împrejmuită cu un gard. Văzându-i pe cei doi copii care mă priveau cu ochii măriți de curiozitate, am presupus că gardul era acolo pentru siguranța lor. Amândoi aveau părul negru și erau îmbrăcați cu bluze de un albastru pal, cu câte un logo brodat pe piept. Fetița purta o fustă cadrilată, negru cu albastru, iar băiatul, pantaloni negri. Uniforme de școală.

— Bună! i-am salutat zâmbind în timp ce mă apropiam de ei. Eu sunt Regan.

Băiatul și-a îndreptat spatele, scoțând pieptul înainte, și a luat-o repede de mână pe surioara lui.

— Nu avem voie să stăm de vorbă cu străinii.

Vorbea cu un accent britanic adorabil, în care răzbăteau ici-colo urme de dialect scoțian, mai ales când îl pronunța pe *r*.

Am dat din cap, abia stăpânindu-mi râsul.

— E un sfat foarte bun. Dar voi sunteți cei care m-ați întrebat.

Băiatul a privit supărat spre sora lui.

— E vina lui Filidh.

I-a pronunțat numele *Ay-Lay*.

— Știi că n-ai voie, Filidh.

Filidh nu i-a dat nicio atenție. Se uita la picioarele mele.

— Unde-ți sunt pantofii?

Mi-am mișcat degetele de la picioare în iarba rece și am făcut un semn spre casă.

— I-am lăsat înăuntru.

Băiatul s-a încruntat.

— Îi cunoști pe unchiul Lachlan și pe mătușa Robyn?

Parcă mi-ar fi dat un pumn în burtă.

— Mătușa Robyn? am șoptit.

Băiatul a dat din cap.

— O să fie soția unchiului Lachlan, așa că avem voie să-i spunem mătușa Robyn.

Mi s-a strâns inima.

— Locuiți în casa de alături?

El a mijit ochii, cu o expresie lămuitoare.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți răspund. Ești încă o străină.

De n-aș fi suferit de invidia care mă sleia de puteri și nu m-ar fi durut inima la gândul că sora mea plecase și-și făurise o viață nouă în care nu era loc și pentru mine, poate aș fi râs.

— Eilidh, Lewis! a răsunat un glas masculin, profund, care ne-a atras atenția.

Un bărbat înalt, cu umeri lați și o înfățișare neglijentă, s-a apropiat de noi cu pași mari. S-a oprit în spatele copiilor, punându-le protector mâna pe umeri, fără să-și ia ochii de la mine.

— Cu cine am onoarea?

Am venit spre el și l-am văzut coborându-și ochii spre picioarele mele goale. Aș fi jurat că abia și-a stăpânit un zâmbet, dar era greu de spus, fiindcă buzele lui erau înconjurate de o barbă deasă, castanie.

— Bună! am spus, întinzându-i mâna. Sunt Regan Penhaligon.

Și-a îngustat ușor pleoapele peste ochii albaștri-cenușii, apoi mi-a strâns mâna cu un gest ferm și puternic. Înainte de a-mi da drumul, i-am simțit palma aspră frecându-se de a mea.

— Ești sora lui Robyn.

— Da.

Iar tu...?

— Eu sunt fratele lui Lachlan, Thane. Ei sunt copiii mei, Eilidh și Lewis. Locuim în casa de alături. Robyn nu ne-a anunțat că vii.

Am zâmbit, dând din umeri.

— I-am făcut o surpriză, am spus cu un aer nonșalant.

Ochii lui albaştri au devenit brusc reci.

— Înţeleg.

Am avut senzaţia că, într-adevăr, înţelegea.

Am simţit că mă arde pielea de ruşine.

Nu eram o proastă. Nu numai Robyn avusese o atitudine bizară şi rece faţă de mine. Mac şi Lachlan îmi arătaseră aceeaşi răceală. Ştiam că o merit, dar tot era îngrozitor. Era limpede că Robyn le spusese amândurora că o dezamăgisem şi se părea că Lachlan povestise acelaşi lucru şi restului familiei.

— Da. Aşa-i că-i grozav? am zâmbit eu cu prefăcută încântare. N-am mai fost în Scoţia până acum. Că veni vorba, ce case superbe!

— Tati le-a proiectat, a ciripit Lewis. E arhi... arhitect. Şi eu am să mă fac arhitect.

Uau!

L-am fixat cu privirea pe Thane, pe care-l vedeam acum cu alţi ochi. Sincer vorbind, semăna mai mult cu un iăietor de lemne. Părul nisipiu şi des, barba mai mult castanie decât blondă şi care avea mare nevoie de îngrijire, hainele nu tocmai elegante. Puloverul tricotat apucase zile mai bune, iar blugii erau atât de uzaţi, încât mă miram cum nu se destrămau. În picioare avea o pereche de cizme murdare de noroi.

Înfăţişarea lui nu arăta în niciun fel că aveam în faţă un arhitect atât de talentat.

E dreptul meu şi eu n-ar fi cuvenit să ştiu că nu trebuie să judec omul după înfăţişare.

— Uimitor! am exclamat cu sinceritate. Casele sunt cu adevărat superbe.

Cele două reşedinţe arătau aproape identic, atâta doar că fiecare avea o anexă de dimensiuni diferite, dar făcută din aceleaşi materiale. Cea de pe terenul lui Thane era ceva mai mare şi putea să fie casă de oaspeţi.

În ochii lui s-a aprins o scânteie de neînţelegere.

— Mulţumesc.

— Tati, pot să-mi scot și eu pantofii? a întrebat deodată Eilidh.

Am zâmbit.

— E o senzație grozavă.

Thane a clătinat din cap.

— Ai să răceşti. Oricum e ora ceaiului.

Şi-a întors din drum copiii şi au pornit spre casă.

Eram curioasă cine era mama lor. Am aruncat o privire spre casă, întrebându-mă dacă mama lor era înăuntru şi-i aştepta.

— Thane! a răvunat vocea lui Lachlan din cealaltă curte.

— Unchiul Lachlan! a ţipat Eilidh, ţâşnind ca fulgerul pe lângă mine.

M-am întors şi l-am văzut pe Lachlan coborând în grabă scările terasei ca să-şi prindă nepoţica în braţe. Vântul m-a împiedicat să aud ce-şi spuneau. Oricum, Eilidh a izbucnit într-un râs molipsitor, iar el a luat-o în braţe şi a venit spre noi. A zâmbit larg şi brusc mi-a venit în minte o imagine dintr-un film, în care zâmbea la fel de strengăreşte şi adolescentin. Şi nu doar mi-am amintit că logodnicul surorii mele era celebru, dar mi s-a părut de o mie de ori mai atrăgător văzându-l cum se comporta cu nepoţica lui.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Regan, i s-a adresat el lui Thane.

Cum cei doi fraţi stăteau unul lângă altul, am văzut ce mult semănau. Lachlan era cu câţiva centimetri mai înalt decât Thane, cu ochii ceva mai albaştri, dar amândoi aveau aceeaşi frumuseţe aspră, scandinavă, care mă făcea să mă întreb dacă nu cumva în sângele lor scoţian era şi un strop din sângele vikingilor.

Au comunicat o clipă din priviri, dar eu eram mai perspicace decât credea lumea. Nu erau încântaţi de venirea mea. Îmi dădeam seama după maxilarul încleştat al lui Lachlan şi după expresia hămăitoare a lui Thane.

M-am prefăcut că nu-mi pasă și i-am zâmbit lui Eilidh. Fetița era fericită să se afle în brațele unchiului ei, dar continua să se uite la mine cu ochii ei mari și frumoși, albaștri-cenușii. Și-a coborât privirea spre obrazul meu și a ridicat mâinuța, ca și cum ar fi vrut să mă atingă.

— De ce sunt așa obrajii tăi atunci când zâmbești? m-a întrebat ea.

— Cum anume? am necăjit-o eu, deși știam foarte bine la ce se referea.

Moștenisem gropițele tatălui meu.

— Așa! a chicotit ea, arătând spre obrazul meu stâng.

— Se numesc gropițe, Eilidh, i-a răspuns Thane.

— Dar de ce?

Poate fiindcă eram în Scoția, înconjurată de oameni care vorbeau în dialect scoțian, mi-am amintit dintr-odată o povestioară pe care mi-o spusese cândva Mac referindu-se la gropițele din obrajii mei.

— Mi le-au dat zânele. Vezi tu, când zânele ies din lumea lor și vin în lumea noastră, ele nu vor ca muritorii să știe cine sunt. Și pentru că praful de stele care le acoperă le-ar da de gol, au făcut aceste gropițe în obrajii mei, ca să-l ascundă.

— Da?

Eilidh mă privea cu ochii mari de uimire.

Am încuviințat din cap.

— Ba nu, m-a contrazis Lewis. Nu există zâne.

— Ba da, există! s-a opus cu vehemență Eilidh. Așa ne-a zis unchiul Mac!

Am încercat să nu mă arăt mâhnită de faptul că, după ce o lăsase de izbeliște pe Robyn la Boston, Mac își făurise o viață nouă aici, în Scoția, unde acești copii îl numeau unchi.

— Tot Mac mi-a spus și mie despre gropițe și despre praful de stele.

Zâmbetul mi s-a topit atunci când, întâlnind privirea lui Lachlan, am văzut că se înăsprise brusc.

M-am uitat în altă parte, dar nu înainte de a fi remarcat curiozitatea care se aprinsese în ochii lui Thane.

— Să știți că mi-e cam foame, am spus și am pornit spre casă.

— De asta am venit și eu, a zis Lachlan, întorcându-se spre Thane. Robyn a comandat mâncare cât pentru un regiment. Nu vrei să vii și tu, împreună cu copiii? Robyn a comandat de toate, de la mâncare chinezească până la pui prăjit.

— Pui prăjit! a țipat Eilidh cu un entuziasm, pe care eu, una, nu-l mai simțisem de ani de zile.

Lachlan a schițat o grimasă, deși i se zgâlțâiau umerii de un râs abia stăpânit.

Fratele lui a privit scurt în direcția mea.

— Ești sigur că e cazul?

— Cum să nu! Robyn va fi încântată, copiii o să-i mai abată gândurile.

De la mine?

Asta durea.

— Nu știu ce să zic...

— Hai, tati, te rugăm... a spus Lewis, trăgându-l de pulover.

— Puuuui...

Eilidh a coborât glasul într-un fel caraghios, privindu-și tatăl cu o expresie de prefăcută nebunie.

— ...prăăăăjiiit...

Am râs cu toții, risipind pentru o clipă atmosfera încordată.

Poate că, într-adevăr, copiii reușeau să ne abată gândurile.

CAPITOLUL 3

REGAN

Deci soția lui Thane nu era acolo? m-am întrebat, în timp ce toată lumea punea mâncarea pe platouri alături, în bucătărie, înainte de a ne aşeza la masa cea mare din sufragerie. Nicio soție nu fusese invitată să ni se alăture la cină, prin urmare am presupus că Thane era divorțat. De fapt, nu purta verighetă.

Am văzut cum Eilidh îi arăta tatălui ei ce să-i pună pe farfurie şi am întrebat:

— De ce nu-ți faci tu pui prăjit cu de toate?

Eilidh a făcut ochii mari la mine, cu o expresie nedumerită.

— Ce-i aia?

M-am uitat la Thane.

— Îmi dai voie?

El a încuviințat şi s-a îndepărtat de blatul din bucătărie.

— Te rog.

— Deci... i-am zâmbit larg lui Eilidh, ridicându-mă de pe locul meu şi apropiindu-mă de ea. Pot să-ți pregătesc pui prăjit în douăzeci de feluri.

— E adevărat, a încuviințat Robyn, şi surâsul ei nostalgic mi-a încălzit sufletul. Regan se oferea să aibă grijă de copiii din cartier, apoi s-a angajat bonă vreo câteva veri la rând. A devenit foarte inventivă în rearanjarea mâncării livrate la pachet.

Încă de la vârsta de 13 ani mă ocupasem de copiii din vecini. Aşa îmi câştigasem banii de buzunar în toți anii de

fiesu. Îmi plăceau copiii. Erau adoraburi, amuzanți și inocenți. Din acest motiv începusem să mă angajez ca bonă pe timpul verii, când copiii erau în vacanță. Făcusem asta în fiecare vară de la 18 până la 22 de ani.

— Ultimior..., a murmurat Lachlan. Vorbesc despre munca de bonă.

Insinuarea lui m-a făcut să mă zbârlesc.

— De ce?

El n-a părut impresionat de tonul meu ușor acid.

— Pur și simplu, fiindcă nu-mi pari a fi genul de persoană responsabilă.

— Lachlan..., l-a avertizat Robyn.

Nu voiam ca sora mea să-mi ia apărarea când tocmai ea era motivul pentru care Lachlan mă socotea ușuratică și bună de nimic.

— Văd că sora mea ți-a făcut capul mare cu aceleași tâmpenii pe care i le-au vârât în minte părinții noștri.

Lachlan a înălțat dintr-o sprânceană, iar Robyn a încremenit pe scaunul ei. A deschis gura să răspundă, dar eu mi-am ferit privirea și i-am zâmbit fiicei lui Thane.

— *Okay*, să nu te sperii, am tachinat-o eu, fiindcă am să tai puiul prăjit în bucățele.

Eilidh a făcut ochii și mai mari, totuși a dat din cap, acordându-mi încredere.

Zâmbind, ca să înfrunt atmosfera tensionată care plutea printre adulții din încăpere, m-am apucat repede de treabă. Am luat niște piure de cartofi din cutia în care fusese adus și l-am pus într-un castron. Pe urmă am aranjat puiul pe margini. Nu aveam sosuri, dar aveam ketchup. Am scuturat sticla spre ea.

— Îți place ketchup?

Ea a încuviințat și și-a dat brațele în lături.

— Uite... atât de mult!

Am chicotit și am picurat ketchup peste piure și peste pui, pe urmă i-am pus farfuria în față.

— Poftă bună!

Ea a început să mănânce cu atâta încântare, încât ai fi putut crede că-i oferisem o coroană de aur. Thane a înclinat capul spre mine în semn de mulțumire și s-a așezat în fața farfuriei lui.

M-am așezat și eu lângă Lewis, față în față cu Robyn, și am spus:

— Data viitoare îți arăt cum să faci nachos cu pui prăjit.

— Asta mi-ar plăcea și mie, a zis Lewis.

— Da?

El a dat din cap și a mușcat din hamburger. Într-adevăr, Robyn comandase tot ce-i trecuse prin minte.

— Ce altceva mai poți să pregătești? m-a întrebat Lewis cu gura plină.

— Te rog să înghiți din gură înainte să vorbești, l-a dojenit Thane pe un ton care sugera că-i mai făcuse de nenumărate ori aceeași observație.

— Regan poate pregăti tot ce-și dorește să mănânce un copil de 6 ani, a răspuns Robyn în locul meu.

— De fapt, aptitudinile mele culinare au mai progresat nițel din anii de liceu. Am luat câteva lecții de gătit când eram în Europa și în Asia.

— Lecții de gătit în Europa și în Asia! a exclamat Robyn. Asta da educație!

Slavă Domnului că s-a auzit glasul lui Filidh și că astfel am putut evita comentariul pasiv-agresiv al surorii mele.

— E foarte, FOARTE bun!

A lăsat cu furculița în masă ca să fie și mai convingătoare.

— Zău? Pot să gust și eu?

Fetița a dat din cap entuziasmată și și-a împins farfuria în direcția mea. Am luat cu furculița puțin pui și pisare udate bine cu ketchup. Am dat din cap, mestecând și făcând ochii mari pentru efect.

Am înghițit și am spus:

— Da, e grozav de bun.

Zâmbetul lui Eilidh și lumina de pe fața ei erau tot ce văzusem mai frumos în viața mea. A început să vorbească din nou, schimbând subiectul cu ușurința cu care de obicei copiii sar de la un lucru la altul.

— Îmi place oja ta. Vrei să-mi faci și mie unghiile?

— Nu știu. Depinde de ce zice tatăl tău.

Thane a clătinat din cap.

— Ești prea mică pentru lac de unghii.

— Dar, tati...

Am presimțit că va urma o scenă de protest și m-am grăbit să intervin.

— Lacul de unghii e pentru când ai să crești mare. Dar aș putea să-ți împletesc părul. Ai avut vreodată părul împletit în coadă de pește?

— Ce înseamnă împletit?

Am ridicat o sprânceană. Oare mama ei nu-i împletise părul niciodată?

— Adică prins la spate parte peste parte, a răspuns Thane.

Fetița s-a luminat la față, semn că înțelesese, și mi-am dat seama că era vorba despre o nepotrivire culturală. Scoțienii, pur și simplu, nu foloseau cuvântul împletit, la fel cum în loc de *lac de unghii* spuneau *ojă* și în loc de *know*[3] spuneau *ken*. Mi-am propus să țin minte toate astea.

— Mai târziu pot să-ți împletesc părul. Coada de pește arată foarte frumos.

— Dar sună urât! a spus ea, încrețindu-și nasul într-un fel care m-a făcut să râd.

— Nu ți-o imagina chiar ca pe o coadă de pește... mai curând ca pe o coadă de sirenă.

— Îmi plac sirenele! a exclamat fetița, cu ochii mari de încântare.

---

3 A ști (engl.) (n. tr.).

O, Doamne! Era absolut adorabilă. Mă topeam de dragul ei.

— Lucy..., a reușit ea să articuleze printre îmbucături. Lucy a încercat o dată să-mi împletească părul, dar zicea că-i prea cârlionțat.

N-am apucat să-i spun că puteam să mă descurc cu cârlionții, că de jur împrejurul mesei s-a așternut o tăcere încordată.

În clipa următoare mi-am dat seama de ce.

Lucy.

Ellidh se referise la Lucy Wainwright?

La naiba!

Și de ce se oferise să-i împletească părul o vedetă a ecranului, și nu chiar mama ei?

— Ellidh, tati a zis că nu avem voie să vorbim despre Lucy. Ești o proastă! s-a răstit Lewis, roșu la față de supărare.

Ellidh era gata să izbucnească în plâns.

— Lewis, eu n-am zis asta niciodată și te rog să nu vorbești așa cu sora ta! a intervenit Thane, fulgerându-l cu privirea pe fiul lui.

Lewis arăta de parcă ar fi primit o palmă.

— Dar ai zis...

— M-ai înțeles greșit.

Thane a oftat adânc.

— Treaba e că nu trebuie să vorbiți urât unul cu altul. Okay?

Am văzut că ochii lui Ellidh străluceau de lacrimi și m-am grăbit să-i distrag atenția.

— Pot să-ți împletesc părul mâine, când te duci la școală.

Ea a făcut ochii mari.

— Da?

Am dat din cap zâmbind.

— Mâine e sâmbătă, mi-a amintit îmbufnat Lewis, cu ochii în farfurie.

Tatăl lui îl privea cu o expresie îndurerată și îngrijorată.

Isuse! Ce se întâmpla aici?

— Okay. Atunci pot să-ți împletesc părul oricând.

— Mâine! s-a foit ea nerăbdătoare. Vreau o coadă de sirenă!

— Sigur. Așa facem, i-am promis, apoi l-am înghiontit pe Lewis cu cotul. Deci mergi la școală, da? În ce an ești?

El a ridicat ochii spre mine, încă roșu la față după dojana primită de la tatăl lui.

— An?

— Ciclul primar[4], mi-a răspuns Robyn în locul lui.

— Tocmai am început clasa a treia.

Nu înțelegeam.

— Tocmai ai început?

— Școala a început săptămâna asta, m-a lămurit Thane.

— O, da! Deci, clasa a treia. Asta înseamnă că ai... 8 ani? 9? Am încercat eu să ghicesc după cât era de înalt.

El s-a luminat la față de mândrie.

— 7.

— Ești înalt pentru 7 ani. Probabil semeni cu tatăl și cu unchiul tău.

Lewis a dat din cap încântat.

M-am întors zâmbind spre Eilidh.

— Dar tu în ce clasă ești?

— A cincea! a răspuns ea, arătându-mi degetele răsfirate ale mâinii.

Fratele ei a chicotit.

4 Este vorba despre diferența de denumiri între sistemul de învățământ american și cel scoțian (n. tr.).

— Nu câți ani ai, Eila. În ce clasă ești. E în clasa întâi primară. A fost prima ei săptămână de școală.

— Uau! Deci a fost o săptămână importantă pentru tine, nu?

Chiar îți venea s-o mănânci.

— Învățătoarea ei e doamna Hansen, m-a informat Lewis, apoi s-a strâmbat. A mea e doamna Welsh.

— Nu-ți place doamna Welsh?

El și-a încrețit nasul.

— E țâfnoasă, nu-i plac băieții și-ți face morală când nu știi răspunsul la o întrebare. Mai și miroase urât.

Thane a oftat din adâncul inimii. Vedeam bine că ar fi vrut să-și dojenească fiul fiindcă își criticase învățătoarea, dar, după cele întâmplate cu scurt timp în urmă, nu voia să-l certe din nou.

— Chiar miroase urât sau spui asta fiindcă nu-ți place de ea?

Lewis s-a gândit o clipă.

— Păi... Connor zice că miroase.

— Cine-i Connor?

— Un prieten de-ai mei.

— Deci, fiindcă acest Connor spune că doamna Welsh miroase urât, acum spuneți toți la fel?

El a dat din cap.

— Și e adevărat?

Lewis a ridicat din umeri.

— Nu chiar. Dar restul e adevărat.

— Okay. Sigur, nu-i bine că doamna Welsh e țâfnoasă și n-are răbdare cu voi, dar nu trebuie să spui lucruri rele despre cineva atunci când nu sunt adevărate.

Lewis s-a gândit puțin.

— Atunci să nu mai spun că miroase?

— Da. Așa ar fi corect. Și frumos.

— Dar pot să spun că-i rea? Fiindcă e adevărat.

M-am străduit să nu râd și i-am răspuns cu diplomație:

— E în regulă dacă e adevărat. Întotdeauna e bine să fii sincer, mai ales dacă cineva se leagă de tine, indiferent de vârstă. Eu, una, sunt de părere că cel mai bine e să răspunzi la răutate cu bunătate. Așadar, de fiecare dată când întâlnești în viață o persoană care nu se poartă frumos cu tine, nu folosește la nimic să te coborî la nivelul ei și să răspunzi la rău cu rău. Uneori, când ești bun cu cineva care s-a purtat urât cu tine, persoana aceea s-ar putea să-și schimbe atitudinea. Și să nu se mai comporte așa. Înțelegi?

Am rămas șocată de cât de atent mă asculta băiețelul acela de 7 ani. Lewis îmi sorbea fiecare cuvânt și părea să se gândească adânc la cele auzite. În cele din urmă, a dat din cap și a zis:

— Okay.

Abia atunci mi-am dat seama că în jurul mesei se făcuse liniște. Am ridicat privirea și am văzut că cei trei adulți rămăseseră cu ochii la mine: Thane recunoscător, Lachlan uluit, sora mea cu un amestec de mândrie și melancolie.

Melancolia aceea îmi sfâșia inima.

— Am terminat! a țipat Eilidh, rupând tăcerea.

Era murdară toată de ketchup pe obraji.

Am zâmbit cu toată gura, recunoscătoare.

— Tu ai mâncat ceva sau doar ți-ai întins mâncarea pe obraji?

Ochii ei sclipeau de veselie. A lovit masa cu mâinuțele și a râs. Râsul ei era atât de amuzant și de molipsitor, încât ne-a făcut pe toți să râdem în hohote.

Păcat că momentul magic creat de ea n-a durat.

Puțin mai târziu, Thane și adorabilii lui copii au plecat, după ce am promis că a doua zi de dimineață voi veni să-i împletesc părul lui Eilidh. Diferența de fus orar începea să se facă simțită, iar Robyn și-a dat seama că mă ajunsese oboseala.

— Lasă-mă să te ajut cu vasele, m-am oferit a mia oară când ea și Lachlan s-au apucat să strângă masa.

— Avem maşină de spălat vase, mi-a repetat Robyn. Eşti frântă. Du-te la culcare.

Chiar mi se închideau ochii, aşa că am ascultat-o şi am urcat scările, clătinându-mă pe picioare. Nici nu-mi amintesc când mi-am pus pijamaua şi m-am suit în pat.

Câteva ceasuri mai târziu, un sunet bizar a străbătut până la mine prin ceaţa somnului, silindu-mă să-mi dezlipesc pleoapele şi să clipesc în lumina care inunda încăperea. Mi-a trebuit un minut ca să-mi aduc aminte unde mă găseam.

Lumina blândă a zilei care se revărsa în dormitor m-a făcut să scot un geamăt şi să mă întorc pe partea cealaltă în patul de oaspeţi superconfortabil. Am bâjbâit după telefonul lăsat pe noptieră. Ecranul s-a luminat. Era ora şase dimineaţa.

Storurile erau programate să se ridice automat.

La şase dimineaţa.

— Trebuie făcut ceva cu ele, am bombănit enervată, silindu-mă să mă ridic în capul oaselor.

Abia atunci am descoperit pe ecranul mobilului notificarea pentru un e-mail.

N-am văzut decât cuvântul *Austin* şi am simţit cum mă năpădeşte un val de greaţă.

Nu se poate! De unde avea adresa asta de e-mail?

Am dat clic cu degetele tremurând şi am răsuflat uşurată constatând că nu era decât un blestemat de spam pentru o reducere la o excursie în oraşul Austin, Texas.

— Fie-ar să fie..., am murmurat, cu tâmplele în mâini.

Trecuseră cinci luni de la ultimul e-mail primit de la Austin şi de când nu-l mai lăsasem să-mi controleze viaţa şi să mă hărţuiască. Îmi ştersesem contul de e-mail şi conturile de reţele sociale, îmi schimbasem numărul de mobil şi încercam să-mi continui viaţa ca şi cum el nici n-ar fi existat.

Ultimul lui e-mail trezise, în sfârşit, în mine spiritul de luptător. Cuvintele lui fuseseră atât de ţinite, încât mi se întipăriseră în memorie.

Frumoasa, nu mai pot să adorm la loc. Câte ore de somn am pierdut gândindu-mă la tine? Îmi ești datoare aceste ore. Ore în care ar fi trebuit să fiu în tine, să te privesc cum te eliberezi și cum scoți sunetele acelea adorabile. Țin cu orice preț să te pedepsesc că mă faci să simt astfel. E vina ta că am ajuns în halul ăsta. Tu m-ai făcut să te iubesc. Tu ești cea care mă face să umblu după tine. Dar când te voi găsi, când ne vom regăsi, vei gândi și tu la fel ca mine. Că suntem menți să rămânem împreună. Niciodată nu ți-aș face vreun rău. Tot ce spun și ce fac e ca să te țin alături de mine, în siguranță.

Abia aștept să fac dragoste cu tine.

Dar mai întâi am să te reguiez drept pedeapsă, pedeapsa de care crezi că ai scăpat. Mi-am imaginat de nu știu câte ori momentul ăsta. Vreau să te doară atât de tare, încât să simți cât sufăr eu. Doamne, mă excit numai gândindu-mă la asta!

Vezi ce-mi faci?

Te iubesc. Te iubesc atât de mult, Regan. Ai să vezi și singură. Curând.

Cu toată dragostea,

Austin

Amintirea dimineții din camera mea de motel din California, când deschisesem acest e-mail, mi-a sporit și mai tare greața. Atunci aruncasem telefonul cât colo, alergasem la baie, căzusem în genunchi în fața vasului de toaletă și încercasem să vomit.

Dar nu-mi venea nimic.

Icnisem astfel fără rezultat, nici eu nu mai știam cât timp. Tremuram din tot corpul, lacrimile mi se rostogoleau pe obraji și mi le ștersesem furioasă.

Simpla amintire a acelei dimineți încă mă înfuria și-mi dădea o senzație de greață.

Mă sprijinisem de faianța murdară a peretelui, cuprinzându-mi genunchii cu brațele, încercând să-mi rețin suspinele care îmi cutremurau trupul.

În viața mea nu urâsem pe cineva.

Până la Austin.

Nu bănuisem că cineva ți-ar fi putut da viața peste cap în asemenea hal. Că hărțuirea putea distruge tot. Că îți putea afecta deciziile. Ajunsesem la concluzia că mă săturasem. Mă întorsesem în Boston. Crezusem că l-am scos din viața mea.

Dar el se întorsese.

Numai că Scoția și Robyn însemnau un nou început. Îl lăsasem în urmă pe nemernic, la Boston.

M-am dus poticnindu-mă în baia alăturată (numai marmură și utilată ultimul răcnet), apoi m-am întors fără vlagă în dormitor. Priveliștea de afară mi-a abătut gândurile de la imaginile întunecate ale trecutului.

— Măiculiță...

M-am apropiat de peretele de sticlă care dădea spre mare. Ziua precedentă fusese frumoasă și însorită. Dimineața cerul era cam cenușiu și ceețurile pluteau peste apă. Dar asta nu afecta cu nimic frumusețea peisajului. Dacă aș fi fost pictor, aș fi stat la fereastra aceea toată ziua, punând culori pe pânză.

Din păcate, pasiunea mea pentru pictură durase fix trei zile, după care îmi dădusem seama că nu aveam deloc talent și că interesul meu pentru pictură era ceva forțat.

Mi-a atras atenția o mișcare afară și am văzut-o pe sora mea, în echipament de gimnastică, venind spre casă de undeva dinspre vest. Poate dinspre plajă? Nu m-ar fi mirat dacă s-ar fi trezit în zori și s-ar fi dus să alerge pe faleză. Probabil din pricina mea. Alergarea o ajuta să se concentreze.

Cu gândul la sora mea cea puternică, am aruncat o privire la telefonul de pe pat.

La 16 ani, Robyn fusese agresată sexual de prietenul ei de atunci.

Nu-i lăsase să câștige. Nu-i dăduse voie s-o simtă vulnerabilă. Dimpotrivă, își cultivase forța.

Învățase arte marțiale.

Nu mă interesase sportul niciodată. Îmi plăceau yoga și Pilates, dar nu depășisem acest nivel de activitate fizică. Sinceră să fiu, preferam să alerg, să fiu activă zilnic în mod natural.

Și totuși, în urmă cu opt ani începusem să înțeleg nevoia lui Robyn de a se apăra singură.

— Bună dimineața! am salutat eu veselă, intrând în bucătărie.

Făcusem duș și mă îmbrăcasem, sperând să-i mai prind pe sora mea și pe logodnicul ei înainte să plece de acasă.

Din fericire, amândoi ședeau în bucătărie, sorbindu-și cafeaua.

— Neața! mi-a răspuns Robyn, dându-se jos de pe taburetul înalt. Să-ți torn niște cafea.

— Pot să-mi pun și singură, am spus, făcându-i semn să stea liniștită și pășind prin bucătăria ultraelegantă. Mă gândeam că poate ai avea timp să faci cu mine arte marțiale.

Tăcerea care s-a așternut în spatele meu m-a făcut să întorc capul.

Robyn rămăsese cu gura căscată, cu ceașca de cafea în mână, iar Lachlan îi urmărea atent reacția.

— Ce e? am întrebat, intrând cumva în defensivă și temându-mă că Robyn deja îmi bănuia motivele.

— Vrei să înveți arte marțiale?

— Da.

Am dat din umeri, de parcă n-ar fi fost mare scofală.

— Dar detestai artele marțiale. Și sportul în general.

— Păi..., am spus eu, rezemându-mă de masă, mă gândeam că ar fi o activitate plăcută pe care s-o facem împreună, ca să petrecem timp amândouă.

— E singurul motiv? s-a încruntat sora mea mai mare, cu o figură îngrijorată.

Am decis să mă apropii de adevăr doar cât să pun capăt întrebărilor.

— Când eram în Asia, am fost atacată de un individ. Dacă n-ar fi apărut un alt tip, nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla... Când te-am reîntâlnit, mi-am amintit că ești o dură și m-am gândit că n-ar fi rău să învăț să mă apăr și singură.

Robyn deja se îndrepta spre mine.

— Ești bine? Ești sigură că n-a fost mai rău decât ne-ai povestit?

M-am întins și am strâns-o de mână, zâmbind.

— Tot timpul îți faci griji pentru mine. Nu s-a întâmplat nimic mai mult decât v-am spus.

Ea m-a privit atent.

— Și totuși, ceva nu-i în regulă. Îmi dau foarte bine seama.

I-am dat drumul la mână.

— Situația dintre noi e cam bizară. Mă străduiesc să depășesc momentul. Speram ca timpul petrecut cu tine să mă ajute în acest sens.

Privirea lui Robyn a devenit brusc rece. Și-a încrucișat brațele.

— Cât ai de gând să stai?

— Cât timp îmi permite legea.

Am aruncat o privire spre Lachlan.

— Ai ceva împotrivă?

El s-a uitat la Robyn.

— Dacă sora ta n-are nimic împotrivă, n-am nici eu.

— Cât timp rămân aici, vreau să-mi iau o slujbă, m-am grăbit eu să spun înainte ca Robyn să răspundă. Am de gând să închiriez o cameră, ca să nu stau pe capul vostru. Nu vreau să trăiesc pe spinarea ta și a prietenului tău.

— Logodnic, s-a încruntat ea. Și nici nu se pune problema că trăiești pe spinarea noastră. Vreau să stai cu noi.

Cu să pot fi cu ochii pe tine. Dar asta n-a mai spus cu voce tare.

— Atunci vă plătesc chirie. De îndată ce-mi găsesc o slujbă. Aveți idee unde mi-aș putea găsi de lucru? am întrebat.

Nu mințeam. Speram ca Lachlan să-mi poată oferi vreo slujbă pe proprietate. Cameristă sau orice altceva.

În schimb, el mi-a răspuns:

— Am să întreb în sat.

Chiar nu avea niciun post liber?

Sau nu voia să muncesc pe domeniul lui exclusivist?

Dacă aceasta era motivul – așa cum presupuneam eu – însemna că nu avea încredere în mine.

Grozav!

Deci... nici vorbă de slujbă.

CAPITOLUL 4

THANE

Thane a urmat-o pe Gordanna Redburn pe ușa dublă din spatele casei și a ieșit pe terasă, întrebându-se cine intervieva pe cine.

— Nu-i bine să doarmă copiii la ora asta, a comentat ea, coborând treptele spre grădină. Trebuie să avem același program și în weekend.

— Dar în weekend n-am nevoie de tine.

Și, *de fapt*, n-am nevoie deloc, a completat Thane în gând, încruntându-se în spatele ei.

Tânăra era atât de rigidă, încât îți venea greu să crezi că nu avea decât 23 de ani. Și nu era vorba despre ținuta conservatoare sau despre cocul ei sever, ci despre buzele strânse și atitudinea militărească.

Thane a gemut disperat în sinea lui. Gordanna bătuse drumul tocmai din Cornwall pentru acest interviu. Era a zecea persoană care se prezenta pentru postul de bonă permanentă și tot a zecea pe care trebuia s-o refuze. Era incredibil de greu să găsești pe cineva care să vrea să locuiască în acest ținut îndepărtat din Scoția, așa încât Thane se vedea renunțând curând la luxul de a face mofturi.

Caelmore nu i se părusese niciodată prea departe, dat fiind că se învecina cu Ardnoch, care era un sat celebru. Dar pentru cei obișnuiți cu orașe mari și cu metropole, Highlands era un loc pe care-l vizitai pentru peisajul lui spectaculos, și nu o zonă unde te-ai fi putut gândi să te stabilești. Majoritatea oamenilor doreau să locuiască aproape de un spital important, de un cabinet veterinar, de magazine, restaurante

și alte facilități, fără a mai pune la socoteală necesitatea de a avea conexiune wi-fi excelentă și semnal bun la mobil. Niei alei nu erau rele, dar nu prea grozave.

Să te stabilești într-un loc care îți solicită răbdare și efort în schimbul unui peisaj uluitor? Acest compromis nu era pentru oricine.

Inclusiv bonele și menajerele cât de cât onorabile. Cea de acum, încă de când pusese piciorul în casă, nu se referise la Eilidh și Lewis decât numindu-i „copiii".

Thane era disperat.

— Păi... credeam că postul presupune să locuiesc cu familia, a rostit Gordanna, încruntându-se la el.

— Da, așa e.

Casa de oaspeți era perfectă pentru oricine ar fi obținut postul, dat fiind că avea și o mică bucătărie proprie.

— Numai că eu nu lucrez în weekend și doresc să petrec aceste două zile cu Eilidh și Lewis. Asta înseamnă că în weekend poți face ce dorești.

Expresia ei nedumerită era aproape comică. Se pare că niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea avea o viață de societate.

A pufnit și s-a răsucit iarăși pe călcâie, îndreptându-se spre muchia falezei.

— Gardul ăsta nu-i bun de nimic! i-a strigat peste umăr lui Thane, ca să se facă auzită peste șuierul vântului.

Thane devenea din ce în ce mai agitat. Interviul durase deja dublu față de cât anticipase el.

Îi ceruse taximetristului care o adusese s-o aștepte. Aparatul taxa în continuare... bani pe care urma să-i plătească el.

— Poftim? a spus Thane, venind spre ea. Ce-i cu gardul?

Gordanna l-a privit încruntată, făcând un semn spre gardul de siguranță.

— E ridicol să ai ceva atât șubred între copii și buza prăpastiei.

Deranjat de tonul ei dojenitor, Thane și-a înguștat pleoapele. Cum îndrăznea o puștancă abia ieșită de pe băncile școlii să-l certe că nu avea aptitudini de părinte?

— Sunt arhitect, domnișoară Redburn. Te rog să mă crezi pe cuvânt când spun că gardul prezintă suficientă siguranță.

De cum pusese piciorul în casă, femeia asta îi desființase locuința, ordonându-i să facă tot felul de modificări, chipurile pentru siguranța copiilor, care trăiseră acolo de când se născuseră, fără să fi pățit ceva.

— Să știi că are dreptate, s-a auzit o voce familiară.

Atât Thane, cât și candidata aceea enervantă la postul de bonă au întors capul, dând cu ochii de Regan Penhaligon, care stătea pe pajiștea lui Lachlan. Americanca aceea cu gropițe adorabile în obraji apăruse ca din senin.

— Vorbesc despre siguranța gardului, a continuat Regan. Ascară am încercat să mă arunc în gol, iar gardul a devenit un Transformer care m-a salvat și mi-a oferit și o ședință de psihoterapie.

Thane s-a străduit să nu râdă de aiureala pe care tocmai o auzise și a aruncat o privire spre Gordanna. Tânăra nu arăta nici pe departe amuzată. A măsurat-o pe Regan din cap până în picioare, ridicând din sprâncene. Regan purta o rochie asemănătoare cu cea din ajun. Cu decolteu clasic. Cu poale mai puțin clasice.

La fel ca în ajun, era în picioarele goale și avea unghiile de la picioare date cu ojă de un roșu îndrăzneț.

Văzând cum o analiza Gordanna, Regan a renunțat la zâmbet, și-a încrucișat brațele și a fixat-o cu o privire tăioasă, ca și cum ar fi vrut s-o întrebe: „E vreo problemă?"

— Dumneata ești...? a întrebat-o Gordanna, de parcă ar fi avut dreptul să știe.

— Thane urmează să fie cumnatul surorii mele.

— Ai cumva și un nume?

Dumnezeule, femeia asta nu era întreagă la minte!

— Regan. Cu cine am onoarea?

— Eu sunt Gordanna Redburn.

I-a întins mâna lui Regan.

— Bona copiilor și menajera casei.

Puftim?

Thane s-a întors spre ea și și-a dres glasul, pregătindu-se pentru replica stânjenitoare pe care avea s-o dea.

— Domnișoară Redburn, se pare că există o neînțelegere. Aceasta e doar un simplu interviu.

Gordanna a lăsat mâna în jos înainte ca Regan să apuce să i-o strângă.

— Am presupus că, din moment ce am venit tocmai din Tintagel, interviul era o simplă formalitate.

— Nu. Ați venit la un interviu. Iar eu v-am plătit cheltuielile de deplasare și cazarea.

Tânăra și-a îndreptat spatele.

— Domnule Adair, vă asigur că nu veți găsi pe nimeni mai competent ca mine să se ocupe de copiii dumneavoastră.

— Eilidh și Lewis! a izbucnit el, din ce în ce mai agasat. Îi cheamă Eilidh și Lewis. Nu „copiii". Și mă tem că încă n-am luat o decizie în privința postului.

Înțelegând ce însemnau vorbele lui, Gordanna a pufnit cu un aer superior.

— Atunci vă mulțumesc că m-ați făcut să-mi pierd timpul degeaba. Nu-i nevoie să mă conduceți. Vă trimit factura pentru banii de taxi!

Și, înainte ca Thane să mai apuce să scoată vreun cuvânt, s-a îndepărtat, ocolind pe după casă.

— Peste ce naiba am dat aici?

Vântul i-a răvășit lui Regan părul roșcovan, dezvelindu-i osatura fină a obrazului. Deși Thane înțelegea ce-l atrăsese pe Lachlan la Robyn, viitoarea lui cumnată nu era ceea ce se putea numi o frumusețe clasică. În schimb, sora

ei vitregă era. Regan avea pomeți înalți, gropițele acelea dezarmante, ochi căprui și calzi, ușor alungiți, gene negre și buze nici prea subțiri, nici prea pline. Între cele două surori exista o oarecare asemănare, dar dacă nasul lui Robyn era puțin cam lung, al lui Regan era mic și delicat.

În general, sora mai mică părea să se îngrijească de felul în care arăta. Lui Robyn nu-i prea păsa, și asta o făcea cumva și mai atrăgătoare. Logodnica lui Lachlan avea o anumită carismă, ce lega mai mult în evidență decât perfecțiunea firică.

— Ei bine? a insistat Regan.

Thane și-a scărpinat barba, oftând.

— Lucrez ca arhitect pe cont propriu, dar comenzile nu pică din cer. Ca să administrezi o afacere, ai nevoie de timp ca să-ți faci publicitate, iar eu nu dispun de acest timp, fiindcă mă ocup în permanență de copii. Prin urmare, am fost nevoit să-mi reiau postul pe care-l dețineam la o firmă din Inverness. Acum, că fac naveta și am de lucru, încerc să găsesc o bonă care să stea la noi și să facă și menajul. Am avut una când Eilidh era mică, dar și-a găsit o slujbă în State.

— Și cucoana cu gardul e tot ce ai găsit mai bun? a întrebat Regan cu o strâmbătură.

— Încearcă tu să găsești una dispusă să lase totul în urmă și să se stabilească în Highlands, s-a stropșit el, agasat de atitudinea ei blazată.

Regan a făcut ochii mari.

— Iartă-mă. N-am vrut să iau lucrurile prea în ușor. Dar am văzut-o doar pentru câteva minute și mi-am dat seama că nu e ce le trebuie lui Eilidh și lui Lewis.

Thane și-a amintit cât de bine se împăcase Regan cu copiii și a zâmbit.

— Nu, nu este.

A privit peste capul ei, spre casa fratelui său.

— Unde sunt Robyn și Lachlan?

Regan a ridicat din umeri, cu ochii la mare, feriindu-se să-i întâlnească privirea.

— Au ieșit puțin.

— Fără tine?

Ea a dat iarăși din umeri.

— Aveau niște treburi.

În cele din urmă l-a privit zâmbind, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Dar Thane i-a remarcat umbrele din ochi.

— Eu am venit pe nepusă masă. Își au planurile lor.

Ceva se întâmpla cu sora lui Robyn. Thane nu putea să creadă că Robyn nu-și dăduse și ea seama. Dincolo de zâmbetele și atitudinea nepăsătoare se putea ghici tristețe... și încă ceva. Disperare?

Și-a amintit dintr-odată de ultima roșcată cu umbre în ochi care reușise să i se bage pe sub piele și s-a grăbit să-și alunge curiozitatea crescândă.

— Bine. Atunci mă duc înăuntru. Eilidh și Lewis trebuie să se trezească din clipă în clipă.

A făcut un pas spre casă, apoi și-a luat seama.

— Te-ai trezit devreme.

— Efectul diferenței de fus orar. Și afurisitele alea de storuri automate din dormitor.

El a chicotit.

— Aha, înțeleg. Bine, eu am plecat.

— Așteaptă o clipă.

Regan a făcut un pas spre el, cu rochia scurtă fluturându-i periculos în bătaia vântului.

— De fapt, am venit fiindcă i-am promis lui Eilidh să-i împletesc părul.

— Așa e, și-a amintit Thane.

Nu era prea sigur dacă era bine ca Regan să petreacă timp cu copiii lui. Dar cu o seară în urmă interacționase cu ei într-un mod absolut uimitor, în timp ce el, unul, mai mereu făcea și spunea ce nu trebuie. Era pentru prima oară după săptămâni întregi când Eilidh și Lewis rămăseseră atât de mult.

Poate că nu neapărat Filidh, fiindcă ea, Gărgărița lui, găsea nenumărate motive de râs. Dar, după întâmplările cu Lucy, Lewis, băiatul lui cel serios, fusese cam prea posomorât pentru un copil. Thane avea sentimentul oribil că-l dezamăgise în toată conversația avută cu el la vremea aceea.

— Filidh încă nu s-a trezit.

— Atunci poate stau de vorbă cu tine.

Thane a ridicat dintr-o sprânceană.

— Despre?

Ea a zâmbit larg.

— Despre planul genial care tocmai mi-a trecut prin minte.

El aștepta.

Regan și-a depărtat brațele, ca și cum ar fi vrut să spună „Voilà", și a continuat:

— Fă cunoștință cu noua ta bonă și menajeră.

El a clătinat din cap nedumerit.

— Cum?

— Eu rămân aici șase luni, cât îmi permite legea, și am nevoie de o slujbă. Cum spunea și Robbie, mă înțeleg minunat cu copiii și am multă experiență ca bonă. Știu că nu-ți vine să crezi, dar pot să fac curat, să gătesc, să spăl rufe. În șase luni ai tot timpul să-ți găsești persoana cea mai potrivită pe care s-o angajezi ca bonă și menajeră permanentă.

Luat prin surprindere de ofertă, Thane se străduia să găsească un mod politicos de a-i spune „nici nu mă gândesc".

— Regan..., nu cred că-i o idee bună să angajezi un membru al familiei. Și... orice ai tu de gând să faci, deocamdată asta ești.

Excelent. Fusese un răspuns diplomatic. Și înțelept.

Ea s-a întristat.

— Oh...

Thane a simțit cum îl încearcă un sentiment de vinovăție, care-l scotea din sărite.

— Dar am să fiu numai ochi și urechi în caz că apare o slujbă potrivită pentru tine.

— Bine.

— Atunci... ne vedem mai târziu.

— Cum rămâne cu Elidh?

El a oftat.

— Rămâne pe altă dată.

— Dar i-am promis că vin azi.

Regan și-a încrucișat din nou brațele, ridicându-și încăpățânată bărbia.

— Nu știu cum ești tu, dar eu îmi respect promisiunile.

— Eu am auzit altceva.

S-a înjurat în gând de îndată ce i-au scăpat acele cuvinte.

Regan a făcut un pas în spate, de parcă ar fi primit un pumn în plex.

Remușcarea de mai devreme nu era nimic pe lângă ce simțea Thane acum.

— Regan...

Ea a ridicat o mână, tăindu-i vorba.

— Nu știu ce ți-a spus sora mea despre mine. Și puțin îmi pasă. O iubesc foarte mult. De fapt, e persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume.

Thane a sesizat sinceritatea din vorbele ei, deși nu prea știa ce să creadă, dat fiind că Regan o abandonase pe Robyn tocmai atunci când aceasta avusese cea mai mare nevoie de sora ei mai mică.

— Dar Robbie și cu mine suntem diferite și, privind în urmă, îmi dau seama că părinții noștri ne-au transformat cumva în versiuni exagerate a ceea ce suntem în realitate. Cred că asta a făcut-o să mă vadă în altă lumină. Mi s-a creat o reputație pe care n-o merit, și anume de persoană pe care nu te poți baza. Dar nu-i adevărat.

Thane i-a zâmbit fără urmă de veselie.

— Regan..., când nu răspunzi apelurilor și e-mailurilor surorii tale după ce a fost la un pas de a fi ucisă... și încă de două ori, asta chiar definește o persoană pe care nu se poate pune bază.

Ochii ei frumoși străluceau de lacrimi, dar Thane refuza să se lase impresionat. I se mai întâmplase să se lase înșelat de lacrimi false. De o roșcată căreia îi plăcea să joace rolul victimei.

Cu toate astea, Regan și-a înghițit nodul din gât, a clipit repede ca să-și ascundă lacrimile și și-a îndreptat spatele.

— Da, presupun că e adevărat. Am greșit mult față de Robyn, dar am venit aici ca să îndrept lucrurile. Ca să fiu mai bună cu ea. Puțin îmi pasă dacă cineva mă crede sau nu. Cuvintele sunt cuvinte. Faptele mele vor vorbi de la sine.

A mijit ochii.

— Deci asta sunt. Nu-mi iscale promisiunile. Și i-am promis unei fetițe adorabile că astăzi îi împletesc părul.

Simțind că nu mai era atât de sigur pe decizia inițială, Thane a mormăit ceva și a făcut un semn spre casă.

— Atunci... intră.

Roșcata i-a zâmbit radios cu gropițele alea afurisite și a trecut pe lângă el.

— Sper că ai niște cafea.

— Da, a răspuns Thane, intrând în casă în urma ei. Doriți cumva și o prăjitură, doamnă?

Regan nu i-a luat în seamă sarcasmul.

— Bineînțeles, a răspuns ea cu un tupeu care-l scotea din sărite.

L-a privit cu coada ochiului.

— Glumeai când vorbeai de prăjitură, așa-i? M-ai lăsat să-mi fac speranțe. Uite așa de mari!

Și-a ridicat brațul undeva mai sus de cap.

Thane s-a silit să nu râdă.

— Nu glumeam, a asigurat-o el. Le-am cumpărat pentru vizita de mai devreme a domnișoarei Redburn. Natural

că „dulciurile sunt o tentație nesănătoasă pentru micul-dejun al unor copii".

Regan a pufnit disprețuitor.

— Ce femeie incuiată și plictioasă! Eu sunt o candidată de o mie de ori mai bună decât ea.

I-a făcut cu ochiul lui Thane. Chiar așa, pur și simplu.

Thane refuza să se lase fermecat de sora lui Robyn. A încălzit cafeaua și a pus pe masă o farfurie pentru Regan, ca să-și aleagă din sortimentele de prăjituri. Apoi a urmărit-o din priviri în timp ce ea pășea prin casă, dornică s-o cunoască. Locuința era construită după același plan ca a lui Lachlan, dar răposata lui soție, Fran, alesese un stil mai tradițional pentru bucătărie.

Ca și cum gândul la Fran ar fi invocat prezența ei, Regan a dat cu ochii de peretele care ducea către intrarea principală, pe care se aflau toate fotografiile de familie.

Văzând-o pe Regan îndreptându-se într-acolo și oprindu-se să le privească, Thane a încremenit.

Știa că avea să urmeze întrebarea și s-a pregătit sufletește pentru ea.

Regan s-a răsucit spre el, întrebându-l cu blândețe:

— Unde-i mama copiilor?

Golul sufletesc care se căsca în el de fiecare dată când se gândea la Fran sau când îi era pomenit numele se făcea simțit din nou. Thane a străbătut încăperea și s-a oprit lângă Regan. Și-a trecut degetul mare peste una dintre fotografiile înrămate.

El și Fran în ziua nunții.

— Francine a murit, a răspuns el. La două luni după ce s-a născut Eilidh.

— Îmi pare foarte rău.

Thane a simțit mâna ei pe umăr, strângându-l ușor în semn de mângâiere.

S-a scuturat și s-a întors în bucătărie.

— Cum îți place cafeaua?

A urmat un scurt moment de tăcere, apoi, spre uşurarea lui, a venit şi răspunsul.

— Cu lapte şi două cuburi de zahăr.

Thane a ridicat din sprâncenă, recunoscător că puteau schimba subiectul.

Regan a revenit la masa din bucătărie, cu o expresie circumspectă.

— Două cuburi? a repetat el.

Regan i-a zâmbit fără chef.

— Îmi plac dulciurile.

— Tati?

Lewis stătea în pijama la baza scării, frecându-se la ochi şi uitându-se curios la Regan.

— Salut, băiete!

Thane s-a dus la fiul lui şi l-a sărutat pe creştet în chip de bună dimineaţa.

— Sora ta încă doarme?

— Neaţa! I-a salutat şi ea, făcându-i un mic semn cu mâna.

Drept răspuns, spre uimirea lui Thane, Lewis s-a dus în bucătărie şi s-a căţărat cu greu pe taburetul de lângă Regan. Spre deosebire de Elliah, care la trezire era veselă şi efervescentă, Lewis semăna cu tatăl lui. Avea nevoie de timp ca să se dezmeticească. Rareori vorbea înainte să-şi ia micul-dejun.

— Bună dimineaţa! i s-a adresat el lui Regan. Ai venit.

— Doar am promis.

— Eils o să se bucure, a spus Lewis, apoi a căscat şi a întrebat-o din senin: I-ai văzut jucând pe cei de la Red Sox?

Îi plăcea baseballul american. Plin de curiozitate, Thane continua să urmărească felul în care fiul lui interacţiona cu Regan. A împins cafeaua spre ea şi o farfurie pentru prăjituri. Regan i-a mulţumit, iar el s-a apucat să-i pregătească băiatului micul-dejun. În tot acest timp, era atent la conversaţia lor despre baseball. Tatăl lui Regan se pricepea la baseball, o dusese la meciuri când era copil, deşi ea, una

trebuia să admită că nu se dădea în vânt după sport. Totuși, a anunțat ea cu mândrie, Robyn urma s-o învețe arte marțiale.

Lewis nu-și putea lua ochii de la Regan. Chiar și atunci când Thane i-a pus în față castronul cu cereale și sucul de fructe, au continuat să discute cu însuflețire despre mica echipă de baseball formată de Lewis împreună cu prietenii lui... Thane a remarcat ce relaxat era Lewis.

Lewis nu împlinise nici 3 ani când mama lor murise. Avea o fire gravă, la fel ca tatăl lui și unchiul Lachlan. Totodată, se arăta protector față de familie și de sora lui, dar timid față de străini. Niciodată nu stătuse propriu-zis de vorbă cu cineva din afara familiei, excepție făcând Robyn și Lucy. Spre deosebire de Eilidh.

Și totuși, iată-l că zâmbea și chicotea în timp ce o asculta pe Regan povestind o întâmplare din liceu, când ar fi trebuit să păzească baza la un joc de baseball... Numai că, la un moment dat, cineva trecuse cu un hotdog, iar ea fusese atât de preocupată să obțină acel hotdog, încât nu văzuse că altcineva ajunsese la bază.

— Măcar ai pus mâna pe hotdog? a întrebat Lewis.

Regan a zâmbit malițios.

— Cel mai bun hotdog pe care l-am mâncat vreodată.

Absorbit de felul în care comunica fiul lui cu femeia aceasta, care era aproape o străină, Thane n-a auzit-o pe Eilidh coborând scara.

— Regan! a țipat fericită fica lui.

Thane s-a răsucit în loc și a urmărit-o cum aleargă entuziasmată spre sora lui Robyn, gata-gata să se împiedice de ultima treaptă.

Regan a sărit de pe taburet s-o prindă în brațe. Deși avea o constituție delicată, a săltat-o totuși de la pământ fără efort, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Neața, superstarule!

Eilidh i-a cuprins obrazul cu amândouă mănușele.

— Ai venit! a spus ea, cu o tandrețe aproape de adult.

Thane a văzut așternându-se pe chipul lui Regan o expresie de afecțiune adevărată.

— Întotdeauna îmi țin promisiunea.

La naiba!

Lui Thane nici nu-i trecea prin minte să accepte propunerea lui Regan.

Ar fi fost ridicol. Copiii lui o cunoșteau de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Și totuși se legaseră de ea mai repede decât de oricare altă persoană întâlnită în viața lor.

Mai mult decât atât, lui Thane îi plăcuse cum se purtase ea cu Lewis la cină. Îi plăcuse ce-i spusese despre bunătate și-i plăcuse felul în care risipise atmosfera tensionată de la masă. Avea darul de a-i spune unui copil exact ce trebuie ca să-l liniștească.

Lachlan n-ar fi niciodată de acord.

Nici Robyn.

Sau poate că da?

Regan practicase meseria de bonă, prin urmare era clar că alți părinți avuseseră încredere în ea.

Iar Thane era la mare ananghie.

Luni urma să înceapă munca și încă nu avea o bonă.

Cum de-i trecea prin minte una ca asta?

Nu.

Nu fusese chiar o minciună atunci când îi spusese că nu era o idee bună să angajezi pe cineva din familie. În plus, poate că Robyn nu voia s-o aibă acolo pe Regan încă șase luni.

Nu.

Regan ieșea din discuție. Iar el trebuia să găsească altă soluție. Și încă foarte repede.

CAPITOLUL 5

REGAN

Când, în sfârșit, am cotit pe drumeagul îngust de țară care ducea la casele moderne și impresionante ce se vedeau în depărtare, aveam bășici la călcâie și la degetele picioarelor. Auzeam vuietul mării și simțeam în nări mirosul ei sărat.

Cu mașina, distanța dintre Caelmore și satul Ardnoch nu mi se păruse foarte mare. Acesta era motivul pentru care dimineață, când Robyn mă dusese cu mașina, insistasem să mă întorc pe jos. Ea îmi oferise o pereche de bocanci de-ai ei, dar refuzasem, fiindcă purta cu un număr mai mare decât mine și m-am gândit că ar fi fost și mai rău. Mă înșelasem. Cu gândul la bocanții pe care-i lăsasem la Boston împreună cu jumătate dintre lucrurile mele, scânceam și șchiopătam pe drumul particular plin de noroi uscat.

— Fir-ar să fie!

Mi-am azvârlit cât colo pantofii cu toc gros și am oftat de ușurare când picioarele mele încinse și îndurerate au atins pământul rece.

M-am aplecat să iau pantofii Mary Jane[5], despre care crezusem că-mi vor prinde mai bine decât cei cu toc înalt puși în bagaj. Mi-am blestemat obsesia pentru rochii și pantofi cu toc înalt. În graba mea de a pleca, îmi uitasem acasă tot echipamentul de munte. Alegând un zbor ieftin, nu avusesem voie să iau bagaj peste o anumită greutate. Îmi adusesem o valijoară, în care nu-mi pusesem nici adidași, nici încălțăminte fără toc. Dacă aveam de gând să rămân, trebuia să mă ocup de încălțăminte.

---

5 Pantofi cu toc gros și talpă groasă (n. tr.).

Totuşi, mă îndoiam că voi putea rămâne dacă nu-mi găseam curând o slujbă. Toată dimineaţa şi o bună parte a după-amiezii îmi încercasem farmecele cu fiecare proprietar de magazin, cafenea şi restaurant din sat.

Ardnoch era cel mai bizar loc pe care-l întâlnisem în viaţa mea.

Exista o piaţetă centrală, cu o parcare mare pentru vizitatori. Tot colindând în căutarea unei slujbe, descoperisem că magazinele, hotelurile şi pensiunile erau răspândite în tot satul, pe străzi mici şi pitoreşti.

Arhitectura veche şi planul oraşului erau uluitoare. Înainte de a veni aici, mă uitasem pe pagina de Instagram a lui Robyn, în căutare de noi fotografii, aşa încât văzusem Ardnoch-ul prin obiectivul aparatului ei de fotografat. În realitate, satul era mult mai frumos. Din explicaţiile ce apăreau sub fotografii, ştiam că toate clădirile de aici datau de dinainte de mijlocul secolului XX şi că, deasupra tuturor, se înălţa o catedrală medievală, aflată chiar lângă Gloaming, cel mai mare hotel din oraş, situat în piaţeta centrală. Strada principală din Ardnoch se numea Strada Castelului. Am presupus că se numea aşa fiindcă ducea la domeniul şi castelul Ardnoch.

Strada Castelului era mărginită de case din secolul al XIX-lea, toate cu lucarne şi aşezate una lângă alta. Multe dintre ele fuseseră transformate în buticuri, cafenele şi hanuri. Din Strada Castelului porneau alte străzi, mai puţin comerciale. Cu toate acestea, am colindat tot satul, pe o rază de patru cvartale, până ce am ajuns la casele care aveau destinaţia de simple locuinţe.

Nimeni nu angaja personal.

Era sfârşit de vară, aşa încât curând aveau să renunţe şi la angajaţii sezonieri care lucraseră acolo pe timpul sezonului turistic. Cum era posibil ca într-un sat întreg să nu aibă nimeni nevoie de noi angajaţi? De ospătari, de vânzători, de oameni de serviciu, de nimic?

După interacţiunile din ce în ce mai stânjenitoare şi mai tensionate cu Robyn pe timpul weekendului, nu aveam

altă opțiune decât să-mi găsesc o slujbă și să mă mut din casa lui Lachlan. Știam că Robyn voia să rămân, dar nu mi se părea o idee bună.

Lachlan era un bărbat tăcut. Încă nu reușisem să-mi dau seama în ce ape se scalda. Tot ce știam până acum era că veghea asupra lui Robyn, gata să primească și un glonț în locul ei. Era cu ochii și pe mine, dar în alt fel. Ca și cum ar fi văzut prea multe la viața lui.

De pildă, cât eram de lașă.

Încă nu aveam curajul să deschid subiectul și să-i spun lui Robyn de ce dispărusem din viața ei. Măcar acum vorbea cu mine. Dar dacă ar fi ajuns să mă urască după ce-i explicam ce se petrecuse în mintea mea? Scuza mea poate i s-ar fi părut la fel de jalnică pe cât îmi părea și mie.

Ar fi înțeles o dată pentru totdeauna cât eram de dependentă.

Nu curajoasă.

Nu era ușor să fii o lașă, mai ales când sora ta mai mare nu știa ce-i teama.

Numai că și ea părea a ocoli cu bună știință problema noastră, la fel cum făceam și eu. Asta mă făcea să mă simt și mai neliniștită. Dar măcar îmi abătea gândurile de la nemernicul care îmi distrugea viața de opt luni încoace.

Gândul mi-a trimis un fior în tot trupul și am făcut un efort să-l alung imediat.

M-a ajutat un zgomot de motor, venit de undeva din spate. Am privit peste umăr și am văzut un Defender verde înaintând încet spre mine. M-am întrebat cine putea fi. Am pășit pe iarba de pe marginea drumului și m-am dat deoparte cât am putut mai mult ca să-i fac loc să treacă. În schimb, mașina a încetinit. La volan era o femeie blondă.

Mașina a oprit și m-am auzit strigată de pe bancheta din spate.

— Regan!

Eilidh și-a vârât capul printre scaunul șoferului și scaunul gol de alături. Lewis și-a ițit și el capul pe deasupra ei.

— Bună, copii! am zâmbit eu. Ce faceți?

— Azi am făcut cel mai frumos desen din clasă! a zâmbit fericită Eilidh.

M-am rezemat de portiera din stânga.

— Bravo! Nu-i de mirare. Superstarurile câștigă întotdeauna.

I-am făcut cu ochiul, iar ea a chicotit. Apoi m-am întors spre Lewis.

— Noroc, bărbate. Ce faci?

El a ridicat din umeri, dar mi-a surâs ușor, apoi a făcut un semn spre femeia de la volan.

— Fă cunoștință cu mătușa Arrochar.

Singura fată dintre vlăstarele familiei Adair. După ce auziseem cu cât drag vorbea Robyn despre ea, chiar eram curioasă s-o cunosc.

— Bună. Eu sunt Regan, sora lui Robbie.

Arrochar s-a aplecat și mi-a deschis portiera.

— Hai sus!

— Mulțumesc.

Am suit în mașină și am văzut că se uită la picioarele mele.

— Nu mi-am pus pantofii potriviți. Am venit pe jos din sat.

Ea a ridicat din sprâncenele blond-deschis. Avea niște ochi de un albastru pal, absolut uluitori.

— Dacă ai de gând să rămâi, va trebui să-ți faci rost de încălțăminte ca lumea.

Mi-a întins o mână delicată.

— Eu sunt Arrochar, sora lui Lachlan și a lui Thane. Mă bucur să te cunosc, Regan.

I-am strâns mâna și am simțit cum cineva mă bate pe umăr. Eilidh îmi zâmbea cu toată gura.

— Le-am spus prietenelor mele despre praful de stele din obrajii tăi. Anna zice că și sora ei mai mare, Rosie, are

gropițe, dar nu i-a povestit nimeni despre praful zânelor. Abia așteaptă să-i spună lui Rosie.

Am chicotit.

— Sunt sigură că o să se mire foarte tare.

— Eilidh, stai rezemată, scumpo, încă n-am ajuns acasă, i-a spus ferm, dar pe un ton blând Arrochar.

Nepoata ei a ascultat-o imediat.

— Unde-i Thane? am întrebat-o eu pe Arrochar.

La prima vedere, mă deosebeam de ea ca de la cer la pământ. Părul ei blond-argintiu era mult mai deschis la culoare ca al celor doi frați și am bănuit că și-l vopsea. Era singurul lucru care trăda că punea preț pe felul cum arată. Eu mă îmbrăcasem cu o rochie scurtă și nepractică din cele care îmi plăceau mie, mă machiasem și-mi aranjasem părul. Părul lung al lui Arrochar era prins neglijent într-o coadă de cal. Din câte îmi dădeam seama, nu făcuse decât să-și dea cu rimel, iar ținuta ei era clar una utilitară. Blugi, o cămașă de lână cadrilată – în tonuri de albastru –, un tricou pe deasupra, iar în picioare tenisi.

Și totuși, hainele de toată ziua nu-i puneau în umbră trăsăturile uluitoare. Nu era ceea ce se numește o frumusețe clasică, și totuși era mai mult de atât. Nu-mi dădeam seama dacă din pricina culorii ochilor sau a atitudinii..., dar Arrochar era de o frumusețe neobișnuită.

A sesizat că mă uitam la ea, dar nu m-a luat în seamă, ci mi-a răspuns la întrebarea despre Thane.

— La Inverness, azi e prima zi la slujba cea nouă. Nu reușește să găsească bonă, așa că m-am oferit să-mi iau câteva zile libere, să mă ocup de copii până își găsește pe cineva.

M-am încruntat. O punese pe sora lui să-și ia liber de la muncă, deși avea un adult perfect responsabil și cu suficient timp la dispoziție care să-l ajute? Cum nu voiam să-mi exprim iritarea de față cu copiii, am strâns din bure.

— Nu ești deloc cum m-am așteptat, mi-a spus Arrochar când am intrat pe aleea din fața casei lui Thane.

— Fiindcă nu semăn cu Lara Croft?

Ea a pufnit și mi-a întors un zâmbet apreciativ.

— Cam așa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap și am coborât din Defender, fericită că aleea lui Thane era pavată, nu cu pietriș.

— Mătușă Arro, poate Regan să vină să se joace cu mine? a întrebat Eilidh din cealaltă parte a mașinii.

— Sunt sigură că Regan are altceva de făcut.

— De fapt, n-am.

Am ocolit SUV-ul și am venit lângă ei.

— Doar dacă nu vă deranjez.

— Câtuși de puțin, m-a asigurat Arrochar. Numai că...

I-a aruncat o privire semnificativă lui Lewis.

— Mai întâi îți faci lecțiile.

S-a întors spre mine.

— Eilidh nu primește teme pentru acasă. Au introdus un nou stil de predare față de când eram eu copil. Acum ciclul primar e ca un fel de grădiniță. Nu înțeleg de ce. Eu, una, eram perfect capabilă să-mi fac temele când aveam cinci ani.

N-am avut timp să-i spun părerea mea, și anume că nu toți copiii de 5 ani se găseau în același stadiu de dezvoltare mentală, fiindcă Eilidh a alergat spre mine și m-a luat de mână.

— Hai, Regan!

M-a tras după ea, fericită la culme că eram acolo.

Am lăsat-o să mă ducă spre casă, cu inima strânsă de o tandră amintire. Am surprins privirea lui Arrochar și am sesizat o undă de uimire în expresia ei.

Lewis ne aștepta înăuntru și, când Arrochar ne-a făcut semn să intrăm, mi-a spus:

— I-am zis lui Connor că nu trebuie să mai spună că doamna Welsh miroase urât, dacă nu-i adevărat.

M-am silit să-mi ascund surprinderea.

— Și Connor ce-a răspuns?

Lewis și-a încrețit nasul.

— A zis că sunt cățelușul doamnei Welsh.

Oi, la naiba...

— Pe urmă doamna Welsh s-a purtat urât cu el fără motiv. L-a pus să citească cu glas tare un capitol din cartea după care învățănu, el n-a citit destul de repede, iar doamna Welsh a fost rea cu el și l-a tot îndemnat să citească mai repede. Eu m-am ridicat și i-am spus că-i rea cu el. Așa că acum Connor nu mai e supărat pe mine.

Am întâlnit privirea lui Arrochar.

— Povestește ce s-a întâmplat în continuare, Lewis, l-a îndemnat ea.

El s-a întunecat la față.

— Și eu, și Connor am fost chemați în biroul doamnei Cooley.

— Directoarea, m-a lămurit Arrochar, văzând privirea mea întrebătoare.

— Cum așa? De ce?

— Cică au dat dovadă de lipsă de respect, mi-a răspuns Arrochar, ducând copiii în bucătărie. Haideți să mâncați ceva înainte să vă apucați de teme.

— Dar nu-i corect, atâta timp cât băieții n-au greșit cu nimic, am spus eu încet, în timp ce Lewis și Eilidh se grăbeau spre bucătărie.

Mătușa lor s-a întors spre mine.

— Nu-i corect. Doamna Welsh a vorbit atât cu mine, cât și cu mama lui Connor, dar fără să ne explice situația. După ce am ieșit din clasă, copiii ne-au povestit exact ce s-a întâmplat. Mama lui Connor s-a supărat teribil, mi-a șoptit ea cu ochii scăpărând de mânie. O să facă plângere la directoare. Dar când lucrurile s-au agravat, Lewis a făcut-o pe doamna Welsh în fel și chip, ceea ce nu e bine. Thane va trebui să aibă o discuție cu el.

Nu mi se părea cinstit ca în situația dată Lewis să apară vinovat, dar e drept că nu trebuia să vorbească urât despre învățătoare.

— A căzut din lac în puţ, am murmurat eu.

— Întocmai.

— Tuşa Arrochar, nu ajung la untul de arahide! a ţipat Eilidh din bucătărie.

Ne-am dus repede la copii ca să-i ajutăm. Deşi, practic, eram două străine, mă simţeam în largul meu alături de Arrochar în timp ce pregăteam împreună o mică gustare pentru Eilidh şi Lewis. I-am aşezat pe copii la masă, apoi Arrochar mi-a dat un unguent şi nişte leucoplast ca să-mi obţinţesc picioarele.

— Deci..., a zâmbit ea curioasă când ne-am aşezat amândouă la masa din bucătărie cu câte o cafea în faţă. Ce te aduce la Ardnoch?

Mersese drept la ţintă.

Am zâmbit.

— Sora mea.

— Da, e o vizită pe care trebuia s-o faci de mult.

Auzind-o cât era de tranşantă, am ridicat dintr-o sprâncenă. Ea a ridicat din umeri.

— Iartă-mă, nu-i treaba mea. Dar trebuie să ştii că nu sunt numai sora lui Lachlan. Am îndrăgit-o mult pe Robyn.

Avertisnentul ei m-a făcut să mă zbârlesc.

— Ei bine, eu nu doar o îndrăgesc pe Robbie. O iubesc mai presus de orice pe lume.

— Ea ştie asta?

M-am tras bruse înapoi de parcă aş fi primit o palmă.

Arrochar a schiţat o grimasă.

— Regan... Îmi pare r...

— Regan! Poţi să mă ajuţi cu lecţiile? m-a strigat Eilidh din sufragerie.

Mătuşa ei a oftat.

— Eils, tu n-ai lecţii. Vrei doar ca Regan să-ţi acorde atenţie.

Drept răspuns, Eilidh s-a strâmbat și a murmurat cu glas coborât.

— Mi-ai stricat tot cheful...

Mi-am ferit privirea, ca să nu râd.

— Eilidh Francine Adair, mie să nu-mi vorbești cu vocea de monstru! Ce-ar fi să-ți termini desenul pe care l-ai început în clasă? Acum e rândul meu să stau de vorbă cu Regan. Rândul tău vine mai târziu.

Intervenția a părut s-o cumințească pe fetiță.

— Vocea de monstru? am întrebat în șoaptă.

Arrochar a pufnit, iar ochii ei de un albastru pal au sticlit amuzați.

— De vreun an a început să vorbească pe tonul ăsta gros, care ne face pe toți să râdem. Noi îi zicem „vocea de monstru", dar nu știm de unde a învățat să facă asta. Așa e Eilidh. Un pic ciudată, ceea ce înseamnă că se potrivește perfect cu restul familiei Adair.

— E adorabilă.

M-am uitat la cei doi copii, care stăteau aplecați deasupra caietelor lor.

— Amândoi sunt adorabili.

— Frate-meu a făcut o treabă foarte bună! a spus ea cu mândrie.

Mi-au venit în minte Thane și soția lui plecată dintre cei vii.

— Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să cresc doi copii după ce am pierdut iubirea vieții mele, am spus cu glasul încărcat de tristețe.

— I-a fost foarte greu.

Arrochar s-a întors spre mine și a coborât glasul, ca să n-o audă copiii.

— La vremea aceea, Thane încă lucra la o firmă din Inverness, așa că a angajat o bonă. Femeia s-a ocupat de copii până când Eilidh a împlinit 2 ani. Atunci Thane s-a hotărât să lucreze pe cont propriu. De trei ani încoace se luptă să-și

împartă timpul între muncă și îngrijirea copiilor, dar îi vine foarte greu. Știu că i-a luat mult ca să se decidă să se angajeze din nou la o firmă. Nu-i place ideea ca Eilidh și Lewis să fie crescuți de o bonă. El și Fran n-au avut niciodată intenția asta.

— Fran a rămas acasă să se ocupe de copii?

— Era profesoară de matematică și crescuse undeva la granița dintre Anglia și Scoția. S-au cunoscut la Universitate, iar ea l-a iubit atât de mult pe Thane, încât l-a urmat în Highlands. Din fericire, a găsit o slujbă la liceul de aici. Sunt sigură că Lachlan a făcut ceva în sensul ăsta. Fratele meu cel mare poate da dovadă de nepotism.

A zâmbit cu tandrețe, apoi o umbră i-a înnegurat privirea.

— Thane și Fran erau cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut în viața mea. Au proiectat casa asta împreună. Lewis s-a născut chiar când s-a terminat construcția. La scurt timp după aceea, Fran a rămas din nou însărcinată cu Eilidh și a decis să renunțe la slujbă și să se dedice în întregime creșterii copiilor. Thane nu i-ar fi cerut asta niciodată, dar știu că s-a simțit tăiat la gândul că cineva urma să stea în permanență cu copiii. Vezi tu, noi n-am avut parte de așa ceva, a adăugat ea aproape în șoaptă. Mama noastră a murit după ce m-a născut pe mine. Thane avea pe atunci 6 ani. Tatăl nostru s-a ocupat de noi doar pentru un timp. Practic, am fost crescută de Lachlan și de Thane. Oricum...

A scuturat din cap.

— Thane își dorea altceva pentru Eilidh și Lewis.

Mi se rupea inima pentru ei toți. Îmi dădeam seama că soarta se repetase.

— Îmi pare foarte rău.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce poți să faci? Asta e.

— Pot să te întreb... cum a murit Fran?

Arrochar s-a crispat. N-a apucat să-mi răspundă, că am auzit glasul îndepărtat al lui Lewis:

— Ce tot șușotiți voi acolo?

Amândouă am înlemnit o clipă, apoi eu am zâmbit cu gura la urechi.

— Bârfe între fete.

El și-a încrețit nasul și s-a concentrat din nou la lecții, așa cum bănuisem că va face.

Arrochar a chicotit.

— Te pricepi la copii.

— Cândva am lucrat ca bonă. În vacanță, când eram la colegiu.

— Zău?

Un licăr i s-a aprins în ochi.

— Nu cumva cauți o slujbă?

— Asta am făcut toată după-amiaza.

— Hm! Thane știe că ai fost bonă?

— Da.

Am înălțat dintr-o sprânceană.

— Dar cred că sora mea i-a înpuiat capul cum că sunt irresponsabilă.

— Și chiar ești?

Modul în care mă studia m-a făcut s-o privesc și eu cu atenție... și am decis că-mi plăcea Arrochar Adair. Am citit în privirea ei că nu mă judeca, deși eram convinsă că auzise la fel de multe despre mine ca și Thane. Era sinceră și directă, dar apreciam asta. Și mi se părea genul de persoană care preferă să-și facă singură o impresie, lucru pe care-l respectam.

— Nu. Cu siguranță că nu, am răspuns, clătinând din cap. Înainte eram mai impulsivă, dar nu cred că lipsa de responsabilitate are ceva de-a face cu impulsivitatea. În plus, crede-mă că de curând s-a întâmplat ceva care m-a vindecat de impulsivitate. Și într-adevăr, n-am fost alături de Robyn când trebuia să fiu, dar am o scuză. Nu prea grozavă..., dar n-aș vrea să cred că o singură greșeală mă poate condamna pentru tot restul vieții.

Arrochar a părut să reflecteze la cele auzite.

— Ar trebui să vorbești cu Mac. Cred că el, mai mult ca oricine, va înțelege prin ce treci în relația cu Robyn.

M-a năpădit un val de mânie.

— Eu am lipsit de lângă sora mea un an și jumătate. Nu-i aceleași lucru ca atunci când un tată își abandonează fiica.

— Mac n-a abandonat-o, a replicat cu asprime Arrochar. Situația e mult mai complicată, ceea ce ai fi putut afla și tu dacă ai fi fost lângă Robyn ca să-ți povestească.

Mi-am stăpânit pornirea de a o contrazice. În schimb, eram surprinsă de vehemența cu care îi luase apărarea lui Mac.

— Se pare că sunt multe lucruri pe care nu le știu, am răspuns.

Ea și-a destins umerii.

— Iartă-mă că m-am răstit la tine. Atâta doar că... îl protejez pe Mac. Ce s-a întâmplat cu Robyn... l-a făcut să sufere mult timp. În cele din urmă, relația lor e ceea ce trebuie să fie, iar eu nu doresc ca cineva s-o strice.

— N-am venit aici ca să-i fac viața amară lui Mac, am liniștit-o eu, deși eram curioasă să aflu ce se petrecuse între el și sora mea. Am venit să dreg relația cu Robyn. Și... ca să pot face asta, e nevoie să rămân, iar ca să rămân, am nevoie de o slujbă.

— Tușă, Arro, încă nu e rândul meu? a strigat Filidh, întrerupând intensitatea momentului.

Slavă Domnului!

Arrochar și-a dat ochii peste cap.

— Hai, vino încoace!

Am râs și am sărit de pe scaun, pregătită să-i acord tot timpul meu lui Filidh.

~

În timp ce Arro pregătea cina, eu m-am așezat pe canapea cu Filidh. La televizor rula un film de animație.

dar fetița era prea ocupată să se joace cu părul meu și să palavrăgească despre prietenele ei ca să-i acorde atenție. Singura dată când a aruncat o privire spre ecran a fost când un personaj a început să cânte un cântecel, și Eilidh a început să cânte odată cu el.

Arro și cu mine am aplaudat-o, ovaționând-o.

Lewis a primit permisiunea să joace jocuri video aprobate de tatăl lui, așa cum făcea zilnic timp de o oră înainte de cină, astfel că s-a făcut nevăzut în camera lui, în timp ce noi, fetele, am rămas la parter.

Eram convinsă că, după eforturile lui Eilidh, părul meu arăta ca un cuib de șoareci, dar cum ocupația asta o făcea foarte fericită, restul conta prea puțin.

Tocmai mă întrebase dacă putea să-mi spună „Ree-Ree", când zgomotul ușii de la intrare a făcut-o să uite complet de mine.

— Tati! a țipat ea, repezindu-se afară din cameră.

— Ce face Gărgărița mea? am auzit imediat vocea gravă și aspră a lui Thane.

Era o plăcere să constați câtă afecțiune era în tonul lui.

Eilidh i-a răspuns cu un potop de cuvinte din care n-am înțeles nimic, nici măcar atunci când Thane a pășit în sufragerie cu fetița în brațe. Se uita la ea cu atâta dragoste, încât în acel moment mi-am jurat că voi găsi și eu un bărbat care să se uite la copiii noștri în același fel.

— Chiar așa? a murmurat el drept răspuns la ce-i spusese ea.

— Ree-Ree m-a lăsat să mă joc tot timpul cu părul ei!

Se pare că acum eram Ree-Ree, cu sau fără acordul meu.

Am schimbat o privire amuzată cu Arrochar.

— Ree-Ree? s-a încruntat Thane, uitându-se în sufragerie.

A dat cu ochii de mine și a încremenit.

— Regan?

— Bună seara, l-am salutat eu, făcându-i cu mâna.

Probabil arătam ca o nebună la cât își făcuse de lucru Eilidh cu părul meu.

— Bună! l-a salutat și Arrochar, făcându-l să-și îndrepte atenția spre ea. Cina e aproape gata. Am culeș-o pe Regan din drum când se întorcea din sat. Copiii au rugat-o să rămână cu noi.

— Bine, bine! a dat el din cap și s-a uitat din nou la mine. Rămâi la cină?

Tonul lui nu era chiar unul de invitație.

— Nu, trebuie să mă duc acasă. Probabil că Robyn se întreabă pe unde umblu.

Cel puțin așa speram. Toată ziua nu primisem niciun mesaj de la ea.

— Totuși, a intervenit Arrochar, apropiindu-se de el și luându-i-o pe Eilidh din brațe. Regan ar vrea să discute ceva cu tine între patru ochi.

— Eu? m-am încruntat la Arrochar.

Ea s-a strâmbat spre mine și mi-a șoptit:

— Treaba cu bona.

Ah, da!

De felul meu n-aș fi bătut la cap pe cineva în legătură cu o slujbă pe care era limpede că nu voia să mi-o dea, dar nu aveam nicio altă opțiune. Și, sincer vorbind, gândul că cei doi copii ar fi încăput pe mâna unei bone ca Gordanna Redburn mă scotea din fire. Măcar cu mine ar fi fost în siguranță, ar fi fost iubiți și s-ar fi simțit bine.

— Da, am răspuns, ridicându-mă în picioare și apropiindu-mă de tatăl copiilor. Da. Putem discuta câteva minute?

Deși continua să-și încrunte nedumerit sprâncenele, a încuviințat totuși din cap și mi-a făcut semn să-l urmez. M-a condus într-o încăpere de lângă ușa de la intrare, în care nu mai fusesem până atunci.

Era o cămăruță care dădea către pajiștile de dincolo de alee. Înăuntru se afla o masă de lucru, pe care erau un

computer modern, hârtii așezate ordonat și rafturi cu dosare. Pereții erau acoperiți de proiecte de case. Biroul lui.

A închis ușa și s-a întors spre mine. Acum, că n-o mai ținea în brațe pe Eilidh, am remarcat cum era îmbrăcat. În locul puloverului și al blugilor uzați, singura ținută în care-l văzusem până atunci, purta o cămașă cenușiu-închis, descheiată la gât, și o pereche de pantaloni negri de costum. Totuși, nu-și tunsese nici barba, nici părul, așa încât avea o înfățișare neobișnuită, dar tocmai prin asta foarte atrăgătoare.

— Deci? m-a întrebat Thane.

Mi-am pus mâinile în șolduri și i-am adresat un surâs pe care speram să-l perceapă ca fiind încântător.

— Ai nevoie de o bonă. Iar eu am nevoie de o slujbă.

El a deschis gura să-mi răspundă, dar l-am întrerupt.

— Toată ziua am căutat de lucru.

I-am arătat picioarele mele goale și pline de răni. Thane m-a privit consternat.

— Mi-am julit picioarele bătând tot satul în lung și-n lat în căutarea unei slujbe amărâte. Și... în tot acest timp, în casa asta frumoasă stăteau doi copii care se înțeleg bine cu mine și care au nevoie de o bonă.

Privirea lui s-a plimbat pe trupul meu, oprindu-se pe fața mea.

— Regan...

— Înainte să mă refuzi din nou, dă-mi voie să-ți trimit pe e-mail referințele mele. Sunt o bonă excepțională și am o experiență impresionantă. Am lucrat chiar pentru primarul din Providence.

Thane a tras aer în piept.

— Regan...

— Lewis vorbește cu mine, ceea ce nu i se prea întâmplă, din câte spune Arrochar. Cât despre Eilidh, sunt convinsă că suntem gemene, doar că născute la diferență de nouăsprezece ani. Deși...

Am făcut semn spre părul meu, care Dumnezeu știe cum arăta.

— Cu siguranță că va trebui să-i dau câteva lecții de coafat.

Buzele lui au zvâcnit într-un început de surâs.

— Regan...

— Nu i-aș face niciodată să sufere, am spus pe un ton grav. Au nevoie de cineva. Iar tu ai nevoie de ajutor. Eu ți-l ofer... și poți fi sigur că oferta e cât se poate de bună.

— Dar nu și iutra totul altruistă.

Am ridicat din umeri.

— N-am mințit nicio clipă când am spus că am nevoie de o slujbă. Dar asta nu mi s-ar părea o slujbă. Cu excepția curățeniei și a gătitului. Nu și partea cu îngrijirea copiilor. Sunt adorabili.

— În zilele lor bune.

— Toți copiii au zile mai bune și zile mai proaste. Știu că e greu.

Am făcut un pas spre el. Nu mi-a plăcut deloc faptul că l-am văzut încordându-se circumspect.

— M-am ocupat de un băiețel ai cărui părinți îl tratau ca pe un accesoriu social. Îl scoteau în lume ca să-l arate prietenilor, apoi, de îndată ce prezența lui nu mai era necesară, îi cereau bonei să-l ducă iarăși în camera lui. Asta se întâmpla în cea mai mare parte din timp. Niciodată n-am întâlnit un copil cu mai mari probleme de încredere, iar să fiu bonă la un puști care nu avea încredere în mine și în nimeni a fost una dintre cele mai dificile sarcini cu care m-am confruntat vreodată. La fel de greu mi-a fost să mă abțin și să nu mă iau de părinții care-l neglijau astfel..., dar asta-i altă poveste. Ce vreau să spun e că... Filidh și Lewis sunt iubiți, și asta se vede de la o poștă. Sunt copii buni, au și ei toanele lor atunci când sunt obosiți sau le e foame, ori când sunt supărați fără să știe nici ei de ce. Așa-s copiii. Știu asta foarte bine și sunt pregătită să fac față. În plus, Robyn e acum mătușa lor. Dacă vrei asigurări că-mi iau îndatoririle foarte în serios, află că

n-aș face niciodată ceva prin care să-mi rănesc sora sau persoanele care-i sunt dragi. Sunt o soluție mult mai bună la problema ta decât oricare altă bonă care ar veni aici doar pentru bani.

După micul meu discurs, Thane a rămas pe gânduri un timp, cercetându-mă, încât am început să mă foiesc pe loc.

— Mai întâi dă-mi voie să vorbesc cu Robyn, a spus el într-un târziu. Nu știu care-i relația voastră, dar dacă ea are ceva împotrivă să-ți ofer o slujbă, atunci nu pot să te angajez.

Oricât ar fi fost de înțeles intenția lui de a se sfătui cu Robyn, m-am simțit totuși puțin jignită și temătoare la gândul că sora mea s-ar fi putut împotrivi. Dar n-am lăsat să se vadă. Am încuviințat din cap.

— Înțeleg.

Expresia lui s-a îmblânzit.

— Bine. Iar acum sunt sigur că sora ta te caută.

Privirea i-a fugit spre părul meu, care îl amuza vizibil.

— Bine ar fi să faci ceva cu el, asta dacă nu vrei să-ți rămână așa pentru totdeauna, a spus, arătând spre capul meu.

Mi-am pipăit părul și dintr-odată mi s-a făcut teamă să mă uit în oglindă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 6

REGAN

Poate că nu era cea mai potrivită zi ca să-mi încep primul antrenament de arte marțiale cu sora mea. Stăteam în studioul de pe proprietatea Ardnoch împreună cu Erediae, prietena lui Robyn, străduindu-mă să mă comport firesc. Ca și cum n-aș fi fost încă șocată în urma conversației pe care o auzisem întâmplător cu o seară în urmă.

Eram în camera mea, citind un roman de dragoste și aventuri, când deodată auzisem la parter murmur de glasuri cunoscute. Camera mea era chiar lângă scară, așa încât auzeam când cineva intra în casă.

Am deslușit vocea lui Thane, și asta îmi stârnise curiozitatea. M-am strecurat afară din cameră și m-am dus în capul scării ca să trag cu urechea. Era un gest copilăresc, dar speram că Thane venise să stea de vorbă cu Robyn despre slujba mea. S-au dus amândoi în bucătărie, iar eu am coborât scara în vârful picioarelor, ca să pot asculta fără să fiu văzută. Vorbeau încet, așa încât fusesem nevoită să-mi încordez auzul.

Când Thane terminase să le explice lui Lachlan și lui Robyn propunerea pe care i-o făcusem, am așteptat încordată răspunsul surorii mele.

— De fapt, ce voiai să mă întrebi? a rostit ea într-un târziu.

— Te-aș ruga să-mi spui dacă tu socotești că-i înțelept s-o angajez pe Regan ca să se ocupe de Eilidh și de Lewis sau dacă ai ceva împotrivă. Nu vreau să-ți fac probleme, Robyn. Din câte am înțeles, ai vrea ca Regan să ia avionul înapoi spre State.

Simplul gând mă făcuse să icnesc și să-mi strâng pleoapele până la durere.

Te rog, nu spune ceva care să mă rănească, nu spune ceva care să mă rănească.

— Nu vreau asta, a rostit rar Robyn.

Simțisem că mă destind, dar în același timp și năvălirea lacrimilor în ochi.

— Prefer s-o știu aici, ca să pot fi cu ochii pe ea.

De parcă n-aș fi fost o femeie de 25 de ani, ci o puștoaică de 16, cu gândul numai la rele!

Isuse, sora mea chiar trăia doar în trecut.

E vina ta, mi-a răsunat un glas răutăcios în minte.

Mda, asta știam și eu.

— Crezi că ar fi o nebunie s-o angajez? Chiar nu știu ce să fac.

O nebunie?

Suna cam melodramatic.

Jignită, îmi încrucișasem brațele la piept. Iată ce se întâmpla când trăgeai cu urechea.

— Sigur că nu, îi răspunsese Robyn, cumva în defensivă.

Zâmbisem ironic. *Mulțumesc, sarioară.*

— Ești sigură? îl auzisem pe Lachlan. Vorbim despre nepoții mei, Robyn.

Mă încruntasem. Știam că Lachlan nu mă plăcea.

— Știu. Și știu cât îți la ei. Și eu îi iubesc. N-aș sugera niciodată ceva care să-i pună în pericol. Deși Regan a acționat impulsiv și irresponsabil de multe ori în viața ei...

Puțin?

— ...față de copii e cu totul alt om. Întotdeauna am fost de părere că trebuia să se facă învățătoare.

Zău? Chiar credea asta?

— Oricum, Regan e irresponsabilă doar în ce privește propria persoană.

— Chiar aşa? Aş zice că faptul că te-a abandonat când ai fost împuşcată şi că ţi-a ignorat apelurile telefonice după ce Lucy a încercat să te ucidă e o atitudine cât se poate de irresponsabilă, rostise cu asprime Lachlan.

Mă făcusem mică. Remuşcarea e un sentiment teribil de neplăcut.

Răspunsul surorii mele răzbătuse până la mine ca prin vis:

— Nici eu nu găsesc vreo explicaţie.

Urmase un moment de tăcere, apoi îl auzisem pe Thane dregându-şi glasul.

— Deci..., după părerea ta, e de încredere când are de-a face cu copiii?

— Fără nicio îndoială. Niciodată n-a pierdut vreo slujbă, ca bonă sau altceva. Şi n-a lucrat doar pentru bani. Îi place să se ocupe de copii. Ai văzut-o cum s-a purtat cu Elfidh şi Lewis mai deunăzi. Copiii o iubesc. Interacţionează foarte frumos cu ei. Dacă vrei s-o angajezi, angajeaz-o. Dar continuă să cauţi pe altcineva, Thane. Nu cunosc această nouă versiune a lui Regan la fel de bine cum o ştiam pe cealaltă. Noua versiune e imprevizibilă. Egoistă şi dură, cum nu era odinioară. Prin urmare, e cât se poate de posibil ca săptămâna viitoare să-şi facă bagajele şi să plece.

Nu-mi mai putusem stăpâni lacrimile.

Era oribil să auzi cum omul la care ţineai cel mai mult pe lume te considera egoistă şi dură.

Thane oftase din adâncul sufletului.

— Atunci, poate că n-ar trebui s-o angajez. Nu vreau să se îngrijească de copiii mei o persoană egoistă şi dură.

Spre surprinderea mea, atunci intervenise Lachlan.

— Nu pot să cred că spun asta, dar... pentru cineva egoist şi dur, chiparile, Regan i-a dat lui Lewis o lecţie despre ce înseamnă să fii bun, şi asta fără să-i facă morală. A simţit tensiunea ivită la masă atunci când copiii au pomenit numele lui Lucy şi a dezamorsat-o imediat. A intuit tot timpul ce simţeau ei şi a îndreptat conversaţia către ce-i interesa pe ei.

Eu zic că a dat dovadă de perspicacitate și de grijă față de ei, lucru care, sincer să fiu, m-a luat prin surprindere. Și, deși știu că încă nu ești pregătită să auzi asta, *Bravehcart*, ceva se întâmplă cu femeia asta. Mac e de aceeași părere. Îți ascunde ceva. Mac crede că ăsta-i motivul pentru care te-a evitat atâta timp.

La naiba! Vorbele logodnicului surorii mele mă lăsaseră cu gura căscată. Mac și Lachlan înțeleseseră prea multe.

— Poate că am greșit spunând că-i dură, se auzise vocea lui Robyn după câteva clipe. Mă supără s-o văd cum se comportă de parcă totul între noi e ca pe roze, de asta am vorbit așa. Nu-i adevărat. Regan nu-i un om rău. N-a fost niciodată. „Nechibzuită" e un cuvânt mai potrivit. Iar Lachlan are dreptate. Ceva se întâmplă și n-am să aflu ce anume decât dacă rămâne aici. Deși faptul că ar avea o slujbă bună, care îi și place, ar fi de ajutor, nu vreau să te simți obligat s-o angajezi, fiind vorba despre Eilidh și Lewis.

— Ne învârtim în jurul cozii! exclamase Thane, deși pe un ton ușor amuzat. Robyn, sunt disperat să-mi găsesc o bonă care să facă și menajul. Arrochar rămâne cu copiii și mâine, dar joi trebuie să meargă la muncă.

— Ți-am spus că pot și eu să-i duc și să-i aduc pe copii de la școală, îl ofertase Lachlan.

— La fel și eu. Putem face cu rândul, a adăugat Robyn.

— Apreciez oferta voastră. Dar nu putem continua așa, fără să știm de la o zi la alta cine se poate ocupa de ei și când. Am nevoie de o bonă și de cineva care să vadă de casă. Regan mi-a trimis pe e-mail o listă impresionantă de referințe. Deci... s-o angajez sau nu?

Așteptasem cu sufletul la gură.

— Angajeaz-o, venise răspunsul lui Robyn. Va avea mare grijă de ei. Dar, cum spuneam adineauri, continuă să cauți pe cineva permanent.

Auzind acestea, urcasem repede, tiptil, treptele, urmărită de vorbele lor, care îmi veneau iar și iar în minte.

În dimineața următoare, Robyn m-a dus la Ardnoch ca s-o cunosc pe Eredine Willows, instructoarea de yoga și Pilates, care se antrena și ea cu Robyn în arte marțiale.

— O să mă duci și pe mine într-o bună zi să-mi arăți castelul și proprietatea? am întrebat în timp ce Robyn ocolea zona pe care o numea „garajele", folosind însă un vechi cuvânt scoțian.

— Lachlan e foarte sever în privința asta. Membrii clubului plătesc bani grei ca să li se asigure intimitatea.

— Ție nu ți-a dat voie să colinzi pe domeniu?

— Eu investigam o crimă.

Tonul ei dădea de înțeles că subiectul era închis, așa că am tăcut.

— În plus, voia să se culce cu mine, a adăugat Robyn, cu un zâmbet șăgalnic.

Am chicotit, dar tot nu-mi dădea pace gândul că nu eram socotită demnă de încredere. Deși îmi desconsiderasem sora de un an și jumătate încoace, în cei douăzeci și cinci de ani ai mei nu făcusem nimic care să sugereze că n-aș fi fost în stare să mă plimb pe o proprietate particulară fără să-i deranjez pe cei care locuiau acolo.

Cât timp am mers pe aleea cu pietriș, ocolind castelul grandios, n-am văzut nicio celebritate. De fapt, n-am văzut pe nimeni. Robyn m-a dus pe o potecă ce se îndepărta de castel. Curând, mi-a apărut în fața ochilor un mic lac, cu căsuțe moderne de jur împrejur, și mi-am uitat supărarea.

Căsuțele erau compacte și căptușite cu lambriuri argintii. Fiecare avea câte o fereastră cât peretele, care dădea spre lac. Tufele înflorite și copacii din jurul lacului se oglindeau în apă, astfel că lacul era mai mult verde decât albastru.

— E superb!

Robyn a zâmbit încântată.

— Locul perfect pentru yoga, așa-i?

Cu siguranță.

— La fel și curtea ta din spate.

Sora mea a râs, fiindcă era adevărat, apoi a bătut în ușa primei și celei mai mari dintre căsuțe.

— Intră! s-a auzit o voce feminină cu accent american.

Am pășit într-o încăpere mare și dreptunghiulară, cu oglinzi pe peretele din fața ușii. Peretele din stânga era numai din sticlă, oferind o priveliște spectaculoasă spre lacul liniștit. Pe peretele din dreapta erau rafturi până în tavan, cu saltele și alte piese de echipament.

În mijlocul sălii stătea Eredine Willows, cu mâinile în șolduri, zâmbind spre noi.

Deși Robyn și cu mine eram destul de înalte, Eredine era și mai înaltă. După părerea mea, avea aproape un metru optzeci. Era superbă. Am privit-o cum și-a strâns părul castaniu și cârlionțat într-un coc în vârful capului. Avea pielea netedă și bronzată, iar ochii erau căprui, de o nuanță atât de deschisă, încât păreau aproape verzi. Am presupus că era cam de vârsta mea, dar nu puteam spune cu precizie.

În mașină Robyn îmi povestise pe scurt despre ea. Sora mea nu cunoștea prea multe despre trecutul lui Eredine, dar știa că fusese bună prietenă cu Lucy Wainwright și că suferise mult după trădarea ei. Robyn mi-a atras atenția să nu amintesc cu nici un chip de actrița premiată cu Oscar, care se afla atunci în închisoare, așteptând începerea procesului, fiind acuzată de tentativă de omor asupra surorii mele.

Gândul a făcut să mi se strângă inima. Robyn și Eredine sporovăiau vesele, în timp ce așterneau saltelua pentru lupte. Când părinții îmi povestiseră despre Robyn și Lucy și când văzusem știrea despre care scriau toate tabloidele, mă simțisem departe de toate acele evenimente, deși simplul gând la ele mă oripila. Acum însă, fiind aici și văzându-mi sora teafără și nevătămată, dar constatând și cât de afectați erau ea și prietenii ei de pornirile ucigașe ale lui Lucy, simțeam cum fierbe furia în mine.

Era de preferat ca femeia aceea să fie condamnată la închisoare pe viață, altfel aș fi fost tentată s-o strâng de gât cu mâna mea.

— Deci Regan, tu cu ce te ocupi? m-a întrebat Eredine cu un surâs prietenos, îndreptându-și spatele după ce o ajutase pe Robyn.

— Cu boinăreala prin lume, a răspuns Robyn în locul meu pe un ton vag mușcător.

M-am încruntat la ea, apoi mi-am luat o expresie de politețe rece.

— Sunt bonă, deși pentru moment nu lucrez nicăieri.

— Deci asta-i slujba ta acum? a ridicat din sprâncene Robyn.

Nu m-am lăsat provocată și am ridicat din umeri.

— E slujba pentru care am fost angajată cel mai des.

Ea a pufnit și s-a uitat chioraș la mine.

— E adevărat, am insistat. De ce te porți așa urât cu mine?

Eredine a icnit.

Robyn a mijit ochii.

— Ai chef de ceartă de față cu Eredine?

— Tu ai început, când mi-ai vorbit pe tonul ăsta.

— N-am spus nimic.

— Dai dovadă de o agresivitate abia ținută în frâu, ceea ce nu-ți stă în fire.

— Atunci presupun că amândouă ne comportăm cum nu ne stă în fire.

— Așa va fi tot timpul cât am să rămân aici? m-am zbârlit eu, încrucișându-mi brațele și observând că Eredine se furișa către ieșire.

Nu-i găseam nicio vină. Robyn și cu mine îi invadaserem spațiul și imediat începuserăm să ne certăm. Nici măcar nu mă simțeam penibil, într-atât eram de furioasă.

Nu numai eu.

Robyn se înroșise la față. Sora mea se enerva greu. Rareori își ieșea din fire, dar când se întâmpla asta, să te ferească Dumnezeu!

— N-ai dat niciun semn de viață șase săptămâni după ce am fost împușcată! a explodat ea. Pe urmă, mai mult de un an abia dacă am primit vreo veste de la tine!

M-am făcut mică auzindu-i țipetele. Erau încărcate de durere și furie, emoții pe care se vedea că și le reprimase, ingropându-le adânc, fiindcă niciodată n-o văzusem atât de tulburată și de derutată. Nici măcar după ce fusese împușcată.

Totul din pricina mea.

Am simțit urcându-mi în piept un suspin și mi-am dus palma la gură ca să-l înăbuș.

Ușa s-a închis fără zgomot în urma lui Eredine.

— Nu cumva să faci asta! a exclamat Robyn, arătând cu degetul spre mine, cu ochii în lacrimi. Să nu te prind că plângi, când tu ești cea care m-a făcut să sufăr.

Am încuviințat din cap și mi-am îngropat obrazul în palme.

— Știu..., am suspinat cu glas întretăiat.

Oricât m-am străduit, n-am reușit să-mi stăpânesc lacrimile adunate în mine vreme de un an și jumătate. M-am dat înapoi, poticnindu-mă, până am atins peretele. Acolo mi s-au înmuiat picioarele și m-am lăsat la podea.

— Iartă-mă, am reușit să articulez, înainte să-mi ascund fața între genunchi, plângând în hohote.

Nu numai Robyn își îngropase adânc emoțiile. Acum, Regan cea nepăsătoare le dădea frâu liber la rândul ei.

Rămăsesem perfect conștientă de mișcările surorii mele. Am simțit-o lunecând și ea pe lângă perete și așezându-se lângă mine, cu umărul lipit de-al meu.

— Vorbește, mi-a șoptit ea răgușit. Întotdeauna ți-ai deschis sufletul față de mine. Nu înțeleg ce s-a schimbat.

I-am auzit lacrimile din glas și am făcut un efort să mă adun. Am ridicat capul de pe genunchi și mi-am șters lacrimile cu palma. Mi-am văzut degetele mânjite de rimel, dar puțin îmi păsa. M-am uitat în ochii lui Robyn și am repetat:

— Iartă-mă.

— Apreciez scuzele tale.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche, un gest atât de familiar, încât mi-a străpuns inima. M-am străduit să nu mai plâng. Trecuse atâta timp de când Robyn se arătase afectuoasă față de mine ultima oară. Și era numai vina mea.

— Dar vreau să știu motivul. N-am înțeles niciodată de ce te-ai purtat așa, Ree. Eram apropiate, așa cum e firesc între surori, și brusc ai plecat în celălalt capăt al lumii, fără să-mi mai răspunzi la telefon. Un an și jumătate.

Un suspin adânc mi-a cutremurat tot trupul.

— Ai făcut vreodată ceva ce ai regretat, dar care te-a ținut prizonieră într-un cerc din care nu știai cum să te smulgi?

Robyn s-a uitat la mine îngustându-și pleoapele.

I-am zâmbit cu ironie tristă.

— Nu. Tu n-ai face niciodată așa ceva. Tu nu ești lașă ca mine.

— Nu spune asta.

— E adevărat.

Am dat din umeri furioasă și m-am uitat pe fereastră, ca să nu văd expresia de pe fața ei. Într-un târziu, am început să mă explic.

— Știi, când eram copii, nu mi s-a părut niciodată ciudat că, atunci când eram supărată sau când mă dorea ceva, îmi doream să fiu cu tine, nu cu mama sau cu tata. Voiam să stau tot timpul cu tine. Când am mai crescut, mi-am dat seama că alți copii aveau nevoie de părinții lor mai mult decât de frați. Eu nu.

Am clătinat din cap, zâmbind ironic printre lacrimi.

— Eu eram ciudata care se baza pe sora ei mai mare, în timp ce toți ceilalți se bazau pe părinți.

Am auzit cum ritmul respirației lui Robyn se schimbă, m-am uitat și am văzut că ochii ei străluceau de lacrimi.

Asta m-a tulburat din nou și mi-am ferit privirea.

— Știi bine că-i iubesc pe mama și pe tata. Dar... aveam nevoie de tine în cu totul alt fel decât de ei. Te adoram. Tu erai eroina mea, la fel cum tata era eroul meu. Poate chiar mai mult. Totul în lumea mea era frumos și bun câtă vreme te aveam pe tine.

M-am cutremurat amintindu-mi de telefonul primit de la tatăl meu, care mă anunța că Robyn era într-o situație critică și că fusese împușcată în piept de trei ori. Niciodată nu trăisem o spaimă mai cumplită. Chiar după tot ce pățisem mai târziu, nimic nu se asemăna cu groaza paralizantă prin care trecusem la gândul că Robyn ar fi putut muri.

— Când ai fost împușcată..., te-am... te-am văzut conectată la toate aparatele alea, cu tot felul de tuburi ieșind din tine, respirând pentru tine... doctorii spuneau că ai fost în moarte clinică pe masa de operație și că era posibil să nu te mai trezești...

I-am întâlnit privirea îndurerată.

— Ceva s-a stins în mine. Ca și cum mintea mea n-ar fi fost în stare să facă față spaimei... nu știu...

M-a copleșit rușinea.

— Cred că mi-am dat seama în ce măsură depindea fericirea mea de existența ta. Asta m-a îngrozit și... nu știu cum să-ți explic. Sună jalnic și las.

— Ba nu.

Robyn mi-a luat mâna într-a ei și mi-a strâns-o cu o expresie rugătoare.

— Continuă să-mi vorbești.

— Aveam nevoie să știu că puteam supraviețui și de una singură, am recunoscut eu cu voce frântă. Că fericirea mea nu depindea de tine sau de alții. Chiar și când te-ai trezit și a devenit limpede că te vei face bine, teama mea n-a dispărut. Eram convinsă că-ți vei relua munca și că voi trăi în permanență cu groaza că ți s-ar putea întâmpla iarăși ceva rău. Așa că... am fugit.

— Ai plecat în călătoria pe care o plănuiserăm împreună.

Durerea din tonul ei m-a făcut să mă crispez.

— Da. N-am făcut-o ca să te rănesc. Pur și simplu, am cunoscut niște oameni din grupul acela online care pleca în călătorie, așa că am decis... să fug cu ei. Aveam banii de moștenire de la bunica.

Era vorba despre cei 5 000 de dolari puși într-un cont de bancă de bunica mea atunci când mă născusem. Mereu voiseem să-i cheltuiesc într-o excursie cu Robyn.

— Erau destui ca să...

Remuușcarea mă făcea să simt durere în fiecare particică a ființei mele.

— ...să fug. Ceva ce tu n-ai face niciodată.

Robyn s-a încruntat, dar mi-a făcut semn din cap să continui.

— După câteva săptămâni mi-am dat seama cât eram de egoistă și m-am detestat că te părăsisem, că mă gândeam numai la mine. Știu că nu mai pot da timpul înapoi, dar vreau să știi că sunt perfect conștientă de cât de egoistă am fost.

Drept răspuns, Robyn m-a strâns de mână.

— Nu știam cum să mă întorc la tine.

Acum aproape o imploram.

— Eram prizoniera alegerilor mele nefericite, mă întrebam dacă ai să mă poți ierta vreodată... Timpul trecea și îmi era din ce în ce mai greu să mă întorc. Îmi era cumplit de teamă că relația noastră fusese distrusă pentru totdeauna.

Adevărul, adevărul gol-golut, îmi stătea în vârful buzelor, dar nu aveam puterea să recunosc ce greșeală cumplită săvârșisem.

— În timpul călătoriei, unul dintre băieți... m-am culcat cu unul dintre băieți, care a devenit obsedat de mine și a început să se țină scai. E unul dintre motivele pentru care nu m-am întors, voiam să rămân departe de el. În cele din urmă, când am simțit că eram în stare de o confruntare cu tine, m-am întors în Boston, dar tu plecaseși în Scoția. Eu mă aflam într-un loc nepotrivit. Am început să mă văd cu Maddox, care nu era ce-mi trebuia..., așa că am pus capăt

relației, am asigurat-o eu pe sora mea. Într-un târziu, mi-am adunat curajul ca să mă confrunt cu răul pe care-l făcusem și mi-am luat bilet de avion spre Scoția.

Ea a făcut ochii mari.

— Când?

— Înainte de incidentul cu Lucy. În ajunul plecării, mama m-a sunat și mi-a spus ce s-a întâmplat. Spre rușinea mea, iar am luat-o razna.

Brusc, am făcut ceva ce nu mi-aș fi închipuit niciodată că aș putea să fac: m-am răsucit și am rămas în genunchi în fața surorii mele mai mari, luându-i mâinile într-ale mele.

— Te rog, iartă-mă că te-am părăsit, că am fost lașă, egoistă, nechibzuită și rea cu tine.

Am tras-o mai aproape.

— Poate că pentru tine nu înseamnă mare lucru, dar să știi că tot ceea ce tu ai crezut despre mine eu mi-am reproșat chiar de mii de ori mai mult. Detest omul care am fost în acest ultim an și jumătate și sunt aici ca să-ți dovedesc că, de fapt, nu sunt așa. Pot fi mai bună. Chiar *sunt* mai bună. Știu că da. Spune-mi că mă poți ierta. Nu-ți cer s-o faci în clipa asta, dar spune-mi că măcar vei încerca..., firește, dacă nu poți asta, Robyn, nu am ce căuta aici. Nu vreau să mă mai detest. Dacă rămân aici și tu vei continua să mă urăști, mă tem că nu voi înceta nici eu să mă urăsc.

Sora mea și-a retras mâinile dintr-ale mele, dar, spre ușurarea mea, doar ca să mi le cuprindă într-ale ei și să le strângă cu atâta putere, încât aproape mă dureau. Avea o expresie îndârjită, ochii ei schimbători erau acum de un verde intens.

— Ești sora mea. Poate că sunt furioasă pe tine. Poate că sunt momente când nu te înțeleg. Dar nu te-aș putea urî niciodată. Te iubesc. Și te iert.

Mi-a scăpat un suspin de profundă recunoștință. Robyn m-a luat în brațe. M-am lipit de ea, mi-am rezemat fruntea de umărul ei, am cuprins-o de talie și am plâns.

Ea a încercat să mă liniștească, trecându-și palma peste brațul meu într-un gest de mângâiere. Mă simțeam din nou copil.

— Ai avut dreptate, a rostit. Mai deunăzi, când ai spus că duceam mai departe povestea creată pentru noi de mama și de Seth, mai ales de mama..., ai avut dreptate. În weekend m-am gândit mult la asta, am ascultat și opinia lui Lachlan, fiindcă întotdeauna își face o părere.

Tonul ei era neutru.

— El m-a ajutat să înțeleg că, până să fiu împușcată, te-am etichetat greșit din cauza mamei. El m-a ajutat să-mi dau seama că lucrurile pe care le-ai făcut tu când erai adolescentă erau aceleași pe care cam toți cei de vârsta ta le fac. Părinții noștri te-au comparat mereu cu mine, iar asta n-a fost corect, pentru că eu sunt și am fost întotdeauna o persoană responsabilă și plicticoasă.

— Tu n-ai putea fi niciodată plicticoasă!

M-am desprins din îmbrățișare.

— Dar ai dreptate. Mama și tata m-au făcut să par un copil scăpat de sub control. Dar am făcut oare altceva decât oricare alt copil? Singurul lucru rău pe care l-am comis vreodată a fost că n-am știut ce să fac cu viața mea și că te-am părăsit când aveai mai mare nevoie de mine.

Am schițat o grimasă.

— Sună tare urât când o spun cu voce tare.

Robyn a râs încetișor.

— Iartă-mă.

Ea a clătinat din cap, iar un zâmbet i-a tremurat pe buze.

— Mai devreme ai spus ceva... tipul cel obsedat... Ți-a făcut rău? De asta vrei să înveți tehnici de apărare?

M-am străduit să nu clipesc auzind referirea la Austin. Am coborât privirea.

— M-a speriat. Nu mi-a făcut rău propriu-zis. Dar, da, el e motivul pentru care vreau să mă antrenez.

— Încă îți face probleme?

Poate că ar fi vrut, numai că acum eram în Scoția și nu avea cum să dea de mine. În primul rând, nu știa unde am plecat.

— Nu, am răspuns, mai mult fiindcă așa mi-aș fi dorit decât din pornirea de a-i spune o minciună.

Nu voiam ca sora mea să creadă că nu-mi puteam purta singură de grijă sau că eram o ratată.

— Ești sigură?

Am încuviințat din cap.

— Antrenamentul e doar ca să învăț să mă apăr singură. Ar fi trebuit să fac asta mai de mult.

— Parcă nu te tenta activitatea fizică.

Am ridicat de câteva ori din sprâncene, cu un aer semnificativ.

— Depinde de activitate.

— Încetează! a râs ea și m-a dat deoparte.

Și uite așa am redevenit Robbie și Ree.

— Te iubesc, i-am spus.

Chipul i s-a îmblânzit.

— Și eu te iubesc, micuțo.

În clipa aceea am simțit cum mi se ia greutatea de pe inimă.

—

— Deci mi-ai ascuns asta cu bună știință? am șoptit cu prefăcută supărare și sinceră uimire când Robyn m-a dus în holul mare al castelului Ardnoch.

Nu eram sigură că-l puteam denumi doar „holul mare" și atât.

— Nu, nu cu bună știință, mi-a răspuns Robyn cu o ușoară grimasă. Mai întâi trebuia să mă conving că o regăsisem pe Regan a mea. Și n-am glumit. Pentru Lachlan

e important ca pe domeniu să nu pună piciorul prea multă lume în afară de membri.

Când Robyn m-a anunțat că urma să facem vizita mult-dorită pe proprietate, m-am machiat repede, în caz că am fi întâlnit vreo celebritate. Nu aveam cum să-mi ascund ochii roșii de plâns, dar eram prea fericită că Robyn mă iertase ca să-mi mai pese cum arătam.

Am dat din cap, cu ochii fugind în toate părțile.

— Măiculiță!

— Nu-i așa? m-a întrebat sora mea, neputându-și ascunde zâmbetul.

Parduseala din parchet lustruit, din holul uriaș, dădea impresia că spațiul se prelungea la nesfârșit. Decorul era în spiritul tradiției scoțiene, dar infinit mai luxos. În fața noastră se vedea o scară grandioasă, acoperită cu o traversă de lână cadrilată în roșu cu cenușiu. Scara ducea la un palier unde se vedeau trei ferestre cu vitraliu, înalte cât peretele, care filtrau lumina ca un caleidoscop. În continuare, scara se bifurca la dreapta și la stânga, urcând la catul de deasupra, vizibil în parte din lojele aflate în capătul holului de la intrare. Pe peretele de lângă ușă, față în față cu scara, se găsea un șemineu uriaș, în care acum nu ardea focul. Mi-ar fi plăcut grozav să-l văd aprins în lunile de iarnă.

În fața focului, erau două canapele identice, tapițate cu piele, cu o măsuță de cafea între ele. Holul era luminat și de la arcadele largi care dădeau spre alte camere de la parter. De dincolo de arcade răzbătea zvon de glasuri și am privit curioasă în direcția lor.

— Acolo e salonul de oaspeți pentru membri, mi-a explicat Robyn. Îl ocolim, fiindcă e ora gustării dinainte prânzului și probabil e aglomerat.

La naiba! Totuși, voiam să dau cu ochii de o celebritate.

Ca de obicei, sora mea mi-a ghicit gândul și a râs.

— La un moment dat tot ai să zărești pe careva. Lachlan nu-i și el celebru?

— Ba da, am răspuns dând din umeri. Dar e ulnitor ce repede a ajuns să fie doar bărbatul cu care urmează să se mărite sora mea. Și pe care o numește „Bravehcart". Să nu crezi că n-am observat. Mi se pare adorabil.

— Ia mai taci!

S-a încruntat în glumă și mi-a făcut semn s-o urmez. M-a condus pe o ușă din apropierea arcadelor, apoi pe un coridor larg și superb decorat.

— Prima cameră pe care am să ți-o arăt este cea care știu că o să-ți placă cel mai mult.

Ne-am oprit în fața unei uși mari din lemn masiv, care era deschisă. Robyn a vârât capul înăuntru și s-a întors spre mine, zâmbind ușurată.

— Nu-i nimeni aici.

Cum deja privisem înăuntru peste capul ei, aproape i-am dat brânci să intre. Am auzit-o râzând și am zâmbit cu gura până la urechi.

Biblioteca din castelul Ardnoch.

O bibliotecă al cărei pereți erau acoperiți cu rafturi din stejar, înalte până la tavan, cu un șemineu uriaș, cu fotolii, taburete și canapele confortabile.

Eram în al nouălea cer.

Ferestrele înalte cât peretele, aflate de o parte și de alta a șemineului, lăsau să pătrundă lumina, astfel că locul nu părea deloc întunecos. Mulțimea de veioze alunga și ea întunericul. Draperiile luxoase de catifea de la ferestre cădeau până pe podeaua acoperită cu covoare Aubusson.

Și toate rafturile erau ticsite cu cărți.

Câteva scări pe șină le permiteau cititorilor să ajungă până la rafturile cele mai înalte pentru a-și alege cartea preferată.

— Iată că se întâmplă! am exclamat, învârtindu-mă prin încăpere cu brațele ridicate. În sfârșit, sunt Belle[6].

6 Referire la filmul de desene animale *Frumoasa și bestia*, produs de studiourile Walt Disney (n. tr.).

Robyn a chicotit.

— Știam eu că o să-ți placă.

Sora mea nu era mare amatoare de lectură, în schimb, eu moștenisem de la mama pasiunea pentru cărți. La liceu, atunci când nu mă sărutam cu băieții pe sub tribune, puteam fi găsită de regulă citind o carte bună.

— Oare nu pot rămâne aici pentru totdeauna?

M-am suit pe scară până sus, am întins brațul și am început să cânt melodia „Little Town" din filmul lui Disney, *Frumoasa și bestia*.

Sora mea a ezitat puțin între a râde în hohote și a mă face să tac. A început să râdă, dar cu cât ea râdea mai mult, cu atât cântam și eu mai tare.

Deodată, privirea mi-a lunecat de la Robyn la logodnicul ei, sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii la ea. Am citit pe chipul lui o nesfârșită iubire, încât mi-a venit să plâng de fericire pentru sora mea.

Totuși, m-am întrerupt brusc din cântat, exclamând:

— Upa!

Robyn a încetat și ea să râdă și s-a uitat spre ușă. Și-a privit logodnicul cu aerul că-și cere scuze.

— Îmi pare rău. Făceam prea mare gălăgie?

El s-a desprins de tocul ușii, tot numai un zâmbet, și a făcut semn cu degetul mare către mine.

— Prințesa lui Disney se auzea de la mine din birou.

Am rămas agățată de scară și dintr-odată situația nu mi s-a mai părut deloc amuzantă. Nu voiam să-i fac necazuri lui Robyn.

— Îmi cer scuze. E vina mea.

Lachlan și-a petrecut un braț pe după talia lui Robyn, lipind-o de el. Apoi s-a uitat în sus la mine și a clătinat din cap, cu un surâs ușor.

— E în regulă. Ai voce frumoasă.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Eh, mulțumesc.

Ușurată că nu se supărase pentru năzdrăvăniile mele, m-am întors din nou spre cărți, mângâind cu degetele numele scriitorilor clasici pe care-i aveam în fața ochilor.

— Lui Ree îi place la nebunie biblioteca ta. Ți-am spus eu că așa va fi.

— Mi-am dat seama după cântec și după felul în care face dragoste cu rafturile.

Mi-am luat ochii de la rafturi.

— Mm?

M-am răsucit pe scară și mi-am dus mâna la inimă cu un gest dramatic.

— Oare te poți îndrăgosti la prima vedere?

— Încep să înțeleg ce voiai să spui când îmi vorbeai despre ea, am auzit vocea lui Lachlan.

Replica lui mi-a atras atenția.

— Asta ce vrea să însemne?

— I-am spus lui Lachlan că ești în stare să convingi și un dictator sovietic să-și dea jos nădragii, a spus Robyn în timp ce eu coboram de pe scară. Presupun că gropițele tale sunt de vină.

Glama ei afectuoasă mi-a încălzit sufletul. Am sărit de pe ultima treaptă și m-am oprit în fața ei, cu un surâs larg.

— Despre ele e vorba? am întrebat, arătând spre gropițe. Nu-i vina mea că zânele mi-au pus praf de stele în obraji.

Ea a făcut ochii mari.

— Mai ții minte asta?

Am dat din umeri.

— Bineînțeles.

Robyn s-a întors spre Lachlan.

— Tata e aici?

El a clătinat din cap.

— Mac e acasă, se pregătește de plecare.

— O, da! Fir-ar să fie, i-am promis că trec pe la ei înainte să plece.

Robyn s-a uitat la mine.

— Tata se duce să se vadă cu un tip din California în legătură cu un nou sistem de securitate pentru proprietate. Vreau să-mi iau rămas-bun de la el. Te superi?

— Ar trebui să te duci singură.

Nu voiam să fiu o intrusă în momentul în care aveau să-și ia la revedere, mai ales că încă mă simțeam prost față de Mac.

— Între timp eu o duc pe Regan să vadă restul proprietății și pe urmă mă asigur că ajunge cu bine acasă.

Robyn s-a încruntat spre mine.

— Nu știu ce să zic. E bine așa?

Am înțeles că îngrijorarea ei se datora faptului că tocmai reușisem să dregem cumva relația și i-am făcut un semn cu mâna, ca să-i alung temerile.

— E foarte bine. Ne vedem acasă.

— Bine. Mulțumesc.

Robyn s-a întors spre Lachlan și i-a cuprins obrazul în palme.

— Îți mulțumesc. Și... să știi că totul e în regulă, a adăugat ea semnificativ.

— Da?

Robyn a confirmat din cap.

— Da.

— Ești subtilă ca un elefant la o petrecere de șoareci! am chicotit eu. Robbie și cu mine am avut o discuție care ne-a făcut bine la amândouă. Am lămurit lucrurile între noi. Ne-am cerut scuze. Am implorat-o în genunchi. Și acum ne iubim din nou.

Robyn și Lachlan s-au privit în ochi pentru o clipă, apoi Robyn a spus cu prefăcută seriozitate:

— Și iată că din nou e o pacoste pe capul meu!

Lachlan a zâmbit cu toată gura, eu mi-am dat ochii peste cap și m-am apucat să cercetez mai departe cărțile din bibliotecă. Robyn și logodnicul ei s-au îndreptat spre ușă. M-am străduit să nu fiu atentă la sunetul unui sărut, ceea ce nici nu mi-a fost greu, fiindcă am dat cu ochii de *Călătoriile lui Gulliver*[7]. Era una dintre cărțile mele preferate, o aventură satirică de mii de ori mai reușită decât orice adaptare cinematografică făcută până atunci. Majoritatea clasicilor mă plictiseau de moarte. Nu și *Călătoriile lui Gulliver*.

Coperta de piele părea veche și cam fragilă. Am deschis-o cu grijă, cât pe ce s-o scap din mâini.

— E o ediție princeps? am țipat, pur și simplu, ținând în aer cartea și întorcându-mă spre Robyn și Lachlan, care mă priveau mirați. Vorbesc de *Călătoriile lui Gulliver*.

Lachlan s-a luminat la față.

— Da. A fost a străbunicului meu.

— N-ar trebui păstrată într-un plic cu bule și încuiată undeva într-un seif?

El a zâmbit cu toată gura.

— Ca să nu se mai poată bucura nimeni de ea?

— E o ediție princeps. Un fel de Diamant Hope[8] al cărților.

Lachlan a chicotit.

— Nu chiar. Nu valorează atât cât crezi.

— Oricum, mai mult de 100 de dolari, nu?

— Ceva mai mult, e adevărat.

— Și o lași aici pe raft, de unde o poate lua orice necunoscător?

Viitorul meu cumnat părea amuzat să mă vadă atât de oripilată.

---

7 Celebru roman al scriitorului englez de origine irlandeză Jonathan Swift (1667–1745) (n. tr.).

8 Celebru diamant de 45 de carate (n. tr.).

— Regan, te asigur că oaspeții mei știu cum să se poarte cu cărțile rare.

Am pufnit disprețuitor și am pus cu grijă cartea la loc pe raft.

— *Călătoriile lui Gulliver* e una dintre cărțile preferate ale lui Regan, i-a explicat Robyn.

— Da? Dacă vrei, o poți împrumuta.

M-am îndepărtat de raft cu o privire îngrozită.

— Ca s-o rătăcesc cumva sau să vărs din neatenție cafea pe ea? Nu, mulțumesc.

Sora mea a strâns amuzată din buze și a ieșit pe coridor.

— Trebuie să plec. Ne vedem cu toții acasă.

Lachlan s-a întins din nou spre ea, ca și cum nu s-ar fi putut abține, a sărutat-o din nou fugar pe buze, apoi a lăsat-o să plece.

Când am rămas singuri, s-a întors spre mine.

Eu i-am zâmbit radios.

— Chiar dacă o ții pe sora mea în Scoția, la un ocean depărtare de Boston..., am decis că te plac, deși împotriva voinței mele.

El a ridicat o sprânceană.

— Mare noroc pe capul meu!

Auzindu-l, am zâmbit și mai tare.

Ne-a atras atenția zgomotul unor pași grăbiți pe coridor. Robyn a intrat și s-a îndreptat repede spre mine, cu mobilul în mână.

— E Thane. I-am spus să fie scurt.

Cu inima zvâcnind de nerăbdare, am luat mobilul surorii mele și am răspuns pe un ton vesel:

— Bună ziua, domnule Adair.

A urmat o clipă de tăcere, apoi un râs abia stăpânit și din nou vocea lui gravă:

— Poți să-mi spui Thane.

— Voiam să fiu oficială, fiindcă sunt convinsă că m-ai sunat ca să-mi oferi o slujbă.

N-am luat în seamă privirea exasperată a surorii mele și am zâmbit sigură pe mine.

— M-aș putea răzgândi, a glumit Thane.

— Nu prea cred. Și răspunsul este da.

El a chicotit.

— Perfect. Îți trimit un contract. Începi mâine la 6:30 dimineață. De acord?

— Super!

Plină de recunoștință, am renunțat la tonul de glumă.

— Apreciez sincer oferta, Thane.

— E în regulă.

A închis telefonul, iar eu i-am întins mobilul lui Robyn.

— Am primit slujba!

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 7

REGAN

Entuziasmul meu pentru slujbă a mai pălit atunci când am început să mă întreb dacă nu cumva mă comportam irresponsabil față de Thane și de copii. De teamă ca Robyn să nu mă creadă o ratată impulsivă, i-am ascuns adevărul. Dar problema era că aveam mare nevoie de sfatul ei.

Cu ochii la bagajul de la picioarele patului fabulos din fabuloasa cameră de oaspeți căreia îi ducean deja dorul, m-am străduit să-mi alung neliniștea și am coborât la parter. Robyn se întorsese acasă cu câteva minute mai devreme și mă strigase să cobor, anunțându-mă că adusese mâncare la pachet.

M-am dus în sufragerie, unde am găsit-o pe Robyn stând la masă, cu o porție de mâncare chinezească în față.

— Mulțumesc, am spus, apropiindu-mă cu pași mici, deși nu prea îmi era foame.

— Îți promit că nu mai cumpăr mâncare la pachet. Trebuie să fac niște cumpărături și n-aveam nici chef să gătesc.

— Aș fi putut găti eu.

— Ți-am spus că nu prea mai avem de nici unele. Stai jos și mănâncă.

M-am așezat alături de ea, cu ochii la mâncare.

— Ești bine?

M-am întors spre sora mea și am clătinat din cap. Am răsuflat adânc și i-am răspuns:

— Mai devreme n-am fost sinceră cu tine. Nu știu dacă slujba asta la Thane e o idee bună.

Robyn s-a oprit din mâncat și s-a răsucit spre mine.

— *Adică?*

— Cred că... Sunt convinsă că e bine să accept, dar vreau să fiu absolut sigură și am încredere în judecata ta.

Sora mea a așteptat răbdătoare să continui.

— Treaba e că... tipul despre care îți spuneam că-i obsedat și că se ține scai de mine...

Ea și-a îngustat pleoapele.

— Ce-i cu el?

— A fost... mai rău decât ți-am povestit.

— Cât de rău?

Tonul ei dădea a înțelege că era dispusă să strângă pe cineva de gât, și chiar dacă asta mă consola cumva, mă făcea să-mi fie și rușine. Robyn avea deja destule pe cap acum, că se apropia procesul lui Lucy Wainwright, iar eu n-aș fi vrut s-o încarc și cu problemele mele. Totuși, aveam nevoie de sfatul ei. Egoistă, egoistă, egoistă.

— Sunt o paceste, am spus, gârbovindu-mi umerii. Ai pe cap toată povestea asta cu Lucy. Nu-i nevoie să-ți mai spun și de mine.

— Procesul lui Lucy e abia anul viitor. N-o să ne amânăm viețile cu un an. Acum m-ai îngrijorat de-a binelea, așa că spune-mi despre ce-i vorba, a cerut ea. Și ca să știi, puțin îmi pasă câte am pe cap. Dacă sora mea are necazuri sau cineva a făcut-o să sufere, de azi încolo vreau să fiu prima care află. Ne-am înțeles?

De regulă o tachinam pe Robyn când îmi vorbea ca un polițist. Numai că acum nu era în nicicum caz momentul să fac glume. Am oftat din adâncul sufletului.

— Înainte să-ți spun toată povestea, vreau să știi că pentru mine a fost semnalul de trezire și am încetat să mai iau decizii sub impulsul momentului.

Am văzut că-și pierde răbdarea și m-am grăbit să continui.

— Anul trecut, de Revelion, eram în orașul Ho Shi Minh. Cu un grup pe care-l cunoscusem pe internet.

— Îmi amintesc.

I-a fulgerat prin gând că făcusem călătoria fără ea și privirea i s-a înnegurat.

— Iartă-mă, am șoptit.

Robyn a scuturat brusc din cap.

— Nu, tu să mă ierți. Ți-ai cerut scuze. Am trecut peste asta. N-a fost decât o afurisită de excursie.

Mi-am ferit privirea, fiindcă amândouă știam că fusese mai mult de-atât.

— Mai întâi, am colindat trei luni prin Europa. După asta, ne-am luat cu toții slujbe la Mykonos timp de două luni, ca să punem deoparte destui bani pentru a merge în Asia. Eu m-am angajat barmaniță la un club de noapte. Nu era chiar ceea ce visasem să fac într-o excursie, a adăugat ea pe un ton ironic. Oricum, cu excepția a două fete cu care porniseem inițial la drum, noi, ceilalți, am ajuns în Thailanda în noiembrie. După ce ne învățaserăm lecția în Europa și cum sud-estul Asiei era ceva mai ieftin, ne-am gândit că puteam rămâne acolo trei luni. Am trecut prin experiențe la care nu mă așteptasem niciodată, am zâmbit eu, cumva mândră de mine, în ciuda împrejurărilor.

În privirea lui Robyn s-a aprins un licăr de interes.

— De pildă?

— O excursie prin junglă în Cambodgia.

Am zâmbind văzând cât era de uluită.

— Știu, știu. Picioarele mele au fost în formă tot timpul cât a durat călătoria.

— Nu mă îndoiesc, a râs ea.

Am dat din umeri.

— Oricum... în tot acest timp, adică cele opt luni cât am călătorit cu grupul, un anume Austin mi-a dat limpede

de înțeles că dorea să însemne mai mult pentru mine. Nimic obsesiv, nimic bizar. Cel puțin nu atunci.

Nu, necunoscutul m-a lăut prin surprindere.

— Dar nu era genul meu. Nu mă atrăgea nimic la el și n-aveam nimic în comun.

— Și ce s-a întâmplat?

— Cum ți-am spus mai devreme, îmi părea rău că te părăsisem luni la rând și ajunsesem într-un impas. Crăciunul a trecut fără tine. Pe urmă a venit Anul Nou și eram teribil de deprimată. Îmi era dor de tine, de mama și de tata, de iernile la Boston... Mă simțeam singură.

Mi-am ridicat cu greu ochii la Robyn.

— Mă simțeam singură. Băusem și... am acționat sub impulsul momentului.

— Te-ai culcat cu Austin, a ghicit ea, fără ca expresia sau tonul ei să arate că m-ar fi judecat în vreun fel.

Am încuviințat din cap și mi s-a iuțit pulsul, amintindu-mi de zilele care urmaseră.

— A doua zi el s-a purtat de parcă ar fi fost iubitul meu de când lumea. La început n-am știut cum să reacționez, fiindcă mă simțeam penibil, dar când i-am spus că fusese doar o simplă aventură de-o noapte, nici n-a vrut să audă. Câteva seri mai târziu...

Amintirea făcea ca inima să-mi bată nebunește.

— Eram cu toții la o petrecere. M-am hotărât să nu beau nimic. Ca și cum instinctul sau subconștientul m-ar fi prevenit să rămân cu mintea trează. Petrecerea se ținea într-un apartament din apropierea locului unde eram cazați, în districtul 3. Austin se tot ținea de mine, până când mi-am pierdut răbdarea și am țipat la el să mă lase în pace. Unul dintre băieți, Liam, se săturase și el, așa că i-a cerut lui Austin să se țină departe de mine, altfel va avea de-a face cu el. Liam s-a oferit să mă conducă acasă. Nu s-a întâmplat nimic între noi. Liam era prieten cu Desi, una dintre fete, și nu voise decât să-mi fie de folos. Mi-a spus că Austin era băiat de treabă și că par și simplu făcuse o pasiune pentru mine. Mi-a promis

că va avea o discuție cu el și că totul va fi în regulă. Cu toate acestea, nici n-am ajuns bine în cameră, că Austin a forțat încuietoarea și a intrat peste mine.

Am văzut un licăr de spaimă în ochii lui Robyn și m-am grăbit s-o liniștesc.

— Nu mi-a făcut nicium rău. Atâta doar că... nu mi-a dat voie să ies din cameră. Tot încerca să mă convingă că suntem făcuți să rămânem împreună și-mi spunea că își va lua zilele dacă nu răspundeam la sentimentele lui.

— Ce nemoroșit..., a șoptit Robyn.

— Am înțeles că încerca să mă manipuleze. În sfârșit, își dădea arama pe față.

În mine se dădea o luptă între furie și teamă.

— Dar eram atât de speriată, am recunoscut eu. Nu știam până unde era în stare să meargă.

— Și până unde a mers?

— Împărțeam camera cu Kylie, prietena lui Desi. Când Kylie n-a putut intra, l-a chemat pe Liam, care i-a cerut lui Austin să deschidă ușa. Austin i-a deschis și s-a prefăcut că totul era în regulă, de parcă nu m-ar fi ținut sechestrată toată noaptea, refuzând să mă lase să ies. Toți au socotit că a fost un incident lipsit de importanță, așa că mi-am făcut bagajul și am cheltuit ce bani mai aveam ca să-mi cumpăr un bilet spre casă. Numai că cel mai ieftin bilet pe care mi-l puteam permite era până în California. Așa că am rămas acolo câteva luni, muncind ca chelneriță în San Diego. Cum spuneam, mă temeam să vin acasă la tine și mă simțeam ca o proastă, fiindcă mă culesesem cu Austin. Iar el... avea adresa mea de e-mail și cont pe toate rețelele sociale din care făceam parte.

— Așa că a început să te hărțuiască?

Am încuviințat din cap.

— L-am blocat pe rețelele sociale, dar mă urmărea cu înverșunare. Îmi trimitea e-mailuri peste e-mailuri și se aștepta să le citesc. Nici nu puteam să răsuflu. Nu mi-am șters contul de e-mail mult timp, crezând că până la urmă se va plictisi și va încerca să-mi mai scrie. E-mailurile lui reluau

în bună parte ceea ce-mi spusese în camera aceea de hotel din Vietnam. Dar într-o bună zi, în aprilie, am primit un mesaj, după care mi s-a făcut rău.

— Ce scria?

Am privit în gol la cutiile cu mâncare.

— Chestii sexuale. Mă amenința că o să mă vândă.

Robyn a icnit. Am reușit până la urmă să ridic ochii spre ea.

— Atunci m-am înfuriat. Am decis că era destul. Mi-am șters contul de e-mail, mi-am făcut bagajele și l-am sunat pe tata să-l întreb dacă mă putea ajuta să-mi iau bilet spre casă. Și astăzi simt că-i sunt datoare.

Am oftat din greu, teribil de furioasă pe mine însămi.

— Ior când ai ajuns acasă, eu nu mai eram acolo.

Tonul de autoreproș al surorii mele m-a făcut s-o fulger cu privirea.

— Nu spune asta. Eu sunt cea care te-a abandonat, nu tu.

— Dar nu știam prin ce treci. Nu știam că un ticălos te hărțuise. Și că te pândea din umbră.

Auzind vorbele „te pândea din umbră", m-am crispat, gândindu-mă ce insemna asta pentru ea.

— Nu pot spune chiar că mă pândea. Poate cumva... Dar nu ca... Nu ca Lucy. Când m-am întors la Boston, încă eram cu capul în nori. Mi-am luat o slujbă la un bar și acolo l-am cunoscut pe Maddox. Genul de bărbat sexy și periculos.

Mi-am ferit privirea, refuzând să mă gândesc cât fusesem de proastă să mă cuplez cu acel bărbat.

— Era o javră, dar în același timp un dur, așa că proasta de mine mi-am închipuit că mă putea proteja. În cele din urmă, mi-a venit mintea la cap și m-am despărțit de el. Mi-am luat o slujbă la o cafenea și o jumătate de normă chelneriță la un bar de noapte. Oricum, însă adunam curajul să lămuresc lucrurile cu tine.

— Și tocmai atunci s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Lacy.

— Da. Când m-a sunat mama să-mi spună că erai acasă... exact în aceeași zi... Austin a dat de urma mea în Boston.

— Cum?

Robyn a mijit ochii spre mine.

I-am zâmbit cu tristețe.

— Aveam de gând să trec pe la părinți după serviciu, dar în după-amiaza aceea Austin a intrat în cafenea.

Am simțit că mă sufoc de indignare.

— S-a comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum am fi fost doi prieteni care se reîntâlneau după un timp. Eram uluită. Nu știam ce să fac. De un lucru eram sigură: nu voiam ca tu să afli ce tâmpenie făcusem.

— Regan...

Robyn a întins mâna spre mine.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi că m-ai dezamăgit.

Am dat din umeri.

— Nu-i adevărat. Atâta doar că mă comparam tot timpul cu tine... și mereu ieșeam în dezavantaj.

— Să nu faci asta. Nu-i cinstit pentru nici una dintre noi.

Am simțit un nod de emoție în gât și am dat din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost ceva bizar... Venea la cafenea de două ori pe săptămână, mereu la aceeași oră. Atât și nimic mai mult. Nu m-a amenințat și nu m-a hărțuit. Mi se părea teribil de ciudat, dar a continuat așa luni în șir, după care mi-am luat bilet de avion spre Scoția.

Robyn a împins deoparte casoleta cu mâncare chinezească, din care mâncase doar jumătate, acum rece.

— Nimic, nimic?

— Nimic.

— Fir-ar să fie!

— Fir-ar să fie? Păi nu-i un lucru bun?

Robyn s-a ridicat de pe scaun și și-a trecut o mână prin păr, rotindu-și gânditoare privirea prin încăpere.

— Nu se potrivește cu ce se întâmplă de obicei. De regulă, astfel de comportamente se agravează.

— E posibil să fi mers la psiholog?

— Da, dar în cazul ăsta n-ar fi venit la cafenea de două ori pe săptămână.

— Poate îi plăcea cafeaua.

Sora mea m-a privit pieziș.

Am oftat.

— Recunosc că e bizar.

— De asta crezi că n-ar fi bine să-ți iei o slujbă?

Am încuviințat din cap.

— Oare e o atitudine responsabilă să mă implic în viața lui Thane și a copiilor lui cât timp am pe cap problema asta?

Robyn s-a gândit la spusele mele un timp care mi s-a părut o eternitate, apoi a expirat prelung.

— Mai întâi dă-mi voie să-l sun pe Autry și să-l rog să afle tot ce poate despre individul ăsta. Să vadă unde e acum și ce coace. Mă îndoiesc că avem o problemă, dar cred că trebuie să-l punem în temă pe Autry.

Autry era prieten bun cu Robyn și fostul ei partener din poliție la Boston. Lucra ca polițist de cartier la aceeași secție cu tatăl meu. Mi-am mușcat buza.

— N-am vrut să știe tata, am mărturisit eu.

— Seth nu te-ar învinovăți pentru așa ceva. El cunoaște acest soi de indivizi mai bine ca oricine. Nu-i vina ta.

Și iată că venise vorba. Venise vorba despre lucrul pe care nu-l puteam recunoaște față de sora mea.

Și anume că, într-un fel, era numai vina mea.

— Tocmai am vorbit cu Autry și...

Robyn și-a lăsat fraza neterminată, fiindcă intrase în camera mea și dăduse cu ochii de bagaj. L-a privit supărată.

— Asta ce mai înseamnă?

— În primul rând, ce a spus Autry?

Robyn m-a fulgerat cu privirea.

— Ce-i cu bagajul?

— Ce a spus Autry? am insistat eu.

A cedat prima.

— Tipul e în evidențele poliției pentru hărțuire. E vorba despre două femei. S-au culcat cu el, după care a început să se țină scai de ele.

— Minunat.

M-am prăbușit pe pat.

— Vestea bună e că... niciodată n-a făcut mai mult de atât și că s-a potolit în momentul când a intrat pe fir poliția. Așadar, Autry o să treacă pe la el pe acasă și o să-l avertizeze. Nu-i nevoie să afle Seth. Autry va urmări orice mișcare a lui Austin. Când ai de-a face cu un astfel de comportament, nu se știe niciodată ce se poate întâmpla, dar sunt convinsă că nu va veni după tine în Scoția. Probabil nici nu știe că ești aici.

M-a inundat un val de ușurare.

— Am fost o proastă că nu ți-am spus mai devreme.

Îmi luase o piatră de pe inimă.

— O, iubito!

Sora mea s-a așezat pe pat alături de mine.

— Totul e în regulă. Aici îți poți lua viața de la capăt. Și sunt sigură că munca ta cu Eilidh și cu Lewis îți va abate gândurile de la alte lucruri. Sunt copii buni.

Am dat din cap, trăgându-mi nasul. De la venirea mea în Scoția mă smiorcăisem tot timpul.

În cele din urmă, zâmbindu-i recunoscător, m-am îndepărtat de sora mea și m-am ridicat să-mi verific machiajul. Atunci am văzut-o pe Robyn în oglindă uitându-se din nou supărată la bagajul meu.

— Vrei să-mi explici și mie ce înseamnă asta?

— Îl aveam gata pregătit în caz că m-ai fi sfătuit să primesc slujba, am răspuns, întorcându-mă spre ea.

— Dar abia ai ajuns aici.

— Și nu plec nicăieri. Voi sta în casa de alături.

Chipul lui Robyn a căpătat o expresie neutră.

— Foarte bine.

Nu era deloc bine. Ba chiar departe de a fi bine. Brusc m-a năpădit un sentiment de vinovăție, care mi-a alungat bucuria la auzul veștilor despre Austin.

— Thane ți-a spus că slujba mea înseamnă să locuiesc acolo, nu?

Ea s-a încruntat.

— N-a pomenit nimic despre asta.

— Are o casă de oaspeți în care s-o cazeze pe bonă.

— Așa e. Am uitat. Credeam că, dacă lucrezi alături, nu va fi nevoie să te muți de aici.

— În acest fel nu ne mai călcăm pe picioare, am spus eu, făcând semn de jur împrejur. Sunt sigură că nici tu și nici Lachlan n-ați vrea să stau pe capul vostru când abia v-ați logodit.

Am ridicat din sprâncene.

— Azi-noapte ați fost cam gălăgioși.

Robyn a întredeschis buzele, surprinsă și îngrijorată, așteptând să se îmbujoreze. Știam că sora mea, atunci când se emoționa, se făcea de fiecare dată roșie ca sfecla.

Neliniștită că poate își imagina că nu voiam să locuiesc cu ea, mi-am stăpânit râsul și m-am grăbit să adaug:

— Nu-i vorba că nu vreau să stau cu voi, dar m-am gândit că pentru trei adulți e cel mai bine așa. În plus, voi fi

chiar alături, ceea ce-i perfect. Am să-mi petrec tot timpul liber cu tine. Când nu ești ocupată. Și ne vom povesti tot ce s-a mai întâmplat în ultimul timp. Îți promit. Te rog să nu mă înțelegi greșit.

Văzând cât eram de îngrijorată, Robyn s-a destins.

— Iartă-mă, nu vreau să te presez. Nici să te simți vinovată că-ți dorești mai mult spațiu. Ai perfectă dreptate în tot ce ai spus. Mai ales dacă eu fac atâta gălăgie, a adăugat ea, ridicând iar din sprâncene.

— Eh, se aude și el. Chiar foarte tare. Bravo!

I-am făcut laseiv cu ochiul.

— Ia mai taci!

Robyn a continuat de parcă n-aș fi spus nimic:

— Abia..., abia ai venit. Ai trecut prin multe și vreau să te simți în siguranță. În plus, credeam că, dacă îți iei o slujbă, ai să locuiești cu noi.

Am ridicat-o în picioare și am strâns-o cu putere în brațe, fericită să văd că-mi răspunde la îmbrățișare.

— Ai să mă vezi destul, ba chiar o să te plictiseești de mine. Pe lângă asta...

M-am desprins cu greu din îmbrățișare.

— Tot ai să mă înveți arte marțiale, nu?

Ea și-a luat o expresie îndârjită.

— Absolut! Ai să înveți să te aperi singură, așa încât data viitoare, când un idiot o să vrea să te sechestreze într-o cameră, să-i poți face oțăle terci.

— Uneori mă sperii. Fiindcă veni vorba, îmi datorezi un dolar pentru fiecare vânătaie pe care ai să mi-o faci în timpul antrenamentelor.

Robyn s-a strâmbat.

— Păi tu te învinețești imediat.

— Tocmai de-aia.

Ea a zâmbit, dar în ochi încă îi sclipea un licăr de tristețe.

— Mi-a fost foarte dor de tine.

Emoția îmi ardea gâtul, dar m-am silit să zâmbesc.

— La fel și mie. Și nu uita că sunt la un pas de casa ta.

— Nu pot să cred că renunți la camera noastră de naspeți, atât de spațioasă, pentru... cutia aia a lui Thane.

Dacă mă gândeam la uriașa sală de duș, la patul aidoma celor din hoteluri și la priveliștea spectaculoasă pe care mi-o oferea camera mea, nici mie nu-mi venea să cred. Văzând ce față făcusem, Robyn a început să râdă.

— Încă te mai poți răzgândi, să știi.

— Nu, Eilidh și Lewis sunt doi copii adorabili. Ai dreptate. Chiar am nevoie de slujba asta. Nici nu-mi pot imagina una mai bună.

Thane îmi trimisese pe e-mail un contract, și salariul era groaznic!

— Așa vorbești acum, să vezi numai când începi să speli veceurile.

De asta și leafa era atât de bună.

— Na, că mi-ai stricat cheful!

Buzele lui Robyn au schițat un început de zâmbet.

— Aaah, chiar trebuie să plec.

Deși Robyn nu voia să mă mut, totuși m-a ajutat să-mi duc bagajul la parter, iar eu mi-am cărat valiza până la intrare.

— I-ai anunțat pe mama și pe Seth că rămâi aici câteva luni? m-a întrebat sora mea.

Ceva din tonul ei m-a făcut să-mi îndrept spinarea. Am deschis ușa și m-am întors spre ea.

— Da. L-am sunat pe tata în timp ce tu vorbeai cu Autry.

Ea a încercat să-și ascundă uimirea, dar eu tot am observat.

Am oftat.

— Știi că nu vreau ca tata să afle despre Austin..., dar în rest... n-am mințit când am spus că vreau să încep o viață nouă. Vreau să-i țin aproape pe cei dragi, chiar dacă fizic nu suntem aproape. Nu mai exclud pe nimeni, nici pe mama, nici pe tata.

— Bravo! Mă bucur. Și ce au zis?

Mi-am amintit cum tatăl meu tăcuse, ezitând, atunci când îi spusesem la telefon că urma să fiu bonă pentru copiii fratelui lui Lachlan, și m-am pleoștit puțin.

— Tata m-a încurajat, dar cred că s-a întristat un pic. Se bucură că sunt aici cu tine, dar cred că se teme că vom rămâne aici în Scoția și că ne va pierde pe amândouă. Eu i-am spus că nici nu se pune problema.

— Să nu promiți nimic, Rec. Locurile astea știu cum să te vrăjească.

— Cred că amândouă știm că ai rămas din alt motiv decât priveliștea.

Ea a ridicat din umeri, cu un început de zâmbet fericit, apoi a redevenit serioasă și m-a întrebat:

— Dar mama ce părere are?

— Încă nu știu. Era plecată. Tata mi-a spus că o s-o anunțe când se va întoarce acasă.

— Pregătește-te sufletește.

Mda, eram convinsă că mama va fi furioasă.

— Ei nu-i place nimic din ce fac eu.

Auzindu-mi tonul, Robyn s-a întins și m-a apucat de mână.

— Hai să ne facem puțin timp la acest sfârșit de săptămână. Ca să povestim. Să vorbim de una, de alta. Inclusiv despre lucruri pe care le-ai ținut în tine și care se vede limpede că te preocupă de multă vreme.

— Sunt bine, am asigurat-o eu.

Robyn a oftat.

— Regan, n-ai decât să zâmbești și să convingi pe toată lumea că ești cel mai fericit om din lume, dar pe mine

nu mă duci. Știu că mama ne iubește, dar mai știu și că nu-i perfectă. Și mi-e clar că ai unele resentimente față de ea. Așa încât hai să stăm de vorbă, pentru că nu ești singură. Să vezi ce am să-ți povestesc despre ea și despre tata.

Am devenit brusc curioasă și m-am sprijinit de tocul ușii.

— Despre Mac? Care-i treaba cu ea și cu Mac?

Robyn și-a fluturat mâna.

— Discutăm în weekend. Când vom avea timp să stăm cu adevărat de vorbă. *Okay?*

— *Okay*, am încuviințat eu. Tu ai să te descurci singură? Unde-i Lachlan?

— În seara asta lucrează până târziu. Au o problemă cu țevile la una dintre camerele de oaspeți de la castel.

— Oh! Se pricepe la instalații?

Robyn a pufnit în râs.

— Nu. El doar supraveghează.

— Ah, da. Așa mai înțeleg.

În după-amiaza aceea, Lachlan se ținuse de cuvânt și mă dusese să vizitez întregul castel și proprietatea. Pe lângă impresionantele încăperi de la recepție, castelul avea multe dormitoare și o aripă rezervată în totalitate pentru personal la etajul întâi, unde se găseau bucătăria și camera de pază. Pe urmă luasem o mașinuță de golf până la sala de gimnastică și la vilele locuite de membrii clubului, risipite pe toată întinderea vastului domeniu. Din felul în care Lachlan vorbea despre acel loc, mi-am dat seama că era mândria și bucuria lui și că se preocupa personal și îndeaproape de fiecare aspect al vieții cotidiene de acolo.

— O să fiu în regulă, mi-a răspuns Robyn, fără să-mi ia în seamă gluma. Acum fugi, te așteaptă Thane.

THANE

Regan Penhaligon stătea în lumina difuză a asfințitului. În pragul casei lui. Cu bagajul alături.

Tocmai îi culcase pe Eilidh și pe Lewis cu doar un sfert de oră mai înainte, astfel că nu fusese încântat să audă soneria de la intrare la ora nouă seara. S-a întrebat cine ar fi putut să fie la ora aceea, trăgând totodată cu urechea să vadă dacă nu cumva se treziseră copiii.

— Regan?

Thane era convins că avea o privire încruntată.

Ea a ridicat bruse din sprâncene, semn că așa era.

— Am picat prost?

— Păi, ora nouă seara e în general o oră cam nepotrivită să sami la cineva la ușă.

— Oh! s-a tulburat ea. Sunt obișnuită cu zilele lungi de vară de la Boston, acolo e altfel. Mereu uit cât e ceasul, atâta timp cât e lumină afară. Vreau să zic că se întunecă abia la ora unsprezece. E derutant.

Thane a așteptat ca ea să nu mai bată câmpii și să-i explice pentru ce venise.

Cum el nu reacționa în niciun fel, zâmbetul lui Regan s-a topit, făcându-l să se simtă un dobitoc.

— Iartă-mă, a înălțat el din umeri în chip de scuză. Ce te aduce aici?

Ea și-a împreunat sprâncenele.

— Mâine încep munca.

— Da...

— Păi... nu vrei să mă mut în casa de oaspeți încă de astă-seară?

Era rândul lui Thane să ridice din sprâncene uluit. Își închipuise că Regan nu voia să se mute în anexa lui, din moment ce locuia în casa de alături.

— Păi, nu cred că-i nevoie.

Pe chipul ei se citea dezamăgirea. O nouă surpriză.

— Oh!

— Vrei să stai în casa de oaspeți? E confortabilă, dar nu-i apartament de lux cu priveliște spectaculoasă către golful Ardnoch.

— Mă gândeam că-i mai ușor așa și...

Regan a aruncat o privire peste umăr, spre casa fratelui lui Thane.

— Nu vreau să stau pe capul lor.

Și-a întors din nou ochii către el, dând ușor din umeri.

— Nu cred că vor să-și împartă spațiul cu mine timp de șase luni. De-abia s-au logodit. Mă gândeam că, dacă mă mut în casa de oaspeți, fiecare își va avea spațiul lui.

Thane a părut bucuros văzând câtă considerație avea Regan față de Robyn și de Lachlan. A făcut un pas în spate, lăsând-o să intre.

— Hai înăuntru, dar să nu faci zgomot. Abia i-am culcat pe copii.

Ea a încuviințat și, trăgându-și valiza, a trecut pe lângă el. Thane a întins mâna s-o ajute, îndepărtându-i cu blândețe degetele de pe mâner. Gestul lui a părut s-o tulbure pe Regan, dar, dându-și seama că Thane voia să-i ia valiza din mână, i-a zâmbit recunoscătoare, arătându-și gropițele din obraji.

Thane a dat din cap și a pășit în urma ei. Ajungând în salon, Regan l-a așteptat până ce a deschis un sertar din bucătărie, de unde a scos cheia de rezervă a casei de oaspeți, precum și o cheie cu telecomandă de la casa mare.

— Sunt ale tale, a murmurat el, punându-i-le în mână. Te conduc.

A dus-o pe un coridor îngust din spatele scării principale, din care se ajungea într-un salonaș cu o fereastră

enormă, denumit „cuibul", apoi în camera de odihnă de la parter și la debara. Din debara se deschidea o ușă laterală. Zâmbind ironic, Thane a rostit în șoaptă:

— În curând ai să cunoști îndeaproape încăperea asta.

Regan i-a zâmbit, la rândul ei, cu ochii la maldărele de rufe care trebuiau spălate.

— Norocul mă plătești bine.

Thane a chicotit și a deschis ușa laterală, trăgând după el valiza pe aleea pavată care ducea la casa de oaspeți. El și Fran construiseră anexa cu gândul la părinții ei. Fran dorea ca părinții ei să poată locui separat atunci când făceau lunga călătorie de la granița cu Anglia spre Highlands, ca să-i viziteze. Din nefericire, Heath, tatăl lui Fran, murise de cancer la doar câteva luni după moartea fiicei, iar mama ei, Liz, suferise un infarct fatal la trei săptămâni după moartea soțului. Thane știa că inima ei nu rezistase șocului de a-și pierde soțul și unica fiică la doar câteva luni unul după celălalt.

Thane intenționase să redecoreze anexa, sperând că astfel va alunga o parte din amintirile triste. Dar nu găsise niciodată răgazul pentru asta. Nu atâta vreme cât lucrase acasă, ocupându-se în același timp de Eilidh și de Lewis.

Într-o zi, venind acasă după ce-i dusese pe copii la școală, găsise o echipă de decoratori trimiși de Lachlan, care și plătise toată lucrarea.

Lachlan, care îi purta de grijă în permanență.

— Abia aștept, a rostit Regan, smulgându-l din gândurile lui.

A zâmbit și a vârât cheia în broască.

Thane a oprit-o.

— Interfonul, a zis el, bătând ușor cu degetul în cutioara de pe peretele de la intrare. Codul pentru setarea alarmei la plecare e 2324.

— 2324, a repetat ea.

— Ca să activezi alarma la plecare, introduci codul și apeși butonul A.

I-a arătat butonul, iar ea a încuviințat.

— Ca s-o activezi în toată casa atunci când dormi, introduci codul și apeși butonul B.

Ea s-a încruntat.

— Dar dacă am nevoie să merg la baie?

El și-a stăpânit un zâmbet.

— Alarma de noapte se declanșează doar dacă cineva încearcă să forțeze ușile sau ferestrele. Dar există și un mic dispozitiv care rezolvă problema. Am să-ți arăt.

— Drăguț, a dat din cap Regan, făcând ochii mari. Dar mai întâi pot să văd și restul casei?

Văzând-o cât era de nerăbdătoare, Thane a chicotit, apoi a încuviințat, semn că putea merge oriunde dorea. Micul hol de la intrare dădea în camera de zi. Exista o mică bucătărie rustică de-a lungul peretelui din dreapta, iar alături o canapea cu două locuri, în fața unui televizor montat pe perete. Televizorul era conectat la un DVD-player și la rețeaua de televiziune din casa principală. Ceva mai încolo se afla un pat uriaș cu vedere spre ușile glisante din sticlă care dădeau într-o curte. De aici se vedea o porțiune din golf. Un perete despărțitor de lângă pat ascundea o mică debara și o baie decorată elegant.

Thane a pus valiza lângă canapea și a așteptat în salonaș în timp ce Regan colinda prin casă.

— Isuse..., a auzit-o exclamând atunci când a intrat în baie.

A reapărut zâmbind cu gura până la urechi. Zâmbetul acela superb era irezistibil.

— Ai păstrat secretul, domnule.

Thane a ridicat o sprânceană.

— Cum așa?

— Locul ăsta...

A făcut semn cu mâna de jur împrejur.

— ...e uluitor.

— Crezi? Măsoară abia jumătate din camera de oaspeți a lui Lachlan.

— Și ce dacă?

Ochii ei mari și strălucitori priveau în toate părțile.

— Cât e de frumoasă și de confortabilă! Nu mai vorbesc de baie! Cred că n-o să-mi mai vină să ies de sub duș.

Lui Thane i-a apărut în minte o imagine cu ea goală sub apa șiroindu-i de-a lungul trupului. A alungat-o cu un aer vinovat. De unde apăruse gândul ăsta? S-a încruntat, furios pe el însuși.

— Ești bine? I-a întrebat ea.

El a încuviințat, nefiind în stare să-i înfrunte privirea.

— Da, sunt bine. Ăă... okay... deci...

A arătat spre televizor.

— Ai acces la toate canalele, plus aplicațiile streaming. Am activat și wi-fi. Parola e *Rescue Riders*. Cu R mare amândouă, în rest litere mici. Hilidh a ales-o.

Regan a chicotit.

— Poate ar trebui să pui o parolă mai dificilă.

— Ca să n-o fure Lachlan? a glumit el.

A văzut din zâmbetul ei că înțelesese.

— Da.

Nu aveau nicăieri vecin prin zonă care să le pirateze serviciile.

— Ăsta, a rostit el, arătând o tabletă montată pe peretele de lângă bucătărie, e dispozitivul smart home. Poți să-l activezi vocal și va aprinde sau stinge luminile, va acționa storurile, ba chiar va arma și alarma. Tot el deschide și instalația de încălzire din podea, a continuat Thane, arătând spre pardoseală. Încălzirea e programată, dar poți schimba setările de aici. Sau poți, pur și simplu, să dai comenzi vocale. Dacă ai probleme, să-mi spui. Toate serviciile din locuință pot fi activate prin comenzi vocale.

— Foarte modern. N-am remarcat așa ceva în casa mare, a spus ea, studiind curioasă tableta.

— Aici am făcut un experiment. Speram s-o pot convinge pe Fran să aplicăm sistemul și la noi acasă, dar ea era de părere că în acest fel copiii se vor lenevi.

— Probabil că avea dreptate, a spus Regan, parcă citindu-i gândul.

Thane și-a dres glasul.

— Oricum, nu mă așteptam să vrei să te muți aici, așa că n-am niciun fel de provizii, doar câteva alimente de bază. Mâine îți las bani să-ți cumperi tot ce ai nevoie.

Regan s-a încruntat.

— Nu-i nevoie. Mă plătești suficient de bine. Pot să-mi cumpăr și din banii mei.

El a încuviințat.

— Fiindcă veni vorba, va trebui să-ți deschizi un cont la bancă, unde să-ți transfer banii.

— Sigur.

— Bine. Păi... cam asta ar fi tot deocamdată.

S-a îndreptat spre ieșire, dar s-a oprit lângă ușă și s-a întors.

— Copiii se scoală la șapte ca să meargă la școală, așa că va fi nevoie să fii la noi pe la șase și jumătate, ca să le pregătești micul-dejun. Eu îi trezesc înainte să plec la muncă.

— Pot să-i trezesc eu, dacă trebuie să pleci mai devreme.

— Mă descurc.

Îi plăcea să-i trezească el dimineața. Nu voia ca Eilidh și Lewis să-și vadă tatăl pentru prima oară abia la ora șase jumătate seara.

— *Okay*. Mulțumesc încă o dată.

El a deschis ușa.

— Tu ești cea care mă ajută într-o situație dificilă.

Regan i-a zâmbit din nou, arătându-și gropițele.

— Ne ajutăm unul pe altul.

— Ai dreptate. Cheia și cardul de acces sunt pentru ușa laterală. Imediat ce intri, apropii cardul de dispozitivul alb din dreapta, ca să dezactivezi alarma de noapte.

— Bine. Așa am să fac.

— Okay. Atunci, noapte bună.

— Noapte bună, a murmurat ea, în timp ce Thane pornea pe aleea pavată, îndreptându-se spre casă. Ne vedem mâine-dimineață.

El a ridicat brațul în semn de noapte bună, fără să se întoarcă. A intrat în casă cu o stranie senzație de stânjeneală. Poate fiindcă era nevoit să acorde încredere unei persoane pe care n-o cunoștea prea bine ca să poarte de grijă copiilor lui. O persoană căreia îi dădea voie să intre în casa lui. Lachlan îl sunase când se întorcea de la muncă și-i spusese că Regan își reglase toate conturile cu Robyn și că cele două surori erau iarăși în relații bune. Vestea îl făcuse să se simtă mai liniștit având în vedere că el deja îi oferise slujba lui Regan. De când cu Lucy, Lachlan devenise și mai circumspect cu oamenii, iar acum părea că începe s-o placă pe viitoarea lui cumnată.

Totodată, sesizase o undă de invidie în tonul lui Lachlan când îi spusese că Robyn se împăcase cu sora ei. Thane își cunoștea bine fratele. Lachlan se gândea la Brodan și Arran. Era îngrijorat că frații lor se îndepărtau de ei.

Odată intrat în casă, Thane a început să stingă luminile și a verificat ușile și ferestrele, apoi și-a luat un pahar cu apă, a activat alarma de noapte și a urcat la etaj.

Fără să facă zgomot, a vârât capul pe ușa camerei lui Eilidh... Era întinsă pe pat, ca o stea-de-mare, deja adâncită în vise. A simțit urcând în el un val de iubire aproape dureroasă. Fetița fusese în culmea fericirii aflând că Regan era noua lor bonă, iar Thane se întrebase dacă va reuși să adoarmă. Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Eils putea adormi oriunde și oricând.

S-a îndreptat spre camera lui Lewis și și-a găsit fiul ghemuit pe o parte, cu obrazul în palmă. Sentimentul de iubire din sufletul lui a devenit și mai copleșitor. Până și Lew fusese încântat că Regan se va ocupa de ei. Deși încă mic,

Lewis nu accepta ușor persoane noi. Și se purta ciudat cu cei care apăreau și dispăreau la fel de repede din viața lui. Thane presupunea că era urmarea faptului că-și pierduse mama atât de timpuriu. Era ceva ce nu-și dorise niciodată să aibă în comun cu fiul lui.

La fel ca Lachlan, Thane își făcea la rândul său griji pentru Brodan și Arran, dar era și supărat pe ei. Supărarea nu-i stătuse niciodată în fire. El era cel care tempera de fiecare dată enervarea lui Lachlan, amintindu-i că frații lor doriseră să iasă din cercul familiei Adair. Acum însă nu mai simțea la fel.

Nu avea nimic împotrivă ca frații lor să iasă în lume și să-și trăiască viața cum voiau, dar unde erau dragostea și respectul lor față de familie? De ani întregi, fratele cel mic, Arran, nu comunica cu ei decât arareori. Niciodată nu știau unde este sau cu ce se ocupă, până când își făcea apariția la câte un Crăciun sau venea să stea la Ardnoch câte o lună vara. Abia dacă își cunoștea cei doi nepoți.

Brodan, care venea la rând ca vârstă după Arran, nu fusese niciodată un frate rău. Când plecase prima oară la Hollywood, ca să devină actor, ținuse legătura cu familia în fiecare săptămână. Venea acasă ori de câte ori i se ivea ocazia.

Dar în ultimul an ceva se schimbase.

Brodan se îndepărtase de toți și apărea adesea în tabloide, câștigându-și faima de „băiat rău" al Hollywoodului. Era greu de înțeles. Brodan nu fusese niciodată neechilibrat sau petrecăreț, nici măcar la o vârstă când era de așteptat să se poarte astfel. Era mai inteligent decât toți frații la un loc, mereu stătea cu capul în cărți și recunoscuse deschis că nici el nu înțelegea de ce-l atrăgeau drogurile și alcoolul.

La fel ca Lachlan, Thane era foarte îngrijorat pentru fratele lor mijlociu. Totuși, deși supărat și dezamăgit că cei doi frați mai mici îl puneau pe jar, nelăsându-l să se bucure din plin de copiii lui, Thane spera că într-o bună zi amândoi se vor întoarce acasă.

Era un subiect pe care-l aborda frecvent cu Lachlan, dar atunci când intra în dormitorul mare, proiectat pentru

el și Fran, lui Thane i se făcea atât de dor de trupul ei cald... și ar fi vrut să se poată urca din nou în pat lângă ea și să-și descarce sufletul de toate grijile. Fran fusese o femeie inteligentă și pragmatică, iar discuțiile cu ea îl făceau de fiecare dată să se simtă mai bine.

S-a așezat pe pat, cu ochii la fotografia înrămată de pe noptieră – el și Fran la universitate.

La vremea aceea erau deja de un an împreună. Ea stătea pe genunchii lui, râzând spre aparat, iar Thane o ținea strâns lipită de el. O vreme nici nu fusese în stare să se uite la fotografiile cu ea. Nu putea suporta durerea care i se căsca în suflet ca o gaură neagră.

Timpul nu-i vindecase rana, dar îi amorțise durerea atât cât să poată privi fotografiile ca să le spună lui Eilidh și Lewis cum moșteniseră părul frumos și negru al mamei lor și să le povestească tot felul de lucruri despre cea pe care nu apucaseră s-o cunoască.

Spre rușinea lui, existau zile în care nu se gândea la Fran. Prima oară când își dăduse seama că nu se gândise la ea câteva zile la rând, fusese copleșit de un sentiment de vinovăție. Apoi, vreme de câteva săptămâni, se stropșise și mărâise la toată lumea, până când, într-un târziu, Lachlan reușise să scoată de la el ce se întâmplase.

Ca de fiecare dată, fratele lui îl consolase. Îi amintise că la fel se întâmplase cu ei, toți, când își pierduseră mama și tatăl. Îi amintise că era ceva firesc.

Viața mergea mai departe.

Dar existau și zile când durerea îl încolțea din nou.

Nu ca în primul an. Atunci suferise cu toată ființa. Îl duruseră pieptul, stomacul, chiar fălcile și gingiile, de atâta supărare.

Acum durerea era numai un dor profund și nesfârșit.

Așa cum simțea în seara asta.

Era prima seară, după mult timp, când și-ar fi dorit să se urce în pat lângă Fran. Acea Fran pe care o cunoscuse la

universitate. Fata care-l iubise și-l adorase și căreia nici nu i-ar fi trecut prin cap să-l înșele. Dar nu era corect. Nu?

Thane s-a lungit pe spate în patul gol, un pat pe care-l adusese în dormitor fiindcă nu mai fusese în stare să se culce în cel pe care-l împărțise cu Fran. Se întoarse să se uite la perna de alături.

La urma urmei, nu conta dacă era Fran cea de la universitate sau Fran care-i schimbase viața înainte de a rămâne însărcinată cu Eilidh. Era vorba despre Fran, mama copiilor lui. Și ar fi fost un miracol atât de frumos să se poată cuibări în pat alături de ea în seara asta.

Acea bruscă senzație de pustiu i se părea foarte stranie.

Și apăruse aproape din senin.

Sau poate din pricina roșcatei care locuia în casa de oaspeți.

Și-a amintit zâmbetul ei și a simțit un nod în stomac.

A oftat și s-a ridicat din pat ca să-și pună pijamaua.

Gata cu sentimentalismele. După întâmplarea cu Lucy, devenise circumspect față de oameni, cum era și firesc. Dar Regan era sora lui Robyn. Iar Robyn era una dintre persoanele cele mai demne de încredere pe care le întâlnise în viața lui, prin urmare trebuia să se bazeze pe judecata ei. Nu avea motiv să se neliniștească pentru prezența lui Regan în viața lor.

Eilidh și Lewis erau încântați. Mai ales Eilidh. Deja se îndrăgostise de americancă.

Numai că Regan urma să plece peste șase luni.

Aici era buba.

Thane trebuia să-i facă pe Eilidh și Lewis să înțeleagă că Regan va rămâne cu ei doar pentru un timp. Și trebuia să facă asta mult mai bine decât atunci când le povestise despre trădarea lui Lucy.

Avea prea multe griji pe cap. Era bucuros acum să se urce în pat și să poată citi câteva pagini. Ar fi trebuit probabil să se ducă în birou, să mai lucreze pentru vastul proiect la care tocmai se angajase firma lui – modernizarea zonei

comerciale din Aberdeen –, dar deja luase decizia să nu se prea spetească pentru firma altcuiva. Avea de gând să lucreze fix atâtea ore cât era plătit. Punct.

A deschis romanul polițist pe care-l citise până la jumătate. Încerca să se cufunde în lectură, dar cuvintele treceau pe lângă el. Privirea i-a lunecat către fereastră, iar gândul i-a fugit din nou la casa de oaspeți și la Regan.

Spera că fata își va aminti cum să seteze corect alarma.

Nu că ar fi existat vreun risc să i se întâmple ceva rău la marginea satului Caelmore, dar după ce Lucy și Fergus, vechiul lor prieten de familie și mecanicul domeniului, terorizaseră Ardnoch-ul, Thane se preocupa mai mult ca înainte de sistemul de pază.

— E în siguranță, a murmurat el ca pentru sine, îndreptându-și din nou atenția asupra cărții.

Un sfert de oră mai târziu a renunțat la lectură și, înjurând printre dinți, a azvârlit cartea pe jos și a stins lumina, sperând să-l fure somnul. Dar somnul nu venea. În serile în care creierul lui nu reușea să-și găsească liniștea, făcea dragoste cu Fran până când amândoi cădeau sfârșiți de puteri. Asta se petrecea pe la începutul căsniciei lor. După ce se născuse Lewis, viața lor sexuală se schimbase.

Se schimbaseră multe de atunci.

CAPITOLUL 8

REGAN

Clipocitul valurilor a străpuns prin ceața somnului până la mine, trezindu-mă înainte să sune ceasul. Deși se întuneca foarte târziu, se lumina devreme, iar razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile storurilor automate. Am clipit în lumină și am zâmbit auzind țipetele pescărușilor.

Cu o seară în urmă lăsasem o fereastră deschisă, fiindcă era foarte cald în micul meu apartament, și am decis să fac la fel și în seara următoare. Sunetele naturii erau un mod minunat de a te trezi dimineața.

— Aprinde lumina, am spus eu cu glas tare, și toate luminile din casa de oaspeți s-au aprins.

Nu era greu să mă obișnuiesc cu asta.

— Pornește cafetiera.

Un hurruit ușor în stânga mea mi-a atras atenția și am văzut clipind ledul roșu al cafetierei. Am zâmbit cu gura până la urechi.

O, da, cu *siguranță* nu avea să-mi fie greu să mă obișnuiesc cu asta.

Cum mă trezisem cu jumătate de oră mai devreme decât era nevoie, m-am învârtit prin casă în timp ce se făcea cafeaua. Mi-am scos telefonul de la încărcat, pentru care folosisem un adaptor dat de Robyn.

— Ridică storurile! am comandat, apoi m-am cuibărit pe canapea, urmărind cum se deschid storurile care acopereau ușile glisante.

Din locul unde mă aflam, aveam o priveliște parțială asupra mării.

Am sorbit din cafea, mi-am deschis mobilul și mi-am verificat e-mailul.

Nimic. Doar spam.

Fără rețele sociale, nu aveam de la cine să primesc e-mailuri sau mesaje. Singurele prietenii care contau sau crezusem că ar putea conta erau cu Xavier și Riko, cei mai buni prieteni ai mei din liceu. Riko urma o școală de artă pe Coasta de Vest și pierdusem legătura cu ea pe la sfârșitul anului întâi de studii. Xavier plecase la New York, unde urma să facă practică cu cineva din Consiliul Designerilor de Modă din America, și rămăsesem în contact până în momentul în care eu plecasem în călătorie și începusem să-i ascund unele lucruri. Încercasem să-l sun când mă întorsesem în Boston, dar îmi răspunsese prietenul lui, care strigase: „Nu-l mai suna, câțea afurisită. Xavier nu vrea să mai audă de tine".

Vărsasem lacrimi amare, dar încetasem să-l mai sun.

Iar „prietenii" pe care mi-i făcusem în timpul călătoriei nu erau genul de oameni pe al căror sprijin aș fi putut conta.

Efectiv, nu aveam pe nimeni.

În afară de Robyn. Și de părinții mei.

Ajungând la concluzia că mai bine puțini și buni, mi-am alungat gândurile triste, mi-am terminat cafeaua și m-am pregătit pentru ziua pe cale să înceapă.

O oră mai târziu, după ce-mi băusem cafeaua și făcusem duș în cabina spațioasă și luxoasă (la fel de grozavă precum cea din apartamentul de oaspeți al lui Lachlan), mi-am uscat părul, mi-am ales ținuta pentru prima zi de lucru și am fost gata de plecare. Optând pentru o ținută confortabilă, mi-am pus una dintre cele două perechi de blugi strâmți pe care mi-i luasem la mine, un tricou pe care l-am vârât în față în pantaloni, lăsându-l să fluture la spate, și o pereche de adidași prea mari, împrumutați de la Robyn. Mi-am pus în gând să merg curând să-mi mai cumpăr niște haine, ca să-mi completez garderoba.

Am intrat în casa mare, am dezactivat alarma și m-am dus tiptil în spălătorie, unde am separat rufele albe de cele colorate. Le-am pus pe cele colorate în mașina de spălat, am terminat (pentru moment) ce aveam de făcut acolo și m-am dus la bucătărie. Era abia ora șase și se părea că încă nu se trezise nimeni.

M-am decis să-i pregătesc lui Thane cafeaua și mi-am făcut de lucru cu cafetiera până m-am dumirit cum funcționa. După ce am făcut o ceașcă și pentru mine, am ajuns la concluzia că niciodată n-o să mai beau altă marcă de cafea. Asta era extraordinară. Pe urmă mi-au atras din nou atenția fotografiile de pe perete. Cum Thane se închisese în el și nu-mi răspunsese la întrebarea despre soția lui, nu voiasem să mă uit prea mult la fotografii de față cu el. Acum, că eram singură, am studiat fără grabă șirul de poze frumos înrămate, expuse pe perete.

Erau foarte multe fotografii frumoase cu copii, precum și câteva cu Thane și Fran, unele de când erau tineri amândoi, altele – am presupus – făcute la scurt timp înainte de moartea ei. M-am întrebat din nou ce i se întâmplase. Fran fusese o brunetă foarte frumoasă și, cu toate că din pozele alb-negru nu-mi dădeam seama de culoarea ochilor, totuși nuanța lor deschisă contrasta puternic cu părul ei întunecat.

Dar cel mai mult m-a surprins Thane.

În fotografiile care-l înfățișau tânăr și fără barbă arăta teribil de atrăgător.

Nu că nu mi-aș fi dat seama că era un bărbat frumos și acum. Dar barba aceea deasă ascundea un chip extrem de sexy, care semăna mult cu fratele lui. M-am uitat cu atenție la fotografii și am constatat că ochii lui Thane se deosebeau de ai lui Lachlan... că erau ceea ce te atrăgea mai mult la el. Avea o privire intensă și pătrunzătoare, tandră și... *irezistibilă*.

Tulburată de cât de sexy arăta noul meu patron, m-am îndepărtat de perete, clătinându-mă pe picioare și spunându-mi că așa apărea în fotografii. În viața reală nu-l vedeam așa. Nu-mi plăceau deloc bărbații cu barbă.

Auzind scârțâit de podele la etaj, am început să scot vesela din mașina de spălat vase.

Întrucât știam că mai târziu trebuia să-i pregătesc pe copii pentru școală, m-am hotărât să le fac acum pachețelele cu mâncare. Am căutat în cămară și am încercat să ghicesc ce le-ar plăcea. Am făcut sendvișuri și m-am apucat să caut ghiozdanele. După ce am scotocit prin bucătărie, am găsit două ghiozdănele drăguțe aruncate în holul de la intrare. Al lui Eilidh era roz, cu un unicorn călare pe un curcubeu și un buzunăraș pentru sticla cu suc. Al lui Lewis purta inscripția *Pac-Man*.

Am luat-o pe coridor și m-am oprit, dând cu ochii de Thane, care stătea în bucătărie, sorbindu-și cafeaua. Purta cămașă albă și pantaloni de costum gri-închis, în același contrast șocant cu părul nepieptănat și barba zburlită. Fără să se întoarcă, m-a privit cu coada ochiului pe deasupra ceștii de cafea.

Am avut o senzație cîudată de fluturi în stomac.

Emoțiile din prima zi, mi-am spus eu.

— Bună dimineața! l-am salutat cu un surâs, trecând peste stânjeneala momentului. Tocmai pregăteam gustarea copiilor.

Am trecut pe lângă el și m-am întors la masa din bucătărie.

— Bună dimineața. Ce le-ai pregătit?

S-a aplecat peste umărul meu și i-am simțit dintr-odată căldura trupului.

Mirosea frumos. Nu un miros iute, nici de mosc, nici de colonie. Mirosea a proaspăt și a citrice. Deci era genul care prefera gelul de duș în locul apei de colonie.

Regan, încetează să te mai gândești cât de plăcut miroase!

— Păi... sendvișuri cu unt de arahide și jeleu.

Am întors capul pe jumătate.

— Le place?

— N-au încercat niciodată combinația asta. E americănească. Deci vom vedea.

Slavă Domnului, s-a îndepărtat de mine, dar numai cât să meargă până la frigider, de unde a scos două iaurturi diferite. Am ridicat în sfârșit privirea și m-am trezit prinsă în mrejele acelor ochi extraordinari.

Cum de nu observasem ce ochi minunați avea?

Trebuie să încetezi în clipa asta!

— Lui Eilidh îi plac cele cu căpșune, a spus el, întinzându-mi un iaurt. Sau cu zmeură, sau cu orice fructe de pădure. Fără piersici, banane, vanilie sau ciocolată... și nimic cu bucățele înăuntru.

Ochii lui au scânteiat amuzați.

— Eilidh e foarte pretențioasă în ce privește consistența alimentelor.

Am zâmbit larg și am pus iaurtul cu căpșune în ghiocdănelul fetiței.

— Am reținut.

— Lewis mănâncă de toate, dar pentru moment are o preferință pentru budinca de ciocolată.

Thane mi-a întins o cutioară de plastic cu budincă.

— Dacă nu termină curând cu toana asta, va trebui să-l forțăm să adopte o variantă mai sănătoasă.

— *Okay*. Am să încerc eu. Ce altceva le mai pun înăuntru?

Thane s-a întins după ceașca de cafea. I-am urmărit din ochi mișcarea. Avea mâini mari și puternice, cu pielea măslinie de la natură, degete lungi, încheieturi mari și vene care ieșeau în relief. M-am întrebat dacă și brațele lui erau tot atât de puternice și cu vene la fel de evidente.

Am simțit din nou fluturi în stomac și mi-am ferit privirea, cu un sentiment de vinovăție.

Ești proastă, proastă, proastă.

Îmi plăceau bărbații cu mâini frumoase. Mâinile frumoase mă atrăgeau la un bărbat. Iar mâinile lui Thane

erau cele mai frumoase și mai masculine pe care le văzusem în viața mea.

Nu sunt decât mâini.

Și e patronul tău.

Și nu te mai gândi la cuvântul mâini!

Ce mamu naibii!

— Te simți bine? m-a întrebat Thane.

— Poftim? Da. Sigur. De ce?

El m-a privit printre pleoape.

— Fiindcă n-ai reacționat în niciun fel după ce ți-am răspuns la întrebare.

O, Doamne!

Halal, Regan! Îți zboară gândul aiurea în prima zi de muncă.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

Thane s-a încruntat.

— Sigur ești *okay*? Ai dormit bine în casa de oaspeți?

— Ca un prune, l-am asigurat eu.

Thane continua să rămână încruntat și, cum nu voiam să creadă că nu sunt bună de nimic, am bolborosit:

— Mă uitam la mâinile tale.

El a întredeschis buzele, uimit.

— Cum?

O, Doamne! Na, că ai trăntit-o!

— Motivul pentru care nu ți-am răspuns e că am observat că ai... mâini.

Ochii lui albaștri au strălucit amuzați și mi-am dat seama că abia se stăpânea să nu râdă.

— Întocmai. *Chiar* am mâini.

M-am înroșit de rușine și mi-am dat ochii peste cap furioasă pe mine însămi.

— Da. Ai mâini. Am vrut să spun că ai mâini *frumoase*.

— Am mâini frumoase? a repetat el, privindu-mă cu un zâmbet sexy pe buzele înconjurate de barbă.

Chiar aș fi vrut să facă ceva cu barba aia.

Mi-am dat seama că rămăsesem cu ochii la gura lui și m-am înroșit și mai tare. Am privit în jos, la gustările copiilor.

— Întotdeauna remarc când oamenii au mâini frumoase, am spus, dând din umeri cu un aer indiferent. Probabil ca urmare a strădaniilor mele de un an întreg de a le desena, când eram la liceu. Mâinile sunt greu de desenat.

— Mâinile *chiar* sunt greu de desenat.

Nu era nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că mă privea zâmbind.

— Deci, ce spuneai despre gustările copiilor?

— Așteaptă o clipă.

A făcut un pas spre mine și a ridicat mâna stângă cu degetele desfăcute.

— Crezi că sunt destul de frumoase ca să încerc să fac modelling?

Auzind glumа, l-am privit cu prefăcută supărare.

Ochii lui aveau sclipiri jucăușe.

— Crezi că ar trebui să încep să port mănuși? Mâinile mele reprezintă un pericol pentru dorințele femeilor? Oare provoc un haos fără voia mea atunci când ies în lume cu cei doi cățeluși ai mei? Adică... dacă cineva începe să viseze la ele cu ochii deschiși, cum ai făcut tu adineauri, de pildă stând la volan cu mine alături, s-ar putea...

I-am dat deoparte mâna în glumă.

— Taci din gură!

Thane a râs scurt și plăcut, mi-a făcut cu ochiul și a pus ceașca de cafea în chiuvetă.

— În frigider sunt pachețele cu fructe. Struguri pentru Lewis, zmeură pentru Eilidh. Pune-le și pe astea în ghiozdane. Fructele le iei din cămară. Mă duc să-i trezesc, pe urmă plec.

A urcat scara câte două trepte odată, iar eu m-am străduit să nu iau în seamă zvâcnetul din stomac.

— O, la naiba..., am murmurat cu capul în pieptul, cuprinsă de disperare.

Zece minute mai târziu Thane a coborât din nou, încercând să-și ia un aer mai oficial.

— Dacă îmi spui la cât te scoli dimineața, pot să-ți pregătesc cafeaua, ca să fie gata, am spus eu în timp ce el își mai turna o ceașcă înainte de plecare.

— Mulțumesc, dar nu-i nevoie. Doar pornește cafetiera.

A dispărut pe coridor și s-a întors după un minut, îmbrăcat cu o geacă de piele mulată, în care arăta trăsnet...

Mi-am ferit privirea și m-am apucat să fac ordine în bucătărie.

— Am băut și eu o ceașcă. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că nu.

S-a apropiat și mi-a ridicat bărbia ca să mă uit în ochii lui. Am încercat să păstrez o expresie neutră și am rămas cu ochii în ochii lui. Nu că m-ar fi ajutat prea mult în problema mea.

— Servește-te cu orice dorești. Iar dacă Eilidh și Lewis nu coboară la micul-dejun în zece minute, du-te după ei. Uneori Eilidh are nevoie de ajutor dimineața.

— Nicio problemă. Azi am să-i împletesc părul. Poate în codiță de pește. Sau de sirenă, cum îi place ei să zică. Sau în coroniță...

El a părut că nu ignoră aiurelile pe care le debitam. De fapt, părea că nici nu le socotea aiureli. Chipul i s-a îmblânzit.

— Nu știu ce înseamnă asta, dar sunt convins că o să-i placă.

O, Doamne, privirea asta tandră mă topea mai mult ca râsul lui.

— *Okay*, acum ar cam fi timpul să pleci, nu?

Numai pleacă odată!

— La micul-dejun, cereale. Nu-i cazul să te arăți inventivă. În weekend le pregătesc întotdeauna un mic dejun

copios. Cerealele sunt în cămară. Lui Lew îi plac cornflakes fără zahăr. Eilidh preferă Froot Loops.

— Am înțeles.

Am făcut semn spre ușă.

— Totul e sub control. Îți dau cuvântul meu.

Thane s-a încruntat.

— N-am apucat să-ți spun ce treburi ai pentru azi.

— Rufe, curățenie, gătit pentru cină, da?

— Da.

A făcut un pas în spate.

— Și, te rog, șterge puțin praful în biroul meu. Să nu muți nimic din loc.

— Am înțeles.

— Lui Eilidh îi place să aibă ursuleții aranjați pe pat și în jurul cortului, exact cum sunt acum.

Abia îmi mai stăpâneam râsul.

— O să stau de vorbă cu ea pe tema asta.

El a făcut ochii mari, ca și cum gândul abia atunci i-ar fi trecut prin minte.

— Copiii învață să-și facă singuri ordine. Dacă e vraiște la ei în cameră, nu capătă desert la cină. Asta-i regula, iar ei o cunosc foarte bine.

— E bine de știut.

— Lachlan îți va trimite o mașină, iar Robyn a spus că-ți va arăta unde e școala, ca să știi de-acum înainte.

— Perfect.

Eram cam neliniștită la ideea de a conduce în altă țară.

— Și...

— Thane! l-am întrerupt eu. Ajunge pentru prima zi. Mai vorbim diseară. Ai să întârzii la muncă. Nu-ți face griji, Eilidh și Lewis sunt pe mâini bune. Ai cuvântul meu.

Un fulger de neliniște i s-a aprins în ochi, dar l-a alungat în clipa următoare.

— Ai dreptate. Ne vedem diseară.

I-am făcut semn cu mâna, încercând să nu iau în seamă faptul că grija lui de tată iubitor îl făcea teribil de atrăgător. Când ușa s-a închis în urma lui, m-am rezemat epuizată de masa din bucătărie.

— Să încetezi cu astfel de gânduri chiar în clipa asta! am murmurat, furioasă pe mine însămi.

~

În timp ce-i pregăteam pe Eilidh și pe Lewis pentru școală, am dat gata un castronel cu cereale. După o discuție mult prea lungă despre ceea ce le pusesem în ghiozdănele (și promisiunea de a discuta serios cu ei despre ce le plăcea sau nu le plăcea de îndată ce se vor fi întors de la școală), abia am apucat să-i încalț, că am auzit soneria de la intrare.

Mi-am amintit că Robyn urma să-mi arate unde era școala. La gândul că o voi avea pe sora mea cu mine, mi s-a risipit orice neliniște. Întotdeauna, într-o situație neobișnuită este plăcut să ai alături pe cineva cunoscut care să te încurajeze.

— Ai venit! am exclamat, sărindu-i de gât de cum am deschis ușa.

Sora mea a părut ușor nedumerită, dar m-a strâns la brațe.

— Totul în regulă?

M-am desprins din îmbrățișare, am încuviințat din cap și m-am întors în hol.

— Da, da, da! Doar emoțiile primei zile.

Copiii veneau deja pe coridor spre living, așa că am rămas pe loc, așteptându-i.

Dând cu ochii de Robyn, fețișoara frumoasă a lui Eilidh s-a luminat deodată, apoi fetița a alergat s-o îmbrățișeze.

— Bună, iubito! a salutat-o Robyn, lăsându-se pe vine ca s-o strângă în brațe.

I-a mângâiat una dintre codițele împletite.

— Ce frumos îți stă părul!

Ochii mari ai fetiței au scânteiat fericiți.

— M-a pieptănat Ree-Ree! Cele mai frumoase codițe pe care le-am avut vreodată. Acum Maisie n-o să mai râdă de părul meu.

— Cine râde de părul tău? am întrebat, apoi m-am interesat dacă Lewis avea tot ce-i trebuie.

El a dat din cap, iar Robyn l-a tras ușor de mânecă.

— Salut!

Lewis i-a răspuns cu un mic surâs.

— Maisie! mi-a răspuns Eilidh, întorcându-se spre mine. Trebuie s-o cunoști pe Maisie, Ree-Ree. E cea mai bună prietenă a mea. Pe locul doi e Anna. Adică Maisie *era* cea mai bună prietenă a mea, acum ești *tu*. Pe locul doi e Maisie și pe trei e Anna. Dar lor nu le spunem nimic.

Vorbele fetiței m-au topit. Am întâlnit privirea lui Robyn, care mi-a zâmbit încântată.

— Și tu ești cea mai bună prietenă a mea, am șoptit eu la urechea fetiței. Dar să nu-i spui lui Robyn.

— Robyn a auzit ce ai zis, a spus sora mea, prefăcându-se supărată.

Eilidh a început să râdă.

— Bun, aveți tot ce vă trebuie? i-am întrebat încă o dată.

Copiii au încuviințat din cap.

— Foarte bine.

Am luat cheile casei de pe masa din bucătărie și i-am făcut semn lui Robyn s-o ia înainte.

Spre stupoarea mea, afară erau două mașini Range Rover. Una a ei, am recunoscut-o, un Evoque negru, strălucitor. Cea din spate era mai mare, un Velar argintiu.

— Glumești! am exclamat eu, dar Robyn a zâmbit în colțul gurii și mi-a întins telecomanda.

Am luat-o, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Toate mașinile de pe proprietate sunt Range Rover, mi-a spus sora mea, de parcă asta ar fi lămurit totul. Crede-mă că pentru drumurile de aici ai nevoie de un SUV.

— Asta-i mașina ta, Ree-Ree?

Eilidh a dat fuga la mașina argintie și a plesnit în ea cu palma.

Eu m-am întors spre Robyn, cu ochii cît cepele.

— În viața mea n-am condus pe stânga, și tu vrei s-o fac prima oară la volanul unei mașini de 70 000 de dolari?

Văzînd că eram îngrijorată de-a binelea, Robyn a schițat o grimasă.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-ți fie teamă. Am luat-o de bună că Lachlan e din cale-afară de generos. Păi... uite cum facem. Tu vii încet în urma mea pînă la școală și, după ce îi lăsăm pe copii, mergem să facem împreună o lecție de șoferie.

— Am treburi acasă.

— O să le termini și pe-alea. Dacă va trebui să-i duci și să-i aduci pe copii, sunt sigură că Thane va fi de acord că-i important să știi ce faci. Mai ales în sensurile giratorii.

Am dat din cap, străduindu-mă să nu intru în panică.

— Okay. Okay. Bine, acum trebuie să-i ducem pe copii la școală.

După ce l-am instalat pe Eilidh și pe Lewis pe banceta din spate a mașinii luxoase – cu scaune din piele neagră mirosind a nou –, m-am îndreptat spre scaunul șoferului.

— Frumos început, am murmurat, ocolind botul mașinii.

Odată urcată, am potrivit oglinzile, dar următoarea problemă era că nu știam cum să pornesc mașina.

— E un buton mare pe volan, mi l-a arătat Lewis de pe banceta din spate.

Nemaipomenit! Un puști de 7 ani care îmi dădea lecții de șoferie.

Am găsit butonul care pornea motorul, l-am apăsat, dar nu s-a întâmplat nimic. În schimb, pe micul display din spatele volanului a apărut un mesaj. Înainte să pornesc mașina, trebuia să apăs picioarul pe frână.

Am simțit transpirație în palme și la subsuori. În cele din urmă, am reușit să pornesc mașina și i-am făcut semn pe geam lui Robyn ca să știe că eram gata de drum.

Sinceră să fiu, SUV-ul acela elegant era un vis. Mergea lin, fără zgomot, și părea plutea pe drumul îngust de țară. Lewis tăcea, dar Eilidh vorbea fără încetare. Din fericire, mă gratula din când în când cu câte o exclamație de încuviințare în timp ce mă concentram să merg în urma surorii mele și să rămân pe partea regulamentară a drumului.

Era chiar bizar!

Când am încetinit în apropierea unui sens giratoriu, mi-a sărit inima din piept. Robyn a acționat semnalizatorul din dreapta, eu i-am urmat exemplul și amândouă am dat ocol fix unde nu trebuia! Numai că în Scoția aceea era partea corectă.

— O, Doamne! am murmurat eu.

— Totul în regulă? m-a întrebat Lewis, întrerupând monologul lui Eilidh despre cum aveau să reacționeze prietenele ei când o vor vedea.

Nu era cazul să știe copiii că persoana care-i avea în grijă habar nu avea cum să conducă în Scoția.

Spre marea mea ușurare, după nici zece minute am ajuns la școală. Mi se părea că trecuse un an!

Robyn a cotit într-o parcare mare de lângă școală, găsind ca prin minune două locuri libere.

Transpirată toată și cam nesigură pe picioare, am coborât și am desfăcut centura de siguranță a lui Eilidh, în timp ce Lewis a coborât singur.

— Vino lângă mine, l-am chemat, iar el m-a ascultat.

I-am zâmbit afectuos, apoi m-am întors spre Eilidh și am luat-o din mașină. N-am apucat s-o pun jos, că mi-a cuprins gâtul cu brațele.

— Poţi să vii cu mine în clasă? m-a întrebat, ţuguindu-şi buzele.

Eram convinsă că feţişoara asta o ajuta să obţină tot ce-şi dorea, din păcate nu şi asta.

— Îmi pare rău, iubito, dar ştii regulile. Părinţii şi prietenii peste cinci ani n-au voie în clasă.

Ea s-a încruntat atât de tare, încât i-ar fi încăput câte o monedă în fiecare cută a frunţii.

Am tras-o lângă mine şi am strâns-o cu putere.

— Dar mă întorc să te iau de la şcoală şi... ghici ce pregătesc pentru cină astă-seară?

Ochii lui Elliott s-au aprins de curiozitate.

— Ce?

— Pui prăjit cu piure de cartofi.

Ea şi-a lipit fruntea de a mea şi şi-a îngroşat glasul.

— Puuuuuiii prăăăjiiit!

În clipa aceea mi-am dat seama de un lucru care m-a speriat.

Era prima mea zi de lucru... şi deja mă ataşasem de aceşti copii.

—

— Asta nu e bine, am spus eu când am coborât împreună cu Robyn din SUV-uri.

După lecţia de condus, parcaserăm maşinile în piaţa mare, în faţa hotelului Gloaming.

— Ar trebui să muncesc.

— Asta ai să şi faci, m-a asigurat Robyn. Dar mai întâi ai să iei micul-dejun şi ai să bei o cafea cu sora ta.

Am pornit pe Strada Castelului. Deodată Robyn s-a încruntat.

— Nu cumva... cum se poate... Tată? a strigat ea.

M-am uitat în direcţia în care se uita şi sora mea şi l-am văzut pe Mac venind spre noi.

— Credeam că e plecat într-o călătorie.

— Așa credeam și eu, a spus Robyn.

A iuțit pasul, și eu m-am grăbit în urma ei.

O femeie care împingea un cărucior în fața noastră a trecut pe lângă Mac și a întors capul, cântărindu-l din priviri.

Am chicotit, iar Robyn a gemut.

— Serios acum, așa se întâmplă oriunde ne ducem. Le cade cu tronc tuturor femeilor.

— Ai un tată foarte sexy.

— Să nu spui asta, a zis ea, dându-mi un ghiont în glumă. E tatăl tău vitreg. E ca și cum eu aș zice că Seth e un tip sexy.

— Tatăl meu chiar este un bărbat frumos, am protestat eu.

— Da, sigur. Dar e o diferență între a observa că un tată e un bărbat frumos și a zice despre el că-i un tip sexy.

Am dat din cap aprobator.

— De-acum încolo n-am să mai spun că Mac e sexy.

— Chiar așa! a exclamat Mac, care auzise ultimele cuvinte, oprindu-se în fața noastră.

M-a privit cu aer poznaș.

— Sună foarte bizar.

Roșie la față de rușine, am făcut un efort să-mi alung stânjeneala.

— Și mie îmi sună bizar.

— Apropo de bizarerii, m-a scos din încurcătură Robyn, schimbând subiectul. Nu trebuia să fii în California?

— M-am dus la aeroport și mi s-a spus că zborul către Londra a fost anulat. Cică e un uragan în Oceanul Atlantic. A trebuit să reprogramez întâlnirea pentru săptămâna viitoare.

— Aha. Și acum unde te duci?

— Voiam să beau o cafea și să-mi iau o plăcintă de la brutărie. Dar voi, fetelor?

— E prima zi de lucru a lui Regan ca bonă la copiii lui Thane.

Mac a ridicat din sprâncene și m-a fixat cu ochii lui căprui și pătrunzători. Ochii lui Robyn aveau exact aceeași culoare cu ai tatălui ei, iar în ziua aceea lumina le dădea nuanța pădurii înverzite.

— Te ocupi de Eilidh și de Lewis?

— Da.

Am sesizat o vagă notă de îngrijorare în tonul lui și m-am grăbit să-l liniștesc.

— Sunt o bonă foarte pricepută.

— Așa am auzit și eu, a spus el într-un târziu, după ce m-a studiat câteva momente bune. Felicitări pentru noua slujbă.

— Tată, ce-ar fi să iei micul-dejun cu noi? l-a întrebat Robyn.

— Ar trebui să mă întorc acasă, am protestat eu, simțindu-mă vinovată că pierdeam vremea chiar în prima mea zi de lucru.

— Treburile tale pot să aștepte până ajungi acasă.

— Robbie...

— Are dreptate Robbie, a spus Mac, făcând un pas spre noi și arătând spre cafeneaua de peste drum. Nu se întâmplă nimic dacă mai întâi iei micul-dejun. În plus, noi doi nici n-am apucat să stăm de vorbă până acum.

Nu știam dacă asta era bine sau nu. Încă nu mă lămurisem ce simțeam față de Mac, chiar dacă el și Robyn erau acum într-o relație foarte bună.

Cu toate acestea, de dragul surorii mele am mers cu ei la cafenea. Robyn avusese dreptate. Flora, patroana, o femeie frumoasă, cam de vârsta lui Mac, a flirtat cu el fără rezerve tot timpul cât am comandat. De cum s-a îndepărtat de noi, Robyn a clătinat din cap spre tatăl ei.

El a ridicat din umeri, cu aerul că întreabă: „Ei, ce-i?"

— E măritată, l-a tachinat Robyn.

Mac a răspuns cu un zâmbet șugubăț, care eram convinsă că le făcea praf pe toate femeile, indiferent de vârstă.

— Nu-i nimic rău dacă flirtezi nițel.

— Cu condiția să n-o mai faci în fața mea.

Mac a clătinat din cap, cu o privire amuzată, și s-a întors spre mine.

— Ei, cum îți place la Ardnoch până acum?

Am vorbit despre una, despre alta, în așteptarea micului dejun. Imediat ce am înfipt furculița în ouăle jumări, sora mea, care era întotdeauna directă, a spus:

— Să lăsăm prostiile. Regan nu-i la curent cu unele lucruri petrecute între noi doi.

A arătat spre ea și Mac.

— Și vreau să fie totul clar.

Mac a înghițit înbucătura de chiflă din gură și a încuviințat.

Amândoi s-au uitat la mine.

— Parcă ziceai ceva de mama și de Mac? am întrebat.

Robyn a mai schimbat o privire cu tatăl ei, apoi a expirat prelung.

— Mac mi-a scris vreme de zece ani. Tone de scrisori. Mi-a trimis daruri... nu numai mie, ci și ție..., iar ea i le-a expediat pe toate înapoi, fără să-mi sufle un cuvânt.

Am rămas cu ochii la Robyn, fără să-mi vină a crede. De la vârsta de 14 ani sora mea trăise cu convingerea că tatăl ei o abandonase. Deși își ascunsese suferința față de toți ceilalți, vărsase lacrimi amare în brațele mele când presupusul abandon îi sfâșiase inima. Iar acum îmi spunea că Mac păstrase legătura, dar că mama îi ascunsese tot timpul acest lucru.

— Nu pot să cred, am clătinat din cap, rezemându-mă de spătarul scaunului și simțind cum îmi piere brusc poftа de mâncare.

— Am scrisorile. Și darurile, mi-a spus Robyn, zâmbind melancolic către tatăl ei. Mac le-a păstrat pe toate.

Am văzut durerea din ochii lui Mac, o suferință pe care nu și-o ascundea, și mi s-a strâns inima.

— Spune-mi că nu-i adevărat...

Robyn a schițat o grimasă.

— Mama a recunoscut. Când m-am întors la Boston, am discutat cu ea pe tema asta și și-a cerut iertare.

— Și ai iertat-o? am întrebat eu supărată.

— Mă străduiesc..., a spus sora mea, întinzându-se spre mine și luându-mă de mână. Nu vreau să-i porți pică pentru asta. Mama... nu-i un om rău. Pur și simplu... credea că în acest fel mă protejează.

— Ha nu! Se proteja pe ea!

— Ree...

— Nu pot să cred! am exclamat, împingând deoparte furfuria. Ai pierdut atâția ani din viață departe de tatăl tău fiindcă ea te-a mințit.

— Nu uita că și eu am făcut-o pe Stacey să sufere când ne-am despărțit, a intervenit Mac. Ea n-a fost de acord cu despărțirea. Iar când am plecat în California, a considerat că astfel o abandonam și pe Robyn. E drept că nu mi-a dat voie să-mi văd fica. E drept că a mințit și nu i-a pomenit despre scrisorile de la mine. Dar credea sincer că o proteja pe Robyn.

— Asta-i problema cu mama! am spus eu, fierbând de mânie. Nu vede lumea și oamenii așa cum sunt în realitate. Îi vede cum a decis în mintea ei că vrea să fie.

— Nu așa facem toți? a murmurat Robyn.

— Nu. Noi, ceilalți, îi judecăm pe oameni după faptele lor, nu după felul în care le percepem noi, pornind de la temerile noastre nenorocite. Scuze!

— Am impresia că nu te referi doar la faptul că Stacey nu i-a arătat surorii tale scrisorile, a dedus Mac, privindu-mă cu atenție.

— Așa e, am confirmat. A proiectat și asupra mea propria-i imagine despre mine, înainte să-mi îngăduie să

devin persoana care doream să fiu. Robyn era sora capabilă și responsabilă, iar eu copilul nechibzuit, ușuratic și greu de stăpânit. Dar eu nu sunt așa. Și nu era treaba lui Robyn să mă crească, numai că mama i-a încredințat ei sarcina asta. M-a transformat într-o problemă inexistentă și s-a asigurat că avea pe cine să dea vina când o făceam de oaie. Nu-i corect!

— Trebuie să stai de vorbă cu mama ta, m-a sfătuit ferm Mac. Nu poți trăi cu aceste resentimente, Regan.

Știam că are dreptate. Și eu eram surprinsă de vehemența propriei mele reacții la dezvăluirile lui Robyn pricinuite la scrisori.

— Și trebuie să fac asta chiar acum? O să-mi dea peste cap slujba de vacanță, am glumit.

— Nu chiar acum, mi-a răspuns Robyn. Dar cât de curând.

— Am să vorbesc cu ea când mă întorc acasă, am hotărât. Nu-i o conversație pe care s-o ai la telefon.

Ca și cum m-ar fi auzit, telefonul meu aflat în poșetă a emis un bip.

— Scuze, trebuie să văd cine mă sună.

Am deschis telefonul și am găsit un mesaj de la Thane, care, spre surprinderea mea, mi-a alungat starea de agitație.

Aduc mâncare la pachet pentru diseară.

Chinezească. Vine și Arro. Ești și tu binevenită.

Numai să-mi spui ce preferi.

Am zâmbit, înțelegând că voia să-mi ușureze munca în prima zi, cumpărând mâncare la pachet. I-am trimis mesaj că-mi făcea plăcere să mănânc cu ei, precum și ce anume preferam. Nu mi-am dat seama că zâmbeam încântată decât când i-am văzut pe Robyn și pe Mac uitându-se la mine.

M-am îmbujorat la față.

— Mi-a scris Thane. O să cumpere mâncare din oraș, ceea ce înseamnă că azi voi avea mult mai puțin de lucru.

M-am străduit să pară că aceasta era motivul reacției mele la mesajul lui Thane.

Dar Mac și-a îngustat imperceptibil pleoapele și m-am simțit ca un iepure prins în bătaia farurilor. Oare ce citisem în expresia ochilor lui era suspiciune?

Nici pomeneală!

Nu făcusem decât să răspund la un mesaj. Atât, și nimic mai mult. Sentimentele mele față de Thane erau..., dar dacă... Of!

Mi-am luat ochii de la Mac. Robyn tocmai vorbea despre o excursie în care voia să mă ducă într-una dintre zilele mele libere.

Acum, pe bune.

Tatăl ei văzuse mult prea mult.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 9

THANE

— Pari mai binedispus.

Thane și-a întors privirea de la soarele ajuns la asfințit, care cobora încet spre apă, și s-a uitat la fratele lui. Se aflau pe terasa confortabilă din spatele casei lui Lachlan, cu câte o bere în mână, bucurându-se de acea superbă seară de vară. Cu jumătate de oră în urmă, fratele lui îi trimisese mesaj ca să-l întrebe dacă nu voia să bea o bere împreună pe terasă. Thane abia îi dusese pe copii la culcare, iar sora lui Robyn rămăsese în casă, dând curs rugăminții lui Eilidh de a-i citi o poveste înainte de culcare. Thane încercase să-i spună lui Eilidh că Regan trebuia să plece, fiindcă își încheiase de mult ziua de muncă, dar Regan îl rugase să nu insiste, fiindcă se bucura să-i facă pe plac fetiței. Nu părea prea dornică să se înapoieze în casa de oaspeți, iar Thane nu avea nimic împotrivă ca ea să mai zăbovească. De fapt, îi făcea plăcere să nu fie singurul adult din casă.

— Du-te și bea-ți berea, îl îndemnase ea în timp ce coborau scara împreună. Eu pot să mai rămân, în caz că se trezesc copiii.

— Nu-i nevoie. Nu te plătesc ca să lucrezi peste program, Regan.

Ea îi aruncase o privire ciudată.

— Mi-e totuna dacă mă uit la un film în casa de oaspeți sau aici. Nu-i nicio deosebire, atâta doar că, dacă-l urmărese aici, tu poți să mergi să bei o bere cu fratele tău.

Primind aceste asigurări, Thane o lăsase cuibărită pe canapea, uitându-se la o comedie romantică.

— Regan a mai înseninat atmosfera de acasă, a răspuns el la întrebarea fratelui său. A reușit să-i facă pe copii să nu se mai gândească la Lucy. Nu știau ce să creadă despre toată povestea asta. Probabil că și eu am contribuit la deruta lor.

— Nici tu nu știi ce să crezi? I-a întrebat liniștit Lachlan, sorbind iarăși din bere.

Thane a privit spre apă, simțind un ghimpe de mânie.

— Nu pe mine m-a hărțuit.

— Mi-a stat mintea în loc de câte a făcut și de halul în care a putut să ne mintă. De n-ar fi fost Robyn, aș fi devenit și mai suspicios decât sunt din fire. Oricum, din pricina lui Lucy, mi-e foarte greu să am încredere într-o persoană străină care intră în viața noastră.

Mărturisirea lui Lachlan l-a șocat pe Thane. Erau apropiați ca vârstă, aproape ca doi gemeni. Deși rareori discutau despre emoțiile lor cu bărbați din afara familiei, întotdeauna își spuseseră deschis unul altuia ce gândeau. Sau de cele mai multe ori.

— Venirea lui Regan nu-i un lucru simplu, a continuat Lachlan.

Thane a simțit pornirea stranie de a-i lua apărarea fetei. Dar n-a apucat să comenteze, că fratele lui a vorbit mai departe.

— Totuși, am încredere în Robyn, iar Robyn are încredere în sora ei. E de părere că Regan și-a recunoscut greșelile și că are intenții bune... Mă bucur că și tu i-ai acordat încredere, de dragul lui Robyn, dar nu ți-aș găsi vreo vină dacă la rândul tău ți-ar fi greu să mai ai încredere în oameni, în general.

Thane s-a încruntat.

— Cum spuneam adineauri, Lucy te-a hărțuit pe tine, nu pe mine.

— A existat ceva între voi. Lucy ne-a mărturisit deschis că ținea la tine.

Mânia lui Thane s-a făcut simțită și mai mult.

— Oare femeia asta e capabilă de sentimente adevărate?

— Nu știu. La naiba! Sper că da.

— Între noi doi nu s-a întâmplat nimic, a rostit Thane, întorcându-se spre Lachlan.

Știa că fratele lui îl bănuia că se culcase cu Lucy, dar nu se ajunsese până aici.

— Ne-am sărutat. O dată. După acel *ceilidh*[9] din primăvara trecută. Atâta tot.

— Dar tu țineai la ea?

— De ce mă întrebi asta tocmai acum?

— Fiindcă nu vreau să macini în gând povestea asta. Vreau ca niciunul dintre noi să nu se frământe pentru așa ceva. Procesul se apropie, și odată cu el vâlva din mass-media, care nu se va potoli decât odată cu încheierea procesului. Nu vreau ca situația asta să ne distrugă viețile până atunci. Așadar, trebuie să eliminăm din noi otrava pe care ne-a inoculat-o. Acum. Înainte să ne infiltreze și mai tare.

Uimit de cât se schimbase fratele lui de la venirea lui Robyn, Thane a simțit cum îl încearcă și un ghimpe de invidie. Iată ce putea face iubirea unei femei de calitate. Trăise și el această experiență.

Dar la fel de bine știa și cât de scump costa trădarea unei asemenea femei.

— Deci... Lucy... Ținea la ea?

Thane a zâmbit trist.

— Era superbă, un star de cinema cu o charismă extraordinară. Iar eu sunt un simplu muritor. Ce părere ai?

Deși știa că Lucy Waiwright se culcase cu fratele lui, Thane se simțise foarte atras de ea. Era genul de femeie extrem de frumoasă și aproape intangibilă, care totuși se comporta ca un om obișnuit. Genul de femeie care știa cum să-l facă pe oricare bărbat să se simtă bine în prezența ei. În plus, se purtase întotdeauna nespus de frumos cu copiii.

Cu toate că, după ce rămăsese văduv, Thane se mai întâlnise cu femei și se culcase cu ele, Lucy era prima față

9 Adunare tradițională scoțiană, cu muzică și dans (n. tr.).

de care simțise mai mult decât simplă atracție fizică. Slavă Domnului că sentimentele lui nu merseseră mai departe de afecțiune.

Gândul la ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi îngăduit să intre și mai mult în viața lui îl înfuria la culme.

— Ți-a sucit mințile, și-a dat cu presupusul Lachlan.

— Am lăsat-o să se apropie de copii, a șuierat Thane. Asta mă scoate din fire cel mai tare. Timpul pe care l-a petrecut cu Filidh. Și cine știe ce i-o fi vârât în cap. Pe urmă, faptul că am fost nevoit să le explic copiilor că Lucy nu va mai veni la noi, fiindcă încercase să le facă rău unchiului și mătușii lor... a fost o conversație teribil de derutantă pentru toți trei. Nu știam ce să le spun și... ei bine, a fost urât de tot.

Între cei doi s-a așternut tăcerea, și Thane a tras nervos un gât de bere.

— Regan nu e Lucy, a rostit dintr-odată Lachlan.

Thane a întors capul către fratele lui, atât de brusc, încât l-a fulgerat o durere în gât.

— Poftim?

Lachlan a ridicat din umeri.

— Ziceam și eu. În caz că te gândești la asta. Chiar e o roșcată frumoasă.

— Crezi că aș mai fi angajat-o dacă aș fi gândit așa?

— Sigur că nu. Voiam doar să spun... nu știu...

Lachlan a oftat fără chef.

— Îmi fac griji pentru ea. Robyn e de părere că, dacă toți o facem pe Regan să se simtă ca acasă, să se simtă binevenită, poate se va stabili aici.

Thane a pufnit.

— Locuiește în casa mea de oaspeți și are grijă de copiii mei. Cum s-o fac să se simtă mai binevenită de-atât?

Fratele lui a izbucnit în râs.

— Adevărat.

Thane a zâmbit larg, ațintindu-și din nou privirea asupra apei. Undeva s-a auzit închizându-se o ușă, apoi o frântură de muzică. Lachlan s-a uitat peste umăr spre casă. S-a întors iar spre Thane, cu un surâs aproape imperceptibil.

— Robyn lucrează.

Lachlan construise un corp de clădire separat pentru afacerea cu fotografii a lui Robyn.

— Mă bucur că ai găsit o femeie ca ea.

Și chiar se bucura sincer. Lachlan merita o ființă deosebită ca Robyn.

Chipul fratelui său s-a înnegurat dintr-odată.

— O iubesc atât de mult, încât îmi umple sufletul. Nu înțeleg cum ai reușit, Thane. Cum ai reușit să te trezești în fiecare dimineață și să-ți continui viața după ce ai pierdut-o pe Fran. Mă simt umilit în fața ta.

Avea glasul gâtuit de emoție. Thane a întins mâna și l-a bătut ușor pe umăr. Nu știa cum să-i spună fratelui său că, la urma urmei, el nu avusese parte alături de Fran de ceea ce-l lega pe Lachlan de Robyn. Nu avea rost să-i spună. Asta nu schimba cu nimic faptul că femeia pe care o iubise și care era mama copiilor lui murise subit, iar el suferise enorm. Suferea și acum.

— Ai să-i dai voie lui Filidh să fie domnișoară de onoare, nu? l-a întrebat Thane după câteva momente de tăcere. Până să vină Regan, nu vorbea decât despre asta.

— Sigur, a încuviințat Lachlan, cu zâmbetul unchiului care își adoră nepoata. O să avem grijă să aibă rochia pe care și-o dorește... Deci Fils o place pe Regan?

— O, da!

Thane a simțit aceeași senzație de neliniște.

— La fel și Lewis. Știi bine că el se atașează greu de oameni, dar văd limpede că o place. Le-am explicat amândurora că e un aranjament temporar, că Regan se va întoarce în State după șase luni, dar mă îngrijorează ce mult s-au legat de ea după numai două zile.

— Dacă Robyn are un cuvânt de spus, atunci sora ei va rămâne mai mult de șase luni.

— Ce vrei să spui?

— Robyn e de părere că aceste locuri îi vor prii lui Regan.

Thane își dădea seama că și pentru el ar fi o ușurare dacă Regan ar rămâne mai mult de șase luni.

— La vârsta ei? Mă îndoiesc că meleagurile astea îi vor reține atenția mult timp. Dar ar trebui să vezi cum arată casa. Strălucește de curățenie. Toate lucrurile copiilor sunt puse la ordine la locul lor. Când ajung acasă, cina mă așteaptă. Chiar și biroul meu... Face curat în el fără să-mi deranjeze absolut nimic.

Lachlan l-a privit zâmbind.

— Am impresia că-ți place bona și menajera pe care ai angajat-o.

Deși știa că fratele lui nu făcuse nicio aluzie sexuală, totuși Thane a simțit o undă de dorință fizică.

Bercu e de vină, și-a zis el, fără a îndrăzni să-și privească fratele în ochi.

— E tare plăcut să nu trăiești în haos.

Când a revenit acasă o oră mai târziu, a găsit-o pe Regan adormită pe canapea. În dimineața aceea remarcase că purta rochie și se întrebase unde îi erau blugii confortabili și tricoul, ținută mai potrivită pentru treburile zilei, dar nu făcuse nicium comentariu, fiindcă la urma urmei Regan era liberă să poarte ce avea chef.

Acum însă rochia chiar i-a atras atenția. Poalele i se ridicaseră într-atât, încât îi putea vedea curbura fundului obraznic de dedesubt. Părul ei superb se răsfirase pe pernele canapelei.

Cu ochii la frumoasa adormită de pe canapeaua lui, Thane a simțit cum ureă dorința în el.

Regan părea să doarmă liniștită și fără griji.–

Și arăta teribil de sexy.

Cu băgare de seamă ca să n-o trezească, Thane s-a întins după cuvertura de pe spătarul canapelei, trăgând-o ca s-o acopere pe Regan.

Era prea tânără pentru el.

Fără a mai pomeni de faptul că, în curând, avea să fie cumnata fratelui său.

În plus, Thane era patronul ei.

Era doar o femeie frumoasă pe care trebuia să n-o ia în seamă.

A închis televizorul și a rămas pironit locului, ca și cum ar fi fost hipnotizat de chipul ei frumos și destins în somn.

Mai devreme o privise cum îi citea cu însuflețire lui Eliadh o poveste. Se pricepea grozav să interpreteze rolurile și să-și schimbe vocea, ba chiar îl făcuse și pe el să râdă.

Gândul la chipul ei zâmbitor, la gropițele din obrajii ei proaspeți, l-a făcut să intre în erecție.

— La naiba..., a murmurat, suind fără zgomot scara. M-am cam cherchelit, și-a zis, vrând să se liniștească.

Atât, și nimic mai mult. În realitate, nu se simțea câtuși de puțin atras de bona lui în vârstă de 25 de ani.

Atâta lucru îl ducea și pe el capul.

CAPITOLUL 10

REGAN

Mămicile singure și poftioase
continuă să se uite chioraș la mine.

M-am străduit să nu râd în timp ce-i trimiteam mesajul lui Robyn. Câteva clipe mai târziu, mobilul mi-a bâzâit în mână.

M-a întrebat Lachlan de ce râd și i-am spus.
I se pare teribil de nostim.
Probabil îi va spune și lui Thane.

O, nu! Nu se poate.

Nu-i cazul să-i spună.

Și așa îmi era greu să ascund că-mi plăcea din ce în ce mai mult acest bărbat. Nu trebuia să știe și că la școala primară din Ardnoch exista un grup de mame singure care puseseră ochii pe el. În urmă cu mai bine de trei săptămâni, la sfârșitul primei mele săptămâni complete de lucru ca bonă și după ce mămicile se holbaseră la mine dimineață și la prânz în poarta școlii, două dintre ele mă abordaseră ca să mă întrebe cine eram. La început crezusem că întrebau din grijă pentru Eilidh și Lewis. Deși școala era destul de mare pentru a primi și copii din împrejurimile satului Ardnoch, totuși știam din spusele lui Robyn că toți se cunoșteau între

ei. În naivitatea mea, îmi imaginasem că încercau să se arate prietenoase.

— Sunt Regan Penhaligon, le-am răspuns eu atunci, întinzându-i mâna unei blonde atrăgătoare care se prezentase cu numele de Michelle.

— Ești rudă cu logodnica lui Lachlan Adair? m-a întrebat bruneta de lângă ea.

— Sunt sora ei.

— Și... te ocupi de copiii lui Thane? voise să știe blonda.

— Sunt noua lor bonă.

Brusc, atmosfera devenise glacială și surâsul le înghețase pe buze. Mă măsuraseră din cap până în picioare, așa cum fac femeile atunci când vor să-ți arate că te analizează.

Și eu care chiar atunci mă gândeam cât de frumos era accentul lor scoțian și ce mult îmi plăcea stilul tinerese al lui Michelle.

Apoi situația se agravase.

— Doar bonă și atât? m-a întrebat bruneta, ridicând din sprâncene.

Îmi arcuisem, la rândul meu, o sprânceană.

— Nu. În plus, fac curățenie și gătesc.

Întrucât maestra mea, Robyn, mă învățase cum să fac pe cineva să-și plece privirea, bruneta a pierdut partida și s-a uitat în altă parte, strângând din buze.

Michelle îmi adresase alt zâmbet crispat.

— Ești foarte tânără ca să fii bonă, nu crezi?

Zău că avea un accent grozav! Foarte pronunțat, semănând puțin cu al lui Mac. Păcat că accentul era mai agreabil decât persoana ei.

— Am 25 de ani.

— O, dar arăți cu mult mai tânără.

Expresia brunetei devenise bănuitoare, ca și cum nu m-ar fi crezut. Ce mama naibii?

— Zău așa! Credeam că abia ai terminat liceul.

Da, bine. Ce se petrecea aici?

— Îl cunoaștem pe Thane de multă vreme, a declarat plină de ea bruneta. Îi simțim lipsa aici la poarta școlii. N-o să mai vină el după copii?

Fusese rândul meu să devin suspicioasă.

— Nu prea curând.

Sunase clopoțelul și, slavă Domnului, cele două femei se întorseseră la prietenele lor, care se aplecaseră spre ele ca să audă noutățile aflate în misiunea lor de recunoaștere. Eu mi-am dat ochii peste cap, străduindu-mă să le ignor, în timp ce așteptam cu nerăbdare ca Eilidh și Lewis să iasă din clădirea școlii.

— Nu-ți bate capul cu ele, am auzit apoi un glas cu accent englezesc.

Privind în stânga mea, dădusem cu ochii de un bărbat frumos, care îmi zâmbea șăgalnic. Avea părul destul de lung și ochii negri.

— Poftim?

El mi-a făcut semn cu bărbia spre Michelle și spre celelalte trei femei.

— Mame singure și pofticioase după un bărbat.

— Poftim? am repetat eu.

— Thane Adair e un tip sexy, bogat și tată singur. Nu orice fel de tată, ci văduv. Inimile frânte adoră asta. În plus, e un Adair. Un nume cu greutate pe meleagurile noastre.

Bănuielile mele se confirmau.

— Deci toate au pus ochii pe Thane?

— Da.

Bărbatul a zâmbit ironic și și-a plimbat ochii pe trupul meu, dar nu într-un mod jignitor, cum mă priviseră Michelle și prietenele ei.

— Nu le încântă deloc faptul că, în calitate de bonă, locuiești cu Thane.

Văzând figura mea nedumerită, a chicotit.

— Sper că te uiți în oglindă.

Mă înroșisem toată. Oricât ar suna de arogant să recunosc cu voce tare, știam că sunt frumoasă. Niciodată nu dusesem lipsă de admiratori. Pe de altă parte, niciodată nu pusesem preț pe aspectul fizic. Băieții cu care mă întâlnisem până acum aveau un singur lucru în comun: carisma. În afară de asta, se deosebeau mult ca înfățișare. Unii erau foarte frumoși – ca Maddox –, alții te atrăgeau mai curând prin felul lor de a fi sexy decât prin frumusețe.

Oricum, nu mă așteptasem să fiu detestată în curtea unei școli sătești din Highlands, Scoția, ca pe vremea când mă întâlneam cu tipul cel mai sexy din liceu. De data asta nu mă întâlneam cu un bărbat, ci lucram pentru el.

— Isuse..., am murmurat atunci, aruncând o privire către grupul de femei. Își închipuie că sunt o amenințare pentru ele?

— Și nu ești?

Poate fiindcă eu însămi nu eram în stare să mă conving că trebuie să rezist la atracția pe care o simțeam față de Thane, i-am răspuns pe un ton răstit:

— Sigur că nu. Thane e un gentleman. Sunt angajata lui, atâta tot.

Bărbatul a dat din mâini, apoi privirea i-a fugit spre ușile școlii, pe care năvăleau copiii.

— N-am avut nicio intenție rea. Apropo, eu sunt Will. Logodnicul meu lucrează la Ardnoch pentru fratele lui Thane. Îl cheamă Jock. Face parte din echipa de pază.

Jock, adică Sergentul?

— Ești logodnicul Sergentului?

Will a chicotit.

— Mi-a povestit că l-ai poreclit așa. Și răspunsul este da. Puștiul care aleargă înspre mine e Adam! a spus el în clipa când un băiețel – un fel de versiune în miniatură a lui Jock – i-a sărit în brațe. Cum a fost azi la școală?

— Bine.

Copilul s-a uitat timid spre mine.

— Mă bucur că s-a terminat.

I-am zâmbit, cu ochii după Eilidh și Lewis.

— Uite-o și pe fetița ta, a rostit Will, arătându-mi-o pe Eilidh în mulțimea de copii. E în aceeași clasă cu Adam, așa că probabil o să ne mai întâlnim.

Le-am făcut un semn de bun-rămas lui Will și Adam, iar Eilidh a dat fuga spre mine și mi-a cuprins picioarele cu brațele. Și-a lăsat capul pe spate, toată numai zâmbet, și m-a anunțat:

— E vineri!

Mi-am alungat gândul că fusese prima săptămână întreagă ca bonă a copiilor lui Thane și am privit scurt spre cele patru femei. Deși acum știam cum le cheamă pe fiecare, continuam să le numesc „mume singure și pofticioase", cum le denumise Will la început.

Apoi am aflat că Will era artist și m-am îndrăgostit nu numai de picturile lui, ci cumva și de el.

Am luat obiceiul ca, după ce lăsam copiii la școală, să bem o cafea împreună, de două ori pe săptămână, pălăvrăgind despre câte în lună și în stele. El mi-a povestit cum Jock o lăsase gravidă pe fosta lui prietenă și cum se cunoscuseră ei doi când Will se mutase la Ardnoch ca să-și organizeze o expoziție. Nu-mi dăduse mai multe detalii, dar înțelesesem că lui Jock îi fusese foarte greu să accepte că era bisexual. În cele din urmă însă, își lăsase familia și se mutase cu Will.

În tot acest timp se luptase să obțină custodia exclusivă a copilului, dată fiind dependența de heroină a fostei lui prietene. Existaseră atâtea dovezi de neglijare a lui Adam, încât Jock câștigase.

Will era un tampon binevenit între mine și „mămicile pofticioase", numai că el, Jock și Adam plecaseră în vacanță în Caraibe pentru două săptămâni, astfel că în această săptămână eram singură la poarta școlii.

Sora mea nu mi-a răspuns la mesaj, ceea ce însemna că Lachlan îi povestea lui Thane despre mămicile singure. Nu că

ar fi avut vreo importanță. Dacă de mine nu se fereau, cât de ostentative se puteau comporta față de Thane?

Am mai aruncat o ocheadă spre ele. Am prins privirea brunetei, pe care o chema Laura, și am zâmbit.

Ea s-a încruntat, ca și cum n-ar fi știut în ce fel să-mi răspundă la zâmbet.

Puțin îmi păsa. M-am uitat iarăși pe mobil și l-am trimis lui Robyn linkul unui designer de modă din Edinburgh. Deși de o lună încoace munceam pe rupte îngrijind copiii și casa, continuam s-o ajut pe sora mea să pregătească nunta. Totul se desfășura fără probleme, dat fiind faptul că urmau să se căsătorească la castelul Ardnoch, folosind resursele domeniului. Dar tot trebuia să ne ocupăm de ținută, de decor, de muzică, de orchestră, de invitații și de altele asemenea. Voiau să facă nunta în primăvară, adică peste șapte luni.

Două minute mai târziu a sunat clopoțelul, așa că mi-am pus mobilul în poșetă. De data asta, Lewis a fost cel care a ajuns primul la mine.

— Bună, amice, a mers bine treaba azi?

El a ridicat din umeri.

— Da, a fost OK.

I-am pus o mână pe umăr și l-am lipit de mine, blestemând-o în gând pe doamna Welsh. Deși mama lui Connor depusese o plângere, iar doamna Welsh își ceruse scuze, continua totuși să fie „nerăbdătoare și rea". Mă simțeam neputincioasă și detestam faptul că lui Lewis nu-i plăcea școala din cauza ei. În clasa a cincea avusesem și eu o profesoară oribilă, care mă făcea tot timpul să mă simt ca o proastă, astfel că ajunsesem să urăsc școala din pricina ei. Deși până atunci îmi plăcuse. Nu voiam ca Lewis să pățească același lucru.

— Dacă tot e vineri, mă gândeam să mergem să mâncăm niște înghețată la Morag. Ce zici?

El a schițat un zâmbet și a dat din cap. În timp ce așteptam ca Eilidh să se desprindă de grupul gălăgios de pe terenul de joacă, Lewis s-a lipit și mai tare de mine.

Aproape imperceptibil, dar iată că se întâmplase.

L-am strâns de umăr și mai tare.

În cele din urmă, Eilidh s-a despărțit de prietenele ei și a venit țopăind spre noi, cu codițele împletite cu panglici trandafirii fluturându-i în vânt.

— Am făcut o formație de fete!

Am luat-o de mână, chicotind.

— Zău? Și ce nume v-ați luat?

— Încă nu ne-am hotărât. Mie îmi place Fetele Unicorn, dar Maisie vrea Sirenele.

I-am condus pe copii spre mașină, străduindu-mă să păstrez o expresie gravă.

— Păi, nu-i o decizie ușoară.

— Nu prea.

Eilidh a scuturat din cap cu îngrijorare.

— Fetele Unicorn e mult mai bine decât proastele alea de Sirene.

— Iar tu ești solista?

Eilidh mi-a aruncat o privire de parcă ar fi vrut să spună „Păi tu ce crezi?", și de data asta nu mi-am mai putut stăpâni râsul. Am zărit-o pe Michelle uitându-se la mine în timp ce-și suia copiii în mașină. Decisă să nu mă las intimidată de privirea ei scrutătoare, i-am dus pe copii la Range Rover și i-am spus lui Eilidh că plănuiam să mergem la o înghețată.

Ea și-a luat din nou vocea de monstru și a repetat *Îngheeeețatăăăă*, la fel cum făcea și cu puiul prăjit. A râs până și Lewis.

CAPITOLUL II

REGAN

Drumul cu mașina de acasă până la plajă dura doar douăzeci de minute. Cum aceasta se afla în celălalt capăt al falezei, a trebuit s-o luăm prin sat ca să ajungem la el. Mai fusesem pe plajă cu Robyn la sfârșit de săptămână. Încercam pe cât posibil ca în zilele libere să-l las pe Thane singur cu copiii. Dacă nu stăteam cu Robyn – fiindcă încercam s-o las și pe ea singură cu logodnicul ei –, petreceam timp cu Arrochar sau cu Eredine, ori cu amândouă. Făcusem excursii la Inverness, iar ele mă duseseră să-mi arate Cairngorms. Bineînțeles, fusesem nevoită să-mi cumpăr echipament nou de la magazinul în aer liber și mă costase bani frumoși. Dar merita.

Pe măsură ce săptămânile treceau, mă simțeam tot mai apropiată de săteni, iar prietenia cu Arro, Eredine și Will, afecțiunea regăsită a lui Robyn și slujba pe care o iubeam mă făceau să mă simt la Ardnoch ca acasă.

Singurul lucru care mă nemulțumea erau sentimentele mele față de Thane. Nu-mi aminteam să-mi fi plăcut vreodată un bărbat atât de mult. În orice caz, nu unul la care să nu fi putut ajunge. Una dintre căile de a evita să simt ce simțeam față de el era să-l ocolesc, și cel mai bun moment erau weekendurile.

Ne aflam la mijlocul lui octombrie și în toată țara se abătuse un neobișnuit val de căldură. Las deoparte că numai scoțienii ar fi putut considera temperaturi de douăzeci de grade un val de căldură, dar cei din jurul meu se minunau de această vreme și erau hotărâți să profite de ea. Inclusiv Eilidh și Lewis. Își puseseră în cap să petreacă la plajă ziua

de sâmbătă, prima zi oficială din vacanța de octombrie, și-l convinseseră pe Thane să-mi dea voie să-i însoțesc. Aș fi vrut să refuz, dar când s-au uitat la mine cu ochii aceia de cățeluș... ooooof!!!

Cred că fusese ideea lui Lewis, și o făcuse atât pentru mine, cât și pentru Thane. În ultimele șase săptămâni își manifestase tot mai deschis afecțiunea față de mine. Cu o seară în urmă, în timp ce strângeam masa după cină și mă pregăteam să mă duc în casa de oaspeți, Lewis propusese să merg cu ei la plajă a doua zi. Și... Doamne! A fost de-ajuns o privire către Thane și am știut amândoi că nu-l puteam refuza.

Așadar, iată-mă alături de Thane Adair, arătând toți ca o familie fericită.

Trebuia totuși să mă rog la ceruri să nu fie pe plajă și vreo „mămică pofticioasă", altfel ar fi existat motive serioase de bârfă.

— Mă așteptam să fie multă lume..., a murmurat Thane, parcând pe ultimul loc liber din parcarea de deasupra dunelor. E vacanța de octombrie. Tot parcul de rulote al lui Gordon a fost închiriat.

Am privit în stânga și am văzut intrarea spre parcul de rulote din fața noastră.

— Aici a locuit un timp și Robyn?

— Da. În rulota personală a lui Gordon.

S-a uitat peste umăr la Eilidh și Lewis, care ședeau pe bancheta din spate a SUV-ului.

— Sunteți gata?

Eilidh a zâmbit cu gura până la urechi, rânjindu-și dinții ca un clovn, iar eu am pufnit în râs. Lewis își desfăcea deja centura de siguranță. Amândoi aveau pe sub haine costumul de baie, dar eu renunțasem să-l iau pe al meu. Îmi pusesem o rochie de vară, deși era cam vânt. Dacă cei doi copii voiau să intre în apă, aveam de gând să merg cu ei, dar în niciun caz nu voiam să port bikini în fața lui Thane.

Am sărit din mașină ca s-o ajut pe Eilidh, iar Thane a luat frigiderul de voiaj, o pătură și coșul de picnic din portbagaj. De îndată ce am deschis portiera, Eilidh a declarat că vrea să-și pună sandalele în locul adidașilor. Îi pregătisem o sacoșă cu diverse articole: haine, încălțăminte și prosoape.

— Așteaptă o clipă, l-am spus și am ocolit mașina.

Tot portbagajul era plin cu mâncare. Thane, care se străduia să pună pachetele la loc în coș, a ridicat privirea.

— S-a rupt afurisita aia de încuietoare, a bombănit el.

— Dar mâncarea e în regulă?

— Unele pachete s-au cam turtit.

— Nu face nimic, am spus, bătându-l amical pe umăr, gest pe care l-am regretat în clipa când i-am simțit mușchii pietroși.

M-am înroșit, l-am ocolit și m-am aplecat spre interiorul mașinii.

— Unde-i sacoșa cu sandalele lui Eilidh?

— Nu... Uite-o!

A arătat spre cel mai îndepărtat ungher al portbagajului.

Din nefericire, ne-am întins amândoi după sacoșă în același timp... Obrajii ni s-au întâlnit, iar eu am simțit cum mă gâdilă pe piele barba lui neașteptat de mătăsoasă.

— Scuze! am exclamat amândoi deodată, trăgându-ne brusc înapoi.

În graba de a ne îndepărta unul de altul, încheieturile degetelor lui Thane mi-au atins sânul drept și am icnit scurt.

Privirile ni s-au întâlnit și jur că am citit dorință în ochii lui, după care s-a uitat în altă parte.

— Dă-mi voie să iau eu sandalele, mi-a spus cu glasul ușor răgușit.

Cu obrajii arzând, cu furnicături în tot trupul, m-am dat deoparte, străduindu-mă să mă uit la orice altceva în afară de fundul lui. Am reușit, în schimb n-am putut să nu rămân cu ochii la V-ul perfect al spatelui său, de la talia îngustă până la umerii largi. În ultimele șase săptămâni, deși

Încercasem pe cât posibil să nu rămân prea mult singură cu Thane, îi remarcasem tabieturile. Unul dintre ele era acela de a face sport. Avea o mică sală de gimnastică lângă dormitor și de câteva ori pe săptămână se trezea cu noaptea în cap și se ducea acolo. Îmi spusese că o puteam folosi și eu oricând doream. Oferta mă făcuse să râd.

— Nu-ți place să faci exerciții fizice? mă întrebase el cu un zâmbet amuzat pe buzele frumos arcuite.

— Prefer yoga, Pilates și excursiile. Antrenamentele în arte marțiale sunt maximum de mișcare fizică pe care ai să-l vezi la mine.

Dar eram mai mult decât încântată să-mi bucur privirea cu rezultatul eforturilor altora în sala de gimnastică.

— Poftim, mi-a spus Thane, trăgând cu greu sacoșa voluminoasă afară. Ce naiba e înăuntru?

— Diverse, am răspuns. Adică de toate.

Văzând privirea lui întrebătoare, am făcut o grimasă.

— Suntem într-o excursie de o zi la plajă, cu doi copii sub 8 ani. Mira-m-aș să se încheie ziua fără să folosim măcar trei obiecte din ce am pus în sacoșă.

El a zâmbit larg, făcând niște cute frumoase la colțurile ochilor.

— Adevărat.

N-am dat atenție fluturilor din stomac și am început să scotocesc prin sacoșă după sandalele lui Eilidh. Pe urmă am vrut să salt sacoșa afară din mașină.

— Lasă-mă pe mine, s-a oferit Thane, întinzând mâna spre sacoșă.

I-am dat cu blândețe mâna la o parte.

— Tu cari toate celelalte.

— Tati, a vorbit Lewis în spatele meu. Pot să ajut și eu.

— Fiule, tu ia prosoapele, i-a spus Thane.

După ce am încălțat-o pe Eilidh cu sandalele, am coborât toți patru dunele până pe plaja Ardnoch, care era destul de aglomerată. Localnici și turiști ședeau pe pături pe

întinderea de nisip auriu și frumos. Nu puteam învinovăți pe nimeni că-și dorise să vină azi la plajă, deși eu, una, preferam plimbările cu Robyn atunci când plaja era aproape pustie.

Azi însă cerul fără nori dădea Mării Nordului o culoare verde-albăstruie, aproape ca a Mării Mediterane. Nisipul catifelat al dunelor avea sclipiri de un alb-auriu, doar acolo unde valurile îl scăldau în permanență devenind roșcat. Plaja se găsea într-un golf mare, care se arcuia la capete, dispărând în locul unde începeau să se ridice stâncile verzi ale falezei.

— Doamne, ce loc frumos! am exclamat, deși tremuram un pic sub briza răcoroasă care venea dinspre mare.

Am apucat-o mai strâns de mână pe Eilidh și am coborât și mai mult, pe dune. Lewis mergea în dreapta mea, între mine și tatăl lui.

Thane, pe care briza îl lăsa indiferent la fel ca pe toți ceilalți, a zâmbit. Nu-i vedeam ochii, ascunși după o pereche de ochelari de soare de firmă, foarte eleganți.

— Deci... te seduce?

N-am auzit decât cuvântul seduce.

— Cum?

El a chicotit, continuând să privească înainte.

— Scoția. Te seduce la fel ca pe sora ta?

— Cred că știm amândoi la fel de bine că nu Scoția a sedus-o, am glumit eu.

Thane a râs, a încuviințat și tocmai voia să răspundă, dar Eilidh i-a luat-o înainte.

— Ce înseamnă *seduce*?

Uitasem pentru o clipă faptul că întotdeauna copiii ascultă. M-am albit la față și m-am străduit să-mi maschez reacția printr-un surâs radios.

— Înseamnă a vrăji, iubito. Să vrăjești pe cineva. Să-l faci să te placă.

Eram convinsă că Thane mă privise recunoscător, dar îmi venea greu să ghicesc expresia lui în spatele ochelarilor de soare.

Am găsit un loc ceva mai jos pe plajă, la apropierea dunelor, iar Thane a scos de nu știu unde un obiect multicolor, necunoscut mie, pe care l-a desfăcut. Erau patru fâșii late de pânză, bine întinse și despărțite prin bețe, astfel că puteau fi orientate în orice direcție. Thane a înfipt bețele în nisip, creând un fel de cort.

M-am uitat pe plajă și am remarcat că cei mai mulți aveau astfel de mici corturi multicolore.

— Ce-i asta?

— Un paravan, mi-a răspuns el, ridicând din sprâncene. N-aveți așa ceva în State?

— Nu. Acolo avem umbrele și căsuțe care să ne apere de soare. Nu de adot.

Gândul m-a făcut să zâmbesc.

Cu toate acestea, în spatele paravanului care ne ferea de briză nu mi s-a mai făcut pielea de găină. De fapt, simțeam cum soarele de toamnă îmi ardea pielea.

Paravane. O invenție genială.

Am început s-o ung pe Eilidh cu cremă de protecție, în timp ce Thane făcea același lucru cu Lewis. M-am străduit să nu mă gândesc cum arătam toți patru împreună. Ca o familie.

Astfel de gânduri erau periculoase.

— Uite-o pe Anna! Uite-o pe Anna!

Eilidh a început să țopăie pe loc, cu franjurii costumului de baie fluturându-i în jurul taliei. M-am uitat în direcția în care se uita și ea și am văzut că avea dreptate. Una dintre cele mai bune prietene ale ei, o blondă mititică, era pe plajă împreună cu mama și cu sora ei mai mare, Rosie.

— Uite-l și pe Connor, a spus Lewis, întinzând gâtul și privind în lungul plajei.

— Nu vreți să stați și cu noi puțin? a întrebat Thane, ușor îndispus.

Am zâmbit în sinea mea și am luat-o pe Eilidh de mână.

— O să stea cu noi când mănâncă de prânz, nu?

Thane a dat din cap – nu foarte încântat –, apoi eu ne-am îndepărtat de locul nostru ca s-o duc pe Eilidh lângă Anna, rugând-o pe mama ei să le supravegheze în timp ce se joacă. Thane l-a dus pe Lewis la Connor și la tatăl lui.

Ne-am întors amândoi la pătura noastră, protejați de paravan, și dintr-odată am realizat că mă găseam singură cu el.

– Sunt că nu mai sunt iubită, am glumit eu ca să risipesc tensiunea pe care eram convinsă că o resimțea și el.

Thane a chicotit.

– E ciudat că amândoi sunt deja la vârsta la care își dorese să plece și să se joace cu prietenii lor. Nu cu mult în urmă, nu se dezlipeau de mine.

– Încă sunt copii, l-am liniștit eu în timp ce mă dădeam cu loțiune de protecție antisolară.

Alesesem anume o rochie cu spatele acoperit, ca să nu am nevoie să mă ungă cineva pe spate.

În schimb, nu mă așteptasem ca Thane să-și scoată tricoul.

La urma urmei, de ce nu l-ar fi scos, dacă arăta atât de bine?

Nu era musculos ca un fotomodel. E drept că mușchii lui erau frumos reliefați, dar dacă n-aș fi știut că făcea gimnastică, aș fi zis că asta era conformația lui naturală. Fizicul lui nu avea nimic exagerat. Era... prea sexy ca să fie patronul meu.

Fie-ar să fie!

În timp ce el se dădea cu loțiune, mi-am întors privirea spre mare. N-am reușit totuși să mă abțin și l-am privit cu coada ochiului. În acel moment, și-a dat seama că făcuse o greșeală scoțându-și tricoul.

Nu se putea da pe spate cu loțiune fără ajutor.

Iar eu mă dovedeam o oportunistă fără scrupule și fără pic de instinct de autoconservare.

– Vrei să te ung eu?

Thane a scos un sunet ce exprima exasperare.

— Dacă nu te deranjează...

Simțind cum mi se iuțește pulsul, am luat loțiunea și m-am apropiat în genunchi de locul unde ședea Thane, așezându-mă lângă el.

Aveam în fața ochilor spatele lui lat, cu pielea mătăsie și netedă sub care se reliefau mușchii sănătoși. Pe umărul drept am zărit un tatuaj pe care nu-l văzusem până atunci: un nod celtic.

Am tras adânc aer în piept, sperând că Thane nu mă aude, mi-am turnat loțiune pe mâini și mi-am apăsat palmele pe spatele lui puternic. O clipă n-am schițat nicio mișcare. Mă temeam că, dacă fac vreun gest, am să încep să-l mângâi.

Thane a întors puțin capul spre mine, de parcă ar fi intuit că ceva nu era în regulă. Mi-am alungat gândurile acelea nebunești și am început să-l masez cu loțiunea. Totul a mers perfect până în momentul în care mi-am dat seama cât de încordați erau umerii lui.

— Ai nevoie de un masaj, am spus, frământându-i fără voia mea cu degetele mușchii tensionați.

— La naiba, e grozav..., a mormăit el. De când mă știu, mă chinuie nodul ăla.

M-am încruntat și mi-am trecut degetul mare peste porțiunea la care credeam că se referea.

— Aici?

Geamătul lui de plăcere m-a făcut să zâmbesc încântată și am continuat să-l masez.

— Te pricepi, m-a lăudat el după câteva secunde, cu glas grav și răgușit.

M-am întrebat dacă nu cumva așa suna vocea lui după ce făcea sex.

Simplul gând mi-a dat o furnicătură între picioare. Mi-am îndepărtat sânii de spatele lui.

Începeam să-mi pierd controlul. *Stăpânește-te, femeie!*

Am încercat să mă gândesc la altceva, ignorând sunetele pe care le scotea.

— Ce semnifică tatuajul ăsta?

Thane s-a încordat o clipă, apoi s-a relaxat din nou la atingerea mea și mi-a răspuns:

— E celtic... Simbolul care ține departe un blestem.

Uluită, mi-am luat mâinile de pe umerii lui, iar el s-a întors spre mine, făcându-mă să mă trag înapoi.

— Nu-i ce te așteptai? m-a întrebat, trecându-și degetele prin barbă cu un aer stânjenit și aproape copilăresc.

Nu din partea lui. Nu de la domnul Thane cel Pragmatic și Rațional. Mac era cel care vorbea tot timpul despre magie și zâne. Am clătinat din cap.

— Și ce semnificație are pentru tine?

În multele mele conversații cu Robyn din ultimele șase săptămâni, sora mea îmi destăinuise destule lucruri despre relația ei cu Lachlan. Unul dintre motivele pentru care el se ferise la început să aibă o relație adevărată cu Robyn era convingerea că bărbații din familia Adair erau blestemați să le piardă pe femeile pe care le iubeau. Lachlan era chinuit de o teamă irațională (deși nu chiar atât de irațională, aș fi zis, date fiind împrejurările) că Robyn avea să moară dacă el răspundea iubirii ei. Oare Thane se referea la același blestem?

— Robyn ți-a povestit mai multe despre familia noastră, nu-i așa?

Voiam să fiu sinceră cu el, așa că am încuviințat din cap.

— Mi-a povestit câte ceva. Știu de blestemul care plutește asupra familiei Adair. Sau cel puțin așa se spune.

— Lachlan a venit cu ideea. I-a intrat în cap gândul ăsta, gata-gata să-i distrugă orice șansă de a avea o relație cu Robyn. Ce încăpățânat!

A rostit cuvântul cu acea afecțiune pe care adesea cei doi frați o afișau deschis unul față de celălalt. Erau foarte apropiați, la fel ca mine și Robyn.

— Lachlan crede că blestemul e foarte, foarte vechi. Stră-străbunicul nostru și-a pierdut soția, care a murit de gripă la șase luni după căsătoria lor. El s-a recăsătorit, dar povestea despre cât de mult și-a iubit prima soție și cum nu și-a revenit niciodată pe deplin a fost transmisă din generație în generație. Fiul lui și-a pierdut soția la naștere și nu s-a mai recăsătorit niciodată. Apoi a murit mama, tot la naștere, și tata nu și-a mai revenit după moartea ei. Mătușa Imogen s-a îngrijit de noi, l-a ajutat pe tata să ne crească, dar cred că moartea mamei l-a distrus definitiv.

— Pe urmă a murit Fran, am șoptit eu, cu glasul încărcat de emoție.

Tot nu știam cum se întîmplase. Robyn îmi spusese că era ceva ce numai Thane îmi putea povesti. Faptul că nimeni nu-mi destăinuise dacă murise de cancer sau într-un accident de mașină sau orice altceva despre ce se întâmplase în ziua aceea mă făcea să cred că moartea ei fusese ceva și mai cumplit.

— Pe urmă a murit Fran, a repetat Thane posomorît. Lachlan a căpătat convingerea că eram blestemați, dar eu am refuzat să cred asta.

I-am simțit privirea pătrunzătoare din spatele ochelarilor întunecați.

— Eu refuz să fiu controlat de soartă. Ca atare, mi-am făcut tatuajul pentru a-mi aminti că nu trebuie să mă las să alunec pe panta asta.

A ridicat din umeri și s-a scărpinat în barbă.

— La vremea aceea am crezut că-i o idee bună. Acum însă... mi se pare o prostie.

— Ba nu, nu-i așa. E foarte ușor să cazi în capcană, crezând că n-ai control asupra propriei vieți... Fiindcă, dacă nu avem control, nu ne mai socotim răspunzători pentru propriile noastre eșecuri și nici măcar pentru succese. Unii se folosesc de acest subterfugiu simplu. Sau, la fel ca Lachlan, lasă teama să le controleze alegerile. Respect faptul că tu n-ai acceptat să se întâmple așa.

Ne-am privit lung. Aerul dintre noi părea să producă scântei.

— Nici tu, a murmurat. Și tu ai preluat controlul asupra propriei vieți atunci când ai simțit că-ți fugea pământul de sub picioare, nu?

— Întocmai.

Nu-i destăinuisem lui Thane de ce o părăsisem pe Robyn. Acum însă am simțit că aș fi vrut să afle și să înțeleagă. Dacă Robyn nu mă socotea lașă, eram convinsă că nici Thane n-avea să creadă asta despre mine. Aș fi vrut totodată să știe că înțelegeam semnificația acelui tatuaj. Că-l înțelegeam pe el.

Și astfel, ascunși altor priviri de paravanul pentru vânt, cu ochii la Eilidh, care se juca ceva mai departe, i-am mărturisit lui Thane de ce o abandonasem pe Robyn după ce fusese împușcată. Nu i-am dat detalii despre Austin – era o conversație pe care speram să nu fie nevoie s-o am vreodată –, dar i-am explicat cum lăsasem ca frica să mă îndepărteze de ea.

— Mi-a fost rușine de propria-mi lașitate, am încheiat eu.

Thane s-a aplecat spre mine și mi-a spus cu glas aspru:

— Nu ești lașă. Erai foarte tânără și nu știai cum să-ți gestionezi emoțiile. Inteligența emoțională ia timp. Crezi că eu eram matur emoțional și conștient de mine însumi la 22–23 de ani? Ai învățat mai repede decât mulți dintre noi, Regan.

Recunoscătoare, m-am întins și mi-am pus palma pe genunchiul lui îndoit.

— Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte.

Mâna lui mare și puternică s-a așezat peste a mea și am simțit cum mi se face pielea de găină, deși briza nu ajungea până la noi. Am tras brusc aer în piept, iar degetele lui Thane le-au strâns pe ale mele.

— Thane!

Un glas strident de femeie ne-a smuls din atmosfera momentului. Am ridicat capul și am văzut-o pe Michelle, una dintre „mămicile pofticioase", venind grăbită către noi.

M-am îndepărtat încet de Thane, cu inima bubuindu-mi în piept.

Uitasem cu desăvârșire că ne aflam într-un loc public și că ne atinseserăm unul pe altul.

— Michelle...

Thane a ridicat ochii spre ea.

— Ce mai faci?

Ea a fluturat spre noi două cornete cu înghețată... Le-a fluturat nițel cam mult, astfel ca sânii ei impresionanți să joace sub sutienul elegant al costumului de baie.

O detestam din tot sufletul.

Am tras cu coada ochiului înspre Thane, străduindu-mă să nu afișez o privire furioasă. Nu-mi dădeam seama unde se uita, dar auzeam în cap mărăitul posesiv al geloziei. *Bine ar face să nu se uite la sânii ei.*

— A sosit rulota cu înghețată și copiii mi-au cerut să le cumpăr. Tatăl lui Connor a rămas cu ei cât timp eu am dat o fugă la rulotă. L-am văzut pe Lewis. S-a făcut mare. Și frumos. Ca tatăl lui.

Thane și-a dres glasul.

— Da... bine...

A ezitat stânjenit și mi-a venit să râd.

— Ți se topește înghețata, Michelle, am spus.

Femeia purta ochelari de soare, dar am simțit că m-a fulgerat cu privirea din spatele lor.

— Regan! Nu te-am observat.

Am pufnit în râs, dar felul în care Thane a întors puțin capul spre mine, cu un surâs ușor ironic, dovedea că mă auzise.

Văzând că nu spun nimic, Michelle i-a zâmbit crispat lui Thane.

— Sper să te văd la ședința cu părinții. Poate și până atunci. Ne e dor să te avem cu noi la poarta școlii.

— Drăguț din partea voastră.

Cum Thane nu mai zicea nimic, zâmbetul ei a devenit șovăielnic, apoi ne-a spus scurt „La revedere" și a plecat cu înghețata pe jumătate topită.

Pentru o clipă, s-a așternut tăcerea între noi.

Pe urmă eu am izbucnit în râs.

Thane, rezemat în roate, a început și el să râdă – un râs amestecat cu gemete.

— Ar putea fi mai ostentativă de-atât? am pufnit eu.

— Așa se întâmplă de fiecare dată.

Și-a trecut mâna prin barbă.

— E unul dintre motivele pentru care îmi pare bine că nu mai lucrez acasă. Nu mai trebuie să le suport pe femeile alea care-și aduc și își iau copiii de la școală.

Gelozia mea s-a topit ca prin farmec.

— Nu-ți place niciuna dintre ele? Arată bine.

Thane a redevenit serios.

— Nu. Le interesează doar numele Adair și banii despre care ele cred că vin odată cu numele.

M-am încruntat și am clătinat din cap.

— Eu zic că ar putea fi interesate și de *tine*. Sunt sigură că Lachlan ți-a spus că toate mă privesc chioraș de șase săptămâni încoace.

I-au tresărit colțurile buzelor.

— Mi-a zis el ceva...

— Toate cred că fac mai mult decât să am grijă de copii..., am bâiguit eu.

Deși purta afurisiții aceia de ochelari, am simțit *feluf* în care mă privea. Trupul meu a reacționat involuntar la acea privire pătrunzătoare și dintr-odată am simțit cum corsajul rochiei îmi strânge sânii.

— Nu le da atenție, mi-a spus Thane într-un târziu. Le place bârfa.

— Păi nici nu le dau, l-am asigurat eu.

Pe urmă, ca și cum aș fi vrut să-mi provoc eu însămi suferință, am întrebat:

— Deci..., nu te interesează să te întâlnești cu nicio femeie?

O clipă am crezut că depășisem limita dintre patron și angajat, dar după o scurtă pauză el mi-a răspuns:

— Nu-mi dau întâlniri prea des. Nu vreau să fie un du-te-vino de femei în viața copiilor.

Cum rămânea cu sexul? Era un bărbat în floarea vârstei, viril și teribil de sexy.

El a zâmbit, de parcă mi-ar fi citit gândurile oarecum perverse.

— E o mare diferență între a *te vedea* cu cineva și a *fi* cu cineva. Eu mai curând mă *văd* cu femei, nu *sunt* cu ele. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Sigur că înțelegeam. Și iată că șarpele geloziei scotea iarăși capul. Oare „era" cu cineva și acum? În tot acest timp cât eu oftam după el, el se culca cu cine avea ocazia? Dar când? Viața lui nu însemna decât muncă și grija pentru copii. Dar dacă era vorba despre cineva de la serviciu?

O, Doamne! Gândurile astea mă scoteau din minți.

M-am întors spre Anna și Eilidh, care dansau pe plajă, încercând să-mi alung supărarea aceea rațională cu drăgălășenia lor.

— Dar tu? Încă n-ai întâlnit pe cineva deosebit? m-a întrebat Thane.

Ba da! aș fi vrut eu să-i strig în față. *Numai că habar nu are!*

În loc de asta, am dat din umeri.

— Nu. Nu încă.

— Greu de crezut.

Tonul lui admirativ m-a făcut să-mi întorc privirea către el. Și jur pe ce am mai scump că i-am simțit ochii plimbându-mi-se pe tot trupul.

Dar nu putea fi adevărat. Nu.

— Chiar așa?

Buzele i s-au arcuit într-un surâs autoironic. A privit din nou spre apă.

— Cu siguranță că vreun surfer tânăr sau poate solistul vreunei trupe rock ar fi vrut să te ducă să trăiți o aventură împreună.

Oare asta era în mintea lui? Chiar credea că-mi doream pe cineva irresponsabil, nechibzuit, vreun aventurier, cu care să mă distrez? După tot ce-i povestisem? Agasată, i-am răspuns cu glas ușor răgușit:

— Eu îmi doresc un bărbat, nu un „tânăr".

A fost rândul lui Thane să tragă bruse aer în piept.

— Ree-Ree!

Filidh a venit în fugă spre noi și s-a aruncat în brațele tatălui ei, deși pe mine mă strigase pe nume.

Thane a prins-o în brațe și a strâns-o la piept.

Încordată ca un arc, nu-mi dădeam seama dacă puteam considera apariția ei o ușurare sau nu.

— Ce treabă ai cu Regan, Gărgăriță? a întrebat-o tatăl ei, netezindu-i cârlionții.

Fir-ar să fie! Era un tătic al naibii de sexy.

Iar eu eram o perversă.

Concentrează-te, concentrează-te, concentrează-te. I-am zâmbit larg lui Filidh, care turuia despre cum spusese Mac că în apă existau sirene și că o va duce să le vadă.

— Unchiul Mac vorbea despre lacul Ardnoch, scumpa mea, a corectat-o Thane. Aici e golful care dă în Marea Nordului.

— Și nu sunt sirene? a întrebat ea, făcând ochii mari.

Thane a clătinat din cap.

— Dar putem intra în apă, nu?

— Regan nu are costumul de baie, dar merg eu cu tine, și când ne întoarcem, mănâncă ceva, da?

Eilidh a fost de acord, iar Thane s-a ridicat și a săltat-o pe umeri fără efort. Râsul ei a răsunat pe toată plaja, făcându-i pe câțiva să se uite la ei.

Unele priviri s-au fixat pe minunăția aceea de tată. Am zâmbit amuzată și am luat coșul de picnic.

— Ce-ar fi să treci și pe la Lewis, să vezi dacă vrea să intre în apă cu tine?

— Așa am să fac. Spune-i pa lui Regan.

Thane a luat mâinuța lui Eilidh și a fluturat-o spre mine, făcând-o să râdă și mai tare.

— Pa, Ree-Ree! a țipat ea.

Am râs, iar ei au pornit pe plajă spre locul unde era Lewis. Mi-am luat cu greu ochii de la Thane și fiica lui și am descoperit-o pe Michelle, „mămica pofticioasă" numărul unu. Nu era nevoie să-și scoată ochelarii ca să-mi dau seama că avea o privire furibundă. O trădau buzele strânse.

Naiba să le ia pe mămicile astea din Ardnoch, cu simțul lor teritorial cu tot!

Ceva mai târziu, după ce am prânzit și am stat puțin să ni se așeze mâncarea, iar plaja s-a mai golit, am mers toți patru la malul apei cu mingea lui Lewis și am jucat fotbal. Nu-mi place s-o spun, fiind vorba despre forța fizică a femeilor, dar Eilidh și cu mine nu aveam nicio șansă. Aproape tot timpul n-am făcut amândouă altceva decât să râdem în hohote de lipsa noastră de pricepere.

— Ăsta nu-i fotbal american, Ree-Ree! mi-a strigat Lewis a nu știu câta oară.

De câteva săptămâni începuse să-mi spună și el pe numele ales de sora lui.

— Aici jucăm altfel!

— Bine, bine! am strigat, ridicând amândouă mâinile în chip de scuză. Am uitat!

— Nu poți fi scoțiancă dacă joci așa.

Trebuia să înțeleg că ar fi vrut să devin scoțiancă?

N-am apucat să rumeg sensul vorbelor lui, că Eilidh a alergat spre minge, a apucat-o cu mănuțele și a aruncat-o cu o forță impresionantă în lungul plajei.

— Na! a țipat ea, ca și cum în cele din urmă scopul jocului ar fi fost atins.

Am râs și am fugit după minge.

— O aduc eu!

M-am uitat cum se rostogolea mingea în direcția unui bărbat care alerga pe plajă. El s-a oprit și a prins-o înainte să ajungă în apă sau să se piardă.

— Mulțumesc! i-am strigat, încetinind pasul și apropiindu-mă de el.

Mi-am dat seama că era tânăr, bine clădit și că nu purta cămașă. Dar constituția lui era diferită de a lui Thane. Tipul avea niște mușchi impresionanți.

Nu mi-am putut stăpâni vechiul obicei de a flirta.

— Noroc că ai apărut ca în *Bagheotch*!

Am luat mingea din mâna lui. Avea cei mai frumoși ochi verzi pe care-i văzusem în viața mea.

El mi-a adresat un zâmbet generos.

— Da, mare noroc. Ești în vizită pe la noi?

— Nu.

M-am întors și am arătat spre locul unde așteptau Thane și copiii.

— Locuiesc aici. Sunt bona copiilor.

Frumosul cu ochi verzi a dat din cap și mi-a întins mâna.

— Eu sunt Jared. Jared McCulloch.

Am schițat o grimasă. Aflasem povestea conflictului dintre familia Adair și Collum McCulloch, un fermier local

din generația tatălui lui Thane. Robyn îmi spusese că Collum încă îi purta pică familiei Adair din pricina pământului pe care el credea că aceștia îl furaseră de la familia lui.

— Dar nu ești rudă cu Collum...

— E bunicul meu.

A privit printre pleoape undeva, în spatele meu.

— Mi se pare că ești cu un Adair, așa că presupun că ai auzit povestea aia ridicolă.

— Da. Am auzit-o. Eu sunt Regan. Sora lui Robyn Penhaligon. Am auzit și că bunicul tău a salvat viața surorii mele și-i sunt recunoscătoare pentru asta.

Era adevărat. Lucy și Fergus îl răpiseră pe Lachlan și o adăpostiseră pe Robyn pe pământul lui McCulloch. Robyn își închipuise că în spatele atacurilor la adresa lui Lachlan era Collum, dar nu fusese adevărat. În ziua aceea, Collum contribuise la salvarea lor.

— Ai zice că un astfel de gest ar putea drege relația, a oftat Jared.

— Adevărat. Lui Robyn i-ar plăcea să se întâmple așa.

— Da. Bunicul meu o place mult pe sora ta, deși e un moș îngăpșănat și n-o să recunoască niciodată cu glas tare.

Mă bucura să aud asta. Am zâmbit.

— Poate, cu timpul, lucrurile vor intra în normal.

Am văzut o dâră de transpirație pe gâtul lui. Am devenit iar conștientă de acel trup numai pe jumătate îmbrăcat și m-am dat deoparte.

— Iartă-mă. Te-am întrerupt din alergare.

Fără îndoială, ochii aceia superbi aveau chef să flirteze în continuare.

— Aș fi fericit să mă întrerupi ori de câte ori ai ocazia.

— Regan!

Tonul răstit al lui Thane m-a făcut să tresar. M-am întors și l-am văzut făcându-mi un semn cu mâna într-un fel care ar fi vrut să însemne „dar vino naibii odată!"

Nerăbdarea aceea care nu-i stătea în fire m-a făcut să mă încrunt.

— Trebuie să mă întorc, i-am zâmbit eu lui Jared.

— Da. Și eu trebuie să fac cale întoarsă, a spus el, arătând cu degetul mare undeva, în spate. Sper să ne revedem curând.

Clar era o opțiune mai puțin complicată decât Thane. Dar, în ciuda ochilor frumoși, nimic altceva nu mă făcea să uit că mă îndrăgostisem de patronul meu.

— Da, am răspuns eu pe un ton neutru.

I-am făcut semn cu mâna și am pornit grăbită spre local unde mă așteptau cei trei.

— Cine era? m-a întrebat Lewis, încrețind nasul.

— Jared McCollum, am răspuns, întinzându-i mingea.

— Nepotul lui Collum? a vrut să știe Thane.

În cele din urmă am ridicat ochii spre el, încă nedumerită de tonul lui răstit de adineauri.

— Da.

— Ce voia? m-a întrebat el posomorât și hăituitor.

Am dat din umeri.

— Nimic. A prins mingea.

— Nu era nevoie, a spus Lewis, la fel de îmbufnat ca tatăl lui.

Nu înțelegeam motivul pentru care se schimbase atmosfera jovială de adineauri. Am luat-o de mână pe Eilidh și am pornit pe plajă în urma lui Lewis și a tatălui său. Fără nicio explicație, Thane s-a apucat să strângă lucrurile.

— Plecăm? a întrebat Eilidh, țugaindu-și buza de jos, gata-gata să plângă. Nu vreau!

— Anna s-a dus acasă. E timpul să mergem și noi. Trebuie să ne spălăm și să ne pregătim să mergem la masă la unchiul Lachlan, i-a spus tatăl. Te rog să nu începi, Eilidh! a atenționat-o el, împiedicând-o să protesteze.

— Ascultă...

Am luat-o în braţe şi am sprijinit-o de şoldul meu.

— Ai să vezi ce frumos am să te piepţăn pentru cina de diseară.

— Da?

A făcut ochii mari de încântare.

— Şi sunt sigură că tatăl tău îţi va da voie să te îmbraci cu una dintre rochiţele tale frumoase.

Privirea fetiţei a fugit spre tatăl ei. El i-a zâmbit, a dat din cap şi a continuat să adune lucrurile. Momentul de criză trecuse.

După ce copiii au fost instalaţi pe banchieta din spate, l-am ajutat pe Thane să pună bagajul în maşină.

— Jared McCulloch şi-a creat o oarecare faimă aici în sat, a spus el din senin, coborând glasul.

Tocmai puneam frigiderul portabil în portbagaj. Mi-am îndreptat spatele şi l-am privit în ochi. El îşi scosese ochelarii de soare, dar tot nu-i puteam descifra expresia.

— Şi-a creat o faimă?

— De afemeiat. Le-a avut pe toate femeile singure – atâtea câte erau –, iar acum a pus ochii pe cele din Inverness.

Începeam să înţeleg.

— Dar n-am făcut decât să stăm de vorbă.

Thane a ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi avut importanţă.

— Ştiu. Dar te-am prevenit.

A trântit capacul portbagajului, şi gestul acela aproape agresiv m-a făcut să tresar. Dar el n-a mai spus nimic şi a ocolit maşina ca să se suie la volan.

Am rămas cu ochii la el.

— Ai de gând să urci sau mergi pe jos? mi-a strigat pe un ton sarcastic.

Fără un cuvânt, am urcat pe locul din stânga, încercând să-mi dau seama dacă era gelos sau dacă era doar imaginaţia mea.

CAPITOLUL 12

THANE

Nimic nu putea fi mai rău decât să începi ziua cu gânduri tulburi; or, exact asta i se întâmpla lui Thane. Eliidh se simțise rău toată noaptea, dar dimineață se trezise veselă și vorbăreață, confirmându-i bănuiala că mâncase prea multe prostii. În cele din urmă, reușise să afle de la ea că, după ce tatăl ei se culcase, coborâse și golise una dintre pungile cu dulciuri cumpărate pentru școală, cu ocazia petrecerii de Halloween din seara următoare.

Stomacul ei nu le reținuse decât o oră, după care le dăduse afară.

Thane era sleit. Nimic mai oribil decât să-ți ții fetița în brațe în timp ce ea plânge și te roagă s-o ajuți să se simtă mai bine. Slavă Domnului, după ce vomitase de câteva ori, adormise. Se trezise devreme și părea veselă și sănătoasă ca întotdeauna.

În schimb, tatăl ei se simțea de parcă l-ar fi călcat trenul.

Incidentul îl storsese de vlagă, așa încât a ieșit în fugă pe ușă, fiind în întârziere la muncă, chiar dacă Regan era acolo și se ocupase de tot.

După ce și-a lăsat mașina în parcarea subterană, a alergat la liftul care ducea la etajul unde se găsea sediul companiei. Clădirea era nouă și modernă și ieșea în evidență printre construcțiile din centru datorită geamurilor din sticlă fumurie.

Clădirile din Inverness datau în majoritate dinainte de secolul XX, fiind un amestec eclectic (și nereușit) de stiluri arhitectonice agresive de la mijlocul secolului al XIX-lea. Firma de arhitectură la care lucra închiriase un spațiu la etajul 8 al clădirii situate la numai câteva minute de mers pe jos de gară.

Spre disperarea și nerăbdarea lui Thane, liftul a zăbovit la recepție ca să mai ia câteva persoane. Una dintre ele era Keelie Tanner. Când l-a văzut, frumoasa brunetă a zâmbit, ochii i s-au luminat și aproape l-a îmbrâncit pe ceilalți doi bărbați ca să ajungă lângă el. Thane s-a străduit să nu-și trădeze amuzamentul.

— Bună, Keelie, a salutat-o.

— Îmi pare bine că te văd. Ce mai faci?

L-a studiat ca și cum s-ar fi aflat în fața celui mai fascinant bărbat de pe pământ.

Thane nu era cu totul imun la atitudinea ei. Care bărbat ar fi fost? Îi flata din cale-afară. Keelie lucra în calitate de consilier financiar cu un etaj mai sus de el. Într-o bună zi începuseră să converseze în lift, și uneori seara, înainte de a pleca acasă, se oprea lângă mașina lui, întrebându-l dacă avusese o zi bună. Din acele scurte întrevederi, Thane reușise să afle câte ceva despre ea. Era mamă singură, divorțase cu trei ani în urmă, și înțelegea ce greu era să fii părinte singur. Și mai era un lucru la care Thane nu se gândise până atunci, dar care i-a venit în minte acum, când se uita la ea. Keelie era de-o vârstă cu el, avea 37 de ani, îi împlinise în iunie, iar el urma să facă 38 peste două săptămâni. Ziua de naștere a lui Lachlan era cu numai șase zile înainte de aniversarea lui Thane, astfel că familia plănuia o masă festivă pentru amândoi în weekendul următor.

Deci între el și Keelie era o diferență de nici un an.

Asta era bine.

Nu că s-ar fi gândit să-și dea întâlnire cu Keelie. Oricât de simpatică ar fi fost și oricât de bine s-ar fi înțeles cu ea, Thane nu avea chef să-și dea întâlnire cu nimeni.

— Deci, ce părere ai? l-a întrebat ea când ascensorul s-a oprit la etajul lui.

Thane habar n- avea ce-l întrebase.

— Iartă-mă, Keelie. Lui Filidh i-a fost rău azi-noapte. Abia dacă am închis ochii. Sunt ca un zombi și am întârziat la muncă. Ne vedem mai târziu și vorbim atunci.

A ieșit din lift împreună cu Gary de la salarii. Thane nici nu remarcase că omul urcase în același lift cu el.

— Salut! a zis, aruncându-i un zâmbet politicos șefului de la salarizare.

— A fost cam dur, a comentat Gary în loc de răspuns.

Thane s-a încordat.

— Poftim?

Tânărul a zâmbit ironic.

— Felul în care i-ați dat papucii bunăciunii din lift.

— Bunăciune...?

Thane s-a încruntat, apoi a înțeles la cine se referea Gary.

— Lui Keelie?

— Da, ei. Cred că aș putea folosi metoda în viitor, când am să vreau să scap de vreo femeie.

— Stați așa, cum ați zis?

Thane a simțit cum îl cuprinde teama.

Gary a făcut ochii mari.

— Nici n-ați auzit ce spunea, așa-i? Domnule Adair, femeia v-a invitat în oraș. De față cu toată lumea.

Fir-ar să fie!

Thane s-a blestemat în gând, în timp ce se îndrepta spre birou, furios la culme. Nu voia să-și dea întâlnire cu Keelie, dar nu-i venea să creadă că posomoreala lui o făcuse de râs într-un lift plin de lume. Trebuia să dea de ea mai târziu și să-și ceară scuze.

Nu se putea spune totuși că aștepta cu nerăbdare clipa.

Cinci minute mai târziu, ziua lui avea să devină și mai proastă când și-a dat seama că uitase acasă mapa și modelul tridimensional.

— Nu, nu, nu!

Avea neapărată nevoie de ele pentru o întrunire importantă cu clientul care urma să sosească peste numai trei sferturi de oră. S-a ridicat de la birou, scoțând un geamăt. Deși avea o mare parte din proiect pe computer, mapa conținea adăugiri făcute de mână la fișierele digitale, precum și adnotări și fotografii. Materialul vizual era vital pentru prezentare.

— La naiba!

Acum trebuia să printeze din nou desenele digitale și să se descurce cum va putea.

Deodată a sunat telefonul de pe birou. Ledul roșu insemna că-l apela recepția. Ce mai voiau și ăștia?

— Adair la telefon! a răspuns țâfnos.

— Bună dimineața, domnule Adair, l-a salutat Brian, băiatul de la recepție. E aici o domnișoară Regan Penhaligon. S-o trimit la dumneavoastră?

Ce căuta Regan aici? Era ceva în neregulă cu Eilidh? Inima a început să-i bată cu putere.

— Da, da.

A trântit receptorul în furcă și s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare lui Regan.

A văzut-o pășind grăbită pe coridor, uitându-se în dreapta și în stânga, în căutarea biroului său. A dat cu ochii de mapa și modelul tridimensional din mâinile ei și i s-a oprit inima în piept. Bătuse drumul până aici ca să i le aducă?

— Regan?

Regan a întors ochii spre el, iar Thane s-a străduit să nu ia în seamă zvâcnetul din stomac în clipa când privirile li s-au întâlnit.

Regan a scos un oftat de ușurare și s-a oprit în fața lui. Parfumul ei floral discret i-a gâdilat nările lui Thane. Când

muncea acasă, Regan se îmbrăca de obicei în blugi și pulover, fiindcă vremea se mai răcise. Azi purta peste blugi un pardesiu de lână bej, care se armoniza cu adidașii. Părul i se revărsa pe umeri în ondulațiuni perfecte, roșcate și mătăsoase. Era una dintre acele femei care arătau bine în orice ocazie, s-a gândit Thane.

— Aveai mobilul închis, i-a spus ea, privindu-l cu ochii ei mari și rotunzi, cu o căutătură inocentă și aproape acuzatoare, și bătând din gene.

— Da?

La naiba!

— Da. Ți-am văzut macheta pe masă la vreo douăzeci de minute după ce ai plecat și am vrut să te sun ca să te întorci din drum, dar a intrat robotul.

— Cine-i acum cu Eilidh și cu Lewis?

— Robyn. Tot ea i-a dus la școală. Liniștește-te, Eilidh se simte mult mai bine și a ținut neapărat să meargă la școală. Nu voia să piardă petrecerea de Halloween de diseară.

— Nu trebuia să vii până aici, a rostit el, uimit că Regan bătuse tot drumul până la Inverness.

Ea încă se temea să circule pe șoselele de aici. Deși cunoștea împrejurimile satului Ardnoch, nu se aventurase totuși mai departe.

— Știam că ai o întrunire importantă.

— Așa e.

Thane a luat proiectul și macheta din mâinile ei, atingându-i ușor degetele cu ale lui. A pus macheta pe podea, la picioarele lui.

— Acum îmi fac griji pentru tine pe drumul de întoarcere.

Pe chipul ei se vedea că era mișcată.

— N-o să pățesc nimic. În fond, am ajuns până aici, nu?

S-a încruntat.

— Dar sunt convinsă că am parcat unde nu trebuie.

Thane a zâmbit cu gura până la urechi.

— E mașina lui Lachlan. El va plăti amenda.

Regan a râs și Thane a simțit din nou cum i se strânge stomacul.

Fir-ar să fie de treabă!

— Adair!

Un glas tunător l-a făcut să se crispeze o secundă, apoi o mână grea i s-a lăsat pe umăr.

Doamne! Știa despre cine e vorba chiar și fără să se întoarcă.

Paul Urquhart, un arhitect mediocru și un mare dobitoc.

— Paul...

Thane i-a cerut scuze din priviri lui Regan. Nedumerită, ea s-a încruntat puțin.

— Cine-i domnișoara?

Thane s-a încordat din tot trupul și s-a răsucit către colegul lui. Paul o studia pe Regan cu același zâmbet lasciv cu care ar fi contemplat o dansatoare la bară. Omul acela era un jeg desăvârșit. Thane era conștient de asta și-l detesta din tot sufletul, dar niciodată nu-și dorise atât de mult ca în acel moment să-i ardă un pumn. În dorința de a o vedea pe Regan plecată de acolo cât mai repede, a deschis gura pentru a-și lua rămas-bun, dar ea i-a luat-o înainte și i-a întins mâna.

— Sunt Regan. Bona copiilor lui Thane.

Paul nu a reușit să-și ascundă surpriza și încântarea. A dat mâna cu Regan, strângându-i degetele între ambele palme.

— *Enchanté*[10], Regan, bona copiilor lui Thane.

Văzând cum Paul o atingea pe Regan, ceva s-a declanșat în Thane, făcându-l să uite de orice maniere. L-a înșfăcat pe Paul de cot, smulgându-l de lângă ea.

10 Încântat (fr.) (n. tr.).

— Mulțumesc pentru mapă, Regan. Asta-i tot, a rostit scurt, pe un ton nerăbdător.

Ea a tresărit.

— Sigur. Ne vedem diseară.

S-a îndepărtat în grabă, cu poalele pardesiului fluturând în urma ei. Pe Thane l-a inundat un val de regret.

A închis ochii strâns până l-a durut. Presimțea că se apropie o migrenă.

— E bona ta?

— Și ce-i cu asta?

— Locuiește la tine?

— Paul..., l-a avertizat Thane.

În ochii lui Paul s-a aprins o scânteie.

— Deci, da!

Privirea i-a lunecat spre coridorul pe care dispăruse Regan.

— Cum poți dormi noaptea când știi că ai sub acoperișul tău așa o puicuță? Doar dacă...

I-a făcut cu ochiul lui Thane.

— Nimeni nu ți-ar găsi de vină dacă i-ai plăti ceva în plus să aibă grijă și de tati. La ulte ce față ai făcut!

A izbucnit într-un hohot de râs respingător.

— Nu-i cazul să te simți vinovat, Adair. Toate femeile sunt curve. N-ai face decât să-i dai ce-și dorește.

Mai târziu Thane avea să dea vina pe faptul că făcuse o noapte albă.

Oricare ar fi fost motivul, în clipa următoare Paul căzuse în genunchi, ținându-se cu mâna de nasul însângerat.

Fusese o zi oribilă.

Stors de puteri, Thane a intrat în casă, pe care a găsit-o cufundată în tăcere. Aroma de mirodenii sugera că cina era

gata sau aproape gata. Spre uimirea tuturor, Regan dovedise că gătea teribil de bine.

Cu toate acestea, Thane era obișnuit ca Eilidh să-i alerge în întâmpinare sau măcar să audă glasurile copiilor umplând casa aceea mare. Acum însă nu auzea decât muzică în surdină.

A intrat în bucătărie. Cu spatele la el, Regan amesteca într-o cratiță, în timp ce alta fierbea încet pe foc. Își prinsese părul la spate, într-o coadă de cal care-i atârna între omoplați. Când se mișca, puloverul scurt îi dezvelea pielea aurie și netedă a spatelui delicat. Thane a înghițit în sec, remarcând (cu plăcere) felul în care blugii îi reliefau fundul ferm și rotund.

Și-a luat cu greu privirea de la ea și s-a uitat prin sufragerie, care era goală. Eilidh și Lewis nu se vedeau nicăieri. Singurul zgomot venea dinspre difuzorul așezat pe marginea mesei din bucătărie. Un glas grav de femeie cânta despre un cuplu care se întâlnise printre stele.

— Unde sunt copiii?

Regan l-a privit scurt peste umăr, apoi s-a concentrat din nou asupra cratiței.

— Ai uitat că astă-seară e petrecerea de Halloween? I-am lăsat la școală acum douăzeci de minute.

Tonul ei lipsit de orice emoție îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— I-ai pregătit fără probleme? N-au făcut mofturi?

— Nu. Arătau adorabil amândoi. Robyn a făcut niște poze grozave.

Thane și-i imagina. Eilidh voise să se costumeze în unicorn, iar Regan îi găsise o rochiță în nuanțe pastel din toate culorile curcubeului, scurtă și cu volane, precum și aripi de unicorn și o bentiță cu un corn. Lui Eilidh îi plăcuse atât de mult, încât Thane se temuse să n-o vadă leșinând de fericire. Lewis nu voise să se costumeze, dar toți prietenii lui se îmbrăcaseră în supereroi și voiau ca el să fie Omul Furnică. Tot Regan le făcuse și lor rost de costume. Thane se

simțea orbul fiindcă nu fusese de față când copiii plecaseră la petrecere, dar avea să dea ochii cu ei mai târziu, când urma să-i ia acasă cu mașina.

— Dacă pozele alea sunt așa de bune, le voin pune și pe ele pe perete, alături de celelalte.

— Sunt foarte bune.

Același ton rece și neutru.

Thane și-a trecut o mână prin barbă. Firele lungi i-au amintit că trebuia s-o mai tundă puțin. Asta după ce lămurea situația cu Regan.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, a zis el, intrând în bucătărie. Nu pe tine eram supărat, ci pe Paul. E un libidinos și nu voiam să stea de vorbă cu tine.

— Dar ai reacționat un pic exagerat, nu crezi? i-a replicat ea, refuzând în continuare să-l privească.

Thane a oftat, agasat că nu-i putea vedea expresia ochilor.

— Vrei să te comporți ca un om matur și să te uiți la mine când vorbesc cu tine?

A văzut cum Regan dă focul mai încet cu mișcări ostentative și furioase, apoi s-a întors brusc spre el.

— Eu nu sunt unul dintre copiii tăi. Mie să nu-mi vorbești așa. Niciodată.

După ziua mizerabilă pe care o avusese, Thane nu avea nicicum chef să se certe cu ea.

— Mi-am cerut scuze. Reacția unui adult ar fi aceea de a le accepta.

În ochii ei s-a ivit o sclipire furioasă, care s-a stins la fel de repede cum apăruse.

— Ai dreptate, i-a răspuns ea pe același ton egal și monoton. Îmi pare rău. N-am să-ți mai stau pe cap. Cina e gata. Nu trebuie decât să-ți pui în farfurie.

Inima lui bătea prostește de repede, iar când Regan a trecut pe lângă el, Thane a întins mâna, aproape instantaneu. A prins-o de cot și a oprit-o în loc. Ochii ăceia superbi, căprui

și calzi, l-au fulgerat o clipă, iar Thane a citit în ei ce încerca ea să ascundă.

Jignire.

O jignise.

A simțit din nou un ghimpe ascuțit de regret.

— Regan, iartă-mă. Sunt un dobitoc. Asta nu-i o scuză, dar ultimele douăzeci și patru de ore au fost un iad. Iartă-mă. N-am vrut să mă rățoiesc la tine, am fost un mare idiot că ți-am vorbit de sus.

Spre ușurarea lui, a simțit cum Regan se destinde sub mâna cu care o ținea. Ochii ei i-au căutat fața, privindu-l mai atent.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost o zi lungă.

Thane i-a eliberat cotul, oprindu-și privirea pe mâna lui.

— Thane...

Regan i-a luat cu blândețe mâna dreaptă într-a ei. Thane avea nodurile degetelor umflate. Expresia de pe fața ei arăta că aștepta un răspuns.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat din nou.

— Ți-am spus că sunt bine, i-a răspuns Thane, satisfăcut în sinea lui că Regan era preocupată de el.

Apoi i-a explicat că-l lovise pe Paul, reușind ca prin minune să evite o reclamație la poliție, dar nu și conversația cu șeful lui care-i cerea socoteală pentru reacția lui. Regan l-a silit să se așeze pe canapea, spunându-i să aștepte acolo.

Din fericire pentru Thane, șeful lui îl simpatiza și nu-l plăcea pe Paul. Atât Thane, cât și Paul fuseseră dojeniți pentru comportamentul lor și avertizați că, dacă situația se repeta, amândoi urmau să fie dați afară.

Thane a răsuflat ușurat, conștient că urmările ar fi putut să fie mult mai grave.

Regan i-a adus o bere.

— Ține-o în mâna stângă, te rog.

El a zâmbit și a luat o înghițitură, deja se simțea mai bine.

— Mulțumesc.

Regan s-a așezat lângă el, fulgerându-l cu privirea.

— Acum dă-mi mâna dreaptă.

Lui Thane îi tremurau buzele, abia abținându-se să râdă, dar a făcut ce i se ceruse. Ea a scos ca prin farmec un pachet cu mazăre congelată și i l-a așezat pe degete.

— Ah, fir-ar..., a exclamat el, luat prin surprindere de senzația de rece.

— Ca să se retragă umflătura, i-a spus ea, continuând să-i țină pachetul pe mână.

— Pot să o țin și eu, s-a oferit Thane, deși își dorea ca Regan să facă asta.

— Nu poți să bei bere și în același timp să ții gheață pe mână.

— La cât de furioasă ești, mă mir că nu mă lași de labeliște.

Ea a ridicat din umeri și s-a lăsat pe spătarul canapelei. Și-a ridicat genunchii, care îl atinseseră pe coapsă.

— Îmi pare rău că ai avut o zi de coșmar.

— Deja devine mai bună, a asigurat-o Thane, sorbind din nou din bere și privind-o peste buza sticlei.

Regan i-a surâs și, pentru o clipă, i-au apărut gropițele din obraji. Era atât de frumoasă, că uneori Thane uita parcă să mai respire.

— Nu-mi vine să cred că i-ai ars un pumn în nas.

Thane s-a încruntat, mutându-și privirea de la ea.

— Îl merita.

— Ce anume a spus despre mine?

— Nu-i cazul să repet.

Au tăcut câteva clipe amândoi.

— Atunci... îți mulțumesc că mi-ai apărat onoarea.

Thane a sesizat tonul glumeț.

— Te-am apărat pe tine, dar și pe mine, a spus el.

Ea s-a încruntat, dar în secunda următoare a înțeles... Și-a întredeschis buzele și a șoptit ca pentru sine: „O!"

— Adică a insinuat că tu și cu mine...

— Mda, a mormăit Thane.

— Nu-i singurul. Până și Lachlan știe că prin sat umblă astfel de zvonuri.

Thane a simțit ceva între mânie și vinovăție și a trântit berea pe măsuța de cafea de lângă el.

— Cine mai bârfește? s-a răstit el. Credeam că numai afurisitele alea de femei de la școală.

Regan a plescăit dezaprobator și s-a tras mai aproape de el, lipindu-l cu spatele de spătarul canapelei.

— N-are rost să te enervezi. Femeile alea nu fac decât să-și împrăștie prin tot satul ura și geloția de la porțile școlii. Toți cred că noaptea te furișezi la mine în casa de oaspeți.

Imaginea sugerată de vorbele ei i-a trezit lui Thane un fior în tot trupul. A sărit în picioare, înainte să facă vreun gest pe care l-ar fi regretat amândoi.

— Mâna ta!

Regan a sărit și ea de pe canapea, exact când el voia să se îndepărteze, așa că s-au lovit unul de altul.

Thane a întins mâna instinctiv, încercând s-o ajute să-și recapete echilibrul. Regan a scăpat din mână punga cu mazăre congelată și s-a prins de brațul lui. Au rămas amândoi încremeniți, cu trupurile lipite unul de altul. Thane îi simțea sânii tresăltând din pricina răsuflării sacadate. A auzit apoi cum i se înețește respirația și i-a simțit în nări parfumul.

— Fir-ar să fie..., a murmurat el răgușit, când privirile arzătoare îi s-au întâlnit.

Thane a citit limpede mesajul din ochii ei căprui și strălucitori.

Regan îl dorea.

Pentru o clipă, o dorință mai puternică decât oricare alta simțită până atunci i-a încețoșat mintea. Mâinile i s-au mișcat de la sine, cuprinzând talia lui Regan și plimbându-se pe curba blândă a șoldurilor până spre fundul ei ferm. A luat-o în brațe și a lipit-o strâns de trupul lui. Ea a simțit cum îi pulsează sexul în erecție pe pântecele ei moale.

Thane și-a aplecat capul spre ea, disperat să-i simtă – în sfârșit! – gustul. Aproape că-i atinsese buzele, când Regan a rupt tăcerea.

— Thane..., i-a murmurat numele, cu atâta dorință, încât o pornire sălbatică de a o poseda l-a inundat dintr-odată.

— Thane! Ești acasă? a răsunat glasul lui Lachlan din ușa de la intrare.

Thane s-a simțit ca și cum dintr-odată îl pocniseră cineri mii de pungi cu mazăre congelată.

— La naiba..., a înjurat, nevenindu-i să creadă ce fusese cât pe ce să facă.

Regan a ridicat ochii spre el, nedumerită și cumva dezamăgită.

— Fir-ar să fie!

Înainte ca el să rostească vreun cuvânt, ea s-a desprins din îmbrățișare și a pornit grăbită pe culoarul din spatele scării, îndreptându-se spre ușa laterală.

Încă în erecție, Thane a luat repede o pernă mare de pe canapea și, înșfăcând punga cu mazăre, s-a așezat, punându-și perna în poală și punga pe mâna dreaptă.

La ușă!

În clipa următoare fratele lui a intrat în living.

— Mi-a spus Robyn că îngerii mici sunt la petrecerea de Halloween, așa că m-am gândit să trec pe la tine să văd dacă nu vrei să vii să mănânci cu noi.

S-a întrerupt, cu ochii la aragaz.

— Dar văd că deja cina e gata pregătită.

— Da. Mi-a lăsat Regan mâncare. N-aveți petrecere de Halloween la castel?

Lachlan a clătinat din cap și s-a apropiat de aragaz.

— Anul ăsta am decis că nu. După cele întâmplate cu Fergus și Lucy...

Thane înțelegea. Unul dintre paznicii lui Lachlan fusese ucis pe proprietate cu numai câteva luni înainte. Petrecerea horror pe care o organizau de obicei la castel ar fi părut de prost-gust acum.

— Pui cu sos curry, l-a anunțat Lachlan, amestecând în cratiță. Ajunge pentru două persoane.

Thane a râs. S-a străduit să rostească pe un ton firesc:

— Ia două farfurii.

I-a arătat fratelui său mâna umflată și pachetul cu mazăre.

— Azi am avut un incident.

Lachlan s-a încruntat.

— Eu îți pun mâncare în farfurie, iar tu îmi povestești. Mai vrei o bere?

— Nu pot. În curând va trebui să mă duc să-i iau pe copii de la petrecere.

— Nu poate merge Regan?

Thane s-a încruntat.

— Nu, nu poate, i-a răspuns răstit. Nu-i mereu la dispoziția mea.

Lachlan a ridicat din sprâncene, în timp ce așeza pe masă două farfurii.

— Niciodată n-am spus asta. Dar văd că ești în toane tare proaste.

Thane a oftat și s-a lăsat mai bine pe canapea.

— Am avut o zi groaznică.

— Povestește-mi.

Abia la finalul povestirii despre incidentul cu Paul a reușit Thane, în sfârșit, să-și liniștească libidoul. Totuși, s-a suflat o vorbă despre scena dintre el și Regan. Ce naiba fusese în capul lui? Fusese la un pas de a o săruta. Deși, faptul că-și

apăsase sexul în erecție de abdomenul ei fusese mai rău decât un sărut...

— Nici nu mai țin minte de când ți-ai ieșit din fire în halul ăsta, a comentat Lachlan când Thane s-a așezat lângă el, la masa din bucătărie, ca să mănânce împreună.

A luat o înghițitură de pui cu orez și sos curry.

— Regan a gătit asta?

Thane a încuviințat.

— Nu că Regan ar fi neapărat o comoară pentru casa asta...

Iar eu sunt un nemernic care a fost cât pe ce să profite de ea.

— De asta l-ai pocnit în nas pe Paul? Sau încep să te afecteze bârfele care umblă prin sat?

— Sunt chiar atât de rele? Nici n-am avut habar până în seara asta.

Lachlan a ridicat din umeri.

— Oamenii nu îndrăznesc să-mi spună verde în față, dar știi bine că am metodele mele. Toți vorbesc că stai zăvorât aici cu o femeie frumoasă și mult mai tânără.

Văzând expresia îngrozită a lui Thane, s-a încruntat.

— Sunt simple bârfe. Ani la rând n-ai dat doi bani pe ce se vorbește în sat.

— Sunt bârfăreți, n-au nimic mai bun de făcut și mă scot din sărite.

— Da, bine. Dar chiar și-așa... n-ai mai sărit la bătaie din copilărie.

Era adevărat. Când era mai mic, Thane nu scăpa nicio ocazie să se bată. Era iute la mânie când cineva vorbea urât pe seama oamenilor care-i erau dragi. O bună parte din mânia lui era urmarea pierderilor suferite în familie, dar cu timpul firea i se îmblânzise.

— L-aș fi bătut pe individul ăla, Guy, dacă nu mi-ai fi luat-o tu înainte.

Thane se referea la fostul prieten al lui Arro, care fusese și bucătarul-șef al lui Lachlan. Lachlan aflase că Guy o lovise pe Arrochar, și nu doar că îl concediase, dar îi dăduse și o mamă de bătaie. Thane aflase despre toate acestea abia după ce paznicii lui Lachlan îl dăduseră afară pe Guy de pe domeniul Ardnoch.

— Și totuși... Am senzația că o protejezi pe Regan.

Îngrijorat ca nu cumva Lachlan să-și dea seama că Regan îi pătrunsese în suflet, Thane a ridicat din umeri.

— Păi nu vrei s-o faci? Face parte din familie. O protejez cum le-aș proteja pe Arro și pe Robyn.

— Apreciez asta, a rostit Lachlan, încuviințând cu un aer grav. Mă bucur că nu ți-a dat prea mare bătaie de cap.

Bătaie de cap?

Era puțin spus.

Regan chiar îi dădea bătaie de cap.

Asta fiindcă o dorea.

O dorea cu adevărat și mult de tot.

Bona copiilor lui.

Viitoarea cumnată a propriului său frate.

Angajata lui, cu treisprezece ani mai tânără.

Asta nu trebuie să se mai întâmple *niciodată*, și-a jurat el.

Thane nu mai era un poștan nesăbuit. Era om în toată firea, avea doi copii, responsabilități, precum și reputația de persoană respectabilă în comunitate. Își putea controla atracția față de o femeie nepotrivită pentru el.

Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Spera doar ca Regan să înțeleagă. În orice caz, avea de gând să se asigure că va înțelege.

CAPITOLUL 13

REGAN

Aveam 25 de ani.

S-ar fi zis că până acum, indiferent prin câte trecusem, nu mai eram atât de naivă încât să-mi închipui că, dacă un bărbat mă dorea fizic, asta însemna mai mult de-atât.

Și iată că Thane îmi dovedea că nu era așa.

Simțeam durerea ca pe o rană neașteptat de adâncă și usturătoare până în adâncurile sufletului. Mă îndrăgostisem de acest bărbat, dar, după felul în care se purtase cu mine în dimineața aceea, mă temeam că reacția mea trăda sentimente mai profunde.

Cu o zi în urmă, când mă ținuse în brațe, credeam că am să leșin de fericire. Doream cu disperare să-i simt buzele lipite de ale mele, să-i simt atingerea pe tot trupul. Niciodată nu fusesem atât de excitată. Și doar citisem despre scene de sex spectaculos și pasional în destule romane de dragoste.

Iar acum, Thane nu doar că se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar mă trata cu o politețe rece.

Copiii nu se treziseră încă. Tocmai când le pregăteam micul-dejun și sucurile, Thane coborâse în grabă scările, îmbrăcat în costum. I-am oferit cafea, dar el, fără să se uite la mine, mi-a răspuns cu răceală că se putea servi și singur... Apoi dispăruse iar la etaj, în loc să stăm de vorbă, cum făceam de obicei înainte să-i trezim pe Eilidh și pe Lewis.

Acum, văzându-l cum arată, l-am analizat.

Își mai scurtase barba. O scurtase binișor.

Și arăta nemaipomenit.

Încerca să mă dea gata?

— Barba ta..., am spus.

A ridicat ochii pentru o secundă, apoi și-a ferit privirea și a înșfăcat cheile de la mașină din cârligul de pe perete, lângă fotografii.

— Poftim?

— Ți-ai aranjat barba.

— Da.

A ieșit din bucătărie și s-a îndreptat spre ieșire.

Ce însemna asta?

Nici măcar nu-și luă rămas-bun?

Am auzit trântindu-se ușa de la intrare și am simțit cum îmi dau lacrimile. Am clipit repede, ca să nu plâng.

— Urâse bărbații, am șoptit cu înverșunare.

Chiar și la cei mai buni dintre ei se manifesta gena idioției când era vorba despre sex și atracție fizică.

THANE

Abia când a ajuns la jumătate de oră de Ardnoch, a reușit să-și învingă pornirea de a face cale întoarsă.

Acum era prea târziu. După dezastrul din ajun cu Paul, nu mai putea întârzia la serviciu.

Dar îl zvârcea stomacul de la senzația neplăcută că făcuse un lucru rău.

Se purtase urât cu Reqan. Era o mare diferență între a-i aminti că trebuiau să se comporte oficial și a se purta cu ea ca un nemernic și un nesimțit. Fusese impoliteț crasă din partea lui să plece de acasă fără să-și ia la revedere.

— Ești un dobitoc..., a bombănit pentru a suta oară, intrând în parcare.

Cum să-și ceară scuze fără să-i dea din nou speranțe?

Dar măcar își făcea speranțe?

Presupunea că lui Regan nu-i era indiferent dacă el ar fi vrut să se culce cu ea.

— Da, îi pasă, a murmurat el, coborând din SUV.

Dacă era să fie sincer cu el, în ultimele săptămâni amândoi se învârtiseră cumva în jurul acestui sentiment de atracție reciprocă. În ziua petrecută la plajă era limpede că flirtaseră, iar când el o văzuse stând de vorbă cu Jared McCulloch, se comportase ca un cretin gelos. Își închipuia că trecuse de vârsta jocurilor și a sentimentului de posesie.

— Thane Adair!

Dintre două vehicule apăruse un bărbat, smulgându-l din gânduri.

Thane s-a oprit brusc.

Atent la apariția aceea suspectă și cu gândul la pumnul pe care i-l dăduse lui Paul, Thane a aruncat o privire în jur, să vadă dacă mai era cineva prin preajmă. Nu erau singuri. Alți câțiva angajați se îndreptau spre lift. S-a destins puțin și a întrebat:

— Da. Cu cine am onoarea?

Bărbatul s-a apropiat. În spatele ochelarilor cu lentile rotunde, ochii lui mari și negri aveau o privire rătăcită.

Brusc, Thane l-a recunoscut. L-a năpădit un amestec de teamă, furie, durere și sentiment al posesiei.

— Ce vrei?

— Să stau de vorbă cu tine. Despre Eilidh.

Limba i se împleticea în gură.

Thane s-a simțit cuprins de un val de furie. A făcut un pas spre omul acela, cu un aer amenințător.

— Să nu îndrăznești să te apropii de fata mea.

Pe chipul bărbatului s-a așternut o expresie de disperare.

— Dar nu-i a ta, nu? E fata mea.

Thane a aruncat o privire rapidă în jur și a constatat că acum rămăseseră singuri. S-a repezit la el, apucându-l de piepții cămășii. Omul a scos un strigăt, dar fără să-l ia în seamă, Thane l-a târât printre două mașini, izbindu-l apoi cu spatele de un stâlp de beton. Bărbatul răspândea în jur un miros puternic de whisky.

— Nu dau doi bani pe faptul că te-ai culcat cu nevasta-mea! Ellidh e fetița mea!

Era atât de furios, că împroșca cu salivă în toate părțile.

— Nu știu din ce gaură de șarpe ai apărut, dar te previn să te cari dracului și să te ascunzi din nou acolo, altfel am să-ți fac viața iad! Și știi bine că pot!

L-a lipit și mai tare de stâlp.

— M-ai înțeles?

Omul a dat din cap, încercând să-și îndrepte ochelarii cu degetele tremurânde.

Spaima lui i-a mai potolit oarecum furia lui Thane, care s-a dat deoparte, clătinându-se pe picioare.

— Cară-te de aici... înainte să fac ceva ce s-ar putea să regretăm amândoi.

CAPITOLUL 14

REGAN

— Deci Arrochar ne invită pe toți sâmbătă la ea acasă, fiindcă vrea să ne gătească. Dar mă gândeam că noi două am putea face o prăjitură, a spus Robyn, împăturind rufele curate.

I-am aruncat o privire încruntată, apoi mi-am văzut din nou de călcat.

— Ți-am mai spus că n-am nevoie să mă ajuți. E treaba mea.

— Da, dar pe moment n-am nimic de făcut, iar copiii ăștia au mai multe haine decât familia Kardashian.

Am ridicat din umeri.

— Lui Thane îi place să vadă că au tot ce le trebuie.

— Știu.

Văzând că Robyn tace, am ridicat privirea. Ea a mijit ochii, cu o expresie gânditoare.

— Ce e?

Sora mea continua să mă privească atent.

— Vorbești ca și cum ai vrea să te aperi. Atâta tot. De fapt, ai fost cam laconică toată dimineața.

— Dacă te referi la planurile pentru aniversarea fraților Adair, află că nu sunt prea convinsă că putem face o prăjitură, având în vedere că toată experiența noastră se limitează doar la câte o tavă cu „Negrese", când și când.

— Nu. Abia adineauri am vorbit de prăjitură. Ai fost tăcută toată dimineața.

Sub privirea scrutătoare a surorii mele, pulsul mi s-a iuțit. Mă tot frământam dacă să-i povestesc ce se întâmplase între mine și Thane. Mă temeam să nu vadă în mine femeia impulsivă și irresponsabilă care se încurcase cu un nemernic după ce fugise de alt nemernic. Cu toate acestea, simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Cu cineva de încredere. Cu cineva al cărui sfat conta mult pentru mine.

— Okay, acum chiar că mă îngrijorezi.

Robyn s-a îndepărtat de masa din spălătorie și s-a oprit în fața scândurii de călcat, astfel încât, că voiam sau nu, s-o privesc în ochi. Astăzi ochii îi erau aurii, reflectând lumina puternică a spoturilor.

— Hai, spune-mi.

Am oftat, punând deoparte fierul de călcat.

— Robyn... când ai început relația cu Lachlan, te-ai gândit vreo clipă că faci ceva greșit? Că era o alegere nefericită, din moment ce Lachlan era șeful și prietenul lui Mac?

Sora mea a părut uimită de întrebare, dar a căzut pe gânduri.

— Păi... da, iar Lachlan s-a simțit și mai vinovat, fiindcă Mac era tat... o, Doamne! Te-ai îndrăgostit de Thane!

Ghicise și mă privea cu ochii ei mari și rotunzi, fără ca eu să pot desluși dacă era îngrozită sau numai mirată.

Am schițat o grimasă. Sora mea era mult prea isteață.

— Și dacă ți-aș spune că da?

Robyn a clipit câteva secunde ca o bufniță, apoi a expirat prelung.

— Okay... bine... Ar trebui să te întreb ce simți pentru el? Chiar îl *iubești* sau e vorba doar despre atracție fizică?

Ușurată că Robyn nu se arătase îngrozită de mărturisirea mea, m-am relaxat. Cât de cât.

— La început am crezut că-i doar o pasiune trecătoare. E sexy, e drăguț și are accentul ăla...

— O, știu ce vrei să spui cu accentul, crede-mă.

Am pufnit în râs.

— Nu-i așa? Pe lângă asta, se poartă minunat cu Elisdh și cu Lewis. Primul lucru care mi-a atras atenția la el a fost felul în care se uită la copii. Ca și cum ar insemna totul pentru el.

— Chiar înseamnă totul.

— Știu... Credeam că reacția mea este ca a oricărei femei în preajma unui tătic singur și teribil de sexy. E un gen de bărbat care întotdeauna exercită asupra mea o atracție.

Buzele i-au tremurat, abia stăpânindu-și râsul.

— Eram ferm hotărâtă să nu iau în seamă senzațiile pe care mi le stârnea undeva, mai jos de brâu.

— Mulțumesc pentru detalii.

Nu mi-am putut ascunde zâmbetul.

— N-ai pentru ce. Cum spuneam...

Mi-am amintit de cât de rece fusese Thane în dimineața aceea și mi-a pierit orice urmă de umor.

— În ultimele câteva luni au existat câteva ocazii în care poate am flirtat puțin unul cu altul..., ba chiar i-am povestit de ce te-am părăsit după ce ai fost împușcată.

Sora mea a ridicat din sprâncene, vădit surprinsă că-i făcusem lui Thane o astfel de dezvăluire.

— Iar el mi-a destăinuit câte ceva din viața lui. Lucruri pe care nu cred că le discută cu prea multă lume. Ne împăcăm minunat. Comunicăm firesc, ca și cum am fi o familie dintotdeauna.

Am văzut îngrijorarea din ochii surorii mele.

— Știu, m-am grăbit să adaug. Nu-i nevoie să-mi spui că astfel de gânduri sunt periculoase. Dar mi-e din ce în ce mai greu să ignor ce simt. Până când..., știi că am dat fuga la el la birou ca să-i duc mapa?

Robyn a încuviințat.

— Acolo era un coleg de-ai lui, un tip libidinos, de care Thane a vrut să mă îndepărtece cât mai repede și a făcut-o într-un mod destul de nepoliticos. Când s-a întors

acasă, și-a cerut scuze și mi-a spus că-l pocnise în nas pe tipul respectiv fiindcă făcuse o aluzie grosolană în legătură cu faptul că sunt bonă aici. Thane nu mi-a dat toate detaliile, dar îmi imaginez ce a spus individul...

Robyn a dat din cap.

— Mi-a povestit Lachlan aseară. Am fost șocată. Familia îl socotește cel mai echilibrat dintre frați, dar Lachlan mi-a spus că, în tinerețea lor, Thane era cam bătăuș.

Am reținut informația. Mă interesa mult, la fel cum mă interesa tot ce era legat de Thane. Serios acum, eram aproape obsedată.

— Îi puseseem gheață pe mâna umflată și deodată s-a petrecut o scenă între noi. M-a atins... pe fund. De fapt, m-a prins de fund ca un bărbat care arde de dorință...

Mi-am amintit momentul și m-am cutremurat.

— Te rog, cât mai puține detalii, s-a încruntat Robyn. Ești sora mea mai mică și n-aș vrea să-l omor pe fratele lui Lachlan chiar înainte de nunta noastră.

Am râs fără veselie.

— Păi... cum asta s-a întâmplat. Tocmai voia să mă sărute, când deodată a intrat prostul ăla de logodnic al tău, așa că am fugit.

— N-am să țin cont de cuvântul „prost", fiindcă se vede limpede că ești cătrănită.

— Chiar sunt. N-am nicio îndoială că Thane se simte la fel de atras de mine. I-am simțit sexul în erecție apăsându-mă pe abdomen...

— Apără-mă, Doamne, de sora mea mai mică, fiindcă vorbește ce nu trebuie...

— ...iar naiva și proasta de mine nu pot să dorm, visez cu ochii deschiși că ar putea ieși ceva frumos din asta, în timp ce el se întreabă cum să mă facă să înțeleg cât mai clar că-i revoltat de propria-i reacție din seara precedentă.

Robyn s-a încruntat. Pe chipul ei nu mai era nici urmă de veselie.

— Ce a făcut?

Durerea a reînviat. Am simțit în suflet aceeași usturime de mai înainte. M-am ferit s-o privesc în ochi și am zâmbit cu prefăcută nepăsare.

— Azi-dimineață s-a purtat foarte rece cu mine. Nu-i mare scofală.

— Regan, nu uita cu cine vorbești.

I-am întâlnit privirea iubitoare și instantaneu am renunțat să mă mai prefac.

— M-a durut...

Am ridicat din umeri, străduindu-mă să alung sentimentul ridicol pe care mi-l trezise Thane doar fiindcă îmi vorbise monosilabic și răstit.

— Fac din țânțar armăsar.

Robyn s-a aplecat peste scândura de călcat și m-a luat de mână cu o expresie îngrijorată și afectuoasă.

— Dacă există ceva ce cunosc foarte bine, aceea e firea bărbaților din familia Adair și felul lor de a gândi. Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la Lachlan și la Thane e simțul onoarei și al răspunderii. Sentimentul onoarei e o trăsătură pe cale de dispariție și nu poți să n-o apreciezi atunci când o descoperi la cineva. Dar aceeași trăsătură îi poate face și să fie aspri cu ei înșiși. Lachlan devine extrem de irascibil când își închipuie că a dezamăgit pe cineva sau a dat greș cu ceva. Iar Thane e din același aluat.

— Ce vrei să spui de fapt?

Robyn m-a strâns de mână, dar compasiunea ei mă făcea să nu mă simt în largul meu.

— Vreau să spun că i se pare de neconceput să-și seducă bona în vârstă de 25 de ani.

Mi-am retras mâna dintr-a ei.

— Când vorbești așa, sună urât și murdar. Deși nu e...

— Nu, dar asta va crede lumea. Iar tu ești angajata lui, Regan. Angajata lui cu mult mai tânără. Thane are doi copii pe care trebuie să-i protejeze. Chiar și de bârfele din sat.

Mi-am împreunat sprâncenele, din ce în ce mai tulburată.

— Nu-i nimic rău dacă simțim ceva unul față de altul.

Sora mea m-a privit cu o expresie îndurerată.

— Iubito, cred că orice bărbat s-ar socoti norocos să te aibă, iar cine nu înțelege asta e un prost... dar există și posibilitatea ca Thane să nu simtă pentru tine decât atracție fizică. Ești superbă, surioară. Poți sta foarte bine alături de actrițele alea celebre și frumoase care colindă pe proprietate. Thane ar trebui să fie mort ca să nu observe asta. Și să nu reacționeze.

Am simțit aceeași senzație de durere. Nu-mi trecuse prin minte că poate pentru el era simplă atracție fizică.

În definitiv, de ce ar fi fost mai mult de atât?

Era un tată singur, sexy, bogat, inteligent, care se bucura de succes profesional.

Iar eu eram o absolventă de colegiu aiurită, care își abandonase familia, nefiind în stare să înfrunte realitățile vieții.

— Nu, nu..., a spus Robyn, luându-mă de hărbie ca să-mi întoarcă fața către ea. Indiferent ce gândești tu acum, scoate-ți asta din cap.

— Sunt o proastă, am șoptit.

— Nu ești o proastă. Să nu mai spui asta.

— Crezi că ar trebui să-mi dau demisia?

Gândul de a pleca de lângă Eilidh și Lewis era insuportabil.

Robyn s-a încruntat.

— Nu. Copiii au nevoie de tine, Regan. Ei... Eils și Lewis sunt tare fericiți și constat o schimbare și la Thane. E mai relaxat, mai puțin stresat.

— Oricum trebuie să plec peste patru luni.

— De fapt... nu chiar. Am studiat problema și am descoperit că poți cere o viză pe criterii familiale. Asta îți

permite să rămâi cinci ani, atâta timp cât dovedești că ai un loc de muncă, lucru cu care Thane te va ajuta cu siguranță.

— Ce fel de viză e asta? am întrebat uimită.

— O viză valabilă pentru oricine are bunici născuți în Marea Britanie. Iar tu ai bunicii din partea lui Seth. Deși părinții tatălui său s-au născut la Boston, cei din partea mamei s-au născut aici. Mai precis, la Newcastle.

— La fel ca bunicii tăi din partea lui Mac?

— Nu. În cazul meu, tata s-a născut aici, deși eu m-am născut în State. Eu am automat dublă cetățenie. Tu trebuie să faci o cerere.

— Cred că e cazul să vorbim despre asta, ca să-mi dai detalii.

Două minute mai târziu ședeam pe un taburet la masa din bucătărie, față în față cu sora mea.

— Deci eu am doi bunici aici?

Robyn s-a întristat.

— Au murit amândoi. Dar asta înseamnă că totuși ai rude în Marea Britanie, dacă vei vrea vreodată să le cauți.

— O! Grozav! am zâmbit eu. Așadar, pot solicita o astfel de viză?

Ea a încuviințat, cu ochii scânteind de încântare.

— Am vorbit cu Seth și mi-a dat informații despre bunicii lui, ca să le poți da de urmă. M-a ajutat și Mac. Am făcut descoperirea asta în urmă cu două săptămâni, dar... pur și simplu n-am știut cum să aduc vorba, fiindcă nu voiam să fac presiuni asupra ta ca să rămâi.

— Tata știe? Se împacă cu ideea?

— Nu-i chiar încântat, dar a constatat că te-ai schimbat mult. Zice că acum ții legătura cu el mai des decât pe vremea când erai la Boston și că pari fericită. E tot ce-și dorește. Și știe cât suntem de apropiate. Uitasem câtă nevoie avem una de alta. Nu vreau să-ți forțez mâna.

Și-a dat ochii peste cap.

— Acum chiar că am făcut presiuni.

Îi eram nespus de recunoscătoare lui Robyn că dorea să rămân.

— Nici vorbă. Aș depune cerere și-n clipa asta, dar... poate că toată povestea asta cu Thane e un semn că n-ar trebui s-o fac. Nu-i un gest responsabil.

— Te rog, nu spune asta, s-a îmbufnat Robyn. Nimeni nu se poate împotrivi când simte atracție față de cineva.

— N-aș numi-o atracție. E mai curând o nevoie disperată de a sta goală lângă el, ca să-mi facă fel și fel de lucruri...

— Vezi că am pistol! mi-a amintit ea cu asprime.

Am izbucnit în râs și am strâns-o în brațe, fără să-i iau în seamă privirea supărată.

— Iartă-mă. Iartă-mă. N-am să mai vorbesc așa.

— Chiar te rog.

Mi-am șters lacrimile de râs, m-am așezat confortabil pe taburet și am gemut, revenind la realitate.

— Ce să mă fac, Robbie?

Ea m-a țintuit cu privirea, cu o expresie serioasă.

— Nu știu ce e între voi doi, dar niciodată nu te-am văzut atât de topită după un bărbat. E alegerea ideală? Nu. Dar n-a fost alegerea ideală nici la mine cu Lachlan. La fel ca în cazul atâtor altora, a adăugat ea cu un aer ușor misterios. Și nu pot face altceva decât să stau și să mă uit cum niște oameni irosesc ceva frumos și deosebit de teamă că nu fac ce se cuvine.

A ridicat din umeri și m-a privit din nou ca luare-aminte.

— Nu știu. Poate că sunt subiectivă, fiindcă îmi doresc să rămâi și fiindcă sunt convinsă că Thane e un om bun. Dar cred..., cred că de data asta nu trebuie să mai fugi.

Înțelegând la ce se referise, m-am încruntat ușor.

— Îmi pare rău.

— N-am spus-o ca să fiu aspră cu tine. Am încredere că, știind prin ce a trecut familia asta, n-ai începe niciodată

o relație cu Thane dacă ai avea de gând s-o ștergi în caz că lucrurile ar lua o întorsătură dificilă pentru tine.

— Niciodată, i-am promis eu. Niciodată n-aș face așa ceva, Robyn. Nici copiilor, nici lui Thane. Și nici ție.

— Știu.

A dat din cap.

— Te cred.

Am simțit în ochi usturimea lacrimilor. Nu-mi dădusem seama de cât de multă nevoie aveam s-o aud spunându-mi aceste cuvinte.

Ea m-a strâns de mână.

— Ți-am spus că nu-ți port pică pentru ultimii doi ani... și e adevărat. Altfel n-am fi reușit niciodată să trecem peste asta. Sunt mândră de omul care ai devenit. Sunt mândră de cum te porți cu Ellidh și cu Lewis, de prietenia și ajutorul pe care îi-l dai. Sunt mândră de cât de în serios îți iei slujba și nu aș vrea ca sentimentele tale pentru Thane să afecteze ceva din toate astea. Nu ne putem controla dorințele. Și... cine știe ce simte Thane față de tine? Un lucru știu: dacă pentru el e simplă atracție fizică, dacă se abține fiindcă i se pare ceva necuvenit, oricum n-o să se răzgândească în caz că pleci.

Am cugetat la vorbele ei, iar în sufletul meu a încolțit din nou speranța. Mi-am mușcat buza ca să-mi rețin un zâmbet încântat.

Robyn m-a văzut și a clătinat din cap.

— Isuse, îl ai la inimă rău de tot.

— Te rog să nu-i spui lui Lachlan. Să nu spui nimănui. Asta rămâne între noi.

Cuvintele mele au îndurerat-o pe Robyn.

— Nu-mi place să am secrete față de el, dar în povestea asta nu vreau să trag concluzii pripite.

— Îți mulțumesc. Și-ți mulțumesc... că ai încredere în mine. Că m-ai crezut când ți-am spus că nu-i numai o toană

de-ale mele. Sunt fericită aici. Niciodată n-am simţit pentru altcineva ce simt pentru Thane.

— Se vede.

S-a gândit o clipă, apoi m-a întrebat:

— Asta înseamnă că ai să ceri viză?

Am râs văzând-o că insistă. De fapt, eram peste măsură de încântată că voia să rămân.

— Înseamnă că mă voi gândi foarte serios la asta.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 15

REGAN

Casa lui Arrochar, o cabană în stilul caselor de la mijlocul secolului, se găsea într-o zonă rezidențială bine întreținută și frumos proiectată, la doi pași de Strada Castelului. Prima oară când mă invitase aici la o cafea, fusesem surprinsă, fiindcă mă așteptasem ca locuința ei să fie modernă și elegantă, așa cum erau ale lui Lachlan și Thane.

Știam (ca toată lumea) că fratele mijlociu, Brodan Adair, era un actor celebru la Hollywood. Nu i-aș fi mărturisit asta lui Robyn, dar îl socoteam un actor mai bun decât Lachlan. Viitorul meu cumnat nu avea egal în filmele de acțiune. În schimb, Brodan, deși își începuse cariera cu același gen de filme, trecuse apoi la roluri mai serioase. Și chiar știa actorie. Pe de altă parte, avea frumusețea cea mai clasică dintre toți frații Adair. Mulți îl confundau cu actorul care interpretase rolul Captain America.

Ținând cont de celebritățile din familie, de casele mari și moderne ale lui Lachlan și Thane și de castelul Ardnoch în sine, ajunsesem să-i văd pe frații Adair ca pe doi lorzi și o lady ai domeniului.

Arro dădea din plin senzația asta. Era inginer silvicultor și nu se baza pe moștenirea tot mai mare (grație lui Lachlan, care transformase proprietatea familiei într-o afacere profitabilă), nici pe reputația lor de stâlpi ai comunității din Ardnoch. Discretă, amuzantă, inteligentă și bună la suflet, Arro era la fel de neoficială și de abordabilă ca un om de rând.

Și-și iubea familia.

Acest lucru mi-a devenit evident chiar din clipa în care am pus piciorul în casa ei, ținându-l de mână pe Lewis, în timp ce Thane o ducea în brațe pe Eilidh. Aroma de mâncare mi-a dat un junghi de foame în stomac. Am aruncat o privire în sufrageria spațioasă și am văzut o masă aranjată frumos pentru sărbătorirea celor doi frați. Am intrat în livingul decorat cu ghirlande argintii și cu baloane. La vederea lor, Eilidh a început să se foiască în brațele tatălui ei.

În living se aflau deja Lachlan, Robyn, Mac și Eredine. Noi ajunseserăm ultimii, fiindcă în clipa în care ne pregăteam să ieșim pe ușă, Eilidh voise să-și schimbe rochița. I se păruse că nu era extraordinară și ținea morțiș s-o poarte pe cea mai frumoasă, din moment ce era aniversarea tatălui ei. Începuse să plângă. Nu rezistasem argumentelor ei adorabile și mă întorsesem cu ea din prag ca să-și pună rochița preferată.

Adică rochița-unicorn pe care i-o cumpărasem pentru Halloween, dar fără aripi și fără bentiță.

De fapt, ziua aceea nu era aniversarea propriu-zisă a niciuruia dintre frați. Lachlan făcuse 39 de ani marți, iar Thane urma să împlinească 38 luna viitoare.

— Bine v-am găsit pe toți! a salutat Thane. Eilidh, du-te și urează-i la mulți ani unchiului Lachlan, a adăugat el, dând-o jos din brațe.

Lachlan ședea într-un fotoliu comod, alături de Robyn. Părea un loc foarte confortabil, lucru pe care se pare că l-a sesizat și Eilidh, care s-a repezit spre ei ca din pușcă, aterizând pe pieptul unchiului ei.

— O, f...

Lachlan și-a reținut ceea ce voise să fie o înjurătură și a prins-o în brațe, strângând din pleoape.

— Ți-a atins bijuteriile familiei? l-a tachinat Robyn, abia stăpânindu-și râsul.

Și eu făceam eforturi să nu râd. Lachlan a deschis ochii și a fulgerat-o cu privirea pe logodnica lui, fără a-și da jos din brațe nepoțica.

— Nu-i deloc de râs, a murmurat el.

— Unchiule Lachlan, mi-am pus rochița unicorn pentru tine, i-a dat de veste Eilidh, cuprinzându-i obrazul în palme.

Chipul lui s-a înblândit.

— Arăți minunat, îngerașule.

— Și eu care credeam că ți-ai pus-o pentru mine..., a necăjit-o tatăl ei, făcându-i semn lui Lewis să se așeze lângă el pe brațul canapelei.

— Și pentru tine, tati, a răspuns Eilidh, îngrijorată că tatăl ei ar fi putut crede altceva.

Lewis nu-mi dădea drumul la mână.

Thane s-a încruntat și s-a așezat lângă Eredine.

— Vino și așază-te aici, băiete.

În loc de asta, Lewis a ridicat ochii spre mine. M-am înroșit la față, stânjenită. Deși Thane se purtase oribil cu mine toată săptămâna, de față cu copiii adoptase o atitudine civilizată. Când erau și ei prezenți, măcar mi se adresa. Însă atunci când eram doar noi doi, toată conversația lui se reducea la niște mormăieli monosilabice.

Iar Lewis, pare-se, simțise că se întâmpla ceva, fiindcă de la o vreme nu se mai dezlipea de mine.

— Du-te și stai cu tatăl tău, dragule.

L-am dus spre Thane, dar băiatul m-a strâns și mai tare de mână, făcându-mă să mă opresc în loc.

— Lewis? i s-a adresat Thane.

Toată lumea a tăcut, astfel că situația a devenit și mai penibilă.

— Nu-i loc acolo și pentru Ree-Ree, a spus Lewis, uitându-se supărat la tatăl lui.

— O, mă așez eu în altă parte, s-a oferit Eredine cu un zâmbet blând, ducându-se lângă Arro și Mac.

M-am așezat, evitând privirea întrebătoare a surorii mele, iar Lewis s-a cuibărit între mine și Thane. Eilidh a remarcat că alte două persoane dragi ședeau pe sofa, drept

care s-a dat jos din brațele lui Lachlan și s-a repezit spre Mac și Arro.

M-am întors spre Eredine.

— Nu te-am văzut toată săptămâna. Ce mai faci?

Prietena mea a ridicat din umeri.

— Pe proprietate a fost relativ liniște. Așa se întâmplă în această perioadă a anului, dar în preajma Crăciunului se aglomerează iar.

Nu era chiar răspunsul la întrebarea mea, dar nici nu mă așteptam la altceva. Deși era o fată adorabilă și știa să asculte, rămânea totuși discretă și închisă în ea, astfel că era teribil de greu să ajungi s-o cunoști. În afară de frații Adair, nu părea să aibă alți prieteni apropiați aici, în Scoția. Eredine era o mare enigmă. Iar misterul a sporit când am înțeles de ce mi se părea că o cunosc de undeva.

Pe la 17–18 ani urmăream o serie de formatori de opinie de pe rețelele sociale. Unul dintre ei era o dansatoare adeptă a stilului liber, care posta clipuri cu dansurile ei, solo sau în grup. Dădeau o sumedenie de reprezentații în locuri publice. Numele ei pe internet era Cadenza și avea în jur de două milioane de persoane care o urmăreau. Într-o bună zi, a încetat să mai posteze, eu am încetat s-o mai urmăresc și de atunci aproape uitasem de ea.

Numai că Eredine Willows semăna leit cu Cadenza. Știam că era o coincidență, fiindcă nimeni altcineva nu remarcase asemănarea și, sincer vorbind, Eredine nu avea nici pe departe personalitatea Cadenzei. Cadenza avea o siguranță de sine aproape arogantă și foarte atrăgătoare, în timp ce Eredine era exact opusul ei: timidă și rezervată.

Robyn îmi povestise că Eredine fusese mereu retrasă, dar întâmplarea cu Lucy o făcuse să ridice ziduri și mai înalte în jurul ei. Se vedea limpede. Dar aveam răbdare. Procedam la fel ca Robyn, nu intram cu buldozerul în viața ei. Apropierea trebuia făcută pe neobservate. Cu consecvență și răbdare, aveam să reușim.

Am stat și am conversat cu ea un timp, apoi, văzând că cei doi copii începeau să-și piardă răbdarea, Arro a bătut din palme și ne-a anunțat că era timpul să mergem la masă. Toți s-au oferit s-o ajute la bucătărie, dar cei doi frați n-au fost lăsați să facă nimic, fiindcă era sărbătoarea lor. Așadar, femeile au rămas singure în bucătărie.

Am făcut o remarcă în acest sens.

— Să nu devină un obicei, fiindcă o să li se urce la cap.

Robyn a pufnit disprețuitor.

— Ne cunoaște destul de bine ca să nu facă din noi niște caanice. Cel puțin lui Lachlan nu i-ar plăcea așa ceva. Îi place ca eu...

— Oprește-te! i-a cerut Arro, punându-i palma în fața gurii.

Eredine și cu mine am râs văzând expresia uluită a lui Robyn.

— E fratele meu și, din punctul meu de vedere, frații mei au castitatea unor călugări.

— N-aveam de gând să spun nimic necuviincios, a protestat Robyn, ridicând din sprâncene, în timp ce noi făceam una-alta prin bucătărie sub îndrumarea lui Arro. Spre deosebire de alte fete...

A aruncat o privire înspre mine.

— ...eu sunt o doamnă.

Am pufnit în râs.

— Dar ce am făcut?

— Întotdeauna oferi prea multe informații.

— Ooo, despre cine? a întrebat Arro. Ai pus ochii pe cineva?

Aș fi vrut s-o săgetez cu privirea pe sora mea, dar știam că m-ar fi observat toate.

— Nu. Robyn se referea la foștii mei prieteni.

— Oricum, îți doresc succes cât stai aici, a spus Arro, schițând o grimasă. Când locuiești într-un sătuc, nu-i prea ușor să întâlnești pe cineva. Uită-te la mine. Uită-te la Thane.

N-a adăugat „uită-te la Eredine", dar știam că toate gândeam asta.

— Că veni vorba despre fratele meu, mi s-a adresat Arro, în timp ce veneam în urma ei cu un castron uriaș de cartofi la cuptor. S-a întâmplat ceva între voi doi? Am sesizat că ați devenit distanți.

Am dat din umeri, zâmbind cu nonșalanță, ca și cum comentariul ei ar fi fost nejustificat.

— Nici vorbă. Ne împăcăm cât se poate de bine.

Ea m-a privit printre pleoape, cu neîncredere.

— Atunci... probabil că mi s-a părut.

Am decis că aluzeala asta dintre Thane și mine durase suficient, adică o săptămână întreagă. Ar fi trebuit să am o discuție cu el ca să clarificăm situația. Sinceră să fie, atitudinea lui îmi mai domolise sentimentele. Era bine de știut cât de dobitoc putea să fie. Renunțasem să mai încerc să-i înțeleg poziția în relația dintre noi.

În ciuda insistenței lui de a mă trata ca și cum nici n-aș fi existat, cina a fost foarte plăcută. Fiind vorba despre mâncare, Eilidh a stat cuminte pe toată durata mesei, încântată să fie în centrul atenției. Lewis a ținut neapărat să stea la masă lângă mine, astfel că aproape tot timpul am conversat cu el despre jocul video pe care îl juca online cu prietenii în orele când avea voie. Îl deranja că părinții prietenilor lui îi lăsau să se joace mai mult și că mereu voiau să joace un anumit joc fără el. Ca să-i abat atenția de la supărarea lui, l-am rugat să-mi explice tot jocul.

Mi l-a explicat. În amănunt. Țineam mult la Lewis, așa că am făcut mari eforturi să nu se vadă că mă plictiseam de moarte.

La un moment dat, în timpul discuției, am ridicat ochii și am văzut cum Thane ne privea cu o cută între sprâncene. Când ochii noștri s-au întâlnit, el s-a grăbit să se uite în altă parte.

După cină a fost rândul cadourilor și pentru o clipă am simțit cum mi se strânge stomacul. Îi ajutasem pe copii să

aleagă un dar pentru tatăl lor, iar în urmă cu câteva săptămâni îi cumpărasem un cadou și din partea mea. Pe vremea când încă eram în relații bune. Acum nu știam dacă puteam să i-l mai dau.

Mai ales de față cu toți.

Ne-am instalat în living. Elidh s-a cuibărit pe genunchii lui Thane – fiindcă după masă i se făcuse cam somn –, iar Lewis s-a așezat alături de mine. Lachlan și-a despachetat primul cadourile.

Robyn îi dăruise o fotografie făcută de mine pe plajă la indicațiile ei. Era un prim-plan superb, alb-negru, cu ea privind valurile. La un moment dat voise să renunțe la acest cadou, care i se păruse siropos și irelevant, dar eu o convinsesem să-l păstreze. Găsise o ramă care se potrivea cu mobilierul din biroul lui Lachlan, înrămase fotografia și o împachetase.

Aveam emoții pentru ea. După felul în care își mușca buza, îmi dădeam seama că încă avea îndoieli. Când Lachlan a scos la iveală fotografia, a rămas clipe bune cu ochii la ea. Robyn s-a foit stânjenită pe fotoliul de lângă el.

— E... Mă gândeam că poate o pui la tine în birou..., dar acum mi se pare o prostie. Eu...

— E superbă.

S-a întors ea s-o privească și am simțit un amestec de fericire și invidie. Încă o dată nu m-am putut împiedica să nu-mi spun ce grozav ar fi fost să mă iubească și pe mine cineva așa cum o iubea Lachlan pe Robyn. În adâncul sufletului, mă îndoiam însă că așa ceva s-ar putea întâmpla vreodată. Poate că, până la urmă, avea să se găsească cineva care să mă iubească..., dar nu așa. Robyn era genul de femeie care inspira o astfel de dragoste.

— Zău?

Încă nu era convinsă.

— Ești frumoasă, a spus el cu ochii la fotografie. E superbă, a repetat, apoi s-a încruntat. Cine a făcut-o?

— Regan.

Lachlan avea un zâmbet în privire.

— Ai surprins-o perfect.

Am zâmbit cu toată gura.

— Știu.

Lachlan a râs încetișor și s-a aplecat spre Robyn, sărutând-o ușor pe buze.

— Mai târziu..., i-a murmurat el, dar l-am auzit cu toții.

— Fiindcă veni vorba..., mai am un cadou pentru tine, dar...

Robyn mi-a zâmbit semnificativ, cu o privire șăgalnică.

— ...l-am lăsat în *dormitor*.

Adulții au scos un murmur auzind aluzia, dar eu zâmbeam atât de tare că mă dureau obrajii.

— Pe mine nu mă deranjează să aud astfel de lucruri. Dar apreciez efortul, am spus.

Robyn m-a privit printre pleoape, silindu-se să nu râdă.

— Habar n-am despre ce-i vorba! a exclamat Lachlan, întorcându-se întrebător spre Thane.

Thane a ridicat din umeri.

— Nu te uita la mine.

— E ceva între surori, i-a explicat Robyn lui Lachlan.

— Deci... mai am un cadou în dormitor?

A ridicat din sprâncene cu o expresie întrebătoare.

— Nu ai în fiecare zi?

Lachlan a zâmbit larg.

— Adevărat. Greșeala mea.

Robyn a dat din cap cu vehemență.

— Doar știi bine. Totuși, chiar ai un alt cadou în dormitor.

— O jucărie cu care să meargă la culcare? a întrebat Eilidh.

Am aruncat o privire cu subînțeles către sora mea pentru aluziile făcute în prezența copiilor. Ea a pălit, a zâmbit în chip de scuze și s-a întors spre Eilidh.

— Da, iubito. Ai ghicit.

— Vreau s-o văd și eu!

— Altă dată, Eils, a intervenit Thane, strângând-o la piept. Nu uita că darul e pentru unchiul Lachlan.

— Da, așa e, a întărit Mac.

S-a ridicat și le-a dat lui Lachlan și lui Thane câte o pungă de cadouri înaltă și îngustă.

— Ce poți oferi unor bărbați care nu duc lipsă de nimic?

S-a dovedit că era vorba despre un whisky foarte scump, care i-a bucurat mult pe cei doi frați.

S-au oferit și alte daruri. Lachlan a primit o cravată de la mine, un pulover de la Arro, o agrafă pentru kilt de la Eredine, căști noi și un etui de telefon de la copii, ca să poată asculta muzică în timp ce aleargă. Fusese ideea lui Lewis, i-am spus eu lui Lachlan, iar nepotul a fost din cale afară de fericit văzând cât de încântat era unchiul.

La sfârșit, Thane i-a dăruit fratelui său o basolă.

— A fost a tatei. O ții minte? Zicea că a aparținut stră-străbunicului nostru. Am găsit-o în pod acum câteva luni, când făceam ordine pe acolo. Mi-a reparat-o un tip din Inverness.

Se vedea limpede că Lachlan era copleșit, astfel că cei doi frați au făcut ce fac bărbații când îi năpădesc emoțiile: s-au luat în brațe și s-au bătut pe spate unul pe celălalt ca să alunge emoțiile momentului.

Era o scenă adorabilă.

Pe urmă, a venit rândul lui Thane. A primit o agrafă pentru kilt identică de la Eredine (lucru care mi s-a părut foarte drăguț), alt pulover de la Arro, o trusă de îngrijire a bărbii de la Robyn și un ceas elegant de la Lachlan.

— Pentru slujba ta cea nouă, a spus fratele lui. Uită-te pe spate.

Thane a întors ceasul și a citit inscripția: *Novis Initiis*.

— Pentru un nou început, i-a explicat Lachlan.

Thane s-a uitat la fratele lui cu ochi strălucitori. Au schimbat o privire pe care numai ei doi păreau s-o înțeleagă.

— Grozav! Mulțumesc.

Darul meu părea cumva bizar în comparație cu ce primise până atunci. În loc să-i înmânez punga de cadouri, am vârât mâna înăuntru și am scos darul de la copii. I l-am dat lui Lewis ca să i-l ofere lui Thane.

— La mulți ani, tati!

Lewis a sărit jos de pe canapea și s-a sprijinit de picioarele tatălui său.

— A fost ideea mea.

— Și a mea!

Eilidh s-a încruntat cum nimeni nu se mai încruntase vreodată și s-a întors spre tatăl ei cu căutătura aceea furioasă.

— Și a mea, tati!

Thane a sărutat-o pe frunte.

— Știu, Gărgărițo. Ia să vedem ce avem aici.

— E un LEGO! a anunțat Eilidh, foindu-se nerăbdătoare, iar noi, ceilalți, nu ne-am mai stăpânit și am râs. Pot să mă joc și eu cu el?

Thane a dat din cap, străduindu-se din răsputeri să nu râdă, și a rupt hârtia în care era împachetat cadoul.

— Bineînțeles.

A privit jocul cu atenție, ridicând din sprâncene.

— S-ar putea să fie cam greu.

S-a uitat la Lewis.

— Habar n-aveam că LEGO face astfel de jocuri.

Era un LEGO pentru adulți. Complicat, cu planuri pentru un studio contemporan de arhitectură, în întregime alb.

— Mă gândeam că va arăta grozav în biroul tău când va fi gata. Și se pare că alungă stresul.

Thane mi-a aruncat o privire fugară.

— Înțeleg.

— E drept că ne-a ajutat și Ree-Ree cu ideea, a mărturisit Lewis.

Tatăl lor s-a uitat la mine cu o vagă expresie de mulțumire.

Am pus darul meu pentru el jos pe podea, între picioare.

Acum, Thane și Lachlan îi povesteau lui Robyn despre isprăvi de-ale lor din adolescență. Fiindcă se plictisiseră să stea cu cei mari, Lewis și Eilidh erau în camera cu televizorul și urmăreau un film. Mac o ajuta pe Arro să facă ordine în bucătărie. La un moment dat, s-a alăturat și Eredine discuției dintre sora mea și cei doi frați.

Eu nu prea aveam chef. M-am ridicat de pe canapea cu gândul să văd ce fac copiii și am ieșit pe coridor. Dar când am aruncat o privire în bucătărie, am intervenit. Arro și Mac stăteau în picioare lângă chiuvetă, unul lângă altul, dar cu trupurile lipite, cu capetele întoarse unul către celălalt, discutând în șoaptă. Mac o privea pe Arro cu atâta tandrețe, încât am înțeles că surprinsesem un moment mai special.

Limbajul trupurilor lor nu era cel al unor simpli prieteni.

O, Doamne!

Oare cum nu remarcasem până atunci?

Probabil fiindcă ești obsedată de soțul tău cel idiot!

M-am grăbit să mă îndepărtez înainte să observe că mă uitam la ei, cu gândul s-o întreb pe Robyn mai târziu despre ce văzusem. Sau poate n-ar fi trebuit. Poate că nimeni nu știa. Poate că dădeam prea mare importanță unui lucru nesemnat.

Am aruncat o privire în camera copiilor și l-am văzut pe Lewis stând cu picioarele încrucișate în fața televizorului, absorbit de un film cu supereroi, în timp ce Eilidh dormea pe canapea. N-am vrut să-i deranjez, așa că am închis încet ușa, gândindu-mă la ce aș putea face în continuare. Nu mă

puteam duce la bucătărie să-i ajut pe Mac și Arro, fiindcă era clar că i-aș fi deranjat. Și nu voiam să mă întoc în living, pentru că insistența cu care Thane mă ignora, de pare-a nici n-aș fi existat, era...

Ei bine, era insuportabilă!

M-am uitat în lungul coridorului și am văzut o intrare laterală care probabil dădea în curtea din spate. Afară era frig, dar nu ploua.

Și mi-ar fi prins bine puțin aer curat.

THANE

Regan dispăruse de un sfert de oră și nu se mai întorcea. La început, Thane și-a închipuit că se dusese la bucătărie ca să-i ajute pe Arro și pe Mac, dar cei doi se întorseseră în living cu băuturi pentru toată lumea, iar Regan nu era cu ei.

Thane a observat cum Robyn se încruntă la locul gol de pe canapea și mai ales la podea. S-a uitat pe după picioarele lui Mac și a văzut o pungă de cadouri.

Când a ridicat privirea, a întâlnit ochii lui Robyn, care-l fixau insistent.

S-a foit pe locul lui, cuprins de un sentiment de vinovăție.

— Unde-i Regan? a întrebat Eredine, întrerupându-le lui Lachlan și Mac discuția despre cum aveau să asigure paza la castelul Ardnoch pe timpul următorului ceilidh de Hogmanay[11].

— Nu știu, a răspuns Robyn, ridicându-se din fotoliul uriaș în care stătuse alături de Lachlan. Mă duc s-o caut.

— Lasă-mă pe mine, s-a oferit Thane, ridicându-se și el. Oricum trebuie să văd ce fac copiii.

11 Echivalentul scoțian al Revelionului (n. tr.).

Probabil că Regan era cu ei.

Lui Robyn i-a zvâcnit un mușchi în maxilar. S-a mulțumit însă să dea din cap, așezându-se din nou lângă Lachlan.

Privirea intensă a lui Robyn îl neliniștea. Oare Regan îi povestise surorii ei despre... incident? La naiba! Dar acel moment nu însemnase nimic. Fusese doar ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Sau poate că Robyn își reproșează că te porți cu sora ei ca un nemernic.

L-a copleșit un sentiment acut de vinovăție. Din clipa în care începuse s-o țină la distanță pe Regan, deși ar fi vrut să dea înapoi, n-o făcuse de teamă că iarăși va depăși limita cu ea. Dar nu numai atât. Bărbatul care-i aținuse calea cu o săptămână în urmă îi crease o stare de spirit îngrozitoare. Nu cumva își vărsa supărarea pe Regan?

A simțit un ghimpe de remușcare în inimă.

Fusese atât de adâncit în grijile legate de bărbatul acela și de Filidh, încât nu remarcase ce efect avea purtarea lui asupra lui Regan.

Acum, că se găseau amândoi în mijlocul familiei, sărea în ochi că Regan își pierduse cheful. Nu voia să fie cu ei, să râdă împreună, cum îi stătea în fire. Regan era o fată optimistă, veselă, care întotdeauna înviora atmosfera, oriunde ar fi fost.

Nu cumva el îi stinsese flacăra prin felul în care o tratase?

Se comportase ca un idiot, flirtase cu ea săptămâni la rând, o atinsese... după care o îndepărtase prin răceala lui. Nu se purtase atât de oribil cu o femeie nici măcar în tinerețe. Era îngrozitor că o făcea acum.

Nu cumva de asta se agăța Lewis de Regan de o săptămână încoace? Simțise nefericirea ei?

Oare era îngrijorat că Regan ar putea să nu mai vrea să stea cu ei?

Dar dacă într-adevăr nu mai voia?

Care femeie ar fi vrut să rămână cu un patron care o tratează ca pe o servitoare?

Dacă un alt bărbat s-ar fi purtat așa cu o femeie dragă lui, Thane ar fi avut grijă să-l pună la punct. Și nu numai cu vorba.

Gândul că Regan s-ar fi putut întoarce în State l-a făcut să intre în panică, crescându-i pulsul. Eilidh și Lewis aveau nevoie de ea. Viața lor alături de ea decurgea atât de frumos, ea îi făcea atât de fericiți. Cu câteva săptămâni în urmă Robyn pomenise ceva despre o viză dacă aveai familie în Marea Britanie, iar asta îi dăduse lui Thane speranțe că Regan ar putea să rămână mai mult de șase luni ca bonă la copii. Deja era nici de aproape trei luni, deci la jumătatea perioadei de ședere.

A aruncat o privire în camera cu televizorul, dar Regan nu era acolo cu copiii. Ușa băii de la parter era deschisă, deci Regan nu era nici acolo. Thane a intrat în bucătărie, unde a dat nas în nas cu Robyn.

Robyn i-a întins punga de cadouri care fusese lăsată pe podea.

Nedumerit, Thane a luat-o și s-a uitat înăuntru. Acolo era un dar care părea să fie o carte.

Robyn l-a fixat cu una dintre privirile ei de nepătruns.

— Darul lui Regan pentru tine.

El s-a încruntat. De ce nu i-l dăduse ea însăși atunci când îi fuseseră oferite și celelalte cadouri?

— E în curtea din spate, afară, în frig, fiindcă preferă să stea acolo decât în aceeași cameră cu tine, l-a spus fără menajamente Robyn. Te rog să lămurești povestea asta.

Fusese un ordin.

Rușinat de purtarea lui, Thane a dat din cap ca un școlar dojenit de învățătoare și s-a îndreptat spre ușile înalte până în tavan care dădeau în curtea din spate.

Într-adevăr, Regan era acolo.

Părul ei roșcat sclipea în lumina soarelui de toamnă. Ședea pe unul dintre scaunele de grădină ale lui Arrochar.

cu ochii la pădurea din spatele casei. Thane a remarcat cum își ținea genunchii adunați la piept, într-o atitudine autoprotectoare.

Ea a simțit o mișcare în spate, a aruncat o privire peste umăr și s-a crispat toată. Cu numai câteva săptămâni în urmă ar fi întors capul și i-ar fi adresat unul dintre faimoasele ei zâmbete, care făceau să-i apară acele gropițe frumoase în obraji.

— Fir-ar să fie..., a murmurat încet Thane.

S-a îndreptat spre ea și s-a așezat pe un scaun de grădină alăturat.

— Bună...

Regan și-a strâns și mai tare genunchii la piept.

— Bună...

Privirea i-a lunecat spre punga cu cadouri din mâna lui și a încremenit.

— Mi-a spus Robyn că e pentru mine.

Ea și-a dat după ureche o șuviță răzleață.

— E o prostie...

Dornic s-o scoată din starea aceea și curios să vadă despre ce cadou era vorba, Thane a scos obiectul din pungă. Era gros și moale. L-a despachetat și a descoperit o agendă îmbrăcată în piele de culoare închisă, pe care stătea scris *Legal Au Mort*[12].

— Eu... ăăă... am remarcat că aveai tot felul de hârtii și notițe împrăștiate prin tot biroul, multe dintre ele părând a fi ideile tale despre același proiect.

A făcut semn spre agenda cu paginile frumos liniate pe care el o deschisese.

— Poate ar fi mai bine să-ți strângi toate ideile într-un singur loc, ca să nu se piardă nimic.

Grija deosebită pe care i-o arăta l-a făcut pe Thane să se simtă un nemernic și mai mare.

---

12 Credincios până la moarte (fr.) (n. tr.)

— Lachlan mi-a spus că acesta e mottoul clanului Adair.

— *Loyal Au Mort*, a repetat Thane, plimbându-şi degetul pe cuvintele inscripţionate în tehnica de gravare pe copertă. „Credincios până la moarte".

— Îmi place. Arată ce fel de oameni sunteţi voi. Dar... nu ştiu.

S-a foit stânjenită pe scaun.

— Acum mi se pare o idee proastă.

Fiindcă acum îl vedea cu alţi ochi?

Oare de ce se simţea lezat în mândria lui mai mult decât ar fi vrut?

— Câtuşi de puţin, i-a replicat el posomorât, simţind cum îi vâjâie urechile. E un dar minunat. Îţi mulţumesc.

Cum era tot nu voia să-i privească în ochi, Thane şi-a dat seama că trebuia să controleze bine de tot situaţia, altfel risca să distrugă relaţia lor pentru totdeauna.

— Iartă-mă că m-am purtat aşa urât cu tine. Nu meritai asta.

Regan a ridicat din umeri, zâmbind larg, fără însă ca zâmbetul să-i lumineze şi privirea.

— Nu face nimic.

Mintea.

Încerca să-i ascundă cât de jignită se simţea.

Nu voia să se arate vulnerabilă în faţa lui.

Şi cine naiba i-ar fi putut găsi vreo vină?

— Săptămâna trecută, când eram la muncă, m-a abordat bărbatul cu care m-a înşelat soţia mea, s-a trezit el spunând, oarecum şocat că-i scăpaseră cuvintele.

Regan a reacţionat fizic. Şi-a desprins genunchii de piept, într-un fel care amintea de o marionetă cu aţele tăiate.

— Cum?

— Nu ştie nimeni. N-am spus nimănui nimic. Nici măcar lui Lachlan.

Ea a clătinat din cap, privindu-l cu ochii căscați de uimire.

— Thane, n-am să spun nimănui.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, simțind înțepătura aerului rece pe obraji. În clipa următoare, nemaifiind în stare să țină totul în el, a început să-i povestească.

— Asta s-a întâmplat înainte să se nască Elidh. N-am bănuit nimic. Nimic nu se schimbase între noi. Nici relația noastră, nici atmosfera de familie. Înainte trecuserăm printr-o perioadă grea. Fran era mereu nemulțumită și nu înțelegeam de ce. Apoi mi-am zis că lucrurile se aranjaseră favorabil pentru ea, fiindcă părea mai fericită ca oricând. Am presupus că se adaptase treptat vieții de familie, a mormăit el, amintindu-și cât de îngrozitor suferise când descoperise adevărul. Am vrut să-i fac o surpriză de Sfântul Valentin și s-o aștept la serviciu. În ultima vreme, muncise mereu până târziu la școală, și mi-am zis că merita o pauză. Așadar, am pregătit un coș cu câte ceva de ronțăit și o sticlă de șampanie și m-am dus la ea. Arro a rămas cu Lewis. Când am ajuns, școala era aproape pustie. Ușa clasei ei era deschisă. Nu era nimeni înăuntru. În schimb, am auzit sunete înfundate venind dinspre camera cu rechizite.

— O, Thane..., a exclamat Regan, lăsându-și capul în piept cu un aer compătimitor.

Thane i-a zâmbit trist și ironic.

— Am deschis ușa și l-am văzut pe colegul ei Sean McClintock regulând-o rezemată de rafturi.

Regan a închis ochii strâns, ca și cum ea însăși l-ar fi simțit durerea.

— Îmi pare tare rău...

— Îl invitasem pe ticălosul ăla la cină, împreună cu nevasta. Îl ținuse pe fiul meu în brațe. Și se dovedise că de șase luni ne înșelau pe mine și pe soția lui.

Regan a clătinat din cap.

— Și... totuși, ai iertat-o?

Thane își amintea de lunile în care fusese o epavă din punct de vedere emoțional.

— N-a fost atât de simplu, a mărturisit el. McClintock a părăsit-o. Nu voia să-și lase soția, așa că s-a mutat la altă școală, în Moray. Eu încă nu știam ce vreau, iar Fran se străduia cu disperare să mă convingă că mă iubea.

— Atunci de ce te-a înșelat?

— Zicea că asta n-avea nicio legătură cu dragostea. Că fusese o atracție de moment. Că după nașterea lui Lewis se simțise bătrână. Chiparile, se temea că ratase experiențe de viață, fiindcă întotdeauna fusese doar cu mine.

— Ei, pe naiba!

— Da, știu.

Mărturisirea lui Fran îl duruse cumplit. E drept că ea fusese virgină când se cunoscuseră, iar el fusese și cu alte fete înaintea ei. Dar nu multe. Și niciodată nu se gândise că ratase bucuriile vieții când își făurise o familie cu Fran.

— Ea mi-a zis că teama de a mă pierde o trezise la realitate. Că nu mă voia decât pe mine. Mă tot gândeam dacă să-i mai acord o șansă, când într-o bună zi mi-a spus că rămăsese însărcinată cu Eilidh.

— Thane?

Înțelegând ce era în mintea lui, Regan s-a aplecat pe scaun și l-a prins de încheietura mâinii.

— Nu. Eu în Eilidh... te văd pe tine. Nici pomenească. Eilidh e copilul tău.

— Știu că-i a mea.

Inima îi bubuia în piept la simplul gând că cineva ar putea încerca s-o ia de lângă el.

Regan s-a relaxat.

— Ai făcut un test de paternitate?

— Nu, i-a răspuns el, smulgându-și brațul de sub al ei. N-am nevoie de niciun test. Nu-mi trebuie un afurisit de test ca să-mi spună ceva ce știu deja în adâncul sufletului. Eilidh e fata mea.

Regan a părut că se gândește o clipă la cele auzite. Oricare ar fi fost concluzia la care ajunsese, chipul i s-a îmblânzit, într-o expresie de tandrețe. Thane a simțit cum i se topește durerea din inimă. Pentru o clipă, i-a trecut prin minte cât de groaznic ar fi s-o strângă în brațe, ca să-și alunge toate grijile și frustrările, lipit de pieptul ei.

Dar nu putea.

Nu cu această femeie.

— Ți-am povestit toate astea, fiindcă McClintock m-a căutat la serviciu, cum spuneam. Era beat și a venit la mine pentru Eilidh. I-am închis repede gura, dar m-a tulburat foarte tare. Iartă-mă. Nu meriți să-mi vărs focul pe tine.

Ea s-a aplecat îngrijorată în față, cu coatele pe genunchi.

— Te-a amenințat că deschide proces?

— Toată săptămâna m-am frământat dacă nu cumva, de fapt, asta voise să-mi spună, dar cred că l-am speriat bine de tot. De atunci n-am mai auzit de el.

— De ce acum?

— Nu știu. Și nu-mi pasă. Asta n-o să se întâmple niciodată.

Auzind tonul lui sumbru, Regan a încuviințat.

— De acord. Mă bucur că l-ai speriat.

Reacția ei și afecțiunea sinceră față de familia lui îl făceau pe Thane să regrete și mai mult felul în care se purtase.

— Atunci... îmi accepți scuzele?

Ea și-a lăsat capul pe o parte, iar părul i s-a revărsat pe umeri, sclipind cu reflexii arămii în soarele târziu de după-amiază. În umbră, ochii ei păreau adesea căprui-închis, dar azi culoarea lor era mai caldă, mai sclipitoare, cu nuanțe roșcate și aurii, la fel ca părul.

Cu puțin timp în urmă ochii ei fuseseră terni și inexpresivi. Acum erau iarăși luminoși.

Slavă Domnului!

— N-am să mai accept asta niciodată. Nu sunt sacul de box al nimănui, Thane.

El s-a crispat ușor.

— Știu. Nu se va mai întâmpla. Mi-e rușine pentru ce a fost.

Expresia ei s-a îmblânzit și l-a privit întrebător.

— Asta înseamnă că nu te-ai purtat așa cu mine fiindcă... ți-ai pus mâinile pe fundul meu?

Thane s-a înroșit și și-a frecat ceafa cu palma. Cum să-i explice cu tact, fără s-o jignească și mai tare? A decis că Regan merita un răspuns sincer în locul eschivelor de până atunci, așa că s-a aplecat spre ea.

— Regan, asta nu se mai poate întâmpla între noi. Niciodată.

Ea s-a încruntat.

— Simți atracție față de mine. Mi-am dat seama. Și nu numai fizic.

Auzind comentariul ei fără rețineri, Thane i-a aruncat o privire care ar fi dorit să aibă efectul unui duș rece. Ea însă a zâmbit cu subînțeles și, fir-ar să fie, Thane a simțit cum tot sângele îi coboară între picioare.

— Regan, a avertizat-o. Vorbesc serios. Nu pot să neg că te consider o femeie frumoasă. Ar fi trebuit să fiu mort ca să nu reacționez la felul în care te-ai lipit de mine.

S-a grăbit să alunge amintirea acelui moment.

— Dar ești angajata mea și, în plus, ești prea tânără pentru mine. Între noi n-ar putea exista nimic mai mult decât partide de sex; or, eu nu vreau să se întâmple asta.

Thane a așteptat nerăbdător reacția ei. Ea l-a privit atent un timp... care lui i s-a părut o eternitate. Îl îngrijora faptul că ea stătea în frig în grădină, fără să-și fi pus o haină. Dintr-odată, privindu-i cu ochii ei superbi, arătoși, Regan l-a întrebat pe un ton jos, cu glas răgușit:

— Cine a zis că trebuie să fie ceva serios? Ne dorim unul pe altul și suntem oameni în toată firea. De ce nu ne putem satisface dorințele, fără să facem atâta caz?

De data asta, Thane a simțit cum i se scurge sângele din creier, fiindcă o parte din el ar fi vrut să cedeze, să lase naibii totul și să se furișeze în patul ei, cum își dorise în noaptea aceea, ca să-și îngroape singurătatea în trupul ei.

A clătinat din cap la acest gând egoist, apoi s-a ridicat în picioare ca să pună distanță între ei. A luat agenda și a rostit, gesticulând cu ea în mână:

— Îți mulțumesc mult pentru acest cadou atât de potrivit, Regan. Dar îți mai spun o dată: între noi nu se mai poate întâmpla așa ceva. Acum, fie cădem amândoi de acord să dăm totul uitării, fie va trebui să reevaluăm poziția ta de bonă a copiilor.

— Thane!

Regan s-a ridicat furioasă, încercând să-și pună mâna pe brațul lui. El s-a smuls, neluând în seamă expresia ei ofensată.

— Nu înțeleg cum poți să fii atât de drăguț, și în clipa următoare atât de distant.

— Probabil fiindcă de fiecare dată când mă port firesc cu tine, sari calul, s-a răstit el.

Îl făcea să-și piardă controlul. Thane își dorea asta, dar îi era ciudă pe el însuși din acest motiv.

— Încerc să fiu un om bun. Un tată bun. N-am de gând să las să se adevărească bârfele care umblă prin sat, nici să transform relația noastră în ceva sordid. Îți cer pentru ultima oară ca, de acum încolo, să ai față de mine o atitudine strict profesională și să mă tratezi cum i-ai tratat și pe ceilalți tați care te-au angajat. Desigur, afară de cazul când îți place să hărțuiești bărbați mai în vârstă decât tine și indisponibili.

Nici n-a apucat să-și ducă fraza la bun sfârșit, că a și regretat.

Regan a tresărit, ca și cum ar fi pălmuit-o. Cu cadoul într-o mână, Thane abia s-a stăpânit să nu o întindă pe cealaltă.

— Mesajul tău e cât se poate de limpede. Îmi pare rău dacă ai luat purtarea mea drept hărțuire. Nu se va mai întâmpla.

S-a îndepărtat de el și, îndreptându-și spatele, a intrat în casă.

Thane simțea că-l arde ceva în piept. S-a întors cu spatele spre casă, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Afirmase că încerca să fie un om bun. Față de toată lumea, în afară de ea.

— Thane!

A răsuflat adânc și când s-a întors, a dat cu ochii de Mac în cadrul ușii.

— Regan nu se simte bine, iar Eilidh încă doarme în cealaltă cameră, așa că m-am oferit s-o duc pe Regan acasă. Voiam să-ți spun la revedere înainte de plecare.

Thane a făcut un efort ca să nu reacționeze la vestea că o alungase pe Regan din casa lui Arro.

— Bine. Mulțumesc, Mac. Și mulțumesc încă o dată pentru whisky.

— N-ai pentru ce. Sper să te mai văd înainte de ziua ta, dar dacă nu apuc, îți urez de pe acum o aniversare frumoasă!

— Mulțumesc.

Și-a fluturat mâna spre prietenul lui, făcându-și curaj să intre în casă.

Nu se putea uita în ochii lui Robyn, dar îi simțea privirea. Probabil îl judeca în sinea ei. Și se gândea la nenumăratele feluri în care l-ar fi putut culca la pământ cu tehnicile ei de arte marțiale.

Thane chiar ar fi meritat-o.

La vestea că Regan plecase acasă fără ei, Lewis a încremenit. Eilidh s-a trezit în timp ce tatăl ei o așeza pe bancheta din spate a mașinii, și prima întrebare a fost unde este Ree-Ree. Cum Thane n-a putut să i-o aducă imediat pe bona ei (care îi era și cea mai bună prietenă), fetița a început să plângă, amintindu-i tatălui ei cât era de mică.

Din fericire, Eilidh a adormit din nou în timpul scurtei călătorii cu mașina până la Caelmore. Și, pentru că Lewis îi răspundea doar monosilabic la toate întrebările, Thane a renunțat să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Tăcerea a dat răgaz gândurilor lui să zburde la voie.

Dintr-odată și-a amintit despre destăinuirea pe care i-o făcuse lui Regan. Era singura persoană căreia îi povestise că Fran îl înșelase De ce? Ca pe urmă s-o insulte?

A oftat din adâncul sufletului. Era răvășit.

Poate că respingând-o pe Regan nu se proteja pe el. Poate o proteja pe ea.

Ce scuză jalnică! i-a răsunat în minte un glas care aducea teribil de mult cu al lui Regan.

Când s-a apropiat de casă, a văzut luminile aprinse în anexă și s-a simțit copleșit de remușcare și melancolie. Totuși, dacă femeia asta îl tulbura atât de tare, acesta era un semn că *trebuia* s-o țină la distanță, a tras el concluzia.

Lewis a coborât primul din mașină, încă înainte ca tatăl lui să apuce să-și scoată centura de siguranță. Thane l-a surprins privind lung spre casa de oaspeți în timp ce se îndrepta spre ușa din față. S-a ocupat de Eilidh, săltând-o de pe banchetă. Ea i-a cuprins gâtul cu mâinuțele, lipindu-și obrazul de al lui.

Thane a simțit cum îi tresaltă pieptul de emoție.

— Hai, iubito, a șoptit el. E ora de culcare.

— E și Ree-Ree aici? a murmurat ea pe jumătate adormită.

Thane a tresărit.

— Regan s-a culcat deja, Gărgărițo. Dar te pun eu în pat.

Fetița s-a cuibărit și mai bine la pieptul lui, prea obosită ca să mai protesteze. Slavă Domnului!

Thane a aruncat o ultimă privire spre casa de oaspeți și a decis că trebuia să lămurească încă o dată lucrurile cu

Regan. S-ar fi putut purta frumos și civilizat cu ea, dar fără să-i dea alte speranțe.

Exista o cale sigură de a o face să pricească mesajul, fără s-o trateze așa cum nu merita.

CAPITOLUL 16

REGAN

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Robyn, în timp ce eu încercam să mă desprind din strânsoarea ei, care aproape că mă sufoca.

Am plesnit-o peste braț, ca să-mi dea drumul, și am răsuflat ușurată când și-a luat brusc mâna de pe mine. Acum, decizia de a mă antrena în arte marțiale fiindcă mi se ivise pe neașteptate o dimineață de miercuri liberă nu mi se mai părea o idee atât de bună.

— Ești îngrozitor de puternică! am mărăit agasată.

— Ești bine?

Acum chiar era îngrijorată.

— Da.

Am făcut un semn nepăsător cu mâna și m-am lăsat pe spate pe saltea. Cu brațele și picioarele desfăcute, ca o stea de mare. Cu ochii în tavanul sălii de gimnastică.

Robyn s-a aplecat deasupra mea cu mâinile sprijinite în șoldurile ei suple și a ridicat din sprâncene.

— Mai spune o dată ce mi-ai zis adineauri.

I-am repetat aproape toată conversația mea cu Thane din weekendul precedent, în curtea din spate a lui Arro, mai puțin confidența pe care mi-o făcuse despre aventura lui Fran. Aveam nevoie de timp ca să analizez acea dezvăluire șocantă. Totodată, destăinuirea lui Thane mă făcuse să-l compătimesc, deși tot ce-mi doream era să-l urăc pentru cuvintele pe care mi le adresase. Nu voiam să judec o moartă..., dar nu înțelegeam cum de putuse înșela un bărbat ca Thane Adair? Nu fusese în toate mințile?

Îl deteşti, ai uitat?

Da, îl detestam. Pe de altă parte, îmi era şi milă pentru ce suferise. Of, totul era atât de complicat!

Dar Robyn nu ştia nimic din toate astea şi nici nu avea să afle vreodată de la mine. Nu-i povestisem decât despre faptul că-i propusesem lui Thane să facem sex fără niciun fel de obligaţii.

— Te-ai ţicnit?

Am avut sentimentul că era o întrebare retorică.

— Pur şi simplu, mi-a scăpat!

— E ca şi cum ai face sex cu cineva, pentru ca apoi să spui că de fapt n-ai vrut, dar s-a întâmplat.

— Eh, Robbie! am râs eu. Nu-i deloc acelaşi lucru.

Robyn s-a posomorât şi a îngenuncheat lângă mine, ridicându-mă în şezut. Avea o cută între sprâncene.

— Serios acum. De ce i-ai făcut lui Thane o asemenea propunere?

— De ce nu? am ripostat. Tu şi Lachlan aţi început tot cu partide de sex fără obligaţii.

— Da, dar noi nici măcar nu ne plăceam unul pe altul, necum să avem sentimente reciproce.

— Nu-i adevărat. Ştiu bine că nu eşti genul care să facă sex ocazional.

Sora mea s-a gândit câteva clipe şi a reformulat:

— Existau lucruri care îmi plăceau la el, dar şi mai multe îmi displăceau. Totuşi, nu pot să neg că în viaţa mea nu-mi dorisem atât de mult să fac sex cu un bărbat. Mă întrebi dacă m-aş fi culcat cu Lachlan ştiind că sânt ceva pentru el, deşi el îşi dorea doar sex? Nu. Asta înseamnă să cauţi necazul cu lumânarea. Oricum, gândul că mă îndrăgostisem şi că el nu simţea la fel a fost oribil. Tu i-ai propus sex fără obligaţii unui bărbat la care ţii. De ce?

M-am făcut mică, ţinându-mă să recunosc adevărul, aşa că am venit cu o întrebare:

— Fiindcă mi-am închipuit că, dacă ne apropiem mai mult, poate începe prin a avea sentimente pentru mine?

Ea m-a privit cu cea mai autentică expresie de dezamăgire pe care ar fi putut-o avea o soră mai mare.

M-a durut.

— Îți pregătești singură terenul ca să suferi. Și nu ești corectă nici față de tine, nici față de Thane. Nu-i cinstit față de niciunul dintre voi.

Rușinată, mi-am ferit privirea.

— Pur și simplu... mi-a scăpat... fără să mă gândesc. Oricum, e discutabil. În momentul de față nu pot să-l privesc în ochi.

Oarecum. Un fel de șaptezeci la sută ură, față de treizeci la sută afecțiune.

Robyn a schițat o grimasă.

— Nu-i bine deloc. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit ce-mi spusese acasă la Arnu.

Sora mea s-a întegurat la față.

— Fir-ar să fie! Se pare că am să devin părinte mai curând decât m-am așteptat.

Am clipit de câteva ori nedumerită.

— Poftim?

— Păi... cineva va trebui să-i adopte pe Eilidh și pe Lewis după ce am să-l omor pe tatăl lor.

Deși știam că glumește, privirea ei avea totuși o sclipire dură și serioasă.

I-am zâmbit larg.

— Mă știi doar. Totul trece pe lângă mine ca apa peste penele de gâscă.

— De ce faci asta? De ce mă minți?

M-am intimidat.

— Eu nu...

Am clătinat din cap, dând din umeri.

— Pentru că... dacă aș spune aproape tot timpul adevărul, aș plânge. Lumea nu vrea să știe dacă te simți trist sau jignit, sau furios, sau deprimat, Robbie. Nici măcar așa-zișii prieteni. Nu vor decât să te audă spunând că-ți merge bine, ca să nu fie nevoiți să-și cheltuiască energia emoțională pentru tine.

Am citit pe chipul ei că se simțea jignită.

— Deci, tu așa mă crezi?

— Nu, m-am grăbit eu s-o asigur, dându-mi seama totuși cât de târziu venea protestul meu. Nu. Voiam să spun că am înțeles asta cu multă vreme în urmă despre alții, între care se numără chiar mama, și că am luat obiceiul să par veselă și lipsită de griji indiferent de ce sînt cu adevărat, fiindcă știu că cei mai mulți nu vor să audă adevărul.

— Față de mine nu-i cazul să te porți așa.

M-am uitat la sora mea, clipind des ca să-mi ascund lacrimile.

— Știu. Sunt convinsă de asta.

— Atunci, spune-mi adevărul, oricât ar fi de dur.

Am tras aer în piept, apoi am expirat prelung și tremurat.

— M-a jignit. M-a făcut să mă simt... ca și cum aș fi avut vedenii. A folosit cuvântul *hărțuire*. Am plâns în pat toată noaptea, ca o puștancă de 16 ani, fiindcă îmi era groaznic de teamă ca nu cumva să-i fac lui ce mi-a făcut Austin mie.

— E cu totul altceva.

Am sesizat asprimea și supărarea din tonul lui Robyn.

— Acum mi-am dat seama. După patru zile în care m-am comportat distant cu afurisitul ăsta, am ajuns și eu la aceeași concluzie. A spus vorbele acelea ca să nu mai aibă de-a face cu mine, și puțin i-a păsat că m-a jignit.

— Mă îndoiesc că nu i-a păsat, m-a contrazis Robyn spre surprinderea mea.

— Serios?

— Sunt supărată pe el că ți-a vorbit așa, dar nu cred că-i încântat de isprava lui.

— Atunci de ce nu-și cere scuze? Nu mai e tăcut în prezența mea, dar nici nu-și cere scuze pentru ce mi-a spus.

Am clătinat din cap, cu ochii la apa de dincolo de stâncă.

— Ar trebui să-mi dau demisia, dar de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi dau seama că n-aș putea să-i părăsesc pe Ellelh și Lewis.

— Nici pe Thane.

— Ba nu. Thane poate să se ducă dracului, și cât mai repede.

Robyn a izbucnit în râs, dându-și capul pe spate, așa că nu m-am mai stăpânit și am început să râd și eu. Pe urmă ea s-a întins, mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Ai idee cât ești de curajoasă?

Zâmbetul mi s-a topit într-o clipă și am încercat să-mi retrag mâna dintr-a ei. Dar ea nu mi-a dat drumul.

— Nu spune asta.

— Ba spun.

Robyn s-a aplecat spre mine.

— Crezi cumva că eu i-aș fi spus lui Lachlan că-l doresc dacă n-ar fi făcut el primul pas?

— Bineînțeles că i-ai fi spus. Ești cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o în viața mea.

Ea a părut oarecum stânjenită de lauda mea și a ridicat din umeri.

— Poate mă descurc în situații cum ar fi răpirile, spărgerile sau schimburile de focuri..., dar când vine vorba despre inimă... Regan, mi-au trebuit zece ani ca să-mi fac curaj să vin să-l caut pe Mac. Iar după ce Josh Horner mi-a frânt inima, n-am mai spus „Te iubesc" nicăunui bărbat. Și până la Lachlan, nici măcar n-am mai încercat să las vreun bărbat să intre în viața mea. Nici el nu s-a purtat prea frumos cu mine la început, dar am refuzat cu încăpățânare să mă arăt

vulnerabilă în fața lui. Dacă nu m-ar fi „agresat" în rulota lui Gordon prima oară...

A ridicat din sprâncene, cu un surâs ironic.

— ...apoi din nou în biroul lui și iarăși...

— Am priceput. Lachlan e un tip foarte viril. Treci mai departe.

Ea a zâmbit obraznic.

— Ce vreau eu să spun e că el a făcut primul pas. Dar tu..., tu te-ai expus față de Thane, chiar și după ce nu s-a purtat cu tine prea frumos și știind bine că ideea de a fi cu el e destul de problematică. Cu toate astea, ai mers înainte. Ai făcut ce ți-a dictat inima...

— Și dorința...

— Surioara mea mai mică nu are așa ceva, dar faptul că i-ai vorbit deschis e un act de curaj. Sunt mândră de tine.

Am simțit vorbele ei ca pe o ploaie binefăcătoare peste o plantă însetată.

— Mulțumesc.

— Acum, că am stabilit că ești curajoasă..., sora mea nu-i sacul de box al nimănui...

— Exact așa i-am spus și eu! am exclamat.

— Foarte bine. Așa să te și porți. Dacă ești supărată pe el, n-ai decât, stai supărată până când își face curaj și-și cere scuze că a fost un dobitoc. Dar..., după ce-și cere scuze, depășește momentul. Thane va redeveni patronul tău, iar tu te vei ocupa de copii. Nu-l lăsa să te descurajeze până într-atât încât să nu mai soliciți viza.

— Ți-am spus că mă gândesc la asta și n-am să-l las să mă descurajeze. Nu-i o decizie pe care s-o iau ținând cont de un bărbat.

— Nu. Ține cont de sora ta, care te vrea aici ca s-o ajuți să-și pregătească nunta, să fii de față la căsătoria ei, să fii aici când va afla că a rămas însărcinată și când vei deveni mătușă...

— Înțeleg.

Ochii mi s-au umplut de un alt fel de emoție.

— Nici eu nu vreau să ratez nimic din toate astea. Doar că... ce fel de viață aș putea avea aici? Nu-i vorba despre faptul că sunt rupță de lume și locuiesc într-un târgușor. Dar... la un moment dat vreau și eu să cunosc pe cineva. Pe cineva care să mă vrea în viața lui.

Mi-am privit adidașii.

— Dacă bărbatul acela există pe undeva...

— Există, Regan. Nu trebuie decât să ți-l scoți din cap pe Thane Adair. După aceea ai să vezi lucrurile mult mai limpede, te asigur. Am glumit adineauri. Nu te mai supăr cu insistențele mele. Rămâi sau nu, cum vrei tu. Eu nu doresc decât să te știu fericită.

Cu gândul la sfatul surorii mele, mi-am făcut curaj să-l aștept pe Thane să se întoarcă de la muncă în seara aceea. Eram decisă să fiu în continuare rece și distantă față de el până când avea să-și ceară scuze. Îmi vârâsem bine în cap ideea asta. Încă și mai mult după ce-i luasem pe copii de la școală.

— Eilidh și cu mine știm ce vrem să facem de ziua lui tati! m-a anunțat Lewis când am pornit motorul.

— Da? am întrebat, uitându-mă la ei în oglinda retrovizoare. Ce anume?

— Tati ne-a povestit despre expoziția de păsări de la castel, care arată ca în filmele lui Disney. Zicea că o să ne ducă acolo vara viitoare, dar ne-am gândit că am putea merge la sfârșitul săptămânii.

Un castel ca în filmele lui Disney? Habar nu aveam despre ce castel vorbea.

— Am să-i spun tatălui vostru.

— Trebuie să vii și tu! a declarat Eilidh, dând din picioare ca să-și întărească spusele.

M-am întristat în sinea mea. Nu exista nici cea mai mică șansă să merg undeva cu Thane. Am răspuns, străduindu-mă să ascund minciuna:

— Nu pot, iubito. Am alte planuri pentru weekend.

— Ce planuri? a întrebat ea, încrucișându-și brațele la piept și ridicând îndârjită bărbia înspre mine.

— Planuri care nu mă privesc decât pe mine, am răspuns cu voce cântată.

Fetița a chicotit, dar când am aruncat o privire către Lewis, am văzut că el n-a râs. Se uita afară pe fereastră încruntat, cu gândurile departe.

A rămas tăcut tot drumul până acasă. A păstrat aceeași tăcere și când i-am așezat la masă pentru lecții și o gustare. După ce am preparat cina, m-am așezat lângă ei să văd dacă aveau nevoie să-i ajut la lecții. Nu că ar fi fost cazul prea des. Copiii lui Thane erau teribil de isteți și pricepeau foarte repede.

Deși sistemul scoțian de învățământ pentru primele două clase primare adoptase o strategie bazată pe joc, Eilidh primea totuși teme pentru acasă de câteva ori pe săptămână: citit, socotit și scris. De regulă, termina în douăzeci de minute. Lewis, care depășise perioada jocului, se descurca fără probleme. În timp ce Eilidh desena pe o tabletă, eu îl priveam pe Lewis rezolvând niște înmulțiri la matematică.

— Foarte bine, am murmurat, văzând cu câtă ușurință se descurca la lecții.

A rezolvat rapid tema la matematică, dar i-a luat ceva mai mult s-o facă pe cea de limbă și ortografie. Sinceră să fie, și eu aveam unele probleme în privința asta, date fiind deosebirile între engleza britanică și cea americană.

— Ce faci în weekend? m-a întrebat pe neașteptate Lewis.

A ridicat ochii de la lecții, privindu-mă fix, ca la un interogatoriu.

Mi-am înghițit nodul din gât. Nu voiam să-l mint.

— Adevărul e că nu vreau să vă stric un weekend alături de tatăl vostru. Acest sfârșit de săptămână e în preajma aniversării lui, când trebuie să-și petreacă timpul cu cele două ființe care-i sunt cele mai dragi pe lume. Nu-i corect față de tatăl vostru ca eu să particip la zilele voastre de familie.

Lewis s-a încruntat.

— Păi... nu-ți place de tata?

Am dat din cap, șocată de întrebare.

— Bineînțeles că-mi place. De asta nici nu vreau să mă amestec în planurile lui de a-și serba ziua cu voi doi. Acum termină-ți lecțiile. Eu mă duc să văd dacă e gata cina.

M-am ridicat de la masă înainte ca Lewis să-mi pună și alte întrebări la care să nu știu cum să răspund.

Thane s-a întors acasă pe la șase, chiar când aranjam masa pentru cină. În ultimele câteva luni, luasem obiceiul de a cina împreună cu familia. Se întâmplase cumva firesc. Totuși, amintindu-mi vorbele lui Robyn, mi-am pus farfuria deoparte. Dacă Thane își cerea scuze, aveam de gând s-o așez pe masă și să cinez cu ei. Dar dacă n-o făcea, atunci poate era momentul să stabilesc niște limite. Pentru început, copiilor li s-ar fi părut ciudat, dar cu timpul urmau să se obișnuiască cu absența mea.

Ca de fiecare dată, Eilidh a dat fuga la ușă să-l întâmpine pe Thane, iar eu m-am străduit să nu las ca tonul afectuos cu care și-a salutat fiica să mă facă să renunț la hotărârea luată. Thane a intrat în living cu fetița în brațe, ca de obicei, și i-a zâmbit întâi lui Lewis.

— Salut, băiete! Cum a fost azi la școală?

— Bine, a răspuns Lewis, dând din umeri și întorcând din nou capul spre televizor.

Thane s-a încruntat și s-a uitat întrebător la mine. Eu am ridicat din umeri.

— Eilidh, du-te și stai cu fratele tău câteva minute.

Thane a lăsat-o jos din brațe, iar ea a traversat în fugă încăperea și s-a trântit pe canapea, alături de Lewis.

— Eils! a chicotit Lewis, împingând-o deoparte.

Râsul lui m-a făcut să mă destind.

Mi-am întors privirea spre Thane.

— Putem vorbi o clipă?

— Acum?

El mi-a făcut semn spre hol.

— Acum.

— E gata masa.

— Nu durează mult.

Cu inima bătându-mi cu putere, l-am urmat pe coridor până în biroul lui. Văzând cum închide ușa în urma noastră, m-am alarmat.

— S-a întâmplat ceva?

— Și da, și nu.

M-a privit în ochi.

— Îți datorez scuze pentru felul în care ți-am vorbit weekendul trecut. Mi-a luat mult timp s-o fac și-mi cer iertare și pentru asta.

M-a copleșit un sentiment de ușurare și am încuviințat.

A dat și el din cap, cu o expresie severă.

— Am fost îngrozitor de bădăran, dar îți promit că n-o să se mai întâmple.

— Îți accept scuzele.

Thane a scos un suspin lung de ușurare.

— Bine. În al doilea rând, aș vrea să știu dacă ai putea sta cu Eilidh și cu Lewis vineri seara? Bineînțeles, am să-ți plătesc orele peste program.

— Sigur că da, am răspuns, fără să stau pe gânduri.

Pe urmă mi-a venit în minte acel McClintock, care-l abordase pe Thane în legătură cu Eilidh.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu.

A coborât privirea și și-a masat ceafa cu palma.

— Am..., am o întâlnire.

Sincer, nu cred că aș fi tresărit mai violent nici dacă s-ar fi tras cu tunul la urechea mea.

Voia să stau cu copiii ca să meargă la o întâlnire?

Iar eu fusesem de acord.

Eram atât de supărată, de jignită și dezamăgită, încât nu eram în stare să mă uit la el și nici să mai scot vreun cuvânt. Am ieșit din birou și m-am întors în bucătărie. Am pus macaroanele pe un platou, străduindu-mă să nu tremur de furie. M-am prefăcut că nu-i sient privirea ațintită asupra mea.

— Masa e gata, copii! i-am anunțat, apoi m-am dus iar în bucătărie ca să-mi iau poșeta și cheile de la mașină.

— Unde-i farfuria ta? m-a întrebat Lewis.

Mi-am luat repede lucrurile și m-am uitat la toți trei în timp ce se așezau la masă.

— În seara asta am program.

Mi-am adunat curajul ca să trec pe lângă Thane pentru a-i săruta pe creștet pe Eilidh și pe Lewis.

— Poftă bună, dragilor. Ne vedem mâine-dimineață.

Nu i-am adresat niciun cuvânt tatălui lor și m-am îndreptat spre ieșire, neștiind nici cu unde să mă duc. Aș fi putut merge la Eredine, ca să-i povestesc totul. Sau la Arros, fără să-i sufl o vorbă. Sau aș fi putut face ceea ce-mi doream cu adevărat, anume să fiu cu Robyn.

Odată luată decizia, m-am dus la ea, sperând că Lachlan nu se va supăra că am venit pe neașteptate în seara aceea. Lachlan însă nu se întorsese încă de pe proprietate.

Perfect.

La un pahar de vin și o salată – regretam macaroanele mele pregătite în casă –, i-am povestit surorii mele cum Thane își ceruse scuze, ca apoi să-mi trântească bomba cu întâlnirea.

Ea m-a privit o clipă cu gura căscată, după care a clătinat din cap exasperată.

— Of, bărbații ăștia din neamul Adair... Zău dacă nu sunt constipați emoțional.

— Și atunci noi ce suntem? Laxativ pentru ei?

Robyn a râs scurt. Am zâmbit și eu, deși eram nespus de tulburată.

— Nu vreau să fiu laxativ pentru nimeni, Robbie. Nu-i deloc plăcut.

Sora mea a început să râdă atât de tare, încât aproape s-a înecat.

Când, în sfârșit, s-a potolit, și-a șters lacrimile care-i dăduseră de atâta râs și mi-a spus:

— Mi-ai lipsit.

I-am zâmbit cu tandrețe.

— Și tu mie.

S-a întins să-mi strângă mâna și m-a întrebat:

— Deci ce ai de gând să faci?

— Tu ce-ai face în locul meu?

— Păi...

Veselia i s-a topit.

— Înainte să descoperim că Lucy era în spatele tuturor acelor incidente menite să-l hărțuiască pe Lachlan, am crezut că hărțuitorul era cel care o închisese în camera frigorifică.

— Îmi amintesc.

Doamne, ce psihopată! Robyn n-ar fi folosit niciodată acest cuvânt, dar eu îl foloseam fără rezerve. Nemernica ăla încercase să-mi ucidă sora.

— Atunci, Lachlan a început să-și petreacă serile cu ea, iar eu mă simțeam jignită și eram geloasă, deși îmi repetam că nu erau decât prieteni. Știind însă că fuseseră cândva împreună..., mi se părea că el își dăduse dintr-odată seama de adevăratele lui sentimente pentru ea.

— Cred că a fost oribil pentru tine.

— Nu. Oribil a fost când am intrat în dormitorul lui și am văzut-o pe Lucy întinsă pe pat, în lenjerie de mătase.

uitându-se amândoi la un film, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Auzeam furia mocnită din tonul surorii mele și n-o învinovățeam pentru asta.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Ți-am spus că sunt constipați emoțional. Am plecat, el a venit după mine și am lămurit situația. A reieșit că el...

Robyn mi-a aruncat o privire de nepătruns.

— ...crezuse că eu fusesem rănită și închisă în camera frigorifică. Atunci când a văzut că era vorba despre Lucy, a avut...

— ...un sentiment de ușurare, am ghicit eu.

Remarcasem cum se uita Lachlan la sora mea. Însemna totul pentru el. Probabil că în seara aceea fusese teribil de înspăimântat.

— Da, a confirmat Robyn, ridicând din sprâncene. Da, s-a simțit ușurat. Dar și...

— Vinovat, am ghicit eu din nou.

Ea și-a stăpânit zâmbetul și m-a privit cu prefăcută indignare.

— Cine povestește aici, eu sau tu?

Am chicotit și i-am făcut semn să continue.

— Zi mai departe.

— Oricum, ce voiam să spun e că m-a durut că a ales-o pe Lucy când și eu aveam nevoie de el, numai că eu nu știam că făcuse asta dintr-un sentiment de vinovăție. Și nu mi-am ascuns emoțiile ca să cruț sentimentele lui sau ale ei, sau ale oricui altcuiva într-o perioadă grea. Am dat totul pe față. Ți-am spus că n-aș fi făcut niciodată primul pas cu Lachlan, și e adevărat. Dar în momentul în care am început relația cu el, n-am mai putut să mint în privința a ceea ce simțeam. Cred că tocmai reacțiile mele sincere pe parcursul legăturii noastre au făcut ca lucrurile să evoluezе firesc, iar Lachlan să-și

lămurească propriile sentimente față de mine. S-a întâmplat treptat, dar în cele din urmă s-a întâmplat.

— Vrei să spui că ar trebui să reacționez cu sinceritate?

— Da.

— Dar dacă reacția mea sinceră este aceea că sunt atât de furioasă, că nu mă pot uita la el și nici nu-i pot spune vreun cuvânt?

— Atunci fii exact așa!

— Nu-i o reacție de adult.

— Nici să pocnești pe cineva nu-i o reacție de adult, dar a lipsit numai atât...

Și-a apropiat degetul mare și arătătorul, gata să le lipească.

— ...să nu-l pocnesc pe Lachlan în bijuteriile familiei în seara aia.

Am chicotit.

— Nu-ți găsesc nicio vină.

Aș fi vrut să adaug că fusese și un uriaș semnal de alarmă în privința lui Lucy. Stătea lungită pe patul lui, în cămașă de noapte, când știa că Robyn se culca cu el? Nicio prietenă adevărată nu face așa ceva. Dar nu i-am spus nimic surorii mele, fiindcă ar fi fost un gest insensibil din partea mea, dat fiind că Robyn avusese atât de multă încredere în Lucy.

Câteva clipe am rămas tăcute amândouă, mănâncd și sorbind din vin, apoi i-am spus încet:

— Întâlnirea asta, cu cine o fi ea... Nu poți spune că Thane nu încearcă să mă rănească cu bună știință, Robbie. Poate e cazul să plec. Nu vreau să muncesc pentru un om pe care nu-l plac.

— Chiar îți dorești sincer să pleci?

În ciuda compasiunii mele pentru Thane pentru toate prin câte trecuse, în clipa asta antipatia mea față de el întuneca orice alte sentimente.

— Poate. E la fel ca atitudinea ta față de Lachlan la început. Faptul că simțeai atracție fizică față de el nu însemna că-i și plăceai.

— Dar ție ți-a plăcut Thane. Poate mai mult decât atât.

Furia și sentimentul că fusesem jignită îmi ardeau pieptul.

— Asta pe vremea când îl credeam un om de treabă.

Robyn a oftat.

— Procedează greșit? Cu siguranță. Dar nu cred că încearcă să te jignească cu bună știință. Chiar *este* un om de treabă.

Mi-am încruntat la ea.

Ea m-a privit compătimitor și am știut că urma să primesc o porție de sinceritate brutală.

— Nu cred să existe nici măcar o firimă de răutate în el. Probabil își închipuie că asta-i cea mai bună cale de a depăși situația. A fost un nesimțit că ți-a vorbit despre întâlnirea aia? Nu cred. Și-a cerut scuze pentru weekendul trecut? Da. Poate e numai modul lui de a te face să înțelegi că vrea să continuați să aveți o relație exclusiv profesională și că între voi nu se va întâmpla nimic romantic. Dacă el își neagă sentimentele, nu poți face mare lucru. Ți-am spus să te porți firesc. Încearcă așa. Cine știe cum vor evolua lucrurile în cele din urmă? Gândește-te ce ar putea urmări Thane prin asta, și abia pe urmă la ce simți tu.

Mi-am coborât umerii, conștientă însă că avea dreptate.

Trebuia să depășesc momentul.

Numai că mie puțin îmi păsa dacă purtarea lui Thane părea rațională în ochii altora. O analizasem. O înțelesesem. Dar știam și ce se întâmplă între noi doi. Știa și el! De asta mă simțeam jignită. Și furioasă la culme!

— Ai dreptate, am dat din cap. Și-ți promit că, de îndată ce redevin stăpână pe emoțiile mele, n-am să le mai ascund.

CAPITOLUL 17

THANE

Thane a micșorat lumina farurilor și a intrat pe alee, răsuflând adânc ca să-și vină în fire. A parcat mașina, a oprit motorul, dar nu s-a grăbit să coboare.

Dacă își închipuise că Regan era distantă față de el înainte s-o anunțe de acea întâlnire, se înșelase. Atitudinea ei fusese blândă față de răceala de gheață pe care i-o arăta de două zile încoace.

În seara precedentă refuzase din nou să ia masa cu ei, ceea ce-i întristase vizibil pe Eilidh și pe Lewis. Thane își dădea seama că Regan se simțea oribil, dar și ea simțea nevoia să impună niște limite, lucru pe care el îl înțelegea. Nu-i convenea, dar înțelegea.

Cu toate acestea, copiii remarcau tot mai mult că ea nu-i acorda atenție sau îi dădea răspunsuri laconice atunci când nu mai avea cum să-l ignore, iar asta îl scotea rău de tot din fire.

În seara în care plecase să se vadă cu Keelie, îi lăsase pe toți trei uitându-se la un film. Copiii îl credeau cu Mac. Thane nu le spunea niciodată că avea întâlnire. Și niciodată nu existase o relație suficient de serioasă ca să admă vreo femeie în viața copiilor lui.

Eilidh și Lewis își luaseră rămas-bun, dar Regan aici măcar nu se uitase la el. Thane o privise lung câteva clipe, încleștându-și maxilarul, iritat de atitudinea ei îmbufnată. Apoi, nevrând să facă o scenă în fața copiilor, o lăsase în pace.

După care îndurase o seară oribilă.

Pusese tot timpul cu gândul în altă parte. Atitudinea lui Regan îl scotea din fire și nu se putea stăpâni să nu se gândească la ea furios. Abia dacă ascultase ce spunea Keelie la masă, dar slavă Domnului, femeia aceea era atât de preocupată de propria-i persoană, încât nici nu observase că el abia dacă scotea vreun cuvânt. Mai mult chiar, când o condusese la mașină, îi spusese cu un aer aproape visător: „Te pricepi de minune să asculți, Thane. Sper să repetăm seara asta".

El îi zâmbise, dând politicos din cap, îi deschisese portiera și se asigurase că pornea în siguranță către casă, apoi se îndreptase spre mașina lui. Avusese la dispoziție tot drumul de la Inverness până acasă ca să întoarcă situația pe toate părțile. Adevărat, întâlnirea mersese prost. Cu toate acestea, servea scopului său.

Acum însă îi era teribil de teamă să intre în casă și s-o eliberere pe Regan de îndatoririle ei. Se temea de răceala ei.

Îi lipsea zâmbetul ei.

A închis ochii, aproape până la senzația de durere, și și-a ciupit rădăcina nasului ca să-și alunge sentimentele pe care nu-și permitea să le nutrească. A făcut apoi un efort să coboare din mașină. A găsit toată casa iluminată difuz de la spoturile de sub dulapul suspendat din bucătărie. Era trecut de miezul nopții, Eilidh și Lewis probabil că dormeau.

Din camera cea mare răzbătea murmurul televizorului, iar lumina ecranului pâlpâia pe chipul lui Regan. Adormise și ea pe canapea, acoperită cu o pătură. Thane s-a apropiat tiptil, cu mâinile în buzunare. Pare mai devreme o găsise dormind așa pe canapeua lui, când de-abia sosise în Scoția.

De atunci trecuseră săptămâni întregi.

Timp în care ea reușise să i se strecoare în suflet.

Ar fi dat orice să-i poată atinge ușor obrazul, să-și poată trece degetul mare peste buzele ei pline.

Un val nestăvilit de dorință profundă l-a inundat.

Apoi, ca și cum s-ar fi simțit privită, Regan s-a mișcat ușor și s-a trezit, iar el a făcut un pas în spate.

Ea a clipit repede, pe urmă ochii aceia căprui și frumoși s-au ațintit asupra lui. Expresia chipului ei somnoros, adorabil, a devenit de gheață, iar dorința lui Thane s-a preschimbat în regret.

— O, te-ai întors!

Regan s-a ridicat în capul oaselor și a dat deoparte pătura, încercând să se dezmorțească.

Thane și-a coborât privirea la bluza care se întindea peste sânii ei, apoi a întors capul.

— Da. Totul e în regulă cu Eilidh și cu Lewis?

— Da. Dorm amândoi. Noapte bună.

Regan s-a ridicat și a trecut pe lângă el fără niciun un cuvânt.

Agasat, Thane s-a întors și a văzut-o înșfăcând cheile și telefonul de pe masa din bucătărie, după care a dispărut pe coridor, îndreptându-se spre ușă.

Asta era tot?

Fir-ar să fie de treabă!

S-a grăbit s-o ajungă din urmă.

— Așteaptă! a șoptit el destul de tare, chiar în clipa în care Regan ieșea pe ușă.

Ea s-a oprit, fără însă a întoarce capul spre el.

— Ce e?

Thane își încleșta și-și descleșta pumnii pe lângă corp.

— Așa va fi de acum încolo? s-a răstit el tot în șoaptă, ca să nu-i trezească pe copii.

În cele din urmă, Regan a ridicat ochii.

— Ce vrei să spui?

— Asta...

Thane a făcut un gest spre amândoi.

— Prietenia noastră. S-a terminat, gata?

Ea a ridicat din sprâncene, într-un mod studiat deosebit de enervant, adresându-i un surâs compătimitor, încă și mai enervant.

— Nu fac decât să-ți execut ordinele, șefu'. Sunt angajata ta. Mi-ai cerut să mă port cu tine cum m-am purtat și cu ceilalți tați pentru care am lucrat. Și, în ciuda aluziei tale cum că aș fi o târfă imorală, care umblă să se culce cu bărbați mai vârstnici și indisponibili...

El a tresărit indurerat.

— ...întotdeauna am avut un comportament profesional. Iar ce se întâmplă acum...

A repetat gestul lui, arătând spre amândoi.

— ...e modul în care i-am tratat pe ceilalți tați care m-au angajat. Mă crezi sau nu, câțiva chiar au vrut să se culce cu mine, dar i-am refuzat politicos, după care mi-am dat demisia.

Furia lui Thane față de sine însuși se îndreșita acum spre nemernicii care îi făcuseră avansuri.

— Așa că nu ești primul tată care m-a apucat de fund și care a avut ereție.

Cuvintele ei îl șfichiuiau ca un bici, stârnindu-i un vălmășag de emoții, niciuna dintre ele bună.

Regan i-a zâmbit cu ironie și tristețe.

— Ești doar primul față de care am simțit atracție, fiindcă te-am crezut un om de treabă. A fost greșeala mea să confund un tată cumsecade cu un om cumsecade. Așa încât nu-i cazul să-ți faci griji că am să te „hărțuiesc". S-a terminat.

Copleșit de furie, Thane a tras aer în piept. Dar n-a reușit decât să rostească gâfâind:

— Ai spus că-mi accepți scuzele.

— Și ți le-am acceptat, nu?

Regan s-a gândit puțin, apoi și-a îngustat pleoapele.

— Cum a fost întâlnirea?

Pe Thane l-a iritat întrebarea ei directă.

— Ești geloasă că m-am dus la întâlnire cu Keelie?

Regan l-a privit zâmbind, dar privirea i-a rămas rece.

— De ce să fiu geloasă? Îmi pare rău pentru ea. Te-ai folosit de femeia asta ca să-mi dai mie o lecție, așa-i? M-ai jignit și poate ai jignit-o și pe ea, fără să-ți pese de nimic altceva decât să te faci înțeles. În ce mă privește, ce ai făcut tu anulează scuzele pe care mi le-ai cerut ultima oară.

— Regan...

Thane nu știa ce să spună. Regan avea dreptate. Făcuse o tâmpenie.

— Poate..., poate e mai bine să caut altă bonă.

Ea a tresărit de parcă ar fi primit o palmă, iar Thane abia s-a stăpânit să nu întindă mâna către ea.

— I-ai lua pe Eilidh și pe Lewis de lângă mine?

Thane a simțit un junghi în stomac.

— Regan...

Ea a răsuflat prelung și tremurat.

— Bine. Da. Fă cum e mai bine pentru voi. Eu... ăă...

Thane a văzut cum îi tremură buza, ferindu-se să-l privească în ochi.

— Totuși, aș aprecia dacă m-ai anunța cu ceva timp înainte.

S-a întors, grăbindu-se să iasă înainte ca el să apuce să răspundă.

— Fir-ar să fie!

Thane s-a precipitat, grăbindu-se s-o ajungă, dar n-a mai apucat să vadă decât cum se închide ușa anexei în urma ei.

A închis ușa laterală, a încuiat-o și și-a rezemat fruntea de lemnul rece. Regan încercase să ascundă că o făcuse să plângă.

O jignea mereu și nu știa cum să se oprească. Decât găsind o altă bonă.

Dar asta ar fi fost o lovitură pentru Eilidh și Lewis.

— Fir-ar mama ei de treabă!

A lovit cu pumnul în ușă, însă nu atât de tare pe cât ar fi vrut.

Nici Robyn nu avea să fie prea încântată. Și, prin urmare, nici Lachlan.

Iar el nu va mai avea motive să aștepte cu bucurie diminețile. Să se trezească știind că Regan era la bucătărie, pregătindu-i cafeaua.

Îi va lipsi zâmbetul ei, cel mai frumos mod de a-și începe ziua.

— Ai dat de dracu', Thane..., a șoptit pentru sine într-un târziu, ducându-se la culcare.

REGAN

În dimineața următoare am rămas lungită în pat, încercând să nu mă gândesc la faptul că Thane probabil postase deja un anunț pentru altă bonă și menajeră. Dădusem greș. Din nou.

Toată noaptea mă gândisem la diverse lucruri, iar concluzia la care ajunsesem era următoarea: eram furioasă că bărbatul care mă angajase nu voia să înceapă o relație romantică cu mine.

Când am recunoscut asta, mi s-a părut și mie că am luat-o razna.

Eram furioasă că patronul meu nu-mi răspundea cu aceleași sentimente.

Mda. Nici așa nu suna mai normal.

Trebuia să-mi cale pe mândrie, nu?

Ceasul deșteptător afișa ora șase dimineața. De obicei, Thane și copiii dormeau ceva mai mult sâmbăta. Totuși, trebuia să stau de vorbă cu el. Trebuia să lămurese situația înainte de a fi prea târziu. Dacă voiam să solicit viza aceea —

lucru pe care înclinam tot mai mult să-l fac –, aveam nevoie de o slujbă. Iar asta era o slujbă minunată, atunci când nu mă comportam ca o iubită ofensată.

Uf! Am dat deoparte cuvertura, rușinată de purtarea mea. Oare Thane îmi transmisese semnale contradictorii? Da, asta făcuse. Îmi adresase vorbe din cale-afară de urâte? Da. Mă jignise? Da. Dar când făcuse asta, fusesem în vreo relație cu el? Îmi făcuse vreo promisiune?

Nu!

Nu, nici vorbă.

Și cred că asta voise să-mi amintească și Robyn, dar fără să-mi rănească sentimentele.

La naiba!

Când aveam să mă maturizez?

— Acum!

M-am ridicat în picioare, neliniștită, dar hotărâtă.

— Am să încep chiar în clipa asta.

Mi-am pus repede o pereche de jeanși și un tricou, m-am spălat pe dinți și mi-am prins părul la spate în coadă de cal. Nu m-am machiat, dar cui îi mai păsa? Nu mai încercam să fiu atrăgătoare pentru Thane.

Am intrat în casă, am pornit din obișnuință caletiera, apoi am urcat tiptil la etaj. Ajunsă în fața ușii de la dormitorul lui Thane, fluturii din stomacul meu s-au trezit la viață. Bine-înțeles că mai intrasem în dormitorul lui ca să fac curat. Era încăperea care oferea cea mai frumoasă priveliște din toată casa. Și, spre surprinderea mea, era un spațiu foarte masculin și mă întrebam dacă îl decorase în felul acesta după moartea lui Fran.

Remarcasem fotografia lor pe noptieră, iar asta mă făcea să-l respect, acum, când aflasem de trădarea ei.

Mi-am amintit cum îmi destăinuise ceva atât de personal doar mie (nici măcar fraților lui!), și asta m-a derutat din nou. De ce să-mi fi făcut mie confidențe, dacă eram doar o simplă bonă?

N-o luă pe calea asta, e primejdios.

Am tras aer în piept și am bătut în ușă.

— Thane..., am rostit cât de tare am îndrăznit.

Aproape imediat am auzit mișcare, apoi ușa s-a dat în lături, iar el s-a ivit în prag, cu pijamaua șifonată din timpul somnului. M-a privit circumspect.

— Regan?

— Coboară la parter, i-am spus, făcând semn din cap spre scară. Te rog.

El a încuviințat și a coborât scara în urma mea.

Odată ajunși în bucătărie, m-am așezat la masă, față în față cu el, ca să păstrez oarecare distanță.

— Ce este? m-a întrebat, cu o cută între sprâncene și cu o privire îngrijorată în ochii lui frumoși. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Doar că... Îmi pare rău că-i așa devreme, dar m-am putut dormi și am...

Am tras aer în piept ca să-mi controlez emoțiile.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat.

Îmi ardeau obrajii de stânjeneală și rușine.

— Mi-am ieșit din fire și am fost nedreaptă cu tine.

Thane s-a încruntat.

— Nu-i vina ta, Regan. Eu te-am lăsat să crezi ce nu trebuie. Îmi pare rău.

N-am luat în seamă cât mă durea faptul că mă respinge din nou și am clătinat din cap.

— Ba nu. Ar fi trebuit să depășesc momentul atunci când m-ai rugat, în schimb eu am ținut-o pe-a mea. Ești bărbat în toată firea, te poți întâlni cu cine vrei și... nu vreau să pierd slujba asta.

În ciuda temerilor mele, am încercat să zâmbesc. Aș fi vrut să rămân acea Regan care aborda lucrurile mai ușor, dar când m-am gândit la Filidh și la Lewis, mi-au dat lacrimile.

— Îi ador pe copiii tăi, am spus, făcând semn spre etajul de deasupra și dând frâu liber lacrimilor, spre marea mea rușine. E o slujbă foarte bună, sunt aproape de sora mea și...

— Stai așa, oprește-te..., m-a întrerupt Thane cu blândețe, ridicând palmele și făcând un pas spre mine.

Apoi a rămas pe loc, cu un aer ușor neajutorat.

— Te rog, nu plânge. Vom găsi o cale, da? Poți să-ți păstrezi slujba. Vom face cumva. Nici eu nu vreau să te pierd. Copiii ar suferi enorm.

Mi-am șters obrajii de lacrimi, iritată că-mi arătasem sentimentele.

— Iartă-mă. N-am vrut să plâng. Nu sunt genul care varsă lacrimi și nici n-am obiceiul să recurg la ele ca să obțin ce vreau. Nu e...

— Regan...

Tonul lui vehement m-a redus la tăcere.

Thane mi-a zâmbit cu blândețe.

— Poate că de acum înainte ar trebui ca fiecare dintre noi să se comporte pornind de la premisa că e animat de cele mai bune intenții. Ce părere ai?

M-am destins puțin și am încuviințat.

— E bine așa.

— Perfect. Deci, ce a fost a fost, da?

— Aș vrea asta din tot sufletul.

Thane a scos un suspin lung de ușurare și a zâmbit cu toată gura. Era atât de sexy, că mi-a venit din nou să plâng. Dar m-am încăpățânat să nu iau în seamă furnicăturile din stomac.

— Grozav! Atunci... vii azi cu noi la castelul Dunrobin?

Uluită, n-am știut ce să răspund. Când Thane sugerase s-o luăm de la zero, îmi închipuisem că vom fixa niște limite, nu că ne vom întoarce la relația noastră de dinaintea momentului când îmi pusese mâinile pe fund. Castelul Dunrobin era cel despre care vorbise Lewis în cursul săptămânii și se afla

într-un loc numit Golspie, pe coasta de nord, la vreo jumătate de oră de Ardnoch. Deși atât de aproape, copiii nu fuseseră acolo niciodată.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Păi, copiii m-au bătut la cap toată săptămâna să te invit și pe tine, dar n-am făcut-o din pricina situației dintre noi, nu fiindcă n-aș fi vrut să ne însoțești. Lui Eilidh și Lewis le place grozav să fii cu ei, iar eu vreau ca amândoi să fie fericiți.

Of, oare de ce trebuia să fie un tată atât de minunat?

— Dar nu vreau să insist, s-a grăbit el să adauge. Dacă vrei să stabilim niște limite, putem s-o facem.

Ca să-și închipuie că eram atât de topită după el, încât n-aș fi suportat să-l am în preajmă?

Atâta mândrie mai aveam și eu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu, e în regulă, am răspuns, dând din umeri ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Am să vin cu voi.

Regan Penhaligon, ești o masochistă!

CAPITOLUL 18

REGAN

M-am întors în anexă ca să fac duș și să mă îmbrac. Când am revenit în casa mare, l-am găsit pe Thane în cea mai bună stare de spirit de după incidentul cu McClintock. Am presupus că individul nu mai încercase să ia legătura cu el, dar mi-am propus ca, atunci când aveam să fim între patru ochi, să-l întreb. În afară de o ochiadă spre picioarele mele (îmi pusesem una dintre rochiile mele scurte, o pereche de ghetuțe elegante până la glezne și un pardesiu verde, la două rânduri de nasturi, pe care-l cumpărasem de pe internet cu noul meu salariu atât de generos), s-a purtat cu mine doar prietenos și politicos.

Ellidh și Lewis erau fericiți că aveam să merg și eu în excursie, dar, ca de obicei, ne-a luat de două ori mai mult timp să-i pregătim de drum decât ne-am închipuit. Când am urcat în SUV-ul lui Thane, deja era aproape de prânz.

— Ce e atât de special la acest castel? am întrebat în timp ce străbăteam satul. Nu poate fi la fel de spectaculos ca Ardnoch.

Nu că aș fi petrecut la castel atâta timp cât aș fi vrut.

Thane a zâmbit în colțul gurii.

— Ardnoch va rămâne întotdeauna un loc aparte. Chiar dacă în copilăria noastră era mohorât și trăgea curentul din toate părțile.

— Chiar așa? am întrebat uimită.

— O, da. Nu arăta nici pe departe ca acum. Lachlan a investit bani mulți în castel și în proprietate ca să facă din el construcția măreață și luxoasă din prezent. Dar când eram

copii, îți înghețau oasele. Unele terminee erau inutilizabile, fiindcă își făcuseră cuib în ele păsări și alte creaturi. Ne adunam toți în jurul celui din holul de recepție, cu pături pe noi, ca să citim și să jucăm jocuri.

A zâmbit larg, semn că amintirile lui nu erau chiar așa urâte.

— Aveam pământ cât cuprinde, dar duceam lipsă de bani.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum vine asta.

— După ce a murit tata, Lachlan și-a dat seama că erau necesare unele schimbări. Tata ne-a crescut în așa fel, încât să fim foarte conștienți de responsabilitățile noastre ca membri ai familiei Adair. Eram depozitarii unei istorii bogate. Iar Lachlan era pe deplin conștient de această răspundere. Știa că, dacă n-aveam să facem ceva, riscam să pierdem totul. Dețineam pământ în tot ținutul Highlands, ba chiar și în Lowlands, o parte din el foarte productiv, fiind plin de resurse. Lachlan l-a vândut pe tot, a împărțit câștigul între noi toți, după care a investit câștigurile lui de la Hollywood în proprietate. A înființat clubul. Un procent din câștigurile astea vine să completeze moștenirea noastră.

— A procedat foarte inteligent, am spus eu, impresionată de logodnicul surorii mele. Clubul lui are o reputație excelentă.

Thane a zâmbit larg.

— Fratele meu e născut pentru arta spectacolului. Iar clubul e un mare spectacol.

— Deci, dacă Ardnoch e mai frumos decât Dunrobin, de ce mergem acolo? a întrebat Lewis.

Thane i-a aruncat o privire peste umăr, apoi s-a concentrat din nou la drum.

— Ai să vezi peste câteva minute.

Am așteptat curioși, iar când am cotit pe drumul de mașă care mergea pe muchia falezei, Thane a făcut semn cu degetul pe geam.

— Uite-l! Îl vezi, Gărgăriță?

Mi s-a tăiat răsuflarea. În depărtare, dincolo de linia copacilor, cocoțat pe marginea stâncilor, era un castel alb, cu turle conice, parcă desprins dintr-o carte de povești.

— O, tati! a icnit Eilidh dând cu ochii de el.

M-am întors spre ea și am zâmbit văzând cum își căscase ochii.

— Nu-i așa că-i frumos?

Ea a dat din cap, uluită.

— L-am mai văzut, a spus și Lewis. Am mai trecut pe-aici, tati.

— Așa e. Dar pe-atunci Eilidh era micuță. Îți place, Eils? a întrebat-o Thane.

— Da!

S-a uitat la mine, ca și cum ar fi vrut să-mi spună: „Cum să nu-mi placă?", iar eu am chicotit.

M-am rezemat de spătarul scaunului și i-am zâmbit lui Thane.

— Îi place.

Zâmbetul lui mulțumit m-a făcut să-mi stea inima în piept.

— Aparține conților și ducilor de Sutherland, ne-a spus Thane. Iar noi, familia Adair, suntem oarecum înrudiți cu ei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios? Și voi faceți parte din aristocrație?

— Nu chiar. Nu putem spune că familia noastră aparține nobilimii. Asta înseamnă...

— Știu ce înseamnă.

Era rândul lui să ridice din sprâncene.

Am dat din umeri.

— Citesc multe romane istorice, am mărturisit mândră.

Thane mi-a aruncat o privire scurtă și, văzând că vorbeam serios, mi-a adresat din nou zâmbetul acela imposibil de sexy.

— Bine.

— Deci nu faceți parte din aristocrație, dar vă înrudiți cumva? am întrebat.

Mi se părea fascinant. Regalitatea și aristocrația britanică erau ceva de basm pentru mine.

— Da. Un strămoș de-ai noștri s-a căsătorit cu fratele mai mic al ducelui de Sutherland.

— Am ajuns, tati? a întrebat nerăbdătoare Eilidh.

— Aproape, iubito. Nu mai avem mult.

Thane a ieșit de pe șosea, și în fața noastră s-a ivit castelul impozant și frumos. Pe drumul lat din fața lui erau parcate mașini. Văzut de aproape, castelul se dovedea a nu fi chiar alb, fiind construit din gresie, chiar și așa însă era uluitor de frumos.

— E minunat, am șoptit.

— A fost clădit după modelul unui castel din Franța, ne-a spus Thane. De asta ți se pare că arată ca în basmul *Frumoasa și bestia*, Eilidh. Grădinile seamănă cu cele de la Versailles. Cândva, aici a fost un fort, dar în epoca victoriană contele l-a angajat pe celebrul arhitect Sir Charles Barry.

S-a uitat la mine.

— Cel care a proiectat și reconstruit Clădirea Parlamentului după incendiu[13].

Am ridicat o sprânceană.

— Impresionant.

Înțelegeam de ce Thane, arhitect fiind, iubea acest loc atât de mult.

— Foarte. El a făcut ca Dunrobin să arate ca acum și tot el a proiectat și grădinile.

— Ree-Ree...

---

13 Referire la incendiul din 16 octombrie 1834 (n. tr.)

Tonul neliniștit al lui Eilidh ne-a atras atenția. Fetița se uita la noi de pe bancheta din spate, cu o cută adâncă între sprâncene.

— Ce e, iubito?

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie!

Nedumerită, m-am uitat o clipă la ea: era îmbrăcată într-un adorabil paltonaș roșu, cu o căciuliță asortată. Pe dedesubt purta o rochiță bleumarin, iar în picioare avea ghetuțe de aceeași culoare. Nici că putea arăta mai bine.

— Ești foarte frumoasă.

— Dar nu sunt îmbrăcată ca o prințesă!

Ochii i-au fugit spre castel.

— Ar fi trebuit să mă îmbrac cu rochița unicorn.

Eu și Thane ne-am uitat unul la altul, străduindu-ne să nu râdem. Era atât de adorabilă. Deodată, ne-am dat seama cât de aproape erau fețele noastre. În mod straniu, ceva ca un curent electric fierbinte a fulgerat între noi, făcându-ne să revenim pe locurile noastre.

— Arăți perfect, iubito! am spus, grăbindu-mă să-mi desfac centura de siguranță și să mă îndepărtez de patronul meu. Vin acum să te dau jos.

După ce Thane a plătit biletele de intrare, am intrat cu toții în castel. Thane ținea mâna pe umărul lui Lewis, povestindu-i despre istoria castelului. În ciuda vârstei, băiatul îi sorbea cuvintele. Eilidh, deși destul de mare ca să aprecieze frumusețea castelului, exact cum bănuise Thane, era prea mică totuși ca să rețină alte amănunte.

Așadar, în timp ce tatăl ei zăbovea cu Lewis în fața celor mai neînsemnate obiecte din încăperile accesibile publicului, eu făceam fotografii cu telefonul și mă opream cu Eilidh doar în fața acelor lucruri care îmi imaginam că-i plac. De pildă, încăperea în care erau expuse vechi ținute de ceremonie. Acel salon luxos părea să-i placă foarte mult și ar fi vrut să atingă fiecare obiect strălucitor. Din fericire, cu toată personalitatea ei puternică, asculta atunci când i se spunea să nu facă una sau alta.

Așa că, atunci când i-am atras atenția de trei ori, cu severitate, să nu atingă nimic, m-a ascultat. Însă doar după ce s-a uitat urât la mine, cu o căutătură care mi-a stârnit râsul. Totuși, m-am abținut să râd. Dacă și-ar fi dat seama că toanele ei mi se păreau amuzante, n-aș mai fi avut niciun fel de autoritate în fața ei.

Am intrat apoi în cea mai elegantă sufragerie pe care o văzusem în viața mea, cu senzația că pășisem în decorul unuia dintre romanele istorice care îmi plăceau atât de mult. Deodată, am simțit o răsuflare fierbinte în ureche, iar un glas masculin și grav mi-a șoptit:

— Dacă vrei să te uiți în jur în liniște, o iau eu pe Eils.

Am simțit că mi s-a făcut pielea de găină și am dat din cap, fără să mă pot uita la Thane.

— Sigur, mulțumesc.

— Merg eu cu tine, s-a oferit Lewis.

— Grozav!

— Vino, Gărgărițo! a spus Thane, luând-o pe fetiță de mână. Îți place castelul?

— Putem locui și noi aici? am auzit-o întrebând, în timp ce ieșeam din salon pe urmele lui Lewis.

În următoarea jumătate de oră, Lewis m-a dus din nou în încăperile prin care trecusem în viteză cu Eilidh și am descoperit că nu numai că ascultase ce-i spusese tatăl lui, dar și reținuse aproape tot. Avea o minte brici.

Când vizita s-a încheiat, am coborât amândoi și l-am găsit pe Thane așteptându-ne împreună cu Eilidh.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat el zâmbind.

— Cu cel mai bun ghid din lume care m-a condus prin castel? Bineînțeles, am răspuns, lipindu-l pe Lewis de mine.

Lewis s-a îmbujorat ușor, dar a zâmbit cu toată gura atunci când tatăl lui i-a surâs cu mândrie.

— Bine. A sosit momentul să vedem și grădinile. Peste douăzeci de minute începe demonstrația cu șoimi.

— Ce înseamnă „cușoimi"?

În timp ce Thane îi explica fetiței lui de cinci ani despre arta străveche a utilizării păsărilor de pradă la vânătoare, eu m-am uitat peste marginea cea mai înaltă a curții din spate a castelului. Thane nu exagerase. Castelul era cocoțat deasupra grădinilor, spre care se cobora pe un șir nesfârșit de trepte. Deși mai restrâns ca dimensiuni, peisajul avea ordinea și grandoarea solemnă a grădinilor de la Versailles. Dincolo de el se întindea marea, sclipind ca o oglindă liniștită.

Deși era o zi rece de noiembrie, se simțea doar o briză ușoară venind dinspre larg, iar razele soarelui pătrundeau prin atmosfera răcoroasă, iar aerul devenise proaspăt și sărat. Era genul de zi care îmi plăcea cel mai mult. După cinci minute de plimbare prin grădină, Eilidh și-a pierdut interesul și a început să alerge împreună cu Lewis. I-am fotografiat cu telefonul, iar Thane s-a apropiat de mine chiar în momentul în care încercam să-i surprind uitându-se la o fântână. Stăteau în aceeași poziție, iar părul lor negru și cârlionțat arăta, fără nicium fel de îndoială, că erau frați. Thane s-a aplecat spre mine ca să vadă poza și i-am simțit în nări parfumul proaspăt de citrice.

— Poți să mi-o trimiți și mie? m-a întrebat.

— Sigur.

I-am întâlnit privirea și mi-am înghițit nodul din gât, simțindu-l atât de aproape.

— Ți le trimit pe toate.

Ne-am privit în ochi mai mult de o clipă.

— Ree-Ree! m-a strigat Eilidh, spărgând încordarea dintre noi.

N-am dat atenție fluturilor din stomac, nici grijilor care îmi roiau prin minte și m-am grăbit spre Eilidh, la țanc pentru a o împiedica să sară în fântână.

Când am ajuns la demonstrația cu șoimi, Eilidh deja se plictisise, îi era foame și devenise irascibilă. Se săturase de castelul din basme.

— Mai durează foarte puțin, am asigurat-o eu, luând-o în brațe.

Era limpede că Thane își dorea să vadă șoimii, așa că m-am ocupat eu de Eilidh, în timp ce el și Lewis s-au apropiat de un mic grup de persoane adunate în jurul dresorului și al șoimului său călător.

— Nu-mi place pasărea asta, mi-a spus Eilidh, ținându-mă strâns de mână.

— Nu-ți face niciun rău, iubito, am liniștit-o eu, trăgându-mă totuși câțiva pași în spate. E mai bine așa?

— Nu. Mi-e foame, a mormăit ea cu „vocea de monstru", care nu mai era atât de amuzantă acum, când fetița era gata să izbucnească.

— Nu durează mult, Eilidh.

— Eu vreau să plecăm chiar acum!

Ridicase tonul și se încruntase și mai mult.

Am privit-o cu severitate, în timp ce ea se zbătea să coboare din brațe.

— Eilidh Adair, azi e ziua tatălui tău. Fă un efort pentru aniversarea lui. Tatăl tău nu-ți cere mare lucru, așa că te rog să te porți frumos și să-l lași să se bucure de ziua asta.

Ea s-a bosumflat, i-au dat lacrimile, spre ușurarea mea însă, a strâns din buze și și-a ascuns obrazul la pieptul meu.

— Ești o fetiță tare bună, i-am șoptit, întorcându-mă să privesc demonstrația.

În clipa aceea l-am surprins pe Thane uitându-se la mine. Ochii lui zâmbeau, iar buzele lui au murmurat un „Mulțumesc".

I-am zâmbit și eu, cu teama ca inima mea să n-o ia razna la o simplă privire afectuoasă a lui.

Spre ușurarea mea, s-a întors din nou să urmărească demonstrația. Era spectaculoasă, dar Eilidh se făcea tot mai

grea în brațele mele și devenea tot mai agitată, așa că am răsuflat ușurată când a luat sfârșit.

— A fost grozav, tati! a comentat Lewis, în timp ce veneau amândoi în urma noastră spre castel.

— Mă bucur că ți-a plăcut... Vreți să ne oprim la restaurantul lor să mâncăm ceva?

— Da! a țipat Eilidh.

Am schițat o grimasă.

— Eilidh, mă dor urechile!

— Iartă-mă! a spus ea fără urmă de părere de rău și, înainte s-o pot opri, a lunecat din brațele mele ca un țipar.

A coborât în fugă treptele ca să ajungă la tatăl ei, gata-gata să cadă, și am simțit cum îmi stă inima în piept. Dar Thane s-a întins repede și a prins-o în brațe. Fericită că era în brațele lui și încântată la gândul că urma să mănânce, s-a lăsat purtată pe trepte fără mofturi.

Am ajuns în capătul de sus al scărilor, gâfâind ușor, și am făcut ochii mari la Lewis, care îmi zâmbea cu gura până la urechi.

— Cred că trebuie să încep să alerg împreună cu sora mea, am spus.

— Ba nu, ești doar bătrână! m-a necăjit el.

Am pufnit oripilată și m-am uitat urât la Thane, care râdea.

— Dacă eu sunt bătrână, atunci tu cum ești? Străvechi?

Thane s-a pornit să râdă și mai tare.

Afurisitul, cât putea fi de sexy!

La restaurant a fost un coșmar până ce am convins-o pe Eilidh să stea jos. Era acolo o vitrină plină cu prăjituri, iar fetița voia să le privească. Nu că n-aș fi înțeles fascinația ei pentru dulciuri. În cele din urmă, după ce i s-a promis că va primi și o bucată de prăjitură din care dorea ea, am reușit s-o facem să se așeze la o măsuță. Și când spun măsuță, asta însemna că genunchii mei se tot atingeau de ai lui Thane.

Apropierea de el mă scotea din minți.

M-am străduit să nu dau atenție acestui lucru și am vorbit cu copiii despre castel, apoi despre școală. În timp ce noi, ceilalți, ronțăiam biscuiți și beam ceai, Eilidh alesese bineînțeles o prăjitură cu ciocolată, cu care se mânjise toată.

— Ai să-ți strici poftа de mâncare pentru masa de prânz, am încercat eu s-o conving.

— E ziua lui tati. Trebuie să mănânc prăjitură, a comentat ea.

— Bine, atunci o poți împărți cu tatăl tău.

Thane și-a ascuns cu greu zâmbetul, fiindcă nu i se dădea de ales, dar știam amândoi că fetiței i se va face rău dacă o va mânca pe toată. Oricum, cea mai mare parte din prăjitură și-o întinsese pe față. Cum nu voiam să-și murdărească paltonașul cel nou și roșu cu firâme de prăjitură, am scos din poșetă niște șervețele umede și am șters-o pe față, în timp ce ea continua să turuie despre cum se certase cu un băiat din clasa ei, care susținea că filmele cu supereroi nu erau pentru fete.

— Atunci eu i-am zis că mă uit la toate filmele cu supereroi, împreună cu Lewis...

— Întoarce-te puțin spre mine, iubito..., am murmurat, întorcându-i obrazul.

Ea s-a întors, dar a continuat să vorbească.

— ...și că nu se poate să nu fie pentru fete, dacă într-unul e o fată pe care o cheamă căpitan Malver!

— E adevărat, a confirmat Lewis, implicându-se și el măcar o dată în nenumăratele relatări ale fetiței despre „discuțiile" avute la școală.

Am terminat de șters fața lui Eilidh și i-am petrecut cu tandrețe o șuviță rătăcită pe după urechea ei micuță. Deodată, am simțit că-mi arde obrazul. Am aruncat o privire către Thane și l-am văzut că mă privea cu o intensitate care m-a făcut să mi se taie respirația.

— Ree-Ree, vreau pipi! a anunțat Eilidh în gura mare, punând capăt schimbului nostru de priviri.

Auzind chicotelile celorlalți clienți din restaurant, Thane a strâns din buze ca să-și stăpânească râsul, dar ochii lui frumoși sticleau amuzați.

Lewis a chicotit și el, mestecând o bucată de biscuit, iar eu am pironit-o pe Eilidh cu o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate severă.

Ea a zâmbit cu gura până la urechi, arătându-și toți dinții.

— Eilidh Adair, te rog să nu spui „pipi", mai ales că rimează cu numele meu.

— Dar tocmai de asta trebuie să spun așa.

Am mijit ochii spre ea, iar ea mi-a imitat expresia. Era adorabilă!

— Cum spui când ai nevoie la toaletă?

Ea a deschis gura și mi-am dat seama că avea de gând să repete faza cu Ree-Ree/pipi.

— Nu așa! i-am tăiat vorba și l-am auzit pe tatăl ei pufnind amuzat.

M-am uitat la el cu o privire menită să-l pună la punct, dar umerii lui au început să se zgâlțâie și mai tare.

Eilidh a oftat ca un octogenar obosit de viață.

— Bineee... Ree-Ree, vreau la toaletă, chiar dacă nu vreau să mă uit în oglindă și vreau pipi.

Thane a tușit în pumn ca să-și ascundă râsul.

Nu mă puteam uita la el.

— Okay.

M-am ridicat și mi-am lăsat șervetul pe masă.

— Ești prea deșteaptă, fetițo, vezi să n-o pățești!

— Știu.

A sărit de pe scaun și m-a luat de mână.

— Se spune „toaletă", pentru că e un cuvânt politicos, i-am explicat în timp ce străbăteam restaurantul, îndreptându-ne spre indicatorul luminos de la intrare, care ne îndruma spre toaleta pentru femei.

— Dar mie îmi place cuvântul „pipi".

— Îți place acum. Dar crede-mă că, atunci când o să fii de vârsta mea, ai să înțelegi că nu-i frumos să spui așa.

Tot timpul cât am stat la toaletă, Eilidh a continuat să peroreze pe aceeași temă. Am așteptat în fața ușii și i-am întrerupt șirul comentariilor despre cât de amuzant era cuvântul „pipi" ca s-o întreb dacă totul era în regulă. Mi-a răspuns că da și și-a continuat monologul. Îmi doream din tot sufletul să nu mai aud în viața mea cuvântul „pipi".

Deși Eilidh era teribil de amuzantă.

— Crezi că tati va trebui să mănânce și ce a mai rămas din prăjitura mea? m-a întrebat Eils Iscruntată, în timp ce ne spălam amândouă pe mâini, după care am ieșit pe hol.

— Să mănânce, iubito, am corectat-o eu.

Eram atât de preocupată s-o privesc, încât n-am văzut că venea un bărbat spre mine și m-am ciocnit de el. Am ridicat brusc capul, proptindu-mă cu mâna liberă de un piept musculos.

— O, Doamne! Îmi pare rău.

Doi ochi verzi mă priveau fix și mi-am adus aminte.

— Regan, da?

— Bună, Jared!

Am făcut un pas în spate, strângând-o pe Eilidh de mână și mai tare.

Remarcând-o pe fetiță, frumosul fermier s-a uitat la ea și m-a întrebat:

— Cine e?

Eilidh s-a intimidat dintr-odată, lucru care nu-i stătea în fire, și și-a îngropat obrazul în pardesiul meu.

— Ăăă... e Eilidh. Eilidh, domnul e Jared, nepotul fermierului McCulloch.

Ea a dat din cap, cu ochii în pământ.

Mirată, am ridicat privirea spre Jared.

El n-a făcut decât să zâmbească.

— E timidă?

De obicei, nu.

— Eh... ce-i cu tine aici?

— Păi, am dus la bucătărie niște produse de la fermă. I-ai adus pe copii să vadă castelul?

— Da. Și să mănânce prăjituri.

Am ciufulit ușor părul lui Eilidh. Fetița tot nu ridica privirea.

Timp de o clipă, Jared s-a uitat atent la mine.

— Sper să ne mai întâlnim.

Am zâmbit politicos.

— Trebuie să plec. Mai am de făcut câteva livrări. Totuși..., îmi poți da numărul tău de telefon?

O, Doamne! Nu mă așteptasem la așa ceva. Cu tipul ăsta nu era de glumit.

Of...

El s-a uitat la mine cu un zâmbet sexy.

— Aș vrea să te invit să bem ceva. Fără alte obligații.

M-am gândit la Thane, care mă aștepta în restaurant.

La felul în care între noi păreau să sară scânteie.

Sau poate totul era doar în capul meu? Thane stabilise limitele.

Dar după ce-și cere scuze, depășești momentul. Thane redevine angajatorul tău, iar tu te ocupi de copii.

Acesta fusese sfatul surorii mele.

Să depășesc momentul.

Bun!

— Sigur! am zâmbit, încuviințând, deși simțeam nodari în stomac.

Jared și-a scos mobilul și și-a notat numărul meu. A vârât telefonul în pantalonii de lucru, m-a privit fix, ca și cum s-ar fi gândit dacă nu ar putea fi mai mult decât să bem ceva ca între prieteni, și a făcut un pas înapoi.

— Am să te sun.

— Perfect.

I-am făcut cu mâna și m-am întors în restaurant cu Eilidh, care rămăsese neobișnuit de tăcută.

— E totul în regulă? ne-a zâmbit Thane, trezindu-mi un ghimpe prostesc de vinovăție.

— Da.

— Atunci, sunteți gata de plecare?

Și-a ridicat.

— Am achitat deja nota.

M-am încruntat.

— Voiam să plătesc eu. E ziua ta.

El mi-a aruncat o privire care voia să insemne „Lasă prostiile".

N-am mai spus nimic, ne-am adunat lucrurile și ne-am întors la mașină. Ar fi trebuit să-mi dau seama că, atunci când Eilidh tăcea, în căpșorul ei, cu siguranță, se petrecea ceva. Dar eram atât de preocupată de întâlnirea de ademeauri, încât n-am mai fost atentă la ea. După ce ne-am urcat cu toții în mașină, iar Thane se pregătea să răsucească cheia în contact, Eilidh a întrebat cu glas tare, vădit îmbufnată:

— Ree-Ree, de ce o să-ți telefoneze băiatul acela drăguț?

Am închis ochii o clipă. În mașină s-a așternut tăcerea.

Am ignorat privirea lui Thane și m-am uitat peste umăr la Eilidh, care era nedumerită și tulburată. Era limpede că nu înțelesese nimic din conversația mea cu Jared, în schimb știa că nu-i plăcuse. Fir-ar să fie!

— Despre ce vorbește Eilidh? m-a întrebat calm Thane.

I-am aruncat o privire scurtă.

— În hol ne-am întâlnit întâmplător cu Jared McCulloch. I-am dat numărul meu de mobil.

M-am uitat în ochii lui Eilidh.

— Așa fac prietenii, iubito. Am făcut schimb de numere de telefon, ca să mai stăm de vorbă.

— Așa cum stăm de vorbă tu și cu mine?

— Sigur!

Mi-am dat seama că tonul meu fusese prea strident, de vreme ce spusesem o minciună.

Ea s-a încruntat.

— Dar... tot eu sunt cea *mai bună prietenă* a ta. El nu poate fi cel mai bun prieten al tău.

Nici eu nu știu din ce motiv, dar mi-au dat lacrimile.

— Tu și Lewis sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Pe cuvântul meu. Nimeni nu vă poate lua locul.

Eilidh a privit pieziș spre fratele ei.

— Eu sunt cea mai-cea mai bună prietenă a ta. Lewis e cel mai bun prieten.

Acum, că se pusese în capul listei mele de priorități, s-a uitat din nou la mine.

— Pe urmă vine tati. Atunci, băiatul acela nu poate fi decât *prieten-prieten*, da?

Lewis se uita pe geam cu o privire furioasă.

O, Doamne!

N-ar fi trebuit s-o las pe Eilidh să-și închipuie că avea un cuvânt de spus în privința prieteniilor mele, dar când a pomenit de Thane, mi s-a strâns stomacul și mai tare. Copiii începeau să ne vadă pe toți patru ca pe un întreg. Și, dacă era să țin cont de ultimele minute, se dovedeau a fi și foarte posesivi.

Asta însemna că erau prea mici ca să înțeleagă granițele imaginare dintre „bonă" și „familie". Iar faptul că ambii adulți din fața lor făceau uneori să fie confuze aceste limite nu ajuta câtuși de puțin.

N-ar fi trebuit să merg cu ei în ziua aceea.

Asta e! am decis, în timp ce Thane porneа mașina. *S-a terminat cu excursiile de weekend împreună*. Nu era corect față de copii.

Eilidh nu se putea concentra prea multă vreme la același lucru, astfel că a început să spună că i se făcuse iarăși foame. Dat fiind că era trecut de ora prânzului și că mâncaseră doar biscuiți și prăjitură, Thane le-a promis că vom opri la prăvălia lui Morag pentru a vedea dacă mai avea sendvișuri.

Morag, patroana prăvăliei, o femeie veselă, cu părul vopsit în roz, s-a arătat încântată să-i vadă pe cei doi copii ai lui Thane. I-a luat pe amândoi în spatele vitrinei frigorifice ca s-o ajute să pregătească sendvișurile. Thane și eu mine am rămas pe loc, privindu-i într-o tăcere încordată.

— Acel McClintock a mai dat vreun semn? am întrebat încet, încât să mă audă numai Thane.

— Nu, mi-a răspuns Thane la fel de încet. Cred că a priceput mesajul.

Mda, n-aș fi vrut să am de-a face cu Thane Adair atunci când venea vorba să-și apere copiii.

— Bine.

Au mai trecut câteva secunde.

— Jared McCulloch? Serios?

Am încremenit auzindu-i tonul ironic.

— Asta ce vrea să însemne?

— Vrea să însemne..., a răspuns, întorcându-se spre mine cu o sclipire enervată în ochi, că te-am prevenit deja că s-a culcat cu toate femeile de aici și până-n Inverness.

— Nu vreau să mă mărit, Thane. N-am făcut decât să-i dau numărul meu de mobil.

A scos un mărait.

— Meriți mai mult de-atât.

Mi-am îndreptat spatele.

— Adică?

— Mai mult decât sex ocazional cu un fermier care probabil are și vreo boală venerică.

L-am privit cu gura căscată. Vorbise ca un individ elitist, pretențios și plin de el.

— Nu-l crezi suficient de bun?

— Nu! a șuierat el, aplecându-se cam prea mult spre mine. Și nu pentru că-i fermier, ci pentru că-i un nenorocit de fustangiu!

Privirea i s-a întunecat.

— Și cu siguranță nu *bărbatul* pe care spuneai că ți-l dorești.

Nu cumva era gelos?

După neliniștea și tensiunea dintre noi, pe care amândoi promiseserăm să le lăsăm în urmă, iată că Thane însuși ne aducea în aceeași situație. Robyn avea dreptate. Îmi venea să-l pocnesc. Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred, și m-am îndepărtat de el înainte să spun ceva ce aș fi putut regreta mai târziu.

— Vă aștept în mașină.

THANE

După ce așteptase ca Eilidh să adoarmă în patul ei, Thane s-a ridicat, luându-și în cele din urmă răgazul să se gândească la ce mama naibii făcea. A ieșit tiptil din camera fetiței și s-a îndreptat spre cea a lui Lewis, înjurându-se în gând pentru felul în care se încheiase după-amiaza.

După discuția de dimineață cu Regan, el fusese cel care îi dăduse din nou semnale confuze. Dar de fiecare dată când credea că-și poate stăpâni atracția față de ea, se întâmpla ceva care-l făcea să-și piardă controlul. Felul în care Regan se purta cu Eilidh și Lewis, grija ei permanentă

față de copii dovedeau că, în mod conștient sau nu, era mereu cu gândul la ei.

Care tată n-ar fi apreciat asta la o femeie?

Grija ei în timpul demonstrației cu șoimi, în clipa când înțelesese că Thane voia să se bucure de acele momente împreună cu Lewis. Apoi felul în care o învățase pe Eilidh să se gândească și la alții, să înțeleagă că nu totul se învârtea în jurul ei, astfel încât să-și dea seama atunci când va fi mai mare că, dacă își iubea familia, avea s-o pună pe primul loc.

Simțul umorului de care dădea dovadă Regan și faptul că Eilidh avea replici mai isteațe de la venirea ei. Modul în care Regan se purta cu fetița, care învăța de la ea și care lui Thane nici nu-i trecuse prin cap.

Transformarea lui Lewis din copilul serios și timid de până atunci într-o fire deschisă și veselă. Și cât părea de fericit...

Mai erau și lucruri pe care le remarcase ca bărbat.

Privirile pe care le schimbau între ei, moment în care fiecare părea să știe cu exactitate ce gândește celălalt.

Trupul ei conștient de prezența lui, spatele care i se arcuia ușor de fiecare dată când Thane se apropia prea mult. Sânii care se ridicau, fundul bombat. Ea nici măcar nu-și dădea seama că reacționa așa, mișcarea era prea subtilă. Dar Thane observase. Observase cum privirea ei poposea pe buzele lui, tot atât de des precum și ochii lui rămâneau lipiți de buzele ei.

O dorea.

Deși știa că nu se cuvenea, că era complicat și că toți vor vedea în asta ceva promiscuu și indecent, Thane o dorea pe Regan Penhaligon și nu știa cum să pună capăt acestei situații fără s-o scoată cu totul din viața lor.

În plus, îl chinuia gelozia din clipa în care Eilidh dezvăluise că Regan îi dăduse numărul ei de mobil lui Jared McCulloch.

Thane a aruncat o privire în camera lui Lewis, uimit că lumina era încă aprinsă. Lew dormea. De obicei îl aștepta pe Thane ca să-i spună noapte bună.

Asta însemna că trebuia deja să coboare la parter.

Să coboare la Regan, care insistase să facă curat în bucătărie după seara în care le arătase lui și copiilor cum să pregătească pizza de casă, ca un corolar al sărbătorii din ziua aceea. Pizza fusese grozavă, copiilor le plăcuse la nebunie. Thane chiar se gândea să cumpere un cuptor pentru pizza.

Desigur, lucrurile ar fi stat mult mai bine dacă Regan n-ar fi fost atât de supărată, încât evitase să-i adreseze vreun cuvânt. Iar Thane știa că Lewis observase, fiindcă băiatul devenise tot mai tăcut.

La naiba!

Thane a dat să închidă ușa camerei lui Lewis, dar glasul băiatului l-a oprit.

— Tati...

— Hei, fiule, credeam că dormi.

Thane a intrat tiptil în cameră.

În raza de lumină revărsată de pe coridor, l-a văzut pe Lewis întorcându-și supărat fața spre el.

Hopa!

— Ce s-a întâmplat, Lew?

— Am impresia că Ree-Ree e furioasă pe tine.

Thane s-a încordat.

— Totul e în regulă, băiete.

— Înainte erai tu furios pe ea, acum ea e furioasă pe tine.

Isuse, puștiul lui de șapte ani era mult prea perspicace.

— Nu, Lew, totul e bine între noi.

Fiul lui l-a privit cu și mai mare supărare.

— O să plece. Și numai din vina ta.

Glasul i s-a frânt și și-a îngropat capul în pernă.

Of, fir-ar mama ei de treabă! Thane a ocolit patul, s-a așezat pe marginea lui și a pus o mână pe umărul băiatului. Lewis și-a ascuns și mai mult obrazul în pernă.

— Lew, Regan și cu mine suntem prieteni. N-o să plece nicăieri. Cel puțin, nu deocamdată. Dar știi bine, copile, că e bona ta. Nu face parte din familie, i-a amintit el cu blândețe, deși îl ustura inima la fiecare cuvânt pe care îl pronunța. Trebuie să știi asta.

Lewis a răsuflat adânc, cutremurându-se din tot trupul. Și-a întors privirea spre el și, văzându-i tristețea din ochi, a simțit că i se rupe inima.

— De ce trebuie mereu ca oamenii să plece?

Nu. Thane se înșela. Inima i se frângea de-a binelea. Întotdeauna își dorise ca ambii săi copii să nu aibă parte de o copilărie cum trăise el. Să-și piardă mama.

Decis să nu se prăbușească iremediabil, la fel ca tatăl lui, atunci când Fran murise, Thane se dedicase cu tot sufletul creșterii copiilor. Își închipuise că se descurca destul de bine, dar suferința pricinuită de Lucy și poate chiar felul în care el însuși gestionase acea criză păreau să-i amintească lui Lewis ce însemna să pierzi pe cineva. Nu atât în ceea ce-l privea pe băiat – fiindcă Lewis n-o plăcuse în mod deosebit pe Lucy (lucru care pentru Thane ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă) –, cât în ceea ce o privea pe sora lui mai mică, Lucy însemnase cerul și pământul. Thane nu-i putea fi decât recunoscător lui Regan, pentru faptul că fetița lui își transferase rapid afecțiunea asupra ei, dovedindu-se paternică.

— Nu vreau să crezi asta, a șoptit Thane, întinzându-se alături de Lewis și luându-l în brațe.

Copilul s-a ghemuit la pieptul tatălui său, iar Thane l-a strâns în brațe și mai tare.

— Nu toți pleacă, Lew. Eu nu plec nicăieri. Nici unchiul Lachlan, nici mătușa Arrochar, nici mătușa Robyn, nici unchiul Mac.

N-a pomenit despre Brodan și Arran. Cei doi frați deveniseră prea imprevizibili ca Thane să poată face promisiuni în numele lor. Gândul acesta îl neliniștea.

— Dar Ree-Ree? E sora mătușii Robyn. De ce nu poate să rămână?

Thane a expirat prelung, cu sentimentul că aproape deja o pierduse.

— E tânără, Lew. Are toată viața înaintea ei. Trebuie să meargă și să cunoască lumea înainte să se stabilească într-un loc. Ca să nu mai spun că părinții ei trăiesc în America. Viața ei e acolo.

Și iată...

Acesta era adevărul.

Oricât de atras ar fi fost de ea, Thane știa că nicio tânără de 25 de ani n-ar fi dorit să se stabilească într-un sat îndepărtat din Scoția, alături de un bărbat cu treisprezece ani mai mare decât ea, ca să joace rolul mamei față de cei doi copii ai lui. Doamne, Fran nu dorise asta și totuși alesese să fie cu el.

— Vreau să rămână, a șoptit trist Lewis.

— Știu, fiule. Încearcă totuși să nu te gândești la plecarea ei. Deocamdată nici nu poate fi vorba. Deocamdată e cu noi. Bucură-te că o avem aici, da?

Lewis a încuviințat, dar Thane știa că băiatul n-avea cum să înțeleagă. Cum ar fi putut? Tot ce știa el era că o femeie la care ținea, pentru că și ea ținea la el, era acolo doar pentru un timp. Era greu de înțeles pentru un copil, care cresceuse în ideea că mama lui îl iubise, că nu voise să-l părăsească și, dacă ar fi fost după ea, nu i-ar fi lăsat niciodată singuri.

Conștient că fiul lui ar fi interpretat plecarea lui Regan drept o dovadă că nu-l iubea, Thane a închis ochii, l-a lipit și mai tare de pieptul lui și a rămas cu el până când băiatul a adormit.

Cu cât zăbovea mai mult acolo, cu atât era mai furios. Lewis n-ar fi adormit cu lacrimi în ochi dacă în seara aceea

Regan ar fi avut un comportament civilizat și profesional față de Thane. E drept că în prăvălia lui Morag el se purtase ca un dobitoc, recunoștea acest lucru, dar Regan nu putea avea această atitudine de față cu copiii. Amândoi erau foarte perceptivi și ar fi fost cazul ca ea să fi aflat asta până acum.

Din păcate pentru Regan, când Thane a coborât la parter, ea era încă acolo.

La vederea rochiței ei elegante, destul de scurtă, a simțit cum îl la cu fierbințeală. Când s-a aplecat să pună ultimele farfurii în mașina de spălat vase, Thane i-a văzut fundul pentru o clipă. Din păcate, acoperit de dresul pe care-l purta.

Regan s-a ridicat în picioare, a închis ușa mașinii de spălat vase, apoi s-a apucat să spele chiuveta, tot fără să-l privească.

— M-am chinuit mult până am curățat făina de pe canapea. Nici nu știu cum a ajuns acolo. Dar până la urmă am reușit. S-a luat cu totul.

Regan a lăsat jos prosopul de vase și și-a luat poșeta de pe taburetul de lângă masă.

— Ne vedem luni.

Cum Thane refuza să se dea deoparte din calea ei, în cele din urmă a ridicat privirea.

Văzându-i expresia feței, a făcut ochii mari.

— Copiii sunt bine? Ai zăbovit cam mult la etaj.

Fierbând de mânie, Thane și-a trecut limba peste buze, așteptând câteva momente să se calmeze.

— Nu te poți purta așa distant cu mine în fața copiilor.

Regan și-a mijit ochii frumoși.

— N-am făcut asta.

— Ba da. Iar Lewis a observat.

Pe chipul ei s-a așternut o expresie vinovată.

— Lewis e bine?

— Nu.

Thane a făcut un pas spre ea, apoi încă unul, determinând-o să se tragă înapoi.

— Se teme că ai să pleci.

— Nu plec nicăieri.

— Nu încă. Lewis trebuie să înțeleagă ideea că la un moment dat ai să pleci. Dar până atunci...

Și-a aplecat fruntea spre Regan, care se lipise de masa din bucătărie, nemaiavând unde să se retragă.

— ...mă aștept să vorbești civilizat.

Thane și-a lipit privirea de gura ei și și-a încleștat pumnii pe lângă corp.

— De azi înainte, îți ții frumos gura. Cel puțin când sunt ei de față.

Ea și-a ridicat sfidător bărbia.

— Asta înseamnă că n-ai să te mai comporți ca un țicnit?

— Poftim? s-a rățoit el.

— Tu... Am avut sau nu am avut o discuție azi-dimineață ca să lămurim situația? Iar tu te porți prostește și ești gelos pe Jared McCulloch?

— La fel cum și tu ai fost geloasă la gândul că mă culc cu Keelie.

Ea a schițat o grimasă.

— Iată că o luăm de la început. Recunoaște că treaba cu Keelie a fost doar un subterfugiu. Nici nu aveai de gând să te culci cu ea. Ești mult prea domn.

Femeia asta afurisită avea darul de a-l scoate din sărite fără prea mult efort. Și, într-o oarecare măsură, Thane se simțea atins în orgoliul lui de mascul pentru faptul că Regan îl percepea ca pe un tip închistat, controlat și rigid. De-ar fi știut...

S-a aplecat și mai mult spre ea, până ce gurile aproape îi s-au atins, iar ea a lenit scurt.

— De unde știi că nu m-am culcat cu ea? Un bărbat are nevoile lui.

În ochii lui Regan s-a aprins o scânteie de durere, pe care a reușit s-o ascundă sub o pornire mânioasă. Thane putea face față mâniei. Regan s-a împins în el ca să-l dea deoparte, dar el a pătruns și mai mult în spațiul ei personal.

— Te-ai culcat cu Keelie? l-a întrebat.

— Nu, a recunoscut el fără ezitare.

În ochii ei s-a ivit un licăr de satisfacție, înlocuită repede cu ceva mai periculos.

— Nu, pentru că, dacă te-ai culca cu alta, ar fi doar o încercare de a scăpa de problema noastră.

— Și mă rog, care-i problema asta? a întrebat el țâfnos, simțind o arsură în vintre.

— Faptul că nu te poți abține să te gândești la mine, a șoptit Regan, luând mâna de pe pieptul lui, dar numai ca să-și lipească trupul de cel al lui Thane.

I-a simțit formele moi și și-a înghițit cu greu nodul din gât. I s-a tăiat respirația.

— Putem să ne învârtim în jurul cozii zile, săptămâni la rând... fără să rezolvi nimic, Thane. Mă dorești. Nu-ți convine asta. E complicat..., dar în același timp este inevitabil.

— Ești bona copiilor mei și ai 25 de ani, a încercat să protesteze, deși nu mai avea putere să se împotrivească.

— Vorbești mereu de parcă aș avea doar 18 ani.

S-a întins spre el și i-a cuprins obrajii în palme, trecându-și unghiile prin barba lui.

— Nu sunt un copil, Thane. Sunt femeie în toată firea. Pentru numele lui Dumnezeu, între Robyn și Lachlan e o diferență de zece ani și nimeni nu zice nimic.

— Nu-i același lucru. Robyn e mai mare ca tine, a zis el, în timp ce își apleca spre ea capul. În cazul nostru e o nebunie.

— Atunci să fim nebuni, i-a șoptit Regan, trăgându-i capul spre ea și atingându-i buzele.

L-a sărutat cu sete, de parcă nu și-ar mai fi potolit-o de săptămâni întregi. Un sărut pătimaș, adânc, sălbatic, care i-a înfierbântat tot sângele lui Thane. Mâinile ei la fel de dornice îl mângâiau pe sub pulover. Când degetele reci i-au atins pielea, Thane a simțit cum i se încordează abdomenul și a gemut, pierzându-și orice urmă de control.

A sărutat-o și el cu patimă, flămând, prinzând-o cu putere de ceafă, în timp ce mâna cealaltă îi luneca pe spatele ei zvelt, pe sub rochia mulată, până pe fundul ferm. A sărutat-o din nou, și mai arzător, savurând faptul că ea primea tot ce-i oferea, în timp ce degetele ei îi mângâiau sfârcurile.

O plăcere dureroasă i se răspândea în trup, plecând de la sexul care împingea în fermoarul pantalonilor. Iritat de dresul ei care-i stătea în cale, Thane s-a împins în ea ca să-i poată cuprinde în palme fesele rotunde și suple. Și-a îndoit ușor genunchii, lipind-o de sexul lui în erecție. Își dorea cu atâta ardoare să fie în ea, încât a simțit că e pe punctul să ejaculeze ca un adolescent lipsit de experiență.

— La naiba!

Thane și-a dezlipit buzele de ale ei, desfăcându-se din îmbrățișare.

Cu palmele încă sub puloverul lui, Regan l-a privit în ochi, tulburată și excitată. Nedumerită.

A început să-și plimbe din nou degetele pe pieptul lui, iar simpla lor atingere i-a trimis un fulger de dorință în vintre.

A închis ochii și, împotriva voinței lui, și-a vârât mâinile sub pulover ca să le îndepărteze pe ale ei.

— Thane? a șoptit Regan.

Thane ar fi vrut s-o audă țipându-i numele în timp ce se elibera, nu șoptindu-l îngrijorată și nedumerită.

Regan avea dreptate. În lunile următoare puteau să se învârtă în jurul cozii, negând ceea ce-și doreau amândoi și certându-se din gelozie... Sau... se puteau bucura de ea în voie până când avea să plece.

Thane a deschis ochii. În timp ce în mintea lui luase deja o hotărâre, sângele a început să-i fiarbă de nerăbdare.

Regan l-a privit fără să clipească, așteptând să vadă ce va urma.

— Doar sex, a zis el posomorât. Fără alte promisiuni și fără să știe nimeni.

Plăcut surprinsă, chipul i s-a destins. A ezitat înainte de a spune ceva. Thane auzea cum îi pulsa sângele în urechi. Apoi, spre ușurarea lui, ea a dat încet din cap.

— Okay.

L-a năpădit un sentiment de satisfacție și a avut nevoie de un uriaș efort de voință ca să n-o ia în brațe și s-o trântească pe canapea ca să-și facă poftele cu ea. Știa că ea îl socotea un gentleman, așa că era mai bine să-i scoată din minte asta chiar acum.

— Du-te și așteaptă-mă în casa de oaspeți, i-a cerut el.

Ea l-a privit ușor contrariată.

— Dezbrăcată. Doar în lenjeria de corp, pe nia vreau să ți-o dau jos chiar eu. Și lasă lumina aprinsă, ca să te pot vedea. Când vin, mă aștept să te găsesc pe pat, cu picioarele desfăcute.

Ea a ienit uluită, în timp ce nările îi fremătau de dorință.

Thane s-a aplecat și i-a atins buzele cu ale lui.

— Mai întâi trebuie să las casa în siguranță.

Mâna lui a alunecat pe sub rochia ei, până ce a ajuns între picioare, făcând-o să se arcuiască gemând înspre el. Și-a plimbat limba peste buzele ei, în timp ce ea încerca să-i vină în întâmpinare, dar el s-a retras, ca s-o stârnească și mai tare. A atins-o prin dres și prin chiloți, simțind umezeala, iar Regan a ienit.

— Să nu te atingi până când ajung acolo. De acum organele tale îmi aparțin.

Zicând asta, Thane a urcat tiptil la etaj ca să se asigure că ambii copii dormeau. Înainte ca el să-și piardă mințile cu totul și s-o posede chiar acolo, lângă masa din bucătărie.

Și totuși, pe undeva îl mâcinau îndoielile.

Ceea ce gândea lumea care bârfea pe seama lor devenea acum realitate...

Și trebuiau cu orice preț să se ferească de copii...

Ce nemernic egoist era că-și lăsa dorința să-i guverneze acțiunile.

Dar Thane și-a alungat îndoielile... În fond, dacă era vorba doar despre o simplă atracție fizică, nu-și va periclita niciodată reputația și onoarea. Dacă era vorba doar să se culce cu o fată tânără și sexy, putea face asta oricând dorea.

Numai că aici era vorba despre ea.

Despre Regan.

Despre cât își dorea să uite de toate în ea și s-o privească descărcându-se sălbatic.

Să facă asta atâta timp cât o va mai avea alături. Indiferent cât l-ar fi costat.

CAPITOLUL 19

REGAN

Stăteam culcată și gâfâiam atât de excitată, încât tremuram din tot trupul. Simțeam între picioare o senzație de fierbințeală aproape dureroasă. Se adunaseră luni întregi de dorință și nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că-l voi avea pe Thane în mine.

Eram aproape nebună de dorință.

Mă șocaseră ordinele lui, dar, spre mirarea mea, corpul meu reacționa la ele. În general, instinctul mă avertiza să nu accept ca vreun bărbat să-mi comande și, dacă ar fi fost vorba despre oricare altul, și nu despre Thane, chiar aș fi protestat. Dar felul imperativ în care îmi ceruse anumite lucruri mă stârnise și mai tare.

Stăteam lungită pe pat, în lenjeria de corp, oarecum intimidată. Aveam o senzație ciudată, dar când Thane a pășit în casa de oaspeți, totul a dispărut, în afară de dorința mea pentru el. Avea dreptate. Ce se întâmpla între noi era la un pas de nebunie.

Sorbindu-mă din ochi, cu nările fremătând, s-a apropiat încet de mine. Prin pantalonii de pijama pe care și-i pusese se vedea sexul în erecție.

— Uită-te la tine, a mormăit el, trecându-și degetele prin barbă.

Avea privirea puțin tulbure, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că eram eu în carne și oase.

— Vreau să te privesc, am șoptit eu.

Drept răspuns, Thane și-a scos tricoul și l-a lăsat să cadă pe podea, lângă pat. Apoi și-a scos pantalonii și mi s-a

tăiat răsuflarea. Uitasem cât îmi plăcea trupul lui, care avea o forță naturală, fără a fi excesiv de musculos, ci puternic și atât de masculin, încât trupul meu reacționa cu fiecare fibră. Privirea lui arzătoare, felul în care dorința îi împietrise pe chip mă făceau să simt furnicături între picioare. Îmi simțeam sânii grei, iar sfârcurile mi se întăriseră.

Iar dintre coapsele lui musculoase s-a ivit sexul lui impresionant, care pulsa în erecție.

Numai și numai pentru mine.

A scos de nu știu unde un prezervativ, a deschis pliculețul cu dinții, apoi și l-a pus. Abia dacă am avut timp să mă uit la el că s-a și întins peste mine, sprijinindu-se în mâini și lăsându-se între coapsele mele desfăcute.

M-a privit în ochi, studiindu-mă îndelung, și m-am mirat că nu mă simțeam deloc ciudat. N-ar fi trebuit să fiu stânjenită că eram în lenjerie de corp sub trupul gol al patronului meu?

Întotdeauna când aveam un partener nou mă simțeam într-un fel neobișnuit. Un cuvânt mai bun ar fi fost „vulnerabilă". Mă simțeam vulnerabilă, cu excepția acelei singure nopți cu Austin, când băusem, și de care abia dacă îmi mai aminteam. Dar această noapte cu Thane aveam să mi-o amintesc toată viața. Nu mă simțeam deloc vulnerabilă. Ci ușurată. Ușurată că-l întâlnisem.

Acest scoțian frumos, bun la suflet, amuzant, sexy, uneori agasant, care își reprimase sentimentele, dar a cărui dragoste pentru copiii lui mă făcea să-l iubesc și mai mult.

Îl iubeam, am recunoscut asta în sinea mea, în timp ce el îmi mângâia obrazul cu degetul mare.

Și, dacă tot ce dorea de la mine era sex, atunci acceptam. Acceptam aceste amintiri pe care tocmai ni le făcuseram și care trebuiau să-mi ajungă pentru toată viața.

M-a copleșit emoția, am simțit usturimea lacrimilor, așa că m-am întins și l-am sărutat apăsat, înainte să mă topesc în brațele lui. Thane a gemut și m-a silit să stau culcată, ca să mă sărute acum el, ceea ce l-am lăsat să facă. Îmi plăcea

gustul lui pe limba mea, îmi plăcea barba lui mătăsoasă, nu aspră, a cărei atingere pe piele mă excita. Speram s-o simt și între coapse.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, buzele lui s-au desprins de ale mele și s-au plimbat în jos pe trupul meu. Când a ajuns la sâni și a văzut că-mi pusesem un sutien care se închidea în față, m-a privit cu o sclipire amuzată în ochii lui frumoși și arzând de dorință.

Mi-am mușcat limba ca să-mi ascund un zâmbet prostesc și deodată Thane a fost din nou deasupra mea, strivindu-mi buzele cu ale lui cu sărutări intense și flămânde. Eram ușor amețită și abia mai respiram. El s-a desprins din sărut și s-a întors la sutien. Mi l-a scos repede, cu îndemânare, iar eu mi-am dat jos bretelele. Sutienul meu de mătase, deloc scump, dar sexy, a zburat în celălalt capăt al camerei. Apoi buzele lui fierbinți mi-au cuprins sfârcul, sărutându-l.

Mi-am arcuit spinarea și am țipat de plăcerea care s-a răspândit până între coapse. Pierdută în brațele lui, am început să mă zvârcolesc sub el. Mi-a sărutat pe rând sfârcurile, până ce s-au umflat, devenind dureroase. Apoi buzele lui au urmat aceeași cale invizibilă, coborând pe abdomen, iar mâinile au rămas pe sâni, frământându-i și mângâindu-i, până când am crezut că-mi pierd mințile de nevoia de a mă elibera.

În cele din urmă, gura lui a ajuns între coapse. Și-a desprins palmele de pe sânii mei, ca să-mi depărteze și mai mult picioarele. A ridicat ochii spre mine, cu chipul încordat de dorință. Privindu-mă în ochi, degetele lui mari s-au întâlnit la mijlocul chilotului de mătase și am icnit când m-a apăsat acolo.

Mi-am arcuit corpul la atingerea lui, dar apoi, după ce m-a mai atins o dată, s-a oprit. Am ridicat capul – vrând să protestez –, însă privirea sălbatică cu care îmi contempla trupul m-a făcut să-mi înghit cuvintele. Nimeni nu mă privise așa până atunci. Ca și cum ar fi urmat să-și piardă mințile dacă nu mă avea. Am simțit dorința pulsându-mi în vintre, iar stomacul mi s-a încordat.

Privirea lui a coborât și mi-a surprins reacția. În aceeași clipă ceva s-a declanșat în el. Mi-a atins abdomenul cu degetele, apoi m-a apucat de elasticul chiloților. Mi i-a tras în jos, în timp ce eu scâncean de dorință.

I-am auzit mormăitul satisfăcut, după care i-am simțit barba gâdilându-mă în interiorul coapselor, până ce i-am simțit atingerea limbii pe clitoris.

M-a năpădit dorința și m-am împins cu bazinul spre buzele lui. Thane m-a apucat de șolduri și m-a silit să rămân culcată pe saltea, apoi a făcut ce-a vrut cu mine așa cum s-a priceput el mai bine.

O, *Doamne*, m-am gândit, arcuindu-mă spre el, *deci asta simți cu un bărbat care știe ce să facă*.

Îmi studia trupul, reacțiile și, chiar când eram pe punctul să ajung la o descărcare cutremurătoare, s-a retras puțin, torturându-mă.

— Thane, l-am implorat, întinzându-mă spre el.

Mi-am încleștat degetele în părul lui.

Thane a simțit că-l trăgeam ușor de păr și a gemut, apoi limba lui a revenit la ceea ce făcea. M-am cutremurat din tot trupul, dar tot nu era destul. Aburisitul mi-a citit și de data asta gândurile și am simțit cum mă pătrunde încet cu două degete.

Și gata.

Nu mi-a trebuit mai mult.

I-am țipat numele și m-am eliberat, scuturându-mă din tot trupul, în timp ce mă inunda un val de plăcere.

Îmi legănam capul pe pernă, fără să-mi vină a crede.

— Niciodată..., am șoptit, ducându-mi mâna la frunte. Niciodată, niciodată...

Atât fusese de bine.

Deodată l-am simțit trupul fierbinte, gâdilându-mă cu părul de pe picioare, în timp ce se trăgea mai sus, până ce abdomenul lui l-a atins pe al meu. Dorința lui năvalnică mi-a provocat din nou furnicături în ventre, iar el m-a prins

de încheieturile mâinilor și mi-a pironit brațele deasupra capului. Am încercat să mă mișe, dar n-am putut. Mă ținea captivă.

Am ienit, sânii mi s-au întărit și am simțit cum mi se încordează abdomenul. Nu mă așteptasem să-mi placă senzația de a fi imobilizată.

Dar cu Thane... totul era altfel.

Buzele lui le-au atins pe ale mele încet, cu gingășie, ceea ce m-a uimit, dat fiind că părea atât de pătimaș. În clipa următoare l-am simțit pulsând fierbinte între coapsele mele. S-a lăsat cu toată greutatea pe încheieturile mele, ținându-mă lipită de pat, și m-a pătruns.

I-am rostit numele, ienind de plăcere, de durere, de fierbințeala lui în timp ce pătrundea și mai adânc.

Ochii ni s-au întâlnit, am încetat să mai respir, în timp ce el se mișca în mine perfect, încât m-a furnicat un curent electric pe șira spinării.

Apoi a început să se împingă în mine.

Cu putere.

Dorința i-a colorat și mai intens fața și, după numai câteva mișcări în mine, mi-a eliberat încheieturile, s-a retras și s-a lăsat în genunchi. M-a apucat de coapse, ținându-mă cu putere, astfel încât șoldurile și fundul meu au ajuns în afara patului.

Apoi a început să se împingă din nou în mine cu toată forța.

Țipătul meu răgușit a stârnit ecouri în toată casa, iar Thane a gemut mulțumit, continuând să se împingă în mine.

Nu găsesc alt cuvânt.

Era o senzație nemaipomenită.

Nu știam ce să fac cu mâinile, aș fi vrut să-l ating, dar nu ajungeam până la el. Nu puteam schița niciun gest. Era atât de puternic, atât de hotărât, atât de... primitiv.

L-am văzut cum mă privea în timp ce se mișca în mine, iar ăsta era cel mai sexy lucru pe care-l trăisem în viața mea.

Am strâns cearşaful în pumni, iar el a continuat să se împingă în mine, atingând acel punct pe care nu-l mai atinsese nici un bărbat până la el. În acele clipe eram doar piele fierbinte şi sex. Nu mai eram conştientă de nimic decât de intensitatea forţei lui în mine şi de plăcerea imensă care suia în mine.

Am explodat.

După ani întregi de citit romane de dragoste, înţelegeam în sfârşit ce însemnau astfel de momente.

— Thane! am ţipat, cutremurându-mă şi zgâlţâindu-mă în timp ce el continua să se mişte în mine.

Senzaţia era atât de sexy şi de totală, încât aş fi vrut să nu se mai termine niciodată. Şi părea că *nu se va termina* niciodată.

— Fir-ar să fie, Regan! a mărăit Thane şi l-am văzut cum îşi dezveleşte dinţii ca un animal, în timp ce şoldurile lui au rămas nemişcate şi lipite de ale mele.

Pulsa în mine, descărcându-se cu zvâcnete violente.

Şi-a culcat obrazul pe abdomenul meu, de parcă n-ar mai fi fost în stare să se ţină pe picioare, şi a încercat să-şi recapete suflul.

Încă pulsa în mine.

I-am mângâiat spatele transpirat, cu un sentiment de posesie şi mulţumire.

Aş fi vrut să-i spun că fusese cea mai grozavă partidă de sex de care avusesem parte vreodată, dar nici asta nu suna suficient de bine pentru ceea ce tocmai trăisem.

După un timp, m-a sărutat cu tandreţe lângă buric, apoi s-a ridicat, sprijinindu-se în mâini ca să se uite la mine. Avea chipul relaxat, satisfăcut, dar în spatele privirii lui tandre, vedeam cum i se învârt rotiţele în continuare. N-am apucat să spun nimic, fiindcă m-a sărutat. Nu un sărut cast sau de mulţumire, ci unul adânc şi posesiv, care îmi dădea a înţelege că încă nu terminase cu mine.

Cu toate acestea, părea că terminase. A ieşit din mine şi s-a lăsat puţin pe spate ca să mă privească. Am gemut, iar pe chipul lui s-a aşternut o expresie de satisfacţie masculină.

S-a dat jos din pat și a rămas câteva clipe în lumina puternică din încăpere. S-a dus la baie, probabil ca să arunce preservativul, fără să-i fie rușine că era în pielea goală, iar eu m-am zvârcolit în așternut, dorindu-l deja din nou în mine.

Doamne, deveneam dependentă de el.

Când a revenit, s-a uitat fix la mine, apoi ochii i-au lunecat încet pe trupul meu și l-am văzut cum își încleștează maxilarul.

Și el mă dorea din nou.

A ocolit patul și mi-a spus cu glas grav:

— Trebuie să mă întorc la copii.

Doamne, sigur că da! Mi-am dus mâna la frunte, simțindu-mă ca o proastă irresponsabilă, fiindcă uitasem de Elidh și de Lewis. Faptul că-l doream atât de mult făcuse din mine o nebună ahtiată după sex.

A început să se îmbrace, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, simțind cum îmi revine acea vulnerabilitate, pe care nu o simțisem până în acest moment.

Asta era tot? Thane își rezolvase nevoia și cu asta basta?

Singurul răspuns a fost că n-am primit niciun răspuns. Thane s-a aplecat spre mine, m-a sărutat cu blândețe – aproape cast –, apoi m-a sărutat pe vârful nasului și a ieșit grăbit pe ușă.

— Stinge lumina! a comandat el, iar luminile s-au stins în toată casa și Thane a dispărut afară în noapte.

Asta fusese tot?

Mi-au dat lacrimile și m-am ghemuit cu genunchii la piept. Simțeam durere între picioare, în locul în care el se aflase cu numai câteva minute mai înainte.

Pentru mine fusese o experiență cutremurătoare. O revelație. O formidabilă trezire la viață.

Îmi plăcea să fac sex și înainte, dar nu-mi închipuisem că ar putea fi la fel ca în cărțile pe care le citisem.

Nu-mi închipuisem că puteai să-ți pierzi mințile.

Poate că Thane nu simțise așa. Poate că ceea ce fusese între el și Fran, femeia pe care o iubise, îl făcea să considere momentul trăit cu mine ca o masturbare la duș.

Am schițat o grimasă. Am clătinat din cap. Nu, eram o proastă dacă gândeam așa.

Și totuși, detestam felul în care Thane mă putea face să mă îndoiesc de mine însămi, să nu mai fiu sigură pe mine. Niciodată nu mă gândisem prea mult dacă bărbatului cu care eram îi plăcuse să facă sex cu mine. Simpla ejaculare sugera că da. Dar aici nu era vorba doar ca lui Thane să-i fi plăcut sexul cu mine.

Voiam să fi simțit și el ceea ce trăisem eu.

Ceva care depășea simplul orgasm.

Dragoste. Mintea mea a șoptit cuvântul și mi-am șters furioasă o lacrimă. Am decis să nu iau plecarea lui neașteptată drept altceva decât nevoia firească de a se întoarce la copii, așa că m-am dat jos din pat și m-am dus la duș, bâjbâind pe întuneric.

CAPITOLUL 20

THANE

Cu pielea arzând, cu gândul la cele întâmplate cu o noapte în urmă, Thane a întins mâna și a răsucit robinetul dușului, ca să se răcorească.

— La naiba! a mormăit el în timp ce lăsa apa rece să-i curgă pe tot trupul.

Avea mare nevoie de un duș rece. A gemut, amintindu-și-o pe Regan întinsă pe pat în fața lui, primindu-l în ea cu chipul îmbujorat de plăcere. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea asta. Și-a lipit fruntea de peretele rece placat cu faianță, străduindu-se să-și vină în fire.

Seara trecută făcuse sex cu bona copiilor lui.

Cu bona în vârstă de 25 de ani.

În vârstă de 25 de ani și care în curând avea să fie cumnata fratelui său.

— Știai asta și totuși ai făcut-o, a murmurat Thane ieșind de sub duș și luându-și prosopul.

Și, ca să fie sincer, intenționa să repete experiența iar și iar, până când ea avea să plece sau să se plictisească de el. Respectul lui de sine avea de suferit, dar, atâta timp cât putea face sex din nou cu Regan Penhaligon, respectul de sine putea să se ducă naibii.

S-a îndreptat spre dormitor ca să se îmbrace. Era devreme. Copiii aveau să se trezească abia după câteva ore, duminica îi lăsa să doarmă mai mult. În weekend, Regan se ducea de cele mai multe ori în vizită la Robyn sau își petrecea timpul cu Eredine și Arro. Uneori chiar și cu Will, logodnicul

lui Jock. Thane știa toate acestea, fiindcă nu-i scăpa niciun cuvânt rostit de Regan, fie că ea își dădea seama sau nu.

Dar Thane nu voia ca ea să-și petreacă duminica asta cu altcineva. O voia în casa lui, chiar dacă trebuia să pretindă că Regan nu era altceva decât bona îndrăgită de copiii lui.

Da, își amintea de noaptea trecută, iar acum o dorea din nou. Dacă îndoielile și sentimentul de vinovăție nu l-ar fi bântuit în asemenea măsură, noaptea petrecută cu Regan ar fi fost una dintre cele mai grozave nopți din viața lui. Se descărcase atât de exploziv, încât crezuse că o să-i crape inima.

Imediat ce i-a trecut prin minte acest gând, și-a îndreptat privirea spre fotografia de pe noptieră, care-i înfățișa alături de Fran. A simțit un ghem în stomac, cu un sentiment de oarecare vinovăție. O iubise pe Fran. O adorase. Își închipuise că nu mai exista pe lume o femeie ca ea... asta până când Fran îl înșelase. Sexul cu ea fusese grozav. Aici nu avusese ce să-i reproșeze.

Și totuși, nici măcar cu femeia pe care o iertase și de care se legase pe viață nu reușise să simtă dorința aceea disperată, aproape animalică, de a se afla în ea, așa cum simțise noaptea trecută față de Regan. Mintea i se golise de orice alt gând. Nu-l mai interesase decât trupul ei, reacțiile ei, felul în care ea se eliberase.

A privit chipul zâmbitor al lui Fran și a simțit cum i se strânge stomacul și mai tare.

— Nu-i decât sex, a asigurat-o el, așa cum îi dăduse și ea asigurări cândva. Nu înseamnă mare lucru pentru mine.

S-a crispat, amintindu-și râsul ironic al lui Fran. *Mincinosule!* Putea să jure că auzise glasul soției lui moarte șoptindu-i la ureche.

REGAN

Era o zi superbă. Mult prea frumoasă pentru noiembrie. Neobișnuit de caldă. Fils și Lew erau încântați, se jucau pe plaja Arduach, fugărindu-se pe nisip. Nu mai era nimeni acolo, plaja era numai a noastră.

— Mai încet, le-am strigat, grăbindu-mă să-i ajung din urmă.

Dar erau iuți de picior. Nu prea aveam șanse să-i prind, mai ales că mă împiedica nisipul umed. Mi-am dat seama că se îndepărtau prea mult și am intrat în panică.

— Eilidh, Lewis, înapoi!

— Tati! a țipat fericită Eilidh.

M-am uitat în direcția în care privea ea și l-am văzut pe Thane în apă până la brâu, făcându-i semn cu mâna.

Apa era prea adâncă.

— Thane!

Am încercat să-i ajung din urmă, să-l previn pe el. Cum de nu-și dădea seama că apa era prea adâncă?

— Eilidh! a strigat și Lewis, văzând că sora lui se repede în mare.

În clipa următoare, Thane a ridicat-o cu un braț, cuprinzându-l pe Lewis cu celălalt. Am răsuflat ușurată. Valurile se loveau blând de trupul lui, dar el nu se clintea din loc. Un protector puternic, solid, de încredere.

Îi iubeam. Îi iubeam pe toți. Mult de tot.

Am zâmbit când mi-au făcut cu mâna și am continuat să înaintez spre ei, dar fără să par că mă apropii...

— Veniți voi la mine! am strigat cu lacrimi de dezmădejde în ochi.

Un braț puternic m-a prins de talie, lipindu-mă de un trup musculos. Am avut în fața ochilor zâmbetul fals al lui Austin și m-am zbătut să mă eliberez.

— Ce cauți aici? Dă-mi drumul!

— Sssst! mi-a șoptit el, prinzându-mă în brațe și lipindu-mi obrazul de pieptul lui. Totul e bine, Regan, ești cu mine. Aici e locul tău. Oamenii ăștia nu sunt pentru tine. Dar eu te doresc. Am să te doresc întotdeauna.

Am încercat să mă smulg din brațele lui, dar el m-a sărutat și nu reușeam să mă desprind de el, nu puteam să respir.

Și-a dezlipit buzele de ale mele doar ca să-mi repete numele iar și iar.

Pe urmă m-a sărutat din nou. De data asta cu blândețe.

Barba lui îmi gâdila obrazul.

Barba?

Am simțit din nou cum mă gâdilă pe obraz, iar când mi-a dat drumul din brațe am văzut că era Thane. Nu Austin. Ușurată, m-am lăsat moale în brațele lui, am suspinat și i-am răspuns la sărut.

— Regan, trezește-te, a murmurat el cu buzele lipite de ale mele.

Senzația că o gâdilă ceva a devenit persistentă.

— Trezește-te, Regan, mo leannan.

Din nou o gâdilătură pe buze, apoi buzele lui Thane pe ale mele. Am deschis pleoapele și m-am uitat, pe jumătate adormită, în ochii lui frumoși, albaștri-cenușii.

— În sfârșit, te-ai trezit, a murmurat el.

M-a sărutat din nou, de data asta despărțindu-mi buzele ca să-mi atingă limba cu a lui. Brusc, am revenit la realitate și mi-am dat seama că mă trezise și că mă sărutase înainte să mă fi spălat pe dinți. M-am desprins din sărut și i-am pus palma pe gură, ca o barieră între noi.

M-am încruntat la el și am mormăit:

— Îmi miroase gura.

— Puțin îmi pasă.

Cred că a spus asta cu gura lipită de palma mea. Am gemut când i-am simțit gustul de cafea și pastă de dinți și mi-am plimbat palma pe spatele lui, trăgându-l spre mine și desfăcându-mi coapsele pentru el.

— Nu pentru asta am venit, s-a bosumflat el, desprinzându-se din sărut și lipindu-și trupul de al meu, în totală contradicție cu vorbele.

Avea chipul contractat de dorință, dar a clătinat din cap cu un surâs ironic.

— Am vrut doar să-ți aduc cafea.

Mi-am răsucit capul pe pernă și am văzut pe noptieră o cană aburindă.

— Frumos din partea ta...

El și-a sprijinit brațele de o parte și de alta a capului meu, apoi a întins o mână ca să-mi dea deoparte părul de pe obraz. Cu o seară în urmă nu reușisem să adorm decât cu greu, mă năpădiseră îndoielile și nesiguranța. Dar acum, când se uita la mine cu tandrețe și când știam că primul lucru la care se gândise în dimineața aceea fusese să vină să mă vadă și să-mi aducă o cafea, mă topeam la atingerea lui.

— Trebuie să mă întorc acasă, în caz că se trezesc Eils și Lew, a spus el cu o privire încărcată de regret.

— Mulțumesc pentru cafea, am șoptit, nefiind în stare să vorbesc mai tare.

Conștientă că, dacă unul dintre noi nu rupea vraja acelei priviri intense, Thane ar fi sfârșit în patul meu, cu trupul gol deasupra mea, m-am săltat în capul oaselor, iar el s-a dat mai încolo, ca să-mi facă și mie loc pe marginea patului.

Nu prea mult. Când mi-am luat cafeaua și am sorbit din ea, mâna lui s-a așezat posesiv pe coapsa mea. Cămașa de noapte mi se ridicase indecent de mult, dar, dat fiind ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă, nu conta prea mult.

Degetele lui Thane au lunecat spre coapsă și am simțit cum mi se taie răsuflarea.

În ochii lui s-a aprins o scânteie.

— Parcă trebuia să te întorci la copii.

— Chiar trebuie.

S-a întins, mi-a luat cana din mână și a pus-o pe noptieră, zâmbind de figura mea nedumerită.

— Ascultă, am vrut... o!

Și-a strecurat mâna sub cămașa mea de noapte, apăsându-mi sexul cu degetul mare, și m-am întins instinctiv să-l apuc de umăr.

În clipa următoare a început să mă sărute. Cu patimă, disperat, în timp ce degetele lui se jucau cu mine. Degetele lui mă mângâiau desenând cercuri, împingându-se în mine, în vreme ce mă săruta lasciv și uimed cum nu mi se mai întâmplase vreodată. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui lați și mi-am arcuit trupul spre el, gâfâind cu buzele lipite de ale lui, umplându-mă de dorință tot mai mult și mai mult...

M-am descărcat, iar el mi-a cules țipătul cu buzele și i-am simțit geamătul în gâtul meu în timp ce zvâcneam la atingerea lui.

În cele din urmă, și-a retras mâna dintre picioarele mele, copleșindu-mă cu sărutări pe obraz și pe gât. M-am agățat de el, încercând să-mi recapăt suflul.

— Ce-a fost asta? am gâfâit eu.

— Felul meu de a-ți spune „Bună dimineața!", *mo leannan*.

Am deschis ochii. Erau niște cuvinte de alint?

— Ce înseamnă *mo le-ou-nin?*

El a râs de încercarea mea de a pronunța cuvintele și m-a sărutat pe nas.

— Trebuie să plec.

Dar nu mi-a răspuns la întrebare.

— Așteaptă!

L-am apucat de braț ca să-l rețin. Mi-am plimbat palma pe blugi, peste coapsa lui și am zâmbit poznaș.

— Cum rămâne cu tine?

El și-a pus mâna peste a mea, chiar când mă apropiam de locul unde voiam să ajung și mi-a îndepărtat mâna cu blândețe.

— Nu putem. N-avem timp.

M-a pironit cu o privire arzătoare.

— Mai târziu. Diseară.

Am simțit în vintre o furnicătură de nerăbdare. Prin urmare, nu se mulțumise doar cu seara trecută.

— Cu siguranță.

M-am tras mai aproape, i-am cuprins obrazul cu palmele și i-am lipit buzele de ale mele. L-am sărutat blând și tandru, fără să-l stârnesc, știind că trebuia să plece. Fusese un sărut de mulțumire.

— Noaptea trecută a fost cea mai grozavă din viața mea, i-am mărturisit, cu buzele lipite de ale lui.

Mi-a strâns șoldurile și mai puternic, și-a înghițit nodul din gât, apoi mi-a răspuns posomorât:

— Bine.

M-a sărutat rapid și apăsat pe buze, după care s-a ridicat brusc de pe pat și a ieșit valvârtej din casă.

Am clipit de câteva ori, cu senzația că primisem un pumn în stomac.

Bine?

Bine?

Aceasta fusese răspunsul lui.

Ca și cum ar fi vrut să spună: „Mă bucur pentru tine, dar pentru mine n-a fost cea mai grozavă experiență pe care am avut-o".

Mi-am ridicat genunchii la gură, simțind o arsură în piept.

— Ce-ar fi să vii astăzi pe la noi?

Mi-am dat seama că se oprise în ușă și că se uita la mine, dar nu eram în stare să ridic ochii la el.

— Duminica asta nu facem nimic deosebit, dar știu că Eila și Lew s-ar bucura mult dacă ai sta și azi cu noi.

Nu aveam alte planuri.

Cu siguranță aș fi putut petrece duminica cu ei.

Mi-am înălțat privirea doar până la umărul lui și am răspuns cu răceală:

— Am alt program.

— Da?

N-am luat în seamă reacția lui, m-am ridicat în picioare și am apucat cana cu cafea.

— Mulțumesc pentru cafea.

Am ridicat cana în direcția lui și am ocolit patul, intrând în baie, unde eram sigură că am să plâng sub duș ca un copil.

Acum, că eram singură, am pus cana pe marginea chiuvetei, fără să văd nimic în jurul meu. Am început să mă spăl pe dinți, în timp ce în minte îmi răsuna iar și iar acel „Bine".

Câteva secunde mai târziu, vrând să-mi scot cămașa de noapte, m-a oprit un braț bronzat, care m-a cuprins de talie. Am icnit uluită, iar Thane m-a lipit de pieptul lui puternic, pe care acum îl cunoșteam atât de bine. Buzele lui mi-au atins urechea și i-am auzit glasul adânc și încântător:

— Și pentru mine a fost cel mai grozav sex din viața mea.

Am încremenit.

Am întors capul ca să-l privesc în ochi.

I-am citit reținerea în privire.

— Nu ești obligat să spui asta.

Am dat din umeri, simțindu-mă cumplit de vulnerabilă.

— N-am să te mint niciodată, mi-a făgăduit el, strângându-mă în brațe cu și mai multă putere. A fost cel mai grozav sex din viața mea. Niciodată n-am trăit așa ceva.

Cuvintele lui m-au topit.

Cu toate acestea, privirea lui s-a înăsprit.

— Totuși, am fost amândoi de acord că-i vorba doar despre sex. Acum fă duș, îmbracă-te și lasă-ți planurile alea inexistente, vino să petreci duminica cu noi. Ne comportăm amical, ca de obicei, în prezența copiilor, ca Lewis să înțeleagă că totul e în regulă, dar nimic mai mult. Iar la noapte...

Deja simțeam efectul erecției lui pe fundul meu.

— ... am să mă furișez aici să facem iarăși sex cum n-am mai avut parte în viața noastră... și cu asta basta. De acord?

Am refuzat să iau în seamă senzația de răceală care mi-a cuprins inima și mi-am concentrat atenția pe singurul lucru pe care-l obțineam de la el și de care se pare că nicio altă femeie nu avusese parte, nici măcar răposata lui soție.

M-am răsucit în brațele lui, simțindu-i iar erecția.

— Cât e ceasul?

Thane s-a încruntat.

— Nouă.

Bine. I-am desfăcut cureaua.

— Copiii o să mai doarmă cel puțin o oră.

El a icnit.

— Regan...

Dar până să-i scot blugii și boxerii, împotrivirea lui deja se topise. M-am lăsat în genunchi. A înjurat printre dinți, cu privirea arzând, răsuflând greu și prinzându-mi capul în mâini. Nici nu apucasem să mă ating de el.

Geamătul lui prelung, felul în care a tresărit când l-am atins mi-au dat o senzație de putere cum nu mai cunoscusem în viața mea. În clipa aceea însemnam totul pentru el și, așa cum luasem decizia cu o noapte în urmă, aveam de gând

să iau (sau să dau, după caz) tot ce puteam atâta vreme cât avea să dureze. Indiferent ce urma să se întâmple între noi, întotdeauna avea să-și amintească de cel mai grozav sex din viața lui.

Nu însemna chiar tot, dar însemna ceva.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 21

THANE

Vedea ca prin ceață ecranul calculatorului din fața lui, pentru că era cu gândul în cu totul altă parte. La Regan. Încă îi stăruia în nări parfumul ei, încă simțea pielea ei netedă lunecând pe a lui, sexul ei strâmt și fierbinte cuprinzându-l pe al lui. O dorea nebunește. Deși ca bărbat accepta cumva ideea de a se strecura în casa de oaspeți în fiecare noapte pentru a fi cu ea, Thane nu putea scăpa de teama care pusese stăpânire pe el încă de când căzuseră de acord să facă sex fără alte obligații.

De fapt, după prima noapte teama tindea să devină din ce în ce mai mare. Singurele momente când uita de ea era atunci când se afla în lăuntrul lui Regan. În astfel de momente nu mai era conștient decât de dorința care-l copleșea.

— Thane!

Thane și-a luat ochii de la monitor, smuls din visul cu ochii deschiși despre bona copiilor lui, și a văzut-o pe Keelie în pragul ușii, privindu-l încruntată.

— Iartă-mă că am ridicat tonul, dar ți-am rostit numele de câteva ori și nu mi-ai răspuns.

Fie-ar să fie!

Situația începea să scape de sub control.

— Iartă-mă.

Și-a dat seama că femeia era în biroul lui. Pe etajul lor.

— Ce-i cu tine aici?

Ea a închis ușa și s-a apropiat de biroul lui.

Thane era stânjenit. Când nu mai răspunsese apelurilor lui Keelie, își închipuise că ea va înțelege ce însemna tăcerea lui. Acestea erau regulile întâlnirilor. Asta dacă nu cumva venise aici din alt motiv.

Keelie s-a așezat pe biroul lui, înălțând din umeri cu un aer de autocompasiune.

— Prietenele mele mi-au spus să renunț, dar eu vreau să știu clar cum stau lucrurile. Nu-mi stă în fire să mă joc de-a întâlnirea, rahaturile astea nu sunt pentru mine. Nu înțeleg prea bine regulile.

O, Doamne!

— Am avut impresia că ne-am simțit bine când am luat cina împreună... Pe urmă n-ai mai dat nicium semn. Așa că... m-am gândit să întreb dacă nu cumva a doua oară ar trebui să te invit eu. Dacă e așa, vrei să ne întâlnim din nou?

Thane nu putea să n-o admire pentru curaj și sinceritate. La drept vorbind, poate la prima întâlnire vorbise numai despre ea fiindcă avea trac. În altă viață poate și-ar mai fi acordat o șansă cu ea. Dar Keelie merita să fie sincer.

— M-am simțit bine cu tine, Keelie, dar cred că e mai bine să rămânem doar prieteni.

Deși o umbră de dezamăgire i-a întunecat privirea, femeia a reușit totuși să zâmbească. Thane se simțea îngrozitor.

— O, desigur.

S-a dat jos de pe biroul lui și și-a netezit fusta.

— Oricum, apreciez că mi-ai vorbit deschis.

— Îmi... pare rău.

Văzând-o cum se crispează, Thane s-a crispat și el. Scuzele nu erau lucrul cel mai bun. Scuzele insemnau compasiune. La naiba!

— Vreau să zic...

— E în regulă.

Keelie s-a retras cu spatele spre ușă.

— Trebuie să... Trebuie să mă întoc la muncă.

A ieșit în fugă din biroul lui, parcă alergată de dulăii umilinței.

Thane și-a îngropat fața în mâini, dând drumul unui șuvoi de injurături. Regan avea dreptate. Se folosise de Keelie și o jignise. Era un mare dobitoc!

Restul zilei a trecut chinuitor de încet. Era preocupat de alegerile proaste pe care le făcuse. Până și Regan a remarcat la cină faptul că părea tulburat. El a asigurat-o că totul era în ordine, întrebându-se totodată ce mama naibii făcea cu viața lui. Cu Regan. Se gândea la riscul la care își expusese familia intrând în aventura asta. Dar când ea i-a aruncat o privire îmbufnată înainte de a pleca acasă, aceeași senzație de dependență a pus stăpânire pe el.

În seara aceea s-a furișat în casa de oaspeți, unde a găsit-o pe Regan goală, întinsă pe pat și așteptându-l, și orice altceva a încetat să mai existe.

Regan Penhaligon îl sedusese până în punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere.

CAPITOLUL 22

REGAN

În afară de aniversarea lui Thane din martea următoare, legătura noastră intrase într-o rutină strictă. Poate nu sună prea grozav, dar relația noastră era atât de pătimașă, încât ajunsesem să fiu obsedată de Thane.

Ne vedeam fiecare de viața noastră ca și până atunci, numai că ne arătam mai calzi și mai prietenoși unul față de celălalt decât o făcuserăm în ultimele săptămâni. Asta părea să-l liniștească pe Lewis, care încetase să mai stea tot timpul cu ochii pe noi.

Dar noaptea, când copiii adormeau și se aflau în siguranță în casă, Thane se furișa în casa de oaspeți pentru o oră. Uneori făcea dragoste cu mine de parcă m-ar fi iubit cu adevărat. Acelea erau niște nopți periculoase. În mod ciudat, ca să-mi cruț inima, preferam nopțile când se arăta autoritar, când mă așeza în pat cum voia el și când făcea sex cu mine până când nu mai știam pe ce lume mă aflu. În genunchi, deasupra lui, pe genunchii lui, lateral, cu capul la picioare, răsucită ca un covrig, cu mâinile legate deasupra capului. Știa să facă sex în toate felurile posibile. Nu mi l-aș fi închipuit niciodată atât de dezlănțuit. Pentru mine era cea mai groazavă surpriză.

Și în tot acest timp nu mă puteam gândi decât ce proastă fusese Fran. Cum naiba putuse să-l înșele pe Thane Adair?

Singura excepție de la rutina noastră a fost dimineața zilei lui aniversare. M-am strecurat în camera lui de la etaj înainte ca el să se trezească. Numai că Thane n-a vrut ouăle jumări pe pâine prăjită pe care i le adusesem. M-a vrut pe

mine. A fost pentru prima oară când am făcut sex în casa lui, iar faptul că am fost nevoiți să nu scoatem niciun sunet ni s-a părut teribil de senzual.

Apoi însă Thane s-a simțit îngrozitor de vinovat. Știam că era îngrijorat ca nu cumva Eilidh și Lewis să ne descopere secretul. Din acest motiv s-a arătat mai distant față de mine ca de obicei, rănindu-mi astfel încă o dată sentimentele. N-am luat în seamă forul de gheață, acum familiar, care m-a furnicat și mi-am jurat să nu mai pun piciorul în dormitorul lui neinvitată.

Era micul lui secret murdar.

Niciodată nu vedeam lucrurile așa când eram împreună, dar uneori, când așteptam la poarta școlii, simțeam și eu la fel. „Mămicile pofticioase" nu-mi mai dădeau nicio atenție. Depășiseră momentul. Numai că nu puteam uita bârfele lor. Știam ce gândeau despre mine.

Mă consolam cu gândul că eram femeie în toată firea și că puteam face ce pofteam cu cine pofteam, dar în zile ca dimineața aceea îmi venea greu să gândesc așa. Pentru o clipă uitasem cu desăvârșire unde mă aflam.

Copiii ședeau la masă, luându-și micul-dejun, iar Thane era de cealaltă parte a mesei, cu fundul spre mine. Când am trecut pe lângă el ca să-mi pun cana de cafea în chiuvetă, nu m-am stăpânit și l-am mângâiat pe fund. Abia când el s-a răsucit brusc și m-a privit furios, mi-am dat seama ce făcusem.

Am aruncat o ocheadă vinovată spre copii, ușurată că nu erau atenți la noi, în schimb, Thane m-a fulgerat cu privirea de parcă tocmai i-aș fi omorât animalul de companie.

Micul nostru secret murdar.

Nu știu ce a citit pe fața mea, dar și-a îndulcit expresia, părând ușor nedumerit. L-am ocolit cu inima bătând nebunește și m-am străduit să păstrez distanța.

— Mă duc să pun niște rufe în mașina de spălat înainte ca Eilidh și Lewis să termine de mâncat.

Eram lângă maşina de spălat de numai câteva secunde, când i-am simţit prezenţa.

Am privit peste umăr şi m-am uitat în ochii lui Thane, care stătea rezemat de tocul uşii. El a aruncat un ochi pe coridor, apoi s-a întors spre mine şi mi-a şoptit:

— Îmi pare rău. Voiam doar...

— Nu, mie îmi pare rău. Nici nu mi-am dat seama ce fac.

— Înţeleg.

A venit lângă mine şi m-a prins de mâinile cu care sortam rufele, ca să le potolească tremurul.

— Şi eu am momente când ard de dorinţă să te ating..., dar nu putem. Da?

Micul nostru secret murdar.

Am clipit des ca să-mi alung din minte amintirea privirii mele furioase din urmă cu ceva timp. Îi aşteptam pe copii la şcoală. Will era la câţiva paşi de mine, discutând însufleţit cu alt părinte, aşa că nu mă putea distrage din gândurile mele întunecate.

Două săptămâni.

Nu trecuseră decât două săptămâni de când începuse aventura mea cu Thane.

Mă întrebam cât timp voi reuşi să fac faţă vârtejului emoţional în care plonjasem.

Cu o săptămână în urmă mă sunase Jared ca să mă invite în oraş. Născocisem o scuză ca să-l refuz, de genul că nu intenţionam să-mi dau întâlniri cât timp aveam să rămân în Scoţia. Nu păruse să-i pese. De fapt, durase destul timp până se hotărâse să mă sune. Îmi spusese doar să-i telefonez dacă mă răzgândeam.

Sora mea, Robyn, îşi dădea seama că se întâmplă ceva. Mă tot întreba dacă totul era în regulă şi mă privea lung şi insistent. În mod normal, i-aş fi spus de Thane. Numai că-i promisesem că voi păstra secretul şi nu voiam să-mi calc cuvântul faţă de el, deşi aş fi dat orice pentru un sfat cumpătat din partea surorii mele iubitoare.

Așa cum stăteau lucrurile, trebuia să mă bazez doar pe ceea ce credeam eu că m-ar fi putut sfătui.

Probabil că mi-ar fi spus că, dacă relația asta îmi dădea o stare de bine atunci când făceam sex, dar că aveam o părere îngrozitoare despre mine atunci când nu făceam sex, era cazul să pun punct. Și să fiu cinstită față de Thane și să-i mărturisesc că nu eram genul dispus să se angajeze la ceva serios. Nu cu el. Că îmi închipuisem că pot. Că ceva era mai bine decât nimic.

Îmi luase mai puțin de două săptămâni ca să-mi dau seama cât fusesem de naivă.

Să-l iubesc pe bărbatul care nu voia decât să facă sex cu mine... era ca și cum aș fi fost înjunghiată în piept de cinci ori în fiecare zi.

Trebuia să pun capăt relației.

La acest simplu gând îmi venea să țip răvrătită, dar știam că trebuia să pun punct, ca să nu-mi pierd mințile.

A sunat clopoțelul, trezindu-mă brusc la realitate.

Concentrează-te. Când Eilidh și Lewis erau cu mine, nu aveam timp să-mi fac griji despre relația mea cu Thane. Îi mulțumeam lui Dumnezeu în fiecare zi pentru ei, nici nu se putea cineva mai potrivit ca să-mi abată atenția. Dacă deveneam obsedată de tatăl lor, mi-era teamă că i-aș fi pierdut. Or, iubirea lor mă ajuta să trec peste orice.

Am zâmbit văzând-o pe Eilidh cum coboară în fugă treptele care dădeau în curte, apoi m-am uitat în spatele ei, căutându-l din ochi pe Lewis.

Atentă să-l descopăr pe fratele ei în mulțimea de copii, nu l-am observat pe bărbatul care se apropia.

Când l-am văzut, era deja prea târziu.

M-am uitat din nou după Eilidh, care abia ieșise pe poartă și deodată străinul a luat-o în brațe. Ea a început să țipe.

Ce mama naibii?!

— Hei! am strigat speriată, alergând spre el.

S-a uitat scurt spre mine, cu o privire rătăcită și sălbatică în spatele ochelarilor rotunzi, în timp ce Eilidh îl lovea peste cap, țipa și se zbătea în brațele lui. Adrenalina m-a propulsat spre el cu mare viteză, am strigat s-o lase în pace, dar el m-a lovit cu dosul palmei cu atâta forță, încât am căzut în fund.

— Hei, tu ăla! am auzit strigătul lui Will.

M-am ridicat în picioare, neluând în seamă durerea din obraz. Will l-a apucat de păr, distrăgându-i atenția suficient cât s-o apuc pe Eilidh și s-o smulg din brațele lui. Chiar când reușisem s-o eliberez pe Eilidh, bărbatul l-a lovit pe Will cu cotul în nas, apoi a vrut s-o înșface din nou. Instinctiv am împins fetița într-o parte și m-am postat între ea și acel individ, străduindu-mă să mă concentrez și să trec peste șocul produs de faptul că un bărbat complet necunoscut încerca să-mi fure fetița în fața a sute de martori.

— Pleacă de-aici! am urlat, împingându-l deoparte.

El m-a înșfăcat de braț, vrând să mi-l răsucească, dar în aceeași clipă mi-am amintit de lecțiile lui Robyn. Mi-am repezit latul palmei în sus și l-am lovit în nas. Nu aveam suficientă forță cât să i-l sparg, dar lovitura l-a năucit, făcându-l să-și slăbească strânsoarea. M-am răsucit spre Eilidh, acum la adăpostul brațelor protectoare ale lui Lewis, și am simțit o smucitură dureroasă în umăr.

— Dă-mi-o! a răcnit el ca un animal, prinzându-mă de gât pe la spate.

Mirosul de whisky pe care-l răspândea mă amețea.

— E fetița mea, dă-mi-o!

McClintock?

O, Doamne!

Mi-am adunat toată puterea și l-am lovit cu cotul în obraz. El a gemut și mi-a dat drumul, iar eu m-am dus poticnindu-mă lângă copii. Vedeam ca prin ceață cum oamenii aleargă către noi, către el. Eram apărați de alți părinți, așa că i-am lipit de trupul meu pe Eilidh și pe Lewis,

ocrotindu-i pe cât era posibil. Ca într-un cocon. Am simțit un pumn în tâmplă și, pentru o clipă, totul s-a învârtit cu mine, apoi l-am auzit pe McClintock strigând din nou numele lui Eilidh.

Eilidh și Lewis și-au îngropat obrazul în haina mea, în timp ce individul mă lovea în cap și în spate cu pumnii și picioarele, încercând să ajungă la copii. N-am luat în seamă durerea și nu m-am clintit din loc. Vâlmășagul de sunete din jur a devenit un zvon îndepărtat.

Apoi loviturile au încetat la fel de brusc cum începuseră.

— Ești bine, Regan? m-a întrebat Michelle, aplecându-se spre mine.

Am ridicat privirea și m-am uitat în spatele ei, șocată să-l văd pe McClintock întins pe jos, imobilizat de Will și de toate „mămicile poficioase".

Copiii din jurul nostru țipau, înspăimântați la culme.

— Eilidh, Lewis...

M-am lăsat în genunchi, iar ei m-au cuprins cu brațele. Trupul și obrazul îmi zvâcneau de durere, dar nu-mi păsa. Copiii erau în siguranță. Tremuram, deopotrivă de la adrenalină și de ușurare, la fel ca ei. Cu greu m-am stăpânit să nu urlu de furie pentru spaima pe care le-o trăsese McClintock.

— Poliția e pe drum, mi-a spus Michelle, masându-mi umărul ca să mă liniștească. Știi cine-i omul ăsta?

— Eilidh... s-a jeluit McClintock, privindu-ne furios din locul unde-l imobilizaseră Will și celelalte femei. Fetița mea!

Părea un animal rănit.

M-am albit la față. Simțeam privirile tuturor ațintite asupra mea.

— Nu. Habar n-am cine e, am mințit eu.

THANE

Fusese nevoie de un efort supraomenesc ca să se stăpânească și să nu gonească nebunește cu mașina de la Inverness la Caelmore. Dacă murea într-un accident din graba de a ajunge acasă, la copii și la Regan, n-ar fi folosit la nimic. Dar valul de adrenalină care pulsa în el îl făcea să-și controleze cu greu piciorul de pe accelerație.

Singurul lucru care-l mai calma era că Lachlan și Robyn erau cu ei.

Sean McClintock încercase s-o răpească pe Eilidh la poarta școlii.

Lachlan îl anunțase la telefon. Când aflase de la Jock, prin Will, că McClintock fusese reținut de cetățeni în așteptarea poliției, fratele lui plecase la școală într-un suflet. Fusese de față la arestarea acelui nemernic, iar Thane aștepta ca poliția să ia legătura cu el. Va avea grijă ca nenorocitul acela să ajungă după gratii pentru ce făcuse.

Din spusele lui Lachlan, dacă Regan n-ar fi reacționat prompt, ajutată de ceilalți părinți, Sean poate ar fi reușit să fugă cu Eilidh. Simplul gând îi dădea lui Thane un fior rece pe șira spinării. Încă nu cunoștea detaliile. Dar știa că-i era dator lui Regan mai mult decât i-ar fi putut plăti vreodată.

A frânat brusc în fața casei, neîncetând să se gândească la cei dinăuntru. A dat buzna în sufragerie și s-a simțit copleșit de ușurare când copiii au sărit de pe canapeaua unde stătuseră cu Regan, alergând să-i lasă în întâmpinare.

S-a lăsat în genunchi și i-a luat în brațe, încercând să simtă fiece părticică din trupușoarele lor. Erau teferi și nevătămați, dar când s-au agățat de gâtul lui, au început să plângă, ceea ce pentru el era de nesuportat. Cu ochii în lacrimi, i-a strâns și mai tare la piept, jurându-și că niciodată

nu va uita sentimentul special pe care i-l dădea îmbrăţişarea lor. A început să-i sărute frenetic pe creştet, abia stăpânindu-şi lacrimile.

A simţit o mână pe umăr şi, ridicând privirea, a dat cu ochii de chipul îngrijorat al lui Lachlan.

— O să-şi revină. Atâta doar că au tras o speriatură straşnică, l-a asigurat fratele lui.

Eilidh şi Lewis s-au desprins din îmbrăţişare. Băiatul şi-a şters lacrimile, iar fetiţa, roşie la faţă de supărare, a rostit printre lacrimi:

— Omul acela rău a lovit-o pe Ree-Ree, tati!

Thane a simţit oprindu-i-se inima în piept.

— Cum?

S-a ridicat în picioare, mutându-şi ochii de la chipul tulburat al lui Lachlan spre celălalt capăt al livingului unde, pe canapea, se aflau Robyn şi Regan.

Regan stătea cu un cot pe genunchi, ţinând la ochi o pungă cu mazăre congelată, în timp ce Robyn o ţinea protector pe după umeri.

— Regan...

S-a dus spre ea, iar copiii l-au ajuns din urmă. Eilidh s-a căţărat pe canapea, lipindu-se de Regan, iar Lewis s-a aşezat lângă sora lui, fixând-o pe Regan cu o privire gravă.

Thane s-a apropiat fără să-şi poată lua ochii de la ea, deşi conştient de prezenţa lui Robyn. Circumspectă, Regan şi-a înălţat ochii spre el de sub punga cu mazăre congelată. Avea obrazul drept umflat. Curând acolo urma să-i apară o vânătaie.

Thane a simţit un nou val de furie. Regan şi copiii tocmai se întorseseră de la clinica pentru afecţiuni minore din Golspie. Thane se gândise că era ceva obişnuit ca o persoană trecută prin aşa ceva să meargă la un control de rutină. Lachlan nu-i spusese că McClintock o agresase pe Regan.

I s-a strâns stomacul la gândul că n-o putea lua în braţe ca să-şi îngroape obrazul în gâtul ei, să-i simtă pulsul

alert și sănătos. Tot ce putea face era să se lase pe călcâie și să-i pună mâna pe genunchi cu un gest liniștitor.

— Ești bine?

Ea i-a zâmbit cu subînțeles.

— Eilidh e bine, așa că sunt și eu.

Sunetul gutural scos de Robyn și privirea ei furioasă i-au dat lui Thane de înțeles că viitoarea lui cumnată nu era de aceeași părere. Și-a îndreptat din nou atenția spre Regan, în clipa în care îi arunca surorii ei o privire menită s-o calmeze. Thane a remarcat atunci și vânătaia de la tâmplă.

— Ce na...

Și-a stăpânit înjurătura la timp și a întins mâna, dându-i părul la o parte.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat exact! a cerut el, abia auzindu-și propriul glas din pricina sângelui care-i bubuia în urechi.

Regan i-a dat mâna la o parte, făcând un semn imperceptibil cu capul spre copii. „Mai târziu", a citit Thane în ochii ei.

— Ree-Ree o să fie bine, tati, da? a întrebat Eilidh, ridicând rugător ochii spre el.

Lewis îl privea la fel.

— Sunt bine.

Regan s-a răsucit în loc, apucând punga cu mazăre congelată cu cealaltă mână ca să-i poată îmbrățișa pe copii cu un singur braț. Amândoi s-au cuibărit lângă ea, iar lui Thane i s-a strâns inima văzându-i cât erau de tulburați.

S-a ridicat brusc, simțind cum îi arde tot trupul de furia reținută până atunci.

McClintock era un om mort.

— Robyn, ce-ar fi să comanzi niște mâncare? a propus Lachlan, venind instelat lângă fratele lui și punându-i mâna pe umăr. Eu merg afară cu Thane pentru câteva minute.

— Nu plec de lângă ei, a mărăit Thane.

— Ai nevoie să răsufli o clipă. Și trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat.

Thane și-a privit familia. Regan a ridicat bărbia, cu o expresie înțelegătoare.

— Du-te. Nu pățim nimic dacă lipsești câteva minute.

— Am eu grijă de ei, l-a asigurat Robyn.

Thane l-a urmat fără chef pe Lachlan afară.

— Te rog, fii scurt, s-a răstit el.

Fratele lui n-a comentat. L-a condus pe Thane prin curte până în grădina casei lui.

— Unde mergem, Lachlan?

Lachlan s-a uitat în urmă peste umăr, cu o privire la fel de mohorâtă ca a lui Thane.

— Ai încredere în mine.

Cu toată furia care fierbea în el, Thane l-a urmat pe Lachlan în casă. Au urcat la etaj, în sala de gimnastică – pe lângă care cea a lui Thane părea o nimica toată –, și Lachlan l-a dus în colțul sălii unde se afla sacul de box.

— E al lui Robyn, a rostit, bătând ușor cu degetul în sac. L-am pus aici pentru ea. Aici se eliberează de toate frustrările. S-a folosit mult de el în primele zile de după sosirea lui Regan. Și tot aici va veni mai întâi de toate când ne înapoiem acasă astă-seară.

Privirea i s-a întunecat.

— Una dintre mame, Michelle Kingsley, ne-a spus că McClintock a pus mâna pe Eilidh la poarta școlii, dar Regan s-a repezit la el. El a lovit-o cu dosul palmei, ceea ce i-a atras atenția lui Will, care i-a sărit în ajutor, astfel că Regan a reușit s-o smulgă pe Eilidh din mâinile lui McClintock. Nemernicul l-a lovit și pe Will și a vrut s-o înșface din nou pe Eilidh. Atunci Regan l-a poenit și l-a lăsat fără suflare, îndeajuns cât să-i tragă pe Eilidh și Lewis lângă ea, protejându-i cu trupul ei. Atunci au intervenit ceilalți părinți, dar McClintock tot a reușit s-o lovească pe Regan cu pumnii și cu picioarele în cap și în spate, înainte de a fi imobilizat.

Imaginea sugerată de relatarea fratelui său l-a înfuriat la culme pe Thane, dar i-a umplut în același timp sufletul de recunoștință.

— N-ar fi putut cu niciun chip s-o ia pe Eils, l-a asigurat Lachlan cu ochii strălucind de mândrie. Regan mai degrabă ar fi murit decât să îngăduie una ca asta.

Thane era atât de emoționat, încât cu greu și-a înghițit nodul din gât.

— Am judecat-o greșit, a recunoscut Lachlan aproape în șoaptă. Voiam să am încredere în ea de dragul lui Robyn, dar pe undeva mă așteptam ca până la urmă să-și dea arama pe față.

Thane a încercat să-și imagineze scena cu Regan protejându-i pe copii cu trupul ei și a simțit că-i plesnește inima.

— Iată cum e Regan în realitate, a răspuns el cu glas răgușit.

Fratele lui a încuviințat.

— Întrebarea este de ce a fost nevoită s-o protejeze pe Eilidh. Cine-i McClintock, Thane?

— Bărbatul cu care Fran a avut o aventură, a răspuns el răstit, dându-și seama că acum adevărul nu mai putea fi ascuns cu niciun chip.

Lachlan și-a ferit privirea pentru o clipă. Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar.

— Te-a înșelat?

— Da. Erau colegi la școală. Am aflat cu câteva luni înainte să descoperim că Fran era însărcinată cu Eilidh. Erau împreună de câteva luni.

— Și ai iertat-o? De ce nu mi-ai spus?

Tonul uluit al fratelui său l-a făcut să se zbârlească.

— Era soția mea și mama fiului meu. Trebuia să-i dau o șansă. Mai ales când mi-a spus că rămăsese din nou însărcinată. N-am vrut să-și schimbi atitudinea față de ea. Singura care știe despre povestea asta e Regan.

Lachlan a făcut ochii mari de uimire, apoi un gând i-a încolțit în minte.

A expirat prelung.

— Eilidh e fiica lui McClintock?

— Nu, a mârâit Thane.

— Ai făcut un test de paternitate?

— Nu și nici n-am nevoie.

Thane a făcut un pas spre fratele lui, cu o figură amenințătoare.

— E fiica mea.

— Și dacă nu e? a insistat Lachlan.

— Lachlan, frate, dacă nu vrei să te pocnesc pe tine în loc de sacul ăla, te rog să nu mai scoți o vorbă.

Lachlan a tăcut, înțelegând că Thane nu suporta nici măcar gândul ca un alt bărbat să fie tatăl biologic al lui Eilidh. S-a mulțumit să împingă sacul de box spre Thane.

— Descarcă-te aici. Nu te poți întoarce în casă în halul ăsta. Fierbi de furie. Copiii au nevoie de tine să rămâi calm.

Thane i-a urmat sfatul: și-a scos sacoul, puloverul, cămașa și și-a ridicat pumnii în poziție de atac. În locul sacului de box, în fața ochilor i-a apărut chipul lui McClintock. Îl vedea terorizându-i copiii. Lovind-o cu pumnii pe Regan. A văzut-o apoi pe Regan apărându-i pe copii și încasând lovituri în spate și în cap. Și-a descătușat furia, a scos un urlet și a lovit sacul cu sete.

Când s-a eliberat în bună parte, părul și pielea îi erau ude de transpirație.

Cu capul în piept, cu mâinile în șolduri, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile și tremurând tot de emoție, a întrebat:

— Dar dacă nu-i fetița mea?

Lachlan l-a îmbrățișat, strângându-l cu putere la piept.

— Ne vom descurca cumva... și n-ai s-o pierzi. N-o s-o pierdem. N-am să las să se întâmple una ca asta. Cu niciun

preț, Thane. Vorbesc serios. Indiferent de câte obligații ar trebui să-mi fac, pe câți va trebui să-i mituiesc, câte legi va trebui să încalc... n-am să ezit. Nimeni n-o s-o ia pe fetița noastră dragă de la tine.

Acum era rândul lui Thane să-l strângă în brațe. Simțea mai mult ca oricând nevoia să creadă că Lachlan Adair era capabil să ducă la îndeplinire orice își punea în gând.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 23

REGAN

— Absolut minunat! am bombănit eu, privindu-mă în oglinda de deasupra chiuvetei din baie.

Copiii nu voiau să mă scape din ochi nici măcar o clipă, dar, în timp ce ședeam pe canapea, așteptând ca Lachlan și Thane să termine discuția, am simțit crampe în burtă.

Dat fiind tot ce se întâmplase, pierdusem noțiunea timpului, dar așa cum ședeam acolo, mi-am dat seama în ce zi eram.

M-am scuzat și m-am dus în baia din casa de oaspeți, unde îmi țineam articolele de toaletă, și am constatat că nu mă înșelasem.

Îmi venise ciclul.

Perfect.

Nimic mai grozav decât un sac de mazăre congelată pe obraz și o compresă caldă pe burtă ca să-și facă cineva idee despre ce zi idioată avusesem.

M-am întors în casa mare în același timp cu Lachlan și cu Thane. Thane m-a măsurat din cap până în picioare, cu o cută adâncă între sprâncene.

— Unde ai fost?

— Aveam nevoie de ceva de acasă, am răspuns eu vag, nevrând să știe toată lumea că eram la ciclu.

Mi-am dat seama că atât Thane, cât și Lachlan își schimbaseră cămășile și că Thane avea părul ud.

— Dar voi unde ați fost? m-am încruntat eu.

Thane și-a îndreptat atenția spre Eilidh și Lewis, care se cuibăriseră pe canapea și se uitau la un film împreună cu Robyn. Când s-a întors din nou spre mine, arăta atât de disperat, încât mi-aș fi dorit din suflet să-l pot îmbrățișa.

— M-am eliberat cumva de furie.

Fir-ar să fie!

M-am dus la el și l-am cuprins cu brațele, cu obrazul lipit de pieptul lui, fără să-mi pese de ce ar fi putut crede fratele lui sau sora mea. Spre ușurarea mea, Thane m-a strâns și el în brațe.

Tare de tot.

A răsuflat tremurat.

— Îți mulțumesc, mi-a șoptit. Pentru ce ai făcut tu azi... N-am să mă pot revanșa niciodată.

Am ridicat capul. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, probabil a citit asta în ochii mei, și i-am răspuns tot în șoaptă:

— Nu trebuie să-mi mulțumești pentru asta.

Privirea lui Thane a coborât pe buzele mele și, pentru prima oară de la atac, n-am mai simțit cum îmi zvâcnește obrazul. Așteptam doar momentul când buzele lui se vor lipi de ale mele.

În clipa aceea s-a auzit soneria, iar vraja s-a rupt. Amândoi am clipit des și m-a năpădit un sentiment de vinovăție, amintindu-mi unde ne aflam. Ne-am desprins din îmbrățișare și l-am surprins pe Lachlan privind peste umărul lui Thane. M-a cuprins îngrijorarea văzând expresia lui bănuitoare.

Înainte să apuce cineva să se îndrepte spre intrare, ușa s-a dat de perete și am auzit glasul lui Arro:

— Am adus mâncare! Unde sunt copiii mei?

— Mătușa Arro!

Eilidh și Lewis au sărit de pe canapea, alergând să-și întâmpine mătușa, care tocmai intra în living urmată de Mac. Zâmbind cu gura până la urechi, Arro s-a lăsat în

genunchi, strângându-i pe amândoi în brațe. Dar chipul i s-a întunecat de neliniște de îndată ce copiii nu i-au mai putut vedea expresia. A ridicat ochii spre Thane – continuând să-i țină pe copii în brațe –, iar fratele ei s-a apropiat și a strâns-o ușor de umăr cu un gest liniștitor.

— Mâncare! a anunțat și Mac, cu un aer posomorât, punând pe masă pungile cu mâncare la comandă.

Am constatat uimită că-mi ghiorăia stomacul de foame. Nu crezusem că voi fi în stare să mănânc atât de curând după cele întâmplate. Ochii lui Mac i-au căutat pe ai mei, apoi s-au oprit pe vânătaia din obraz.

— Ești bine?

A venit la mine și, până să-i răspund, m-a strâns cu putere la piept, într-o îmbrățișare menită să mă îmbărbăteze.

Următoarele câteva ore le-am petrecut cu toții împreună.

Familia strânsese rândurile.

Adulții se străduiau să le distragă atenția copiilor, făcându-i să râdă, deși eu, una, nu-i crezusem în stare să facă asta atât de curând după incident. Aduseseră de mâncare. Le eram nespus de recunoscătoare, mai ales că la o oră după venirea lui Arro și Mac au bătut la ușă doi polițiști.

Spre ușurarea mea, Thane a cerut să fie cu mine în biroul lui în timp ce discutam cu poliția. Lachlan era și el de față.

— Ne pare rău că vă întrerupem seara după o zi ca asta, domnule Adair, a spus polițista care se recomandase ca fiind Diana Kerr. Voiam doar să vă punem la curent cu situația domnului Sean McClintock, bărbatul care a încercat să vă răpească fetița în această după-amiază.

Thane a dat din cap nerăbdător.

În tot acest timp, celălalt polițist, Brian Shanks, se uita la Lachlan cu venerație. Dat fiind că acum îl cunoșteam pe Lachlan și că oamenii din Ardnoch erau obișnuiți cu el, uitam că era o celebritate. În cele din urmă, sesizând tăcerea din jur, polițistul și-a luat ochii de la Lachlan, remarcând

cum colega lui l-a fulgerat cu privirea. Polițistul și-a îndreptat atenția spre noi, cu un aer ușor vinovat.

— Ăăă...

— Îl cunoașteți pe domnul McClintock?

Aș fi vrut să-l iau de mână pe Thane. În schimb, i-am pus palma pe spate, ca să-i amintesc că eram acolo, lângă el. L-am simțit fierbinte și încordat, dar la atingerea mea s-a relaxat.

— Era coleg cu răposata mea soție.

Polițiștii au încuviințat din cap.

— Știați că soția și fiica domnului McClintock au murit într-un accident de mașină acum două luni? a întrebat polițista Kerr. Se pare că la volan se afla chiar McClintock, care a supraviețuit, spre deosebire de soția și de fiica lui.

O, Doamne! Am schimbat o privire uluită cu Lachlan, care și-a trecut palma peste obraz, vădit tulburat.

Thane și-a lăsat capul în piept și a înjurat printre dinți.

— Nu, nu..., a răspuns el cu glas aspru. Nu știam.

De asta venise McClintock la Thane la birou.

— Domnul McClintock e reținut de poliție și va fi acuzat de tentativă de răpire.

— Dar dacă nu vreau să-l acuz de nimic? a întrebat Thane, lăsându-mă cu gura căscată.

Polițista Kerr i-a zâmbit compătimitor, păstrându-și un aer de severitate.

— Domnule Adair, mă tem că există mai multe declarații ale celor care au fost martori la incident, astfel că va fi acuzat oricum. Dacă vă preocupă în continuare ce se întâmplă, sunteți liber să discutați cu procurorul pe măsură ce cazul avansează.

Thane a încuviințat.

— Okay. Mulțumesc, domnilor polițiști.

Din ușă, polițistul Shanks s-a uitat la Lachlan cu o privire oarecum stânjenită.

— Sper că nu vă supărați, dată fiind situația, dar trebuie să vă spun că sunt un mare admirator al dumneavoastră.

Lachlan i-a zâmbit politicos, dar rece.

— Vă mulțumesc.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi.

Polițistul ne-a salutat din cap cu o expresie înțelegătoare și a pornit spre mașină, în urma colegei lui.

— Jur că, dacă te ruga să faceți un selfie, îi ardeam una! a mărâit Thane, vizibil enervat.

Dar am înțeles toți că de fapt nu era supărat pe polițistul căzut în admirație.

M-am întors spre Lachlan.

— Ne poți lăsa singuri o clipă?

Lachlan s-a uitat la amândoi, apoi a dat scurt din cap spre mine și ne-a lăsat singuri.

L-am luat de mână pe Thane, care nu-și revenise încă din uimire, și l-am condus înapoi în biroul lui, închizând ușa în urma noastră.

— La naiba..., a spus el, ridicând din umeri, fără să-i vină a crede.

L-am strâns în brațe așa cum îmi dorisem toată seara, l-am sărutat iar și iar pe obraji, pe maxilar, și l-am apucat cu putere pe după umeri.

— Totul e în regulă, i-am murmurat iar și iar, iar el m-a cuprins cu brațele.

Și-a îngropat obrazul în gâtul meu, gemând și inspirându-mi parfumul. Am oftat, simțindu-i buzele lângă artera unde pulsa sângele meu.

Am rămas așa un timp.

Strângându-ne în brațe.

În cele din urmă, Thane a oftat adânc și și-a îndreptat spatele. S-a uitat la mine cu ochii lui frumoși și blânzi, mi-a îndepărtat părul de pe obraz și mi-a mângâiat cu degetul mare vânătaia lăsată de Sean. Când privirile ni s-au întâlnit,

s-a uitat la mine cu atâta tandreţe, încât am întredeschis buzele surprinsă.

Oare era posibil... simţea cumva...

O ciocăniturăă în uşă ne-a făcut să ne desprindem brusc unul de altul, cu doar câteva clipe înainte ca Arro să vâre capul înăuntru.

— Se răceşte mâncarea, iar copiii întreabă de voi.

Thane a dat din cap, ferindu-se să se uite în ochii surorii lui, şi a deschis larg uşa.

— Venim imediat!

Arro l-a privit îndepărtându-se şi s-a întors spre mine uşor încruntată.

— Eşti bine?

N-am putut face altceva decât să încuviinţez din cap.

— Ai nevoie de mai multă gheaţă pe obraz, a spus Arro, luându-mă de mână şi ducându-mă înapoi în bucătărie, unde s-a apucat să mă doftoricească, la fel cum făcuse şi Robyn.

Nu-mi păsa. Nu-mi păsa câtuşi de puţin.

Dar după masă – când ne-am reunit cu toţii în livingul spaţios şi am pus un film pentru Eilidh şi Lewis, în timp ce adulţii discutau despre orice altceva în afară de cele întâmplate – i-am mulţumit lui Dumnezeu.

Toţi au plecat înainte de ora nouă, ca să-i putem culca pe Eilidh şi pe Lewis. Robyn şi Lachlan au plecat ultimii, sora mea nu se îndura să se despartă de mine. Lachlan fusese nevoit s-o tragă după el ca s-o scoată din casă.

Singurul motiv pentru care Robyn îi îngăduise asta era prezenţa lui Thane.

— Nu vreau să dormi singură în casa de oaspeţi în noaptea asta. Vii la noi, îmi ceruse ea.

— Rămâne aici, protestase Thane. În camera de oaspeţi. Copiii vor fi încântaţi s-o ştie aproape în seara asta.

Robyn nu mai avusese ce să zică. Mă sărutase pe obrazul sănătos, îmbrățișându-mă, în timp ce eu mă străduiam să nu iau în seamă durerile din spate și din partea dreaptă, apoi îl luase de mână pe Lachlan și plecaseră amândoi.

După ce au plecat cu toții, Thane și cu mine i-am dus pe copii la etaj ca să-i culcăm, dar Ellidh și Lewis au devenit din nou tăcuți. I-am mângâiat pe rând înainte de culcare, mai întâi eu pe Ellidh, în vreme ce Thane stătea cu Lewis, după care am schimbat rolurile.

— Ai să fii jos la parter? m-a întrebat încă o dată Lewis când m-am ridicat să ies din cameră.

M-am aplecat, l-am sărutat pe frunte și l-am asigurat încă o dată că da, voi fi acolo.

Când am ieșit, am dat de Thane, care a clătinat din cap și mi-a șoptit istovit:

— Tocmai mi-am mințit copiii.

— Te-au întrebat cine era omul acela? am ghicit eu.

Mă așteptasem ca unul sau altul dintre copii să întrebe.

Sinceră să fiu, se abținuseră din răsputeri să nu întrebe mai curând. Mă întrebaseră la școală, dar în haosul de acolo, evitasem să le răspund.

Thane a încuviințat posomorât.

— Le-am spus că era un bărbat care își pierduse familia și suferea. Că disperarea îl făcuse să nu-și dea seama cine era Ellidh.

Și-a ferit privirea.

I-am cuprins obrazul în palme, silindu-l să se uite la mine.

— Nici nu-i nevoie să știe altceva.

— Dar dacă vor afla?

Am înțeles la ce se referise și am clătinat din cap.

— Vom face pasul dacă vom ajunge în acel punct.

M-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut ușor pe buze și i-am șoptit că aveam nevoie de câteva lucruri din casa de oaspeți. Cinci minute mai târziu, urcam tiptil la etaj cu o pungă în care pusesem câteva lucruri de strictă necesitate și l-am găsit așteptându-mă.

— Am să setez alarma.

Trecând pe lângă mine ca să coboare la parter, mi-a atins ușor abdomenul cu degetele.

Niciodată nu fusesem mai fericită că exista un sistem de alarmă. Dată fiind situația, regretam din suflet că în seara aceea nu puteam dormi în brațele lui Thane. Nu voiam să fiu singură.

Dar realitatea era alta, așa că m-am dus în camera de oaspeți din capătul holului, camera în care se făcea curat cel mai ușor, fiindcă nu era nevoie decât de un aspirator și o cârpă de praf. M-am spălat pe dinți și mi-am pus cămașa de noapte. Tocmai voiam să dau la o parte cuvertura când l-am auzit în spatele meu.

— Ce faci?

Șoapta lui îmbufnată m-a făcut să întorc brusc capul. Thane mă privea încruntat din prag.

— Mă bag în pat.

Efectiv și-a dat ochii peste cap.

— Nu face pe isteața cu mine.

S-a apropiat, m-a luat de mână și m-a tras după el.

— Ce vrei să faci?

Nu mi-a răspuns. Pur și simplu m-a tras în camera lui și a închis ușa. Practic, ăsta a fost răspunsul lui.

— Cum rămâne cu copiii?

Thane și-a scos cămașa împrumutată de la fratele lui.

— Te trezesc înainte să se trezească ei.

Am deschis gura să protestez, dar el și-a tras în jos fermoarul de la pantaloni și nu m-a lăsat să vorbesc.

— Regan, am nevoie să stai cu mine în noaptea asta. Te rog, nu protesta.

— Sunt la ciclu, i-am spus cu părere de rău.

Thane mi-a aruncat o privire încruntată peste umăr, în timp ce potrivea pilota pe pat.

— Nu-i vorba despre sex. Pur și simplu vreau să te simt alături.

M-am topit toată. Avea nevoie de mine. Mi-am stăpânit zâmbetul de fericire, m-am urcat în patul lui și am suspinat încântată văzând ce saltea confortabilă avea.

— Vin și eu într-o clipă, a murmurat el, intrând în baie.

Cu toate că avusesem o zi mizerabilă, faptul că mă cuibăream pe perna lui Thane, că simțeam parfumul lui în așternuturi era un vis devenit realitate. Mă aflam în patul lui. Invitată.

Din nou, privirea mi s-a oprit la fotografia de pe noptieră, care-l înfățișa alături de soția lui.

În fiecare zi treceam pe lângă peretele cu fotografii de la parter. Nu-mi făceau nicio impresie. Erau poze cu toată familia lui Thane. Nu puteam șterge cu buretele trecutul lui alături de Francine, fără să-i șterg în egală măsură pe Eilidh și Lewis; or, acest simplu gând îmi tăia respirația. În plus, chiar dacă îi purtam pică soției lui Thane fiindcă îl înșelase, nu voiam s-o scot din viața lui. Nu numai pentru copii, dar și pentru ea însăși. Eilidh și Lewis erau copiii ei. Fran continua să trăiască prin ei. Iar copiii aveau nevoie să fie înconjurați de amintirea mamei lor. Nu voiam s-o lipsesc sau să-i lipsesc vreodată de asta.

Totuși, fotografia de pe noptieră era altceva. Aici nu mai era vorba despre Eilidh și Lewis. Era vorba doar despre Thane.

Chiar și după trădarea ei, era limpede că o adorase. După atâția ani, Fran continua să doarmă noaptea lângă el.

Gelozia e un sentiment urât, urât de tot. Dar e și mai urât când ești gelos pe o femeie moartă.

Am întors capul rușinată, mi-am acoperit obrazul sănătos cu mâna și am închis ochii, ca să nu-mi amintesc

că, oricât de mult m-ar fi vrut Thane alături în seara aceea, nu avea să mă iubească niciodată la fel de mult cum o iubise pe ea.

O lacrimă mi-a lunecat pe sub pleoapele închise, înainte să apuc s-o opresc.

— Hei, hei...

Salteaua s-a lăsat deodată în jos și am deschis ochii, văzând ca prin ceață cum Thane se urcă în pat alături de mine.

— Sunt aici.

M-a lipit de trupul lui tare și cald și mi-a sărutat obrazul înlăcrimat.

— Gata, s-a terminat.

Mi-am dat seama că el credea că plâng din pricina întâmplărilor de peste zi și am răsuflat ușurată. Așadar, nu mi-am mai reținut lacrimile, agățându-mă de el, detestând glasul răutăcios din mintea mea, care îmi spunea să mă bucur de el atât cât mai puteam.

— Mă doare sufletul când te văd așa, a gemut el, sărutându-mă pe creștet. Ar fi trebuit să fiu acolo.

Mi s-a făcut și mai rușine și am clătinat din cap, ștergându-mi lacrimile cu palma.

— Nu, nu, nu-ți face reproșuri pentru asta. Sunt bine. Atâta doar că a fost o zi lungă. Și sunt mai emotivă la ciclu.

Și-a pus degetul mare sub bărbia mea, silindu-mă să ridic capul și să mă uit la el.

— În orice caz, să știi că azi ai fost absolut minunată... și-ți sunt nespus de recunoscător, *mo leannan*. Dar n-ar fi trebuit să ajungi niciodată în situația asta. Chiar dacă n-am știut de nenorocirea abătută asupra lui Sean, comportamentul lui din ziua aceea în parcare ar fi trebuit să mă pună în gardă și să fiu cu ochii-n patru. Ar fi trebuit să fiu mai prudent... la cel mai mic semnal de alarmă pentru Eilidh sau Lewis.

— Cum? l-am întrebat eu.

— Nu știu. Poate că ar fi trebuit să fi rugat un om din echipa de pază a lui Lachlan să fie mereu în preajma ta, în timp ce eu strângeam informații despre Sean. Asta în loc să-mi vâr capul în nisip, sperând că lucrurile se vor rezolva de la sine.

L-am sărutat pe piept ca să-l liniștesc, dar în aceeași clipă mi-a trecut prin minte un gând care se voia rostit și care făcea să-mi bată inima mai tare.

Thane a simțit că mă încordez.

— *Mo leannan?* a întrebat el.

— Trebuie să-ți spun ceva.

M-am ridicat în capul oaselor, silindu-mă să-l privesc în ochi.

El s-a încruntat circumspect.

— Da?

Am tras aer în piept, tremurând de emoție. Detestam că trebuia să-i explic lui Thane cât fusesem de proastă, dar avea dreptate. Ar fi fost un gest egoist și irresponsabil din partea mea să-mi vâr capul în nisip, sperând că Austin va dispărea din viața mea. De luni întregi nu dădase niciun semn de viață, iar Robyn și Autry nu-l scăpau din ochi... totuși... Thane trebuia să știe de existența lui. Pentru orice eventualitate.

Vorbind în șoaptă ca să nu-i trezesc pe Eilidh și Lewis, i-am povestit despre excursie, despre grupul de prieteni, despre acea aventură de-o noapte sub impulsul momentului și de hărțuirea care urmase.

La vreo patru sau cinci săptămâni după ce mă angajasem ca bonă la copii, Thane mă întrebase odată cum de nu mă vedea butonând telefonul și nu apăream pe rețelele de socializare.

— Credeam că generația ta nu poate trăi fără asta, mă tachinase el.

Atunci îi dădusem un răspuns evaziv. Acum i-am destăinuit adevărul.

— Am fost nevoită să-mi șterg toate conturile. Contul de e-mail. Să-mi blochez numărul de telefon. Când locuiam în California, eram o fantomă.

Am zâmbit cu ironie și tristețe.

— Dar nu due dorul conversațiilor cu persoane cărora de fapt nu le pasă de mine. Nici nu mă interesează să primesc like-uri sau să știu cine îmi urmărește pagina. Nu numai fiindcă astfel îl țin pe el departe de viața mea, dar pentru că... nu sînt aceeași nevoie să fiu acceptată ca pe vremea când eram adolescentă.

Alături de tine am tot ce-mi doresc.

Thane m-a privit cu atenție – cu ochii sticlind neliniștiți –, iar eu am continuat să-i povestesc cum mă întâlnisem cu dobitocul de Maddox, apoi cum Austin revenise în viața mea și cum mă urmărise în permanență când lucram la cafenea.

— Dar de când sunt în Scoția, n-a mai dat niciun semn. Robyn cunoaște situația, iar fostul ei coleg din poliție îl ține sub supraveghere.

M-am întins și l-am strâns ușor de mână, sperând că mă va ierta.

— N-am spus nimic din pricina celor întâmplate cu Lachlan și Robyn. Nu-i la fel de grav, așa că mi s-a părut o prostie să-ți dau motive de neliniște. Acum însă înțeleg că a fost o dovadă de egoism din partea mea să-ți ascund asta. Trebuie să fii la curent, pentru binele copiilor. Iartă-mă.

El a clătinat din cap și eu am răsuflat ușurată văzând că mă strânge în brațe.

— E în regulă. Nu-i nimic. Măcar n-ai ținut totul pentru tine, i-ai spus lui Robyn. Asta-i bine, Regan. Mă bucur că ai făcut-o. Dar îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva.

— Nu ești supărat pe mine?

Thane a scos un sunet gutural, jumătate amuzat, jumătate întristat.

— Azi mi-ai apărat fiica de parcă ar fi fost copilul tău, *mo leannan*. Nici dacă ai fugi în toiul nopții cu toți banii mei nu m-aș putea supăra pe tine.

Doamne! Îl iubeam atât de mult. Avea o inimă atât de mare. I-am mângâiat pieptul în care inima bătea ceva mai repede și l-am întrebat, poate pentru a suta oară:

— Ce înseamnă *mo le-ow-nin*?

El a tăcut o clipă, mângâindu-mi brațul cu degetele.

— Chiar are importanță?

Întrebarea lui m-a golit de orice gând.

Când folosea acele cuvinte de alint, cu siguranță celtice, glasul lui devenea mai blând, tonul mai tandru.

Am înțeles și am zâmbit.

— Nu, am răspuns, cuibărindu-mă și mai mult la pieptul lui. N-are nicio importanță.

THANE

Două ore mai târziu Thane se trezea pentru a patra oară dintr-un somn ușor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Regan se rostogolise în somn, plecând din brațele lui, iar acum dormea pe spate, cu pieptul ridicându-i-se și coborând ușor. Chiar și așa, Thane nu s-a putut abține și i-a pus cu băgare de seamă degetele pe gât, în locul unde pulsa sângele.

Ușurat să simtă un zvâcnet blând și regulat, s-a dat cu grijă jos din patul unde dormea Regan și s-a dus în camera lui Lewis. Băiatul dormea adânc, iar Thane a percepat răsuflarea lui ca pe o muzică ce-i mângâia urechile. Apoi s-a dus în dormitorul lui Eilidh. De obicei fetița dormea pe spate, aproape la fel ca Regan acum în patul lui. Dar în noaptea asta Gărgărița lui se ghemuise toată, ca și cum subconștientul ei încă păstra amintirea spaimei din ziua precedentă.

Lui Thane i s-a pus un nod în gât, din pricina unui noian de emoții, prea multe ca să le poată da un nume. S-a așezat pe marginea patului, murmurându-i încet la ureche. Când era mică, aceasta era singurul mod în care reușea s-o adoarmă. După un timp, trupușorul ei s-a destins, iar fetița s-a întors pe o parte și degetele ei micuțe i-au atins genunchiul.

Thane i-a acoperit mâna cu a lui și a dus-o la buze s-o sărute.

Deodată, l-a năpădit o teamă cum nu mai trăise niciodată până atunci.

Dar dacă nu era copilul lui?

E a mea, și-a spus el înverșunat. Niciun act nu-i putea demonstra contrariul. Fie că avea sau nu în vene sângele lui, Ellidh Francise Adair era fiica lui și la nevoie avea să se lupte pentru ea până la moarte.

Un scârțâit ușor de podele l-a făcut să ridice capul. A văzut-o pe Regan profilată în penumbră.

— E totul în regulă?

Regan vorbise atât de încet, încât Thane abia a auzit întrebarea.

I-a sărutat încă o dată mâna fetiței, apoi a pus-o ușor pe pat, lângă obrăjorul ei bucălat, și s-a ridicat cu băgare de seamă ca să n-o trezească.

A tras ușa în urma lui – lăsând-o crăpată –, apoi a cuprins-o pe Regan cu brațul pe după talie. A condus-o în tăcere înapoi în pat, fără să ia în seamă sentimentul că făcea ceva necuvenit.

Regan nu era soția lui, nici mama vitregă a lui Ellidh.

Nu avea să rămână acolo pentru totdeauna, și-a repetat el.

Așadar, înainte s-o lase să adoarmă din nou, a răsucit-o pe spate și a sărutat-o până când au simțit amândoi că li se taie răsuflarea.

Încă o amintire care trebuia să-i țină de urât după plecarea ei.

CAPITOLUL 24

REGAN

Thane n-a vrut să mă mai întoc în casa de oaspeți. Ca să-i liniștesc temerile, mi-am adus o parte din lucrari în camera de oaspeți din casa lui. Mutarea mea a calmat-o și pe Robyn, numai că eu îmi făceam griji despre ce vor crede Elidh și Lewis în legătură cu prezența mea acolo. Erau încântați să mă aibă aproape, dar, cum Thane continua să păstreze distanța de fiecare dată când nu eram singuri, nu știam dacă trebuia să mă implic și mai mult în viața copiilor.

Pe cine încercam să păcălesc?

Eram implicată până peste cap, stăta doar că nu eram măritată cu tatăl lor.

Simplul gând m-a făcut să mi se iuțească pulsul, așa că l-am alungat imediat.

M-am concentrat la romanul istoric pe care-l citeam pe tabletă. De o săptămână încoace mă duceam la culcare în camera de oaspeți, apoi Thane se furișa la mine de îndată ce se asigura că cei doi copii adormiseră. Eram tot la ciclu, așa încât nu făceam decât să dormim împreună, iar când mă trezeam dimineața el era deja plecat. Seara citeam, în așteptarea lui.

Întotdeauna când aveam o zi (sau o lună!) epuizantă, îmi plăcea să recitesc cărțile mele preferate. Găseam consolare nu numai în finalul lor fericit, dar și participând la vâlmășagul de emoții ale personajelor, la tristețea și la pasiunea lor, fiindcă mereu știam cum se va încheia povestea. Romanele de dragoste îmi aduceau mângâierea pe care alții o găsesc în mâncare, dar erau mult mai bune, fiindcă prezentau și partide se sex fantastic de pasionale.

Cel puțin așa le crezusem până când îl întâlnisem pe Thane. Am zâmbit încântată. Ajungând la o scenă sexy din roman, am simțit furnicături între picioare.

— Ce citești?

— Oh! am tresărit eu.

Thane stătea aplecat peste pat, cu brațele încrucișate, zâmbind spre mine. Nici nu-l auzisem intrând.

— Orice ar fi, văd că ești absorbită cu totul.

I-am răspuns și eu cu un zâmbet, fericită să-l văd în sfârșit zâmbind. E adevărat că toată săptămâna răsese cu copiii, ca să readucă atmosfera de normalitate, dar când rămâneam singuri era posomorât și îngrijorat.

— O carte.

Am ridicat pilota de pe cealaltă parte a patului și am bătut ușor cu palma în saltea.

Thane și-a scos tricoul și a ocolit patul, fără să-și ia ochii de la mine. Deși se apropia decembrie, prima lună a iernii crunte din Highlands, în casa lui Thane temperatura era mereu agreabilă. Iar lui i se făcea cald.

În mai multe feluri.

Îmi era dor de el.

Perioada de ciclu trecuse.

Dar nu eram sigură dacă va avea loc vreo apropiere fizică între noi atâta timp cât mă aflam sub acoperișul lui.

— E un roman istoric de dragoste?

S-a strecurat în pat lângă mine și mi-a cuprins umărul cu brațul, trăgându-mă lângă el. În tot acest timp, arunca priviri curioase la tabletă.

I-am zâmbit cu gura până la urechi.

— N-ai uitat că-mi place genul ăsta de lectură.

El a dat din cap, uitându-se la mine cu o privire zâmbitoare.

— Ia să văd și eu!

L-am privit poznaș – știind bine ce avea să citească –, apoi mi-am mușcat buza și i-am întins tableta. Furnicăturile dintre picioare au devenit și mai insistente când am văzut că, pe măsură ce citește, înalță din sprâncene. Mâna lui a lunecat de pe umărul meu spre talie și mi-a pus palma pe abdomen, continuând să citească.

O fierbințeală mi-a încins coapsele și am înghițit în sec, simțindu-mi brusc gura uscată.

— Ce părere ai?

Thane mi-a răspuns cu glas aspru, citind mai departe:

— E... la naiba... e...

— Excitant? am sugerat eu.

El m-a privit, abia stăpânindu-și zâmbetul.

— Foarte. De aici îți vine ție cheful?

Glama m-a făcut să mijesc ochii spre el.

— Nu-i vorba doar despre sex.

— Zău?

— Nu, am întărit eu, gesticulând cu tableta în mână. Sunt cărți romantice și amuzante, eroinele au relații frumoase și uneori mă fac să simt că nu sunt singură. Acest gen de romane se adresează și spiritului, și sufletului, ba uneori chiar mă fac să plâng, dar într-un fel benefic, ca o ușurare.

El m-a studiat cu atenție, sfredelindu-mă cu privirea și devenind tot mai atent la vorbele mele.

Mi-am dat seama că abăteam conversația în altă direcție decât aș fi dorit și am zâmbit larg.

— Cât despre sex... Lumea îl denumește „pornografie pentru mămici", dar există mai multe feluri de romane de dragoste. Eu le prefer pe cele în care iubirea, comuniunea între cei doi fac ca partidele de sex să fie așa grozave. Și e vorba despre sex văzut prin ochii unei femei. Genul de sex la care visăm noi.

Auzindu-mi vorbele, Thane s-a încruntat și s-a uitat din nou la ecranul tabletei. Am văzut cum îi zvâcnea un

mușchi în maxilar, chiar dacă era acoperit de barbă. L-am mângâiat pe obraz, ghicind ce era în mintea lui. M-am săltat, mi-am lipit sânii de el și i-am șoptit la ureche:

— Tu faci ca fanteziile mele sexuale să devină realitate.

S-a răsucit ca să se poată uita în ochii mei. Avea privirea umedă de dorință.

Am zâmbit și am fluturat tableta.

— Citesc doar ca să-mi fac poftă, cât timp te aștept să vii la mine.

— Citești din astea în fiecare seară până când vin la tine?

— Nu chiar în fiecare seară, dar destul de des.

Privirea i-a coborât pe buzele mele, apoi spre pieptul meu. Mi-a văzut sfârcurile întărite ale sânilor profilate prin cămașa de noapte de mătase, iar cu mâna care se odihnea pe abdomenul meu a apucat materialul și l-a tras fără să mai stea pe gânduri.

— Când zici că-ți faci poftă... înseamnă că, citind astfel de cărți, te umezești?

Întrebarea lui directă m-a făcut să respir precipitat.

— Uneori.

— Acum ești umedă?

Și-a strecurat cealaltă mână pe sub pilotă și m-am cutremurat simțindu-i degetele lunecând pe interiorul coapsei. Când mi-a atins sexul, și-a făcut loc pe sub chilot, cu chipul crispat de dorință.

— Asta ar trebui să insemne da.

M-am arcuit spre el. Tableta mi-a căzut din mână, în timp ce el mă mângâia cu mișcări abile.

Îmi cunoștea trupul la fel de bine cum și-l cunoștea pe al lui.

— *Mo leannan*, a gemut el și m-a sărutat.

S-a lipit de mine și l-am simțit pulsând de dorință.

— Cum rămâne cu cei mici? am gâfâit eu, în timp ce el mă săruta pe gât și-mi cobora bretelele cămășii de noapte ca să-mi dezvelească sânii.

Thane a ridicat privirea spre mine, iar răsuflarea lui pe sfârcul tare al sânului m-a făcut să mă împing spre degetele lui.

— Trebuie să fac sex cu tine, altfel simt că-mi pierd mințile. Numai să nu scoatem niciun sunet.

— Iau anticoncepționale, am bâiguit eu. Și... mi-am făcut un control acum câtva timp. După Maddox... n-a mai existat nimeni... până la tine.

Ochii lui Thane au sticlit de fericire că nu mai existau opreliști.

— Și eu sunt în regulă. N-a mai existat nimeni de nu mai știu cât timp. Așa că va trebui să ne străduim din răsputeri să nu facem *nici cel mai mic* zgomot.

M-am străduit. În timp ce el îmi săruta cu venerație fece părticică a corpului, mi-am astupat gura cu palma ca să-mi înăbuș gâfâitul și țipetele. Chiar și când și-a vârât capul între coapsele mele și m-a adus la orgasm cu limba, mi-am apăsat palma pe gură și m-am eliberat fără să scot vreun sunet.

Iar când l-am simțit greu și puternic peste trupul meu, alunecând perfect în mine, umplându-mă exact cum îmi doream, mi-am mușcat buzele ca să-mi înăbuș icnetele.

Când a ieșit brusc din mine, răsucindu-mă fără menajamente astfel încât să mă sprijin pe coate și genunchi, șoptindu-mi la ureche cât îl excitam și cum îl făceam să-mi spună cuvinte murdare pe care nu le rostise niciodată, am simțit că-mi pierd mințile. Oricât de sălbatic și jucăuș era la pat, Thane nu vorbea prea mult, în general.

Ce făcea în clipa aceea era să pună în practică secvența din roman pe care tocmai o citise.

Iubirea și pasiunea au explodat în mine și am fost nevoită să-mi îngrop obrazul în saltea și să-mi încleștez

degetele pe cearșafuri, simțind că n-am să-mi pot stăpâni țipătul de eliberare.

— Fir-ar să fie..., a bâiguit Thane când m-am descărcat puternic și convulsiv în jurul lui.

M-a înșfăcat cu forță de șolduri și s-a eliberat și el cu un strigăt gutural, cutremurându-se lipit de fundul meu și prăbușindu-se apoi peste mine.

— La naiba... la naiba..., a murmurat el, gâfâind pe umărul meu.

Mi-am revenit cu greu, cu sângele pulsându-mi în urechi, și am gemut când Thane s-a retras din mine. Am întors capul, vrând să spun ceva, dar el s-a încordat peste trupul meu și a dus un deget la buze, privind cu ochii mari spre ușa dormitorului.

Mi-am dat seama că Thane se descărcase cu un strigăt și mi-a stat inima în piept.

Am așteptat amândoi, cu urechile ciulite, străduindu-ne să prindem vreun zgomot peste cel produs de pulsul care ne zvâcnea în urechi.

În cele din urmă și-a întors ochii spre mine.

— Cred că e totul în regulă, a șoptit el.

— Ai făcut gălăgie, l-am dojenit eu zâmbind ironic.

A zâmbit și el.

— Nu m-am putut stăpâni. Niciodată n-am trăit o așa senzație în momentul în care tu te-ai eliberat.

S-a prăvălit în pat lângă mine, ușor amețit, și m-a lipit de trupul lui.

— Nici eu n-am mai trăit ceva asemănător.

I-am mângâiat pielea umedă și scobitura pieptului, coborând spre una dintre însușirile lui fizice care îmi plăcea cel mai mult.

Mâna lui s-a mișcat sub brațul meu ca să-mi cuprindă sânul.

— Cred că ai stors toată vlaga din mine.

Am chicotit și mi-am sprijinit bărbia de pieptul lui. Ne-am zâmbit unul altuia, amețiți și satisfăcuți.

— Ar trebui să mă spăl, am șoptit.

— Iar eu cred că ar trebui să le spun tuturor cunoscuților mei să-și caute o parteneră căreia îi plac romanele de dragoste.

M-am ridicat, încălecându-l, ca să trec peste trupul lui și să merg la baie. M-am oprit o clipă și m-am aplecat ca să-i ating buzele cu ale mele.

— Majoritatea doar ar profita de faptul că partenera e excitată..., nu și-ar da silința să-i pună fanteziile în practică. A fost grozav. În viața mea n-am să uit momentul ăsta.

În ochii lui s-a aprins o scânteie, un licăr de duritate, ceva ce nu mi-a plăcut, dar s-a stins imediat. M-a tras mai aproape ca să mă sărute apăsat. Am simțit brusc imboldul de a-i spune că-l iubeam și l-am sărutat și mai pătimaș, ca să-mi înăbuș cuvintele.

Thane a gemut, m-a rostogolit pe spate și din nou a trebuit să ne străduim să nu facem niciun zgomot.

CAPITOLUL 25

REGAN

A doua zi dimineață când m-am trezit, Thane deja plecase, ca de fiecare dată.

Și, ca de fiecare dată, nu-mi plăcea deloc.

N-am acordat atenție durerii acum permanente din inimă, care nu-mi dădea pace decât atunci când eram un singur trup, și m-am pregătit pentru a începe ziua, ca de obicei. Deși primise vestea că Sean McClintock se dusese de bunăvoie la o clinică de dezalcoolizare, Lachlan trimisese doi paznici care să ne însoțească pe mine și pe copii la fiecare pas. Orice posibilă bârfă legată de faptul că Sean strigase în gura mare că Eilidh era fetița lui s-a stins când s-a aflat că era o veche cunoștință și un tată îndurerat care pusese ochii pe Eilidh fiindcă era cam de-o vârstă cu fiica lui.

Cât despre „mămicile poficioase" (pe care acum regretam că le poreclisem așa), ajunsesem să ne înțelegem bine. Probabil crescusem în ochii lor, iar ele, cu siguranță, crescuseră în ochii mei când îmi săriseră în ajutor. Acum le spuneam pe nume: Michelle, Ava, Laura și Heather. Nu deveniserăm prietene apropiate, dar ne salutam și ne zâmbeam prietenos când ne întâlneam la poarta școlii. Will spunea, în glumă, că se petrecuse un miracol de Crăciun.

Aniversarea lui Robyn, care împlinea 29 de ani pe data de 8, a fost un nou pretext de a-i invita pe toți la cină, fără să le atragem atenția copiilor că, de fapt, strângeam relațiile. Știam însă că Arro și Mac erau la fel de îngrijorați ca noi toți și voiau să ne fie aproape. La fel ca Lachlan și Thane, nici Robyn nu se dădea în vânt după aniversări.

așa încât am stabilit să invităm familia (și pe Fredine, care era considerată parte din familie) la noi acasă de miercuri într-o săptămână.

În seara aceea tocmai culcasem copiii și mă cuibărisem pe canapea, cu un pix și un blocnotes în mână, gândindu-mă la felurile de mâncare preferate ale lui Robyn pe care le-aș fi putut pregăti săptămâna următoare și la ce ingrediente aveam nevoie. Thane ședea tot pe canapea – ceva mai departe de mine decât mi-aș fi dorit –, dar ajunseserăm la un acord tacit să nu ne arătăm prea familiari unul cu altul chiar și atunci când copiii nu erau de față, în caz că vreunul dintre ei s-ar fi trezit și ar fi coborât la parter.

Băteam gânditoare cu pixul în blocnotes și deodată am ridicat privirea, constatând că Thane se uita la mine, nu la televizor. N-am reușit să descifrez expresia din ochii lui, dar îmi făcea plăcere faptul că mă privea.

— Hei..., am spus încet și i-am zâmbit.

Pe chipul lui gânditor s-a așternut o undă de tandrețe.

— Hei...

Aș fi vrut să vin alături de el pe canapea și să mă așez pe genunchii lui. Probabil mi-a citit dorința din ochi, fiindcă mi-a murmurat plin de regret:

— Știu...

Atunci spune-le tuturor, am fost cât pe ce să-i zic. *Naiba să-i ia! Nu facem nimic rău. Suntem oameni în toată firea. Se întâmplă. Se întâmplă să ai sentimente.*

Mi se părea atât de evident.

Faptul că pentru Thane nu era la fel de evident îmi amintea că orice aș fi însemnat pentru el nu avea să dureze pentru totdeauna. Știam că pentru el era vorba despre ceva mai mult decât despre sex. Pentru mine era clar.

Asta mă îndurera peste măsură, fiindcă eram convinsă că nu voi mai iubi pe nimeni așa cum îl iubeam pe Thane Adair.

— Ce e? m-a întrebat Thane, privindu-mă încruntat.

Mi-am dat seama că expresia de pe fața mea mă dăduse de gol, așa că am ridicat din umeri cu un zâmbet nonșalant.

— Nimic. Mă întrebam doar dacă ai și un alt nume. Am văzut în carnetul de note că pe Lewis îl cheamă și Stuart. Ca pe tatăl tău, așa-i?

— Da. Pe toți bărbații în viață din familia Adair îi cheamă și Stuart.

A arătat spre el.

— Thane Tavin Stuart Adair.

De data asta am zâmbit de-a binelea, fiindcă i se potrivea de minune să aibă încă două nume.

— Foarte distins.

El m-a privit cu prefăcut reproș.

— Pe Lachlan îl cheamă Lachlan Lennox Stuart Adair. Brodan e Brodan Bryce Stuart Adair. Arran e Arran Alexander Stuart Adair. Iar Arrochar e Arrochar Vivien Adair, după mama noastră. A fost singura care a scăpat doar cu două nume.

— Atunci cum se face că Lewis și Eilidh au doar unul?

Remarcasem că pe Eilidh o mai chema și Francine, după mama ei.

Thane a dat din cap.

— Tu ai încă un nume?

Am zâmbit.

— Da. Și nu e unul ușor de ghicit.

— Care anume?

— Numele străbunicii mele. După cum știi, familia Penhaligon e de fel din Cornwall, așa că numele meu e unul neaoș.

De fapt, chiar îmi plăcea.

— Demelza. Regan Demelza Penhaligon.

Thane m-a studiat o clipă.

— E frumos. Și îți se potrivește.

Părea o conversație oarecare pe tema celui de-al doilea nume, dar, date fiind sentimentele mele de mai devreme, am simțit brusc că nu mai am aer. Că sunt prizoniera unui viitor în care Thane deja hotărâse că nu vom fi împreună.

Niciodată nu aveam să stau în fața unui altar și să spun: „Eu, Regan Demelza Penhaligon, te iau pe tine, Thane Tavin Stuart Adair, ca să-mi fii soț după lege..."

Asta îmi sfâșia inima.

Arrochar a demonstrat încă o dată că știa să intervină la momentul potrivit, exact ca un înger, cum și începusem să cred că este. Melodia ei de apel a sunat din telefonul lui Thane. M-a salvat cu o fracțiune de secundă înainte să-mi dau pe față sentimentele.

Nu știu ce i-a zis Arro la telefon, dar Thane s-a încruntat.

— Nu cred că-i o idee bună..., a oftat el. Știu că așa e obiceiul în fiecare an, dar nu vreau să-i scap din ochi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Așteaptă o clipă, Arro.

Thane a oftat din nou și a dezactivat microfonul telefonului.

— Ajută-mă să găsesc un mod diplomatic de a o refuza pe sora mea.

M-am încruntat la rândul meu.

— Pentru ce s-o refuzi?

— În fiecare an, Elidh și Lewis petrec primul weekend din decembrie acasă la Arro. O ajută să decoreze casa de sărbătoare și se uită la filme despre Crăciun. Copiilor le place grozav, fiindcă Arro decorează locuința cu mult înaintea sărbătorilor. Deși nu atât de devreme ca Robyn, a comentat el cu blândețe.

— Ascultă, aici în Scoția noi ne sacrificăm ziua de Thanksgiving, deși prin tradiție făceam bradul în această zi. Numai că vouă, celor din Highlands, vi se pare o ciudățenie. Pentru americani e perfect normal.

Thane și-a ascuns un zâmbet amuzat văzând cum sărisem în apărarea surorii mele, care decorase casa încă de weekendul trecut.

— Înțeleg. Dar tot nu vreau ca Eilidh și Lewis să petreacă o noapte departe de mine.

Sincer vorbind, nici eu nu voiam.

— Atunci, spune-i că nu.

— Asta nu înseamnă că sunt absurd?

— Poate. Dar ești tatăl lor. Ai tot dreptul să fii absurd.

El mi-a aruncat o privire care spunea „Vreau să te sărut" și a trebuit să-mi muște buza ca să-mi ascund zâmbetul de încântare. Thane a activat iar microfonul și a dus telefonul la ureche.

— Îmi pare rău, Arro. Anul acesta nu-mi convine ideea... Aha... Mac? ... O să fie acolo toată noaptea?

A dezactivat iarăși microfonul.

— Zice că-l poate convinge pe Mac să vină să doarmă pe canapea.

Am dat din cap, amintindu-mi ce remarcasem cu ocazia aniversării din casa ei, în urmă cu câteva săptămâni, și întrebându-mă dacă Mac chiar avea să doarmă pe canapea. Oricum ar fi fost, Mac urma să fie acolo, restul nu era treaba mea. Dar ar fi fost foarte interesant ca frații Adair să se culce în același timp cu o persoană complicată și nu de vârsta lor. Dacă stăteam să mă gândesc, între Arro și Mac era aceeași diferență de vârstă ca între mine și Thane. Hm! Foarte bine.

Doamne, Mac era atât de tânăr când devenise tată!

— Regan?

— Mm?

Am clipit, smulgându-mă din gândurile care mă îndepărtaseră de subiect.

— Ce părere ai? Despre Mac?

— Păi... da. Așa e în regulă.

— Ești sigură?

— Da.

Thane s-a gândit o clipă, apoi a dus din nou telefonul la ureche.

— Bine atunci.

S-a încruntat, iar eu am auzit-o pe sora lui ridicând puțin tonul.

— Nu sunt sexist... nu-i vorba că... Dacă mi-ai fi spus că Robyn urma să stea cu tine, aș fi fost de acord și cu asta. Nu pentru că sunt bărbat, Arro.

— Ci pentru că ea e o dură, am murmurat eu.

Trebuia să recunosc: sora mea era o dură.

— Întocmai, a încuviințat Thane. Nu, vorbeam cu Regan... Da... e de acord... Arro, te iubesc, dar sunt obosit și nu vreau să mai despic firul în patru. Eilidh și Lewis pot rămâne la tine dacă vine Mac și puțin îmi pasă dacă din pricina asta mă crezi un dobitoc. Nu mă interesează altceva decât să fiu liniștit când copiii mei se află în altă parte, nu sub acoperișul meu. Prezența lui Mac e un motiv de liniște.

Chipul i s-a îmblânzit.

— Mulțumesc... da... îi aduc eu... sau poți veni tu să-i ieși... Da... e în regulă... Bine... okay... da... și eu te iubesc.

A închis telefonul și a privit scurt spre mine.

— Ce ți-e și cu surorile astea!

Am zâmbit larg.

— N-ai schimba-o cu alta pentru nimic în lume.

Thane a bombănit ceva, dar eu știam că aveam dreptate.

THANE

Thane s-a lăsat în genunchi și a luat-o în brațe pe Eilidh, îndepărtându-i șuvițele de păr de pe obraz.

— Îți pare bine că ai să stai cu mătușa Arrochar?

Acum, că venise momentul, voia să fie sigur că cei doi copii nu aveau nimic împotrivă să plece de acasă pentru prima oară după incidentul cu McClintock.

Eilidh, puternică la fel ca întotdeauna, a zâmbit cu toată gura.

— O să facem bradul, o să coacem prăjituri și o să ne uităm la filme cu Moș Crăciun și... mătușa Arro ne-a zis că anul ăsta o să putem vedea și *Coșmar de Crăciun*!

Înțelegând că fetița se referea de fapt la filmul *Coșmarul dinainte de Crăciun*, Thane a ridicat ochii spre sora lui, care glumea cu Lewis. Apoi s-a uitat la Mac, care-i privea pătrunzător, ca de obicei. Mac Galbraith observa tot. Așadar, a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu le dau eu voie să-l vadă", dar Thane voia să audă asta din gura lui Arro.

— Arro, a rostit el, ca să-i atragă atenția. Nici vorbă să se uite la filmul ăsta.

Sora lui s-a bosumflat.

— Dar e filmul meu preferat și cu siguranță copiii sunt acum destul de mari. Lachlan mi-a dat voie să-l văd când eram de vârsta lui Eilidh.

— După care te-a lăsat să dormi cu el în pat, fiindcă ai visat urât.

Ea s-a încruntat.

— Asta nu-mi mai amintesc.

— Fi bine, eu îmi amintesc. Mai așteaptă cinci ani.

— Cinci ani!

Arro i-a aruncat o privire scurtă lui Mac, dar ceea ce a citit pe chipul lui a făcut-o să ofteze și s-a întors spre Thane.

— Bine, după cinci ani, i-a făgăduit dezamăgită.

— Dar eu vreau să văd filmul, tati! s-a încruntat Eilidh, apoi a rostit cu „vocea de monstru": *Acum!*

— Nu, i-a răspuns Thane pe același ton, mușcând-o în joacă de față și de gât și gâdilând-o cu barba, până când râsul ei a răsunat în toată casa.

Cel mai frumos sunet din lume.

Acum, că filmul era dat uitării, Thane l-a îmbrățișat pe Lewis, sărutându-l pe creștet.

— Să fii cuminte.

Nu că fiul lui ar fi fost vreodată altfel. Lew era un înger cu chipul grav, iar Eilidh o mică diavoliță adorabilă.

— Frumos din partea lui Mac că stă cu ei. Am să-i mulțumesc mai târziu.

— Nu-i o corvoadă pentru el, i-a luat apărarea Arro.

Thane a încuviințat.

— Știu. Îi iubește pe copii.

Ea a zâmbit cu subînțeles.

— Așa e.

— Ce e?

— Nimic.

L-a luat în brațe și l-a strâns la piept.

— Du-te. Bucură-te de seara asta liberă. Bea un whisky cu Lachlan sau ce vrei tu.

Câteva minute mai târziu, Thane a urcat la volan și a pornit înapoi spre Caelmore, neliniștit, dar conștient că pentru copii era cel mai bine să stea cu Arro. Totul trebuia să reintre în normal, altfel copiii ar fi crezut că existau în continuare motive de îngrijorare.

Avea nevoie de ceva care să-i abată gândurile, și-a zis el.

Și știa precis ce era acel ceva.

Pentru prima oară de când începuse relația cu Regan, aveau toată casa la dispoziție. Acum puteau face gălăgie. Iar Thane își propunea să-i ofere lui Regan multe, multe motive să facă gălăgie.

A lăsat să-i zboare gândul la femeia din viața lui, la cât se sâmțea de frustrat că trebuia să-și înfrâneze instinctele cât era ziua de lungă, la grija că rămâneau mai puțin de două luni până când viza ei avea să expire. Acum voia să se concentreze asupra unui singur lucru: seara aceea trebuia să fie una pe care Regan să n-o uite niciodată.

L-a năpădit un sentiment de posesie aproape sălbatic.

— Bună..., l-a întâmpinat Regan în clipa când l-a auzit intrând, întorcându-se spre el și cu spatele la masa din sufragerie. Tocmai puneam masa...

Thane i-a înăbușit următoarele cuvinte cu un sărut.

Buzele ei aveau gust de ciocolată. Uneori, Thane o surprindea luând pe furiș câte o bucățică înainte de cină, dar niciodată în fața copiilor. Voia să le dea un exemplu bun. Întotdeauna se gândea la ei, îi iubea, îi proteja. La fel și pe el. Și iată că în mai puțin de două luni, Regan urma să plece. Iar el avea să-i simtă lipsa mai mult decât voia să recunoască.

Și-a alungat gândul la perspectiva inevitabilă și dureroasă, apoi a sărutat-o și mai pătimaș. Regan a scâncit, căutându-i limba cu a ei.

Thane a uitat cu totul de el.

L-a copleșit disperarea, iar sărutul a devenit și mai pasional. S-a lipit de ea cu tot trupul. A prins-o de fund, trăgând-o și mai aproape, apăsându-și sexul în erecție pe abdomenul ei. Mâna i-a lunecat spre coapsa ei, ridicându-i piciorul, ca să poată ajunge acolo unde își dorea să fie: între picioarele ei.

La naiba, îi plăceau rochiile ei scurte, în schimb detesta dresurile.

— Thane..., a gâfâit ea, desprinzându-se din sărut.

Și-a lăsat capul pe spate, fluturând din pleoape, amețită de senzația provocată de șoldurile lui împingându-se

în ea. Avea obrajii îmbujorați și gemea, cu degetele înfipte în umerii lui. Și-a împins șoldurile către el, iar Thane a simțit cum ia foc cu totul.

Voia să fie în ea. Atunci, pe loc.

Știind cum se dezlănțuia când o poseda cu bruscheță, Thane a făcut un pas în spate atât cât s-o răsucească în loc și s-o aplece peste masa din bucătărie. Dorința îi încețoșa mintea și a auzit ca prin vis țipătul ei. A apucat-o de ceafă și a împins-o spre masă, în timp ce cu cealaltă mână i-a ridicat rochia și i-a tras în jos colanții.

Ea s-a împins în el, ca și cum ar fi vrut să se ridice.

— Rămâi așa, a gâfâit Thane, trăgându-și fermoarul pantalonilor.

Regan trenura sub el, scâncind. L-a împins din nou cu fundul, iar Thane a crezut că se arcuia spre el. Gata să-l primească.

Amintindu-și cât de pasională devenea atunci când îi imobiliza încheieturile mâinilor, a lipit-o din nou de masă, făcându-și loc între picioarele ei.

— Nu! a țipat ea dintr-odată, împrăștiindu-i cu putere. Nu!

De data asta, cuvântul s-a pierdut într-un plâset cu suspine.

L-a năpădit panica, de pare cineva i-ar fi turnat în cap și pe corp zece găleți cu apă rece ca gheața. I-a dat drumul lui Regan, dar a întins cu blândețe mâna spre ea, simțind cum suspinele ei îi sfâșie inima. Cu gâtlejul parcă rănit de zeci de lame, abia a reușit să îngaime un *Mo leannan* plin de îngrijorare.

Dar Regan i-a dat mâinile deoparte plângând, cu obrajii roșii și brăzdați de lacrimi.

Thane s-a dat deoparte. Regan s-a ridicat de pe masă și a fugit pe lângă el, urcând scările în goană.

Cu pieptul tresăltând în încercarea de a-și recăpăta suflul, cu sângele pulsând în vine, Thane se străduia să înțeleagă ce naiba se întâmplase de o luase totul razna în

numai câteva secunde. Mai făcuse sex cu ea în acest fel, iar ea îl asigurase că-i plăcea când el își pierdea controlul. O posedase de multe ori stând în genunchi..., ba chiar o ținuse el însuși în poziția asta.

Atunci a privit către masă.

De fiecare dată în pat.

Niciodată nu făcuseră sex în altă parte decât în pat.

Panica i s-a adunat într-un ghem în stomac.

Atinsese o coardă sensibilă.

Iar dacă motivul era cel pe care-l bănuia el, atunci cineva avea să plătească cu viața.

REGAN

Panica îmi încleștase gâtul și nu mai puteam să respir. Amintirea îmi fulgerase în gând în clipa în care Thane mă împinsese pe masă, cerându-mi să rămân așa. Pe urmă nu mai simțisem decât teroare. Nu conta că fusese vorba despre Thane, că-l iubeam și că știam că nu mi-ar fi făcut niciodată vreun rău. Tot ce îmi aminteam era noaptea aceea din orașul Ho Shi Minh din urmă cu un an. O noapte pe care o îngropasem atât de adânc în memorie, încât crezusem c-o uitasem cu desăvârșire.

Am plâns în bohote în baia camerei de oaspeți, fără să-mi revin din gâfâit nici când mi-au secat lacrimile. Nu reușeam să-mi recapăt suflul. Cu cât mă panicam mai mult, cu atât îmi era mai rău. O, Doamne, aveam să mor!

Am să mor, am să mor, am să mor. Lacrimile mi-au încețoșat privirea.

— Respiră, Regan.

Dintr-odată l-am văzut pe Thane îngenunchind în fața mea.

— Ai palpitații, *mo hoanun*. Fă-ți palmele căuș.

Căscam gura după aer, uitându-mă la el fără să-l văd, fără să știu de mine.

El și-a dus palmele căuș la gură.

— Uite-așa. Încearcă să te concentrezi pe respirație. Răsuflă încet în palme. Așa cum fac eu.

Cu mâinile tremurând, m-am uitat cum inspira și expira rar. O vagă senzație de calm a străbătut prin haosul din mintea mea și i-am imitat gesturile. În cele din urmă, respirația mi-a devenit mai regulată și spaima mi s-a risipit.

Dar realitatea rămânea.

Tot ce îngropasem adânc, adânc în mine... ieșise la suprafață. Și nu exista scăpare, fiindcă citeam în ochii triști și îngrijorați ai lui Thane că înțelesese. Epuizată, m-am târât spre el și mi-am rezemat fruntea de pieptul lui.

El m-a înlănțuit cu brațele, scoțând un suspin de ușurare.

Pe urmă m-a săltat de pe pardoseala băii. I-am cuprins gâtul cu brațele și l-am lăsat să mă ducă în dormitor.

— Ți-ai revenit? m-a întrebat înainte să mă întindă pe pat și să se așeze lângă mine.

Tulburată de faptul că simțise nevoia să mă întrebe, mi-am stăpânit alt șuvoi de lacrimi și am dat din cap.

S-a culcat cu capul pe pernă și m-a tras lângă el, luându-mă în brațe, iar eu m-am cuibărit la pieptul lui.

— Iartă-mă..., mi-a șoptit cu glasul încărcat de emoție. N-am vrut să te sperii.

M-am uitat în ochii lui și am clătinat din cap.

— Nu. N-ai făcut nimic altceva decât ce ai făcut și până acum.

El m-a privit printre pleoape.

— E vorba de masă, așa-i?

M-am crispat când mi-a fulgerat prin minte amintirea obrazului meu lipit de un dulap în camera de hotel din Ho Shi Minh. M-am uitat în ochii lui Thane.

— Da, am recunoscut.

Chipul lui era răvășit de tristețe.

— Ai fost violată, Regan? m-a întrebat cu glas gâtuit.

O lacrimă mi-a lunecat pe obraz și mi-am încleștat degetele pe cămașa lui.

— Aproape...

Ochii lui exprimau tristețe, dar și furie.

— El a fost?

Am dat din cap și de fiecare dată când clipeam îmi mai scăpa o lacrimă.

CAPITOLUL 26

REGAN

Orașul Ho Shi Minh
Ajunul Anului Nou, cu un an în urmă

Districtul 3 răsuna de muzică, voci, râsete, țipete și gălăgie făcută de cheflii. Fuseserăm încântați să descoperim că vietnamezii sărbătoreau Anul Nou după calendarul gregorian. Nimeni dintre noi nu voise să rateze evenimentul. Acum însă regretam mai mult ca oricând că nu mă întorsesem la Boston ca să serbez Anul Nou cu Robyn, cu mama și cu tata. Rămăsesem și se alesese praful de tot.

Anul Nou din Occident trecuse, dar, cum se apropia Anul Nou Lunar de pe 1 februarie, orașul încă strălucea de culori și era în sărbătoare. Am privit abătută străzile pline de lume, de lumini și felinare. Vietnamul știa să sărbătorească în stil mare. Niciodată nu văzusem așa ceva. Luminile agățate de clădiri, de stâlpi sau înfășurate în jurul copacilor rivalizau cu cele mai impresionante decorații de Crăciun. Luminile străzii de la picioarele mele aveau forme de flori trandafirii și de păsări galbene, iar printre ele sclipeau mii de beculețe. O priveliște cu adevărat impresionantă.

Și totuși, iată-mă singură într-o nenorocită de cameră de hotel, fiindcă făcusem prostia să mă culc cu Austin Vale în ajun de Anul Nou.

În seara aceea, prietenii noștri erau la o petrecere. Eu pretextasem că am alt program, gândindu-mă că Austin prinsese aluziile mele deloc subtile cum că aventura noastră dintr-o noapte de beție fusese o greșeală. Numai că,

din acel moment, comportamentul lui enervant de insistent degenerase în obsesie. În cele din urmă îi spusesem verde în față chiar în seara aceea, după ce îmi reproșase că flirtam cu un alt turist. Nu mi-a plăcut deloc faptul că m-a îmbrâncit, așa că am ripostat pe măsură.

Liam, prietenul lui Desi, fusese nevoit să intervină și-i spusese lui Austin să mă lase în pace, după care mă condusese la hotel, fiindcă se alesese praful de seara mea. Măcar acum, Austin știa cum stau lucrurile. Speram să mă lase în pace, altfel ar fi trebuit să mă despart de tovarășii mei de călătorie.

Erau un grup amuzant, deși îmi dădusem seama că, dacă plecam, n-aș fi dus dorul nicăunuia dintre ei.

Poate că era un semn că ar fi trebuit să plec.

Că ar fi trebuit să-mi bag mințile în cap și să mă confrunt cu sora mea mai mare.

Te detestă...

Am simțit în ochi usturimea lacrimilor.

— Și eu m-aș detesta, am murmurat.

Robyn n-ar fi avut niciodată nevoie de un băiat care s-o conducă până la hotel. Ea n-ar fi stat niciodată pe un pat străin și ponosit, în care dormiseră mii de alte persoane, și nu și-ar fi plâns de milă.

— Ești tristă fără mine.

Glasul cunoscut m-a făcut să tresar violent. Am simțit cum îmi urcă inima în gât și am sărit de pe pat, întorcându-mă cu fața către Austin. El a închis ușa în urma lui și a răsucit cheia în broască.

— Cum ai intrat?

— Chiar tu m-ai învățat cum să meșterese o încuietoare, ai uitat?

A zâmbit cu gura până la urechi, arătându-mi un mănunchi de ace de păr.

La naiba! Chiar îi arătasem. Cu câteva luni în urmă, în Spania, Austin și cu mine lucraserăm împreună la un

bar din Malaga. Patronul era un englez orbil, un mare dobitoc. Avea o cameră pe care o ținea mereu încuiată și care devenise subiect de glume pentru noi. Mereu ne dădeam cu presupusul ce anume ținea acolo, iar pe măsură ce trecea timpul, presupunerile deveneau tot mai înfioărătoare.

În ultima noastră seară de lucru acolo, Austin și cu mine am băut câteva pahare ca să ne facem curaj, apoi eu i-am spus că mă pricepeam să deschid încuietori. Citisem despre asta în adolescență și exersasem până când devenisem expertă. O învățasem și pe Robyn. În seara aceea, i-am arătat și lui Austin și am spart amândoi broasca, pătrunzând în încăperea secretă. Acolo se găsea o marfă pe care o vedeam pentru prima oară. Lăzi cu whisky și gin scump, baxuri de țigări și bani gheață.

O mulțime de bani. Ne-am dat seama că era ceva necurat la mijloc și am întins-o de-acolo cât am putut de repede, sperând că patronul nu avea instalată vreo cameră ascunsă.

A doua zi luasem autobuzul spre Italia, pentru orice eventualitate.

Iar Austin învățase ceva nou.

Bravo, Regan.

— Te rog să pleci, am spus cu glas tremurat.

— Nu înainte să-mi spui că între noi nu s-a schimbat nimic. Fiindcă știu că așa e.

În ochii lui era o sclipire pe care nu i-o mai văzusem până atunci. Convingere nestrămutată. Credință oarbă.

În noi doi.

O, Doamne! Era obsedat de-a binelea.

— Austin, suntem doar prieteni. A fost o greșeală să mă cuc cu tine. Nu vreau să avem o relație. Îmi pare rău dacă te fac să suferi, dar așa stau lucrurile. Iar acum te rog să pleci, altfel chem poliția.

— Foarte bine. Fiindcă, dacă nu simți ce sînt și eu, am să mă omor.

L-am privit îngrozită, de parcă atunci l-aș fi văzut pentru prima oară. Într-un fel chiar așa era. Luni de zile fuseserăm împreună și întotdeauna îl socotisem un tip de treabă. Relaxat, cu simțul umorului, un fel de tocilar simpatic. Între noi nu exista niciun fel de atracție fizică, astfel încât îl considerasem doar prieten. De aceea eram atât de furioasă pe mine că mă culcasem cu el la beție. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că urma să se întâmple așa ceva. Niciodată.

— Ai băut, așa-i? Fiindcă vorbești ca un nebun.

— Pe mine să nu mă faci nebun, a spus, uitându-se la mine cu o privire întunecată. E incorect politic și teribil de insensibil.

Mi-am îngustat pleoapele.

— Dacă eu sunt insensibilă..., atunci cum numești tu o persoană care încearcă să manipuleze emoțional pe cineva ca să-l convingă să aibă o relație?

— Nu încerc să te manipulez. Îți spun ce simt, fiindcă tu negi ceea ce există între noi. Nu știu de ce fugi, Regan, dar de mine nu trebuie să fugi.

A străbătut încăperea, iar eu m-am dat înapoi, ridicându-mi mâinile ca să mă apăr.

— Nu pune mâna pe mine, l-am avertizat.

El a continuat să se apropie.

— Austin, să nu te atingi de mine!

Dar el a întins mâna spre mine, așa că mi-am proptit palmele pe pieptul lui și l-am împrăștiat.

— Pleacă de lângă mine!

— De ce te oprui? a întrebat el calm, luptându-se cu mine.

M-au năpădit spaima și panica. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar m-a apucat strâns de încheieturile mâinilor. L-am lovit cu picioarele, el a înjurat și s-a ferit, astfel că am ratat o lovitură directă în testicule. Dar în tot acest timp nu mi-a eliberat mâinile. Era înspăimântător de puternic.

— Dă-mi drumul! am țipat eu.

— Nu înainte să-ți vii în fire.

Era teribil de calm. Extrem de relaxat. Deși mă zbăteam în mâinile lui ca un animal.

N-am putut să ocolesc gândul că ar fi trebuit să ascult sfatul lui Robyn și să iau niște lecții de autoapărare.

De ce nu te-am ascultat, Robbie?

Nu mi-am mai putut reține lacrimile. Austin a scos un sunet menit să mă liniștească și m-a lipit de trupul lui.

— Sst, nu plânge. Știu că e greu când te arăți vulnerabilă, dar față de mine poți să fii așa. Nici nu știi cât te iubesc.

M-a cuprins furia și l-am lovit tare cu genunchiul în stomac. El a gemut de durere, a slăbit strânsoarea, iar eu l-am împins și am fugit pe lângă el, repezindu-mă spre ușă.

Doar o secundă i-a fost de-ajuns ca să mă înșface de talie cu brațul lui puternic.

— Nu! am țipat, simțindu-mă trasă spre el.

Avea prea multă forță. Cum de era așa puternic?

— Încetează!

— Tu să încetezi! mi-a șuierat el la ureche furios, luptându-se să mă imobilizeze. Am vrut să mă port frumos. Dar e momentul să-ți arăt cine-i stăpânul, Regan.

Și-a trecut palma peste comoda unde ne țineam lucrurile eu și colega mea. Sticla mea de parfum s-a făcut țăndări pe podea, răspândind un miros grețos.

— Nu!

Am împins brațul care mă strivea, l-am lovit cu un picior și deodată n-am mai simțit sub tălpi pământul, fiindcă m-a aplecat peste comodă. Impactul cu mobila mi-a tăiat răsuflarea. M-am străduit să-mi recapăt suflul, vag conștientă de zvâcnetul din obraz, acolo unde mă lovisem de lemn.

Am simțit în gură gust de sânge.

— Ai să-ți amintești ce e între noi, Regan, l-am auzit prin bâzâitul din urechi.

Am simțit rece pe spate și mi-am dat seama că-mi ridicase rochia până la talie.

Ca prin vis, mi-am dat seama că îmi sfâșie chiloții. Nu puteam să cred că e adevărat.

Nu!

Imposibil să mi se întâmple mie așa ceva.

Asta se întâmpla altora.

Cu neputință să mi se întâmple mie.

Am auzit cum își trage fermoarul pantalonilor.

Nu!

Am încercat să mă ridic de pe comodă, dar îmi ținea brațele deasupra capului, cu încheieturile încrucișate, imobilizându-mă cu o mână, în timp ce cu cealaltă...

— Nu..., am șoptit răgușit, împingându-mă înspre el ca să mă eliberez. Mă pironea cu toată greutatea corpului. Nu.

— Rămâi așa! mi-a poruncit.

— Nu! am ridicat glasul, luptându-mă să-l îndepărtez cu șoldurile.

— Rămâi așa!

Pe urmă l-am simțit cum își făcea loc între picioarele mele.

M-a inundat un val de greață.

Și de furie.

Am ridicat puțin capul și pieptul și am țipat cât am putut de tare:

— AJUTOR!

— Gura!

— AJUTOR!

— Regan? am auzit un glas pe coridor.

Desi.

— DESI, AJUT...

Mi-a astupat gura cu o mână mare și transpirată, înăbușindu-mi țipătul.

— Gura, că te omor... Ce mama naibii?

O lovitură puternică în ușă m-a făcut să-mi îndrept privirea înspăimântată într-acolo. Ușa se clătina din țâțâni. Încă o lovitură, și ușa a sărit din balamale, zburând cât colo.

În prag s-au ivit Liam și Desi, îngroziți, iar eu am răsuflat ușurată în palma lui Austin.

— Nenorocitule!

Liam s-a repezit la Austin și n-am mai simțit în spate greutatea lui.

Eram conștientă că Desi mă mângâia cu blândețe, că-mi netezea rochia ca să mă acopere, că mă ținea în brațe, în timp ce Liam l-a dat afară din cameră pe Austin. Auzeam glasurile lor îngrijorate, întrebările lor, ca niște țânțari care îmi bâzâiau la ureche.

În mintea mea, eram deja în altă parte, plănuind să plec din Vietnam, departe de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu s-a întâmplat nimic, am șoptit.

Nu se întâmplase nimic.

Ești bine.

Nu s-a întâmplat nimic aici.

CAPITOLUL 27

REGAN

În prezent

— Liam și Desi au vrut să meargă la poliție..., cum ar fi trebuit să fac și eu.

Nu mă puteam uita în ochii lui Thane.

— Ar fi trebuit să am curajul să rămân și să-l reclam, dar nu voiam altceva decât să fug. Să fug cât mai departe de Austin. Dacă reușeam să plec, ar fi fost ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Așa că asta am și făcut.

Tăcerea lui Thane a făcut să-mi zvâcnească din nou inima de teamă.

Acum știa.

Eram o lașă.

Într-un târziu, l-am privit în ochi. Era furios.

Am simțit un gol în stomac.

— Iartă-mă, am șoptit.

— Tu n-ai de ce să-ți ceri iertare, s-a răstit el răgușit. Atâta doar că... aș fi vrut să-mi spui mai demult. Fiindcă ce s-a întâmplat la parter...

— Nu.

Am întins mâna spre obrazul lui și m-am cățărat pe genunchii lui, încălecându-l.

— Nu, Thane, nu. Ceea ce e între noi, am șoptit cu buzele lipite de ale lui, cu lacrimile șiroindu-mi din nou pe

obraji, e cel mai frumos lucru pe care l-am trăit în viața mea. Nu vreau să-l murdăresc.

El m-a apucat strâns de șolduri.

— Atunci de ce nu mi-ai spus? De ce ne-ai mințit pe mine și pe Robyn despre ce s-a întâmplat în camera aia de hotel?

M-a năpădit rușinea și mi s-a căscat un gol în stomac.

— Pentru că... eu nu sunt la fel de tare ca tine. Sau ca Robbie. Nu sunt o curajoasă. M-am gândit că, dacă mă prefăceam că nu s-a întâmplat nimic, Austin nu va avea nicio putere asupra mea. Presupun că am ajuns să mă prefac atât de bine... încât chiar am reușit să îngrop amintirea. Am îngropat-o ca pe un coșmar. Până azi, când a țâșnit din adâncul acela întunecat în care o aruncasem.

— *Mo leannan.*

Thane mi-a cuprins obrazul în palme.

— Mințile noastre sunt ciudate și complicate. Dar când îngropăm lucruri care n-ar trebui îngropate, subconștientul le scoate mereu la suprafață. Iar acum, că s-a întâmplat asta...

Expresia lui era tandră, dar circumspectă.

— ...nu te mai poți preface. Trebuie să te confrunți cu realitatea. Și trebuie să-i spui lui Robyn. Trebuie să depui reclamație.

Am vrut să mă desprind de el, însă Thane m-a prins de ceafă cu blândețe și în același timp cu fermitate, ținându-mă pe loc.

— Te rog, *mo leannan*. Altfel îl omor pe nemernicul ăla.

Nu fusese o amenințare spusă în glumă.

Vorbise extrem de serios.

— Vrei să iei avionul până în State ca să-l omori? am încercat eu să destind atmosfera.

Thane nu găsea nimic de râs.

— A încercat să te violeze. Te-a hărțuit. Și te-a făcut să te simți o lașă, deși nu ești.

Mi-am ferit privirea.

Thane m-a luat de bărbie, întorcându-mă din nou cu fața către el.

— Ești puternică. Și curajoasă. Iar eu n-am să-l las să te facă să te simți o victimă.

A dat din cap.

— Ne-am înțeles?

M-am gândit la vorbele lui, la furia pe care o simțisem în camera de hotel, la felul în care îngropasem în mine ce-mi făcuse Austin, atât de adânc, încât săptămâni întregi după aceea îl servisem pe nemernic cu cafea. Am simțit în mine o hotărâre fermă și necruțătoare.

— Ai dreptate.

L-am sărutat pe gură cu tandrețe și recunoștință și am oftat cu buzele lipite de ale lui.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, a răspuns el pe un ton aspru.

— Ba da. Ai fost tu însuți.

L-am sărutat și mai apăsat, iar degetele lui s-au încleștat și mai tare pe șoldurile mele.

— N-ar trebui să facem asta. Ar trebui să te odihnești.

— Nu vreau să mă odihnesc.

L-am sărutat pe obraz, pe barbă, apoi am coborât cu sărutările pe gâtul lui puternic.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Nu trebuie decât să stai aici și să primești ce-ți dau.

Thane m-a privit fix, ca să vadă dacă asta doream într-adevăr, și a părut că șovăie.

Nu avea încredere. Nu avea încredere că-mi pot stăpâni emoțiile.

Cum aș fi putut să-l învinovățesc?

Mi-a venit în minte o întrebare și am încremenit, aplecată deasupra lui.

Faptul că îngropasem o traumă nu însemna că nu mă cunoșteam.

Mă cunoșteam chiar foarte bine.

L-am fulgerat cu privirea.

— Nu mă lua de sus.

— Nu te-am luat de sus, s-a încruntat el. N-am scos niciun cuvânt.

— N-ai încredere în mine.

— Nu-i vorba despre asta. Pur și simplu cred că e prea curând.

— Pentru cine?

M-am dat jos din brațele lui și din pat.

— Pentru mine? Sau pentru tine?

— Regan...

L-am auzit ridicându-se din pat, dar deja ieșisem din cameră.

În dreptul dormitorului său m-a ajuns din urmă și m-a apucat de mână, oprindu-mă.

— Regan, nu-ți vărsa mânia pe mine. Te rog.

L-am privit furioasă.

— Știi ce nu trebuie să faci atunci când femeia cu care te culci îți povestește că a fost cât pe ce să fie violată? Nu-i respingi avansurile sexuale. Asta o face să se simtă ca un obiect de care te-ai folosit.

Thane a tresărit violent, de parcă i-aș fi tras un pumn.

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

M-a copleșit remușcarea.

— Știu. Eu doar...

— Știu.

M-a tras spre el și m-a strâns în brațe cu putere.

— Să facem o mică pauză. Mergem jos și luăm cina. În regulă?

Am încuviințat din cap, deși pe undeva încă mă simțeam respinsă.

Conștient sau nu.

Thane m-a luat de mână și m-a condus la parter.

Ne-am ferit de masa din bucătărie și am luat cina în fața televizorului.

Între noi era o atmosferă stranie. Thane păstra contactul fizic cu mine, cuibărit alături, pe canapea, sărutându-mă din când în când pe creștet, mângâindu-mă pe braț. Iar în noaptea aceea m-a luat în patul lui.

Copleșită de emoție, am văzut cum stinge lumina și mă strânge iar la piept. Am așteptat.

— Noapte bună.

Nu eram în stare să-i spun noapte bună.

Mă înecau lacrimile.

Fie nu mă mai dorea, fie nu avea încredere că știam ce vreau.

Nu mă încânta niciuna dintre variante.

Nu-mi doream decât să plâng până adorm, iar gândul că trebuia să mă abțin mă făcea să mă simt sufocată de brațele lui. Acum, că-mi deschisesem sufletul, nu voiam să-mi îngrop iarăși sentimentele ca până atunci. Era prea dureros când ieșeau la suprafață. Dovadă, cumplitul atac de panică din baie.

Am strâns din buze ca să-mi înăbuș suspinele și am lăsat lacrimile să mi se prelingă pe obraji, ascunse de întunerie.

Eram atât de atentă să nu fac nici cel mai mic zgomot, că nu l-am simțit pe Thane încordându-se lângă mine. După câteva clipe, l-am auzit șoptind răgușit la urechea mea:

— Mă omori, *mo leannan*.

Apoi m-am simțit răsucită în loc ca un fulg și trasă peste trupul lui Thane, care se culcase pe spate. Mi-am

pus palmele pe pieptul lui și l-am încălecat pe întunerec. Când ochii mei s-au obișnuit cu penumbra din cameră, am distins chipul lui la lumina razelor de lună strecurate prin storurile de la fereastră.

— Ia ce vrei tu.

M-a inundat un val de ușurare simțindu-l în erecție sub mine. Conștientă la rîndul meu de evăcnetul dintre picioare, am apucat poalele cămășii de noapte și am scos-o, apoi mi-am scos și lenjeria.

Thane și-a pus mîinile pe șoldurile mele dezgolite și a început să mă mîngîie și să mă strîngă cu degetele lui lungi și puternice, în timp ce se mișca cu blîndețe sub mine. M-am sălțat puțin de pe el ca să-i trag în jos pantalonii de pijama, doar cît să-i eliberez.

Pe urmă m-am lăsat pe el, iar camera s-a umplut de icnetele noastre, pe măsură ce-l simțeam umplîndu-mă.

— E atît de bine, am gîfîit eu, aplecîndu-mă ca să mă proptesc cu palmele de umerii lui.

— Ia ce vrei, a gemut el, apucîndu-mă și mai strîns de șolduri. Ia tot ce vrei.

Voiam să-l simt mîinile pe tot trupul, așa că i le-am luat de pe șoldurile mele și i le-am pus pe sîni. Thane a gemut și a început să-mi mîngîie sînii, frecîndu-mi sfîrcurile cu degetele mari.

— Da, da..., am icnit eu, lăsîndu-mă încet pe el, ca să-l cuprind cu totul.

Cînd mi-am răsucit puțin șoldurile, m-a atins exact în punctul unde voiam să-l simt. Mi-am înfipt degetele în umerii lui, ca să mă sprijin mai bine, dorind cu tot mai multă disperare să simt tensiunea acumulîndu-se în mine.

— La naiba...

Thane mi-a apucat sînii și mai strîns, mișcîndu-și șoldurile sub mine, deși limitat de pantalonii de pijama și de boxeri.

Asta mă excita și mai mult. Faptul că știam că puteam face ce voiam cu el.

M-am aplecat peste pieptul lui puternic, i-am atins sfârcurile cu limba, l-am lins ușor, apoi l-am mușcat cu blândețe.

Șoldurile lui s-au arcuit sub mine, iar el s-a ridicat în capul oaselor, schimbând unghiul în care mă mișcam, și m-a apucat de păr, trăgându-mi capul pe spate, ca să-mi poată săruta sânii. Bucuria de a-l simți jucându-se cu trupul meu mă excita mai mult ca orice. Nimic nu se schimbase între noi.

El nu lăsa să se schimbe nimic.

Mi-am înfipt degetele în părul lui. Buzele lui mă scoteau din minți. Am început să-mi mișc șoldurile și mai repede. Thane și-a luat mâna din părul meu și a ridicat capul spre mine ca să ne putem privi în timp ce mă mișcam peste trupul lui. Am rămas ochi în ochi. Privirea lui ardea de dorință, iar a mea la fel, ca într-o oglindă.

Mi-am înfipt degetele în spatele lui și mi-am iuțit mișcările, simțind o plăcere din ce în ce mai mare. Așa cum gâfâiam amândoi, cu gurile lipite, răsuflările noastre au devenit una singură.

Apoi arcul încordat din mine s-a eliberat și am întins gâtul, țipând în timp ce mă descărcam. Thane a rămas câteva clipe cu buzele lipite de gâtul meu, apoi a gemut și s-a eliberat și el.

Orgasmul mi-a inundat fierbinte membrele și m-am cutremurat din tot trupul. El mă săruta în timp ce zvâcneam în jurul lui. Sărutări apăsate, posesive, umede, care îmi turnau foc în vene.

— Mai vreau o dată, am murmurat cu buzele lipite de ale lui.

El a zâmbit cu toată gura.

— Nu mai am 20 de ani, *mo leannan*. Lasă-mă zece minute.

L-am împins fără menajamente înapoi pe pat și m-am dat jos de pe el cu un icnet ușor, care l-a făcut să scoată un mormăit. M-am tras mai jos și i-am scos pantalonii de

pijama și boxerii. Apoi m-am ridicat din nou, sărutându-l pe tot trupul.

Thane a râs încetișor pe întuneric. Dar râsul i-a înghețat pe buze când am ajuns cu gura pe interiorul coapselor. M-am jucat cu el așa până când m-a implorat să-l ating acolo unde dorea să mă simtă cel mai mult. I-am făcut pe plac, zâmbind ironic.

— A durat mai puțin de zece minute.

A râs scurt, apoi a exclamat „Isuse!", în clipa în care l-am cuprins pe de-a întregul cu buzele.

Am făcut dragoste toată noaptea, până când lumina zilei s-a prelins printre storuri, moment în care ne-am prăbușit epuizați unul în brațele celuilalt. Zâmbind, am lăsat să mă fure somnul, încă răsunându-mi în urechi strigătele noastre de plăcere. Cuiva, în noaptea aceea îl însemnasem. Îl făcusem să fie al meu într-un fel în care nu avea să mai fie în veci al altcuiva.

Îmi dăruise exact ceea ce-mi doream..., iar amintirea a ceea ce-mi făcuse Austin și a ceea ce, fără voia mea, îmi făcusem mie însămi nu avea să murdărească niciodată legătura pe care o aveam cu Thane Adair.

Și poate că..., poate că în cele din urmă nu avea să fie numai ceva temporar.

Când m-am trezit a doua zi de dimineață, primul chip pe care l-am văzut n-a fost al lui Thane. El era în spatele meu, adormit și ținându-mă în brațe. Nu. Primul chip a fost al lui Francine Adair, zâmbind pe genunchii lui Thane în fotografia de pe noptieră.

Și dacă lumina difuză a dimineții și mirosul de sex și trupuri istovite îmi ascunsese realitatea, acum speranțele cu care adormisem s-au topit dintr-odată.

CAPITOLUL 28

THANE

Nici nu mai ţinea minte de când nu mai dormise până atât de târziu, dar se simţea vinovat pentru asta. Noaptea care trecuse meritase din plin. Pentru că exact când ajunsese la concluzia că partidele de sex cu Regan nu aveau cum să fie mai grozave de atât, ea îl devorase, lăsându-l fără suflare.

A zâmbit încântat şi s-a întins, simţind în muşchi urmările gimnasticii lor din noaptea aceea. Cu câteva minute mai înainte, Regan se dăduse jos din pat ca să meargă la baie, iar acum Thane o aştepta să se întoarcă, cu sângele fierbându-i în vene.

Incredibil, dar o dorea din nou.

Când ea a ieşit din baie în cămaşă de noapte, Thane s-a sprijinit într-un cot, privind-o cu nesaţ, cu pieptul încărcat de emoţie. Era atât de frumoasă, pe dinăuntru şi pe dinafară. Mai puternică decât îşi dădea ea seama. După ce-i povestise cum fusese agresată, Thane nu-şi imaginase nicio clipă că aveau să petreacă o noapte ca aceea. Dar era clar că Regan refuza să-l lase pe acel nenorocit să-i distrugă mintea mai mult decât o făcuse până atunci, iar Thane ştia că trebuia să facă la fel. Era mândru de ea.

Ar fi vrut să-i spună şi ei acelaşi lucru, dar când Regan s-a apropiat de pat, Thane a văzut că nu se uita la el, ci la noptieră.

A întors capul să vadă la ce se uita Regan şi a îngheţat.

O privire scurtă spre ea i-a confirmat temerile.

Regan se uita posomorâtă la fotografia lui alături de Fran.

Fotografia fusese întotdeauna pe noptieră. Lui Thane nu-i trecuse niciodată prin cap s-o ia de acolo și nici nu avusese vreun motiv.

Dar când Regan și-a plecat privirea, Thane a simțit brusc un ghimpe de remușcare.

— Mă duc să pun de cafea, a rostit ea.

Și fără să se uite la el, a surâs vag în direcția lui și a ieșit din cameră.

O mai surprinsese și altă dată pe Regan privind fotografia. Totuși, era pentru prima oară când simțea că nu făcuse bine lăsând-o pe noptieră.

Thane s-a ridicat în capul oaselor și și-a trecut palma peste față, analizând situația.

Dacă lucrurile ar fi stat invers, adică el ar fi petrecut o noapte în patul lui Regan, ca apoi să se trezească și să dea cu ochii de fotografia altui bărbat pe noptieră...

Gândul a făcut să i se strângă stomacul.

S-a uitat din nou la fotografie și a oftat prelung.

REGAN

Fotografia lui Fran dispăruse.

Când Thane n-a coborât la cafea, mi-am făcut reproșuri, ajungând la concluzia că eram o proastă egoistă și geloasă. Cu o seară în urmă, datorită lui, ceea ce ar fi putut să fie cea mai oribilă noapte din viața mea devenise una dintre cele mai frumoase.

Mi-am luat inima în dinți și am urcat scara cu două căni de cafea în mână, decisă să-mi alung gândurile confuze despre Fran.

Când am revenit în dormitor, Thane era în pijama și ședea în capul oaselor pe marginea patului, cu capul în mâini.

Fotografia nu mai era pe noptieră.

M-a cuprins remușcarea. Am pus cafeaua pe noptiera goală și m-am așezat pe pat alături de el.

— Ai luat fotografia.

Thane a ridicat fruntea și a dat din cap.

— Era și timpul.

— N-am vrut să vezi ce era în sufletul meu..., nici să te fac să te simți vinovat.

— Fotografiile ei te tulbură, a spus el și a oftat.

— Nu toate. Fran e mama lui Filidh și a lui Lewis. A fost prima ta iubire. Trebuie să rămână în casă cu ei. Eu... Cea de pe noptieră e altceva..., e altfel decât cele de la parter. Acelea vă înfățișează pe toți ca familie. Asta e doar cu tine și cu ea. Nu..., nu vreau să te mint și să-ți spun că nu sunt geloasă.

Nu eram în stare să-l privesc în ochi.

— Dar în același timp mă face să mă doară inima pentru tine. Văd limpede că Fran a fost iubirea vieții tale și că nu te poți despărți de ea, dar n-aș vrea să se întâmple asta. N-aș vrea să nu mai poți iubi din nou.

— Toate gândurile astea ți-au venit de la fotografia de pe noptieră?

Întrebarea sunase aspru, defensiv, astfel încât am ridicat ochii la el. El m-a fulgerat cu privirea și i-am răspuns în același fel.

— Nu numai gândurile astea. Nu vorbești niciodată despre cum a murit. Niciodată. E chiar așa un secret?

Thane a clătinat din cap tulburat.

— Nu-i niciun secret. Am presupus că știi. Că ți-a spus careva din familie sau ai aflat de la Robyn curând după ce ai venit aici.

Acum eu eram cea tulburată.

— Adică nu te-ai ferit să-mi spui?

— De ce m-aș fi ferit?

S-a răsucit spre mine.

— Nu vorbesc despre asta, fiindcă e cel mai groaznic lucru pe care l-am trăit în viața mea..., dar asta nu înseamnă că-l țin secret.

Am simțit că mi se strânge stomacul de teamă. *Doamne, Thane, ce s-a întâmplat?* Aș fi vrut să-l întreb, dar, după ce-mi spusese adineauri, nu mai puteam. Nu voiam să-l tulbur și mai mult doar fiindcă sufeream din iubire pentru un bărbat care nu voia să-mi răspundă cu aceleași sentimente.

Thane și-a îndreptat spatele și s-a uitat în jurul lui prin cameră.

— Totul e altfel aici, a spus el într-un târziu. Restul casei a rămas așa cum am aranjat-o împreună cu Fran. Dar camera asta... a trebuit neapărat s-o schimb. Zugrăveala, podeaua, storurile, mobila...

S-a uitat peste umăr cu o privire rătăcită.

— Patul e nou, la fel și saltelua... Fran a murit în patul nostru, mi-a spus el pe neașteptate, făcându-mă să scot un țipăt.

Văzându-i expresia de deznădăjde din ochi, nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile.

— Într-o dimineață, ca de fiecare dată, a sunat ceasul și m-am trezit. Credeam că Fran doarme în continuare..., dar când m-am dezmeticit, mi-am dat seama că era nefiresc de liniștită. Pur și simplu... murise.

Am citit pe chipul lui faptul că nici acum nu-i venea să creadă.

— Pentru mine a fost un infern. Cum să te duci la culcare cu soția respirând alături de tine... și să te trezești lângă trupul ei inert?

Durerea pe care o resimțeam pentru el s-a adunat într-un suspin pe care nu mi l-am putut opri, iar Thane s-a întins spre mine, ștergându-mi lacrimile cu degetele mari.

— Anevrism cerebral, a șoptit el. A murit în somn. Liniștită..., așa mi s-a spus. O moarte fără dureri. Pentru ea. Lucru pentru care o să fiu recunoscător cât voi trăi.

— Dar pentru tine a fost oribil.

Nu era nevoie să ghicesc. Dacă într-o zi m-aș fi trezit și mi-aș fi dat seama că Thane nu mai respiră lângă mine, mi-aș fi pierdut mințile.

— Ești foarte puternic, am spus, întinzându-mă spre el și acoperindu-i obrazul cu sărutări ude de lacrimi.

El mi-a întors sărutările, mai pătimaș, mai arzător.

— Thane..., am încercat să mă îndepărtez de el. Poate n-ar trebui. Nu după ce mi-ai spus adineauri.

— Francine nu-i un strigoi în patul ăsta.

M-a apucat de subsuori și m-a culcat cu blândețe pe pat. Mi s-a tăiat răsuflarea când s-a lăsat peste mine, cu chipul contractat de dorință.

— Și nici n-am să îngădui s-o simți astfel.

THANE

Nu făcuse dragoste cu Regan ca să-i abată gândul de la amintirile asupra cărora el unul prefera să nu zăbovească, nici ca să se asigure că Regan nu era tulburată de realitatea morții lui Fran cât timp era în pat cu el.

Motivul fuseseră lacrimile lui Regan. Reacția ei instinctivă și spontană la suferința lui.

Faptul că-i păsa de el îndeajuns de mult ca să rămână. Poate chiar îi păsa. Poate că acum, în clipa asta, îi păsa.

Dar Thane nu era convins că asta nu avea să se schimbe peste câteva luni sau un an, sau chiar peste câțiva ani. Dacă își îngăduia să creadă în ceea ce se înfiripase între ei, în cele din urmă Regan avea să-l distrugă.

Așadar, simțea nevoia să se descarce în trupul ei, să-și găsească uitarea în pasiune.

Dar, mai presus de orice, simțea nevoia să se elibereze de reproșurile chinuitoare pe care el însuși și le făcea. De remușcarea legată de Fran. De amintirea ei. De faptul că, deși nu avea să uite niciodată cât o iubise și o va regreta întotdeauna... totuși, își vedea de viața lui.

Își vedea de viața lui într-un fel care îl zguduia toată ființa.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 29

REGAN

— Nu-ți uita temele, Lew, am spus eu, când el și Eilidh s-au îndreptat spre ușa de la intrare.

— Nu le-am uitat, a bombănit el.

— Atunci ce-a astea de pe masă?

Am ocolit masa și am luat în mână caietul lui de matematică.

În timp ce el aștepta răbdător să-i vâr caietul în ghiozdan, iar Eilidh, nerăbdătoare, ne anunța că deja trebuia să fie la școală fiindcă în ziua aceea „li scriau scrisori lui Moș Crăciun", s-a auzit soneria de la intrare. Am deschis ușa și Lachlan a pășit înăuntru.

— Unchiul Lach-Lach!

Eilidh s-a repezit la el. Lachlan a luat-o în brațe, iar ea i-a cuprins gâtul cu brațele ei micuțe, cu mâinile vârâte în mănuși cu un deget.

— De ce ai venit?

— Prințesă Eilidh, în dimineața asta vă duc eu la școală pe tine și pe fratele tău.

Serios? Chiar îi ducea?

Privirea azurie a lui Lachlan s-a îndreptat spre mine. M-a studiat puțin și a dat din cap.

— Robyn vrea să stați de vorbă. M-am gândit să duc eu copiii la școală înainte să merg la castel.

Am simțit un ghem în stomac. Bănuiam cam despre ce voia sora mea să vorbim. Ca o zi în urmă o rugasem să discutăm între patru ochi și o luasem la o plimbare pe

plajă ca să-i povestesc cum fusesem agresată de Austin în Vietnam. Îmi dădusem silința să-i explic că nu ținusem secret incidentul cu bună știință, la fel cum îi explicasem și lui Thane. Mi se păruse că a înțeles. În plus, îi spusesem și ce anume mă determinase să-i destăinui totul, asta însemnând că-i vorbisem despre relația mea cu Thane. Sora mea nu fusese câtuși de puțin surprinsă. Mi-a mărturisit că bănuise asta și că Lachlan însuși făcuse la rândul lui unele comentarii, fiind de aceeași părere.

Panicată că secretul nostru ar fi putut ajunge la urechile lui Lachlan fără acordul lui Thane, o rugaseem pe Robyn să-mi promită că nu-i va confirma bănuielile. Robyn se arătase uluită și furioasă pe Austin, iar eu nu-mi mai aminteam dacă își dăduse acordul.

Știam că era furioasă pe Austin, dar mă temeam că-mi ascundea cât de furioasă era de fapt pe mine. Îmi spusese că agresiunea îi schimbase complet imaginea pe care și-o făcuse despre Austin și că își dădea seama că reprezenta o amenințare mult mai mare decât crezuse inițial.

Cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, m-am uitat în ochii lui Lachlan.

— Oh! Bine.

El a dat din cap și s-a uitat la Lewis, căruia i-a întins cheile de la mașină.

— Lew, vrei să deschizi tu mașina și să-i pui surorii tale centura de siguranță?

Eilidh s-a zbătut să se dea jos din brațele lui Lachlan, cu o figură îndârjită.

— Pot să-mi pun și singură centura.

Lewis a pornit grăbit în urma ei spre ușă.

— Ba nu poți, Eilidh. N-ai să ți-o prinzi cum trebuie!

— Ba da!

— Ba nu!

Vocile lor s-au îndepărtat în timp ce alergau amândoi pe alee spre locul unde părinții lui Lachlan îi așteptau deja ca să-i însoțească la școală.

În tot acest timp, Lachlan nu și-a luat ochii de la mine. M-am foit neliniștită, ghicind din licărul aspru, dar afectuos din ochii lui – același ca la Thane – că Robyn stătuse de vorbă cu el.

— Ți-a spus.

El a încuviințat, cu o expresie posomorâtă.

Am ridicat din umeri, simțindu-mă vulnerabilă.

— Sunt bine. Nu m-a violat. Se putea și mai rău. Uită-te la Robbie. A fost împușcată de trei ori, atacată și la un pas de a fi ucisă de o psihopată.

Lachlan n-a zâmbit la tentativa mea emoționată de a face o glumă. În schimb, a pășit spre mine și mi-a răspuns pe un ton coborât:

— Da, Robyn a făcut față situației ca o profesionistă, dar azi-noapte a plâns în brațele mele până a adormit.

M-a sufocat emoția, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi la gândul că sora mea suferise pentru mine. Dintr-odată am înțeles de ce.

Cu o zi în urmă nu fusese furioasă pe mine. Fusese furioasă pe ea însăși.

La naiba, Robyn!

Nu fusese datoria ei să mă protejeze în tot acest timp. Am clătinat din cap.

— Își asumă prea multe.

— Robyn e așa cum e. De asta o iubesc. Totuși... și știu că probabil nu-i nevoie să te rog asta... vreau să-ți dai toată silința s-o convingi că nu te-a dezamăgit. Pentru că în clipa asta e acasă, făcându-și reproșuri amare, și nimic din ce spun eu nu ajunge până la ea.

Văzându-l atât de neliniștit și îngrijorat pentru sora mea, m-am apropiat de el și l-am strâns în brațe.

O clipă, Lachlan a părut surprins și a șovăit, apoi m-a cuprins cu brațele și m-a sărutat cu tandrețe pe creștet.

Am zâmbit și i-am șoptit:

— Îți mulțumesc că o iubești așa cum merită să fie iubită.

M-a îmbrățișat și mai strâns pentru o clipă, iar când m-am desprins din brațele lui am văzut că avea privirea încărcată de emoție.

Doamne, ce dar ceresc era să fii iubită de un Adair! Uneori bărbații din familia Adair te scoteau din sărite, dar sentimentele lui Lachlan pentru Robyn și ale lui Thane pentru Fran erau dovada cea mai bună că, atunci când iubeau, iubeau cu toată ființa.

Niciodată nu trăisem un asemenea amestec de fericire și invidie față de sora mea.

— Am să vorbesc cu ea, i-am făgăduit.

— Bine.

M-a mângâiat afectuos pe obraz, ca un frate mai mare, și chiar mi-a plăcut.

— Acum trebuie să-i duc pe copii la școală. Ești bine?

Am încuviințat din cap.

— Totul va fi în regulă. Îți promit.

Promisiunea mea n-a părut să-i diminueze prea mult îngrijorarea, dar trebuia să plece, iar eu trebuia să merg s-o văd pe sora mea.

Nu m-am mai obosit să bat la ușă. Am intrat direct în casă, strigând-o pe Robyn. Când a coborât în fugă scările, n-am lăsat-o să scoată o vorbă, ci m-am repezit la ea și am strâns-o în brațe.

— Robyn Penhaligon, ce mi s-a întâmplat mie n-a fost din vina ta. Nu m-ai dezamăgit și niciodată nu voi crede asta despre tine. Niciodată.

— Știu, a murmurat ea, nevrând să-mi dea drumul din îmbrățișare.

Ne-am legănat câteva momente, strâns îmbrățișate în capul scării.

— Atunci de ce tocmai mi-a spus Lachlan că ai plâns azi-noapte?

Ea s-a crispat, apoi a oftat, cu obrazul lipit de-al meu.

— Mereu își bagă nasul...

Am zâmbit cu gura până la urechi și am clătinat din cap.

— Ei bine?

Robyn s-a tras înapoi și mi-a dat o șuviță de păr după ureche. Avea privirea tulburată, ochii îi deveniseră cenușii.

— Eram atât de supărată pe tine, mi-a șoptit cu chipul marcat de remușcare. La vremea aceea eram supărată pe tine, te judecam, aveam impresia că nu te mai recunosc... Când, de fapt, în tot acest timp tu aveai nevoie de mine. Aveai cu adevărat nevoie de mine. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silința să te găsesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă.

— Ba nu.

Am apucat-o de mâini, strângându-i-le într-ale mele.

— Să nu facem asta, i-am șoptit cu înfrigurare. Să nu ne întoarcem iar și iar la ce s-a întâmplat în ultimii doi ani. La vremea aceea amândouă am făcut cum credeam că era mai bine. Dacă acum simțim că am fi putut face și mai mult, e în regulă. Dar nu ne putem întoarce în timp și n-am să accept să ne facem mereu reproșuri pentru greșelile noastre. Nu când suntem aici, împreună și mai apropiate ca oricând, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. N-are rost, Robbie. Nu merită.

Robyn și-a șters o lacrimă și a clătinat din cap, cu o privire în care se citea un profund respect.

— Când s-a făcut surioara mea atât de înțeleaptă?

— Am învățat de la sora mea mai mare.

— Ba nu, în momentul ăsta te arăți mai înțeleaptă decât sora ta mai mare.

— Mai înțeleaptă? am glumit eu, trăgând-o după mine în bucătărie. Haide încoace, ne prinde bine niște cafea.

— O fac eu. Tu stai jos.

Tonul ei a redevenit serios.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Mi s-a strâns din nou stomacul. M-am așezat pe un taburet la masa din bucătărie.

— Da. Mi-a zis Lachlan. E vorba de Austin?

Robyn mi-a aruncat o privire și a apăsat butonul cafetierei.

— Da.

— E de rău?

— Te rog, nu te supăra pe mine.

M-am încordat toată.

— *Okay*...

— I-am povestit lui Seth.

— Ai vorbit cu tata?

M-am îngrozit.

— De ce a trebuit să-i spui?

— Pentru că...

Robyn A închis ochii.

— A doua zi după ce McClintock a încercat s-o răpească pe Eilidh, Seth a încercat să te sune, dar n-a putut lua legătura cu tine din pricina celor întâmplate. Așa că m-a sunat pe mine. Mi-a zis că a venit la ei un bărbat pe nume Austin Vale, care a întrebat de tine. Tipul i-a explicat că era unul dintre prietenii cu care ai fost în excursie, că tocmai se întorsese la Boston și că voia să dea de tine.

M-a năpădit un val de greață.

Ochii lui Robyn și-au schimbat din nou culoarea, devenind aurii, din cauza furiei.

— Nenorocitul a mințit! Se plictisise să aștepte să te înapoiezi la Boston. Din fericire, Seth e un polițist paranoic și nu i-a spus unde ești. Dar eu a trebuit să-i destăinui cine e în realitate Austin. Seth și mama trebuie să știe că Austin e un pericol pentru tine. Seth mi-a promis că va verifica starea financiară a individului, ca să se asigure că nu are mijloacele necesare ca să te urmărească dincolo de Atlantic.

— Tata nu mi-a suflat niciun cuvânt.

Vorbisem cu el de câteva ori în ultimele săptămâni. El și mama urmau să vină în Scoția în vacanța de Crăciun, la invitația lui Lachlan. Tatei îi venea greu să accepte o ofertă atât de generoasă, dar eu îi spusesem că le va prinde bine să vadă ce fericită era Robyn aici.

Relația noastră cu mama nu era prea grozavă. Și eu, și Robyn mai aveam de reglat cu ea unele aspecte. Dar eu nu doream asta. Doream să trecem peste ele. Acum toate îngrijorările mele privind vizita mamei cu ocazia Crăciunului păleau în fața veștii că Austin nu renunțase la obsesia lui pentru mine.

— Faptul că te-a agresat schimbă toate datele problemei. Am fost nevoită să-i spun lui Seth, așa că urmează să te sune azi. Fii pregătită, fiindcă va insista să faci plângere la poliție.

Am clătinat din cap, simțind că fierb de furie și disperare. Thane îmi ceruse să fac același lucru, dar eu evitasem să-i răspund.

— Tu știi cel mai bine că, în mod normal, e foarte greu ca astfel de acuzații să rămână în picioare. Iar eu ar trebui să-i acuz de tentativă de viol într-o țară străină?

I-am aruncat o privire furioasă.

— O să-mi râdă în nas.

— N-o să-ți râdă nimeni în nas. Dar Seth are dreptate. Dacă Austin e în continuare obsedat de tine, atunci trebuie să existe o plângere oficială. Acuzațiile probabil vor pica înainte ca plângerea să ajungă să fie judecată, asta din lipsă de dovezi, dar dacă dăm de urma lui Desi și a lui Liam ca să depună mărturie, avem o șansă. Însă, chiar dacă nu-i găsim, iar acuzația va fi respinsă, va exista o plângere înregistrată împotriva lui.

— Adică, dacă se mai întâmplă ceva...

N-am reușit să-mi duc fraza la bun sfârșit și m-am cutremurat la gândul că s-ar fi putut întâmpla altceva.

— Nu se va întâmpla nimic. Nu are cum să ajungă la tine aici. Trebuie să fii curajoasă încă o dată, Regan, și să faci asta. Nu pentru mine sau pentru tatăl tău, ci pentru tine.

Deși simplul gând îmi dădea o senzație de greață, știam că nu mai puteam ocoli problema.

— Bine.

Mulțumită, Robyn a încuviințat și m-a privit într-un fel care îmi dădea a înțelege că era mândră de mine. Trebuie să recunosc că asta mă făcea să mă simt grozav de bine.

După ce a pregătit cafeaua, Robyn s-a așezat pe un taburet alături de mine.

— Mai vreau să faci ceva de dragul meu, mi-a spus ea.

— Ce anume?

— Să te gândești să apelezi la consiliere de specialitate.

Sugestia ei neașteptată m-a făcut să mă crispez și m-am zbârlit.

— Crezi că am nevoie să merg la psiholog?

— N-o spune chiar pe tonul ăsta.

M-a privit cu asprime.

— După ce am fost rănită, am mers la psiholog luni la rând.

— Nu știam.

— Ei bine, e adevărat. N-am putut face față singură, aveam coșmaruri fiindcă îl omorâsem pe Eddie Johnstone.

Eddie Johnstone era traficantul de droguri care o împușcase pe sora mea. Ea trăsese în el în autoapărare și-l ucisese.

— Cumva s-au adunat toate. Faptul că am fost rănită, că eram nefericită cu slujba mea, că mă întrebam de ce mă făcusem polițistă, că mă părăsise Mac... Psihoterapia m-a ajutat să înțeleg că este esențial să-l întâlnesc pe tata, motiv pentru care am venit. Mi-am dat seama că niciodată nu voi putea încheia acest capitol dacă nu aflu de ce m-a părăsit. Din păcate, a adăugat ea oftând, asta mi-a creat o nouă serie de probleme cu mama, dar suntem pe cale să le lămurim. Cel

puțin eram pe cale să ne lămurim, până când am înțeles cum ți-a sucit ție mințile în decursul timpului.

— Neînțelegeri obișnuite dintre mamă și fiică, am liniștit-o eu. Măcar ne iubește. Alții au probleme și mai mari cu părinții.

— Adevărat, a încuviințat Robyn, înghiontindu-mă cu umărul. Ce voiam eu să spun e că psihoterapia m-a ajutat.

— Deci tu crezi că am și eu nevoie de psihoterapie?

Gândul mă înspăimânta.

Ca întotdeauna, sora mea a citit în mine ca într-o carte deschisă.

— Nu-i nimic rușinos în asta, Regan. Iar tu ai un obicei teribil de a fugi de propriile emoții, și la propriu, și la figurat. Ai fugit de mine, fiindcă nu puteai face față spaimei că m-ai fi putut pierde, ai fugit de amintirea acelei seri în Vietnam, pentru că nu puteai face față traumei. Mie mi-e teamă să nu procedezi așa din nou. De fiecare dată când vei avea momente grele sau triste în viață, ai să-i respingi pe toți și ai să închizi în tine suferința, până când într-o bună zi va exploda cu efecte devastatoare.

Am început să răsuflu greu, fiindcă știam că în parte ar putea avea dreptate, dar în același timp speram să se înșele.

— N-am să fug. N-am fugit nici când McClintock a vrut s-o răpească pe Eilidh. Nu fug nici acum când știu că Austin n-a renunțat, așa cum sperasem. Iubesc un bărbat care vede în mine doar o relație trecătoare, ceea ce mă doare cumplit, dar nu fug.

Pe chipul lui Robyn s-a așternut o expresie de compătimire. S-a întins și m-a strâns de mână.

— Foarte bine. Grozav! Sunt mândră de tine și sper că ceea ce îți spun nu-ți sună ca și cum te-aș privi de sus.

— Nu.

— Cu toate astea, aș vrea să consulți un psiholog. N-am să insist. Trebuie să iei singură decizia.

I-am acoperit mâna cu a mea și am încuviințat din cap.

— Atunci îți promit că am să mă gândesc la asta.

Am tăcut amândouă, continuând să ne bem cafeaua. Mă gândeam la ce conversații importante avusesem cu sora mea în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Robyn s-a uitat la mine.

— Îl iubești pe Thane?

Am schițat o grimasă.

— M-am străduit din răsputeri să nu.

Ea s-a încruntat.

— O, iubito. Știu cum e. Afurisiții ăștia de bărbați din neamul Adair!

Am pufnit și eu.

— Mie-mi spui?

Am schimbat priviri compătimitoare.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 30

REGAN

Ca să ne mai schimbăm gândurile, Robyn a mers cu mine să cumpărăm ornamente de Crăciun. Aflasem că Thane aducea un brad natural în fiecare an și că, prin tradiție, mergeau cu toții să-l aleagă. În același timp, mi se spusese că avea doar o cutie cu decorațiuni și alta cu jucării. Se pare că Fran nu fusese atât de pasionată de sărbătoarea Crăciunului cum eram eu. Dar o casă mare ca a lui Thane trebuia neapărat decorată festiv și vesel, așa încât am cumpărat multe ornamente.

Le-am cărat pe toate în casă, oarecum îngrijorată că Thane s-ar fi putut supăra pe mine fiindcă îmi asumasem sarcina de a împodobi casa. Dar când a dat buzna în casă, la cinci minute după ce adusesem înăuntru toate cumpărăturile și cu jumătate de oră înainte de a mă duce să-i iau pe copii de la școală, am constatat că nu pe mine era supărat.

— Ce-i cu tine acasă așa devreme?

Am ieșit în grabă din living, poticnindu-mă de o sarcină cu fel și fel de nimicuri, ca să-l întâmpin în bucătărie.

Era teribil de încruntat, amintindu-mi de Eilidh. M-am întrebat cum de ar fi putut cineva să creadă că nu el era tatăl ei. În aceeași clipă, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul, Thane mi-a spus furios:

— Sean a cerut să fac test de paternitate.

M-a cuprins neliniștea.

— Puftim?

Thane a fluturat o hârtie.

— Uite ce am primit de la avocatul lui. Mă dă în judecată ca tribunalul să-mi impună să fac test de paternitate și să constate dacă el e tatăl lui Eilidh.

— Cum? am țipat eu. După tot ce-a făcut? E țicnit?

Thane a aruncat avizul pe masă și foaia a căzut pe podea. Am ridicat-o și am netezit-o cu palma ca să citesc cele scrise de avocatul lui McClintock.

— În drum spre casă am vorbit cu avocata mea.

Thane a expirat prelung, cu mâinile în șolduri, agitat la culme.

— Mi-a spus că, dat fiind comportamentul instabil al lui Sean, e puțin probabil ca Eilidh să fie luată din custodia mea în viitorul apropiat.

— În viitorul apropiat?

Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar, în timp ce se străduia să-și controleze furia.

— Chiar și fără gândul oribil și insuportabil de a o pierde mai târziu... Ce-i spun acum, Regan? Are 5 ani... Cum să-i explic așa ceva? Chiar dacă Sean nu obține custodia, ce se întâmplă dacă, din punct din vedere legal, nu-i copilul meu?

Gâfâia și mi-am dat seama că intrase în panică.

Rolurile noastre se inversaseră. În weekend el fusese cel care mă calmase. Acum era rândul meu să rămân calmă și echilibrată și să-l sprijin.

— Hei, hei, hei...

L-am apucat de brațe, silindu-l să se uite la mine.

— Va dura săptămâni sau chiar luni întregi până ce vei ajunge în fața unui judecător, da? Atunci, hai să i-o luăm înainte nemernicului.

— Ce vrei să spui?

— O facem chiar acum. Luăm fire de păr de pe perna lui Eilidh și facem propriul nostru test ADN. Nu durează mult ca să obținem rezultatul și astfel ai să știi la ce să te aștepți, iar avocata ta va avea timp să pună la punct un plan. Suferința

nu-i dă lui Sean dreptul să dea buzna în viața voastră și să întristeze familia asta.

— Nu, dar dacă e tatăl ei natural, atunci are dreptul.

— Oare? m-am răstit eu furioasă. Unde a fost până acum? Îmi pare sincer rău că și-a pierdut soția și copilul. E îngrozitor... dar Eilidh nu-i un substitut. Dacă ar fi vrut-o, putea s-o ceară cu mult înainte. Or, el o vrea abia acum. Eilidh face parte din familia Adair și nu pleacă nicăieri.

Thane s-a smuls brusc din brațele mele, dar numai ca să mă strângă la piept și să-și lipească buzele de ale mele într-un sărut pătimaș și fierbinte. Când mi-a dat drumul, nici nu mai puteam să respir. Și-a lipit fruntea de a mea și mi-a spus cu glasul răgușit de emoție:

— Mulțumesc, *mo leannan*.

Sărutul lui și cuvintele de recunoștință mi-au umplut sufletul.

~

În săptămâna următoare nu m-am putut gândi decât la nenorocitul acela de test ADN. Thane aplicase pentru un test online. Îl primise a doua zi și amândoi luaserăm fire de păr de pe perna lui Eilidh și le trimiseserăm pentru a fi analizate, împreună cu fire de la Thane. Grijile mele legate de Austin trecuseră în planul doi, la fel și intenția de a-i povesti totul lui Thane. Deja avea destule probleme. Nu voiam să-l mai încarc și cu a mea.

Existau multe lucruri care să ne mai abată din gânduri. Adică multe lucruri prin care încercam să nu ne mai gândim. Thane rămăsese uluit câte ornamente cumpărasem pentru Crăciun, dar când am împodobit casa (lăsându-i pe copii să facă bradul), s-a arătat mai mult decât încântat de rezultat, mai ales văzându-i pe Eilidh și pe Lewis atât de fericiți.

— E așa frumos! țipa întruna Eilidh, alergând dintr-o cameră în alta.

— Trebuie să-ți dau banii înapoi. Cred că te-a costat o avere, mi-a spus Thane zâmbind radios, în timp ce Eilidh

încerca să-l facă pe Lewis să admire fiecare decorațiune în parte, așa cum făcea ea.

— E darul meu de Crăciun pentru voi toți, am răspuns, ridicând din umeri și privind în jur, la rezultatul muncii mele.

— Ar trebui să-ți faci o meserie din asta. Nici decoratorul lui Lachlan de la Ardnoch n-ar fi reușit o treabă mai bună.

Am zâmbit auzindu-i complimentul, dar am zâmbit și mai tare când Thane și-a încălcat propriile reguli și m-a lipit de el, sărutându-mă pe tâmplă în semn de mulțumire.

Miercurea aceea era ziua de naștere lui Robyn și invitasem toată familia la cină, ceea ce pe copii îi încânta de fiecare dată. Eilidh adora să-i facă pe toți să râdă și reușea asta fără efort, așa încât astfel de seri așterneau tot mai mult uitarea peste amintirea agresiunii lui Sean. La fel ca logodnicul ei, Robyn nu se dădea în vânt după aniversări, drept care mi-a mărturisit ce încântată era că tradiționalul ceilidh de Crăciun cădea în sâmbăta din săptămâna în care era și ziua ei, astfel că era suficientă o cină în familie.

Seara de ceilidh urma să se țină sâmbăta aceea la hotelul Gloaming. Robyn insistase că era ceva ce nu trebuia cu nicicum chip să ratez. Cum Thane era îngrijorat în privința rezultatului testului de paternitate, am înțeles că nu avea chef de petreceri și i-am spus să rămână acasă cu copiii. Cu toate acestea, el ținea să mă însoțească la primul meu ceilidh, așa că Eredine s-a oferit să stea cu copiii, împreună cu doi dintre paznicii lui Lachlan. Aceștia urmau să rămână în mașină, ca să nu-i sperie pe copii.

Thane nu voia să renunțe la pază, mai ales acum că Sean își anunțase limpede intențiile. Auzind de testul de paternitate, Lachlan se înfuriase așa cum nu-l văzusem niciodată și menținuse pază strictă pentru cei doi copii. În plus, jurase „să-l facă una cu pământul pe orice ticălos care ar încerca să distrugă familia". Trebuie să mărturisesc sincer că atunci când era furios arăta supersexy. Nu era gândul cel mai potrivit, dată fiind situația și faptul că era vorba despre

logodnicul surorii mele și fratele iubitului meu, dar nu puteam nega realitatea.

Cât despre *ceilidh*-ul de Crăciun, nu prea știam ce să cred. Robyn devenea sentimentală atunci când vorbea despre primul ei *ceilidh* (mai târziu aveam să aflu că atunci făcuse sex cu Lachlan pentru prima oară, așa că nu era de mirare că păstra amintiri frumoase). Cred că, dacă aș fi băut puțin mai mult și aș fi cunoscut pașii de dans, mi-ar fi plăcut și mie. Începutul a fost promițător. Nimeni nu se amețise încă de la băutură și toți încercau să mă învețe dansurile populare. Dar, pe măsură ce goleau paharele, erau tot mai exuberanți, iar atmosfera devenea tot mai sufocantă. Era mare aglomerație, în aer plutea miros de transpirație, după un timp acordeonul a început să mă calce pe nervi și de vreo cinci ori m-am trezit cu un cot în tâmplă.

În plus, Thane purta kilt. La fel ca Lachlan, Mac și toți bărbații. Dar numai Thane făcea să-mi zvâcnească inima în piept când îl vedeam în costumul tradițional.

După ce i-am văzut pe toți bărbații din sat îmbrăcați în kilt, am ajuns la concluzia că acesta era ca un costum. Unora le venea bine, altora nu. Iar Thane arăta grozav în kilt.

Lachlan, Thane și Mac purtau kilturi identice, verde-închis cu roșu, negru și alb, combinație care, din câte mi-a explicat Thane, era specifică clanului Sutherland. Deși clanul Adair era de fel din partea sudică a Scoției, această ramură a lor migrase spre nord, despărțindu-se de clan. Se implicase în politica clanului Sutherland, iar strămoșii lor optaseră să adopte tartanul Sutherland în locul celui specific clanului Adair, adică tartanul Maxwell. O chestiune destul de complicată.

Thane încercase să-mi explice cum era cu clanurile, cu aliații și supușii lor, dar n-am reușit să rețin mare lucru.

Pe scurt, familia lor purta costum tradițional cu tartanul Sutherland. Dacă Mac avea sacou negru și vestă neagră peste cămașa albă, sacourile și vestele lui Thane și ale lui Lachlan erau de culoare cenușiu-închis. Toți aveau sporran-uri identice peste kilt, ciorapi până la genunchi

– care n-ar fi fost sexy de n-ar fi scos în evidență gambele musculoase ale lui Thane – și pantofi cu șireturi legate pe gambe.

În concluzie, Thane arăta teribil de sexy și era o plăcere să te uiți la el, mai ales mai târziu, când și-a scos sacoul.

M-a ținut în brațe la dansuri, în văzul lumii. M-a făcut să rad și l-am făcut la rândul meu să râdă când l-am înjurat pe proprietarul hotelului Gloaming, care bătea din palme sub nasul meu, dictându-mi pașii ca un sergent la instrucție.

Fusese reținută o masă mare, în fundul sălii spațioase, pentru mine, Mac, Arro, Lachlan, Robyn și Thane. Când nu eram târâtă de colo colo pe ringul de dans, ședeam la masă râzând și glumind cu noua familie a lui Robyn, simțind cumva că erau și familia mea.

Mai târziu, când ne-am întors acasă, Thane a insistat ca Eredine să doarmă în casa de oaspeți, ca să nu mai conducă până la casa ei, dar ea a refuzat. Îmi făceam griji pentru ea. La fel și Robyn. Sora mea îmi spusese că, de la întâmplarea cu Lucy, Eredine părea să se izoleze tot mai mult. Eu fusesem atât de preocupată de propria mea problemă, de problema lui Thane, de sentimentele mele pentru el, încât nu-i acordasem lui Eredine prea mult din timpul meu. Mi-am jurat să mă revanșez de îndată ce lucrurile aveau să se liniștească puțin, să fac un efort, să insist acolo unde Robyn refuza să insiste, fiindcă nu-i stătea în fire să pună presiune pe alții. În afară de mine.

Dar eu eram genul insistent. Și oamenii chiar au nevoie de asta uneori.

Paznicii lui Lachlan au promis că o vor conduce acasă pe Eredine, iar cum copiii dormeau de mult, Thane m-a tras în camera lui. M-a împins spre pat. Cu oarecare bruschețe, dar într-un fel extrem de excitant.

— Din clipa când ai coborât îmbrăcată cu rochia asta, mi-am dorit să sărut, să ling, să mușc fiecare părticică din tine, a mărăit el.

Sinceră să fiu, o cumpărasem tocmai ca să-l scot din minți.

Era diferită de stilul meu adolescentin. Alesesem o rochie lungă până la jumătatea gambei, din jersea rubiniu, cu un decolteu sever, mulată perfect pe corpul meu. Deşi nu lăsa să se vadă prea mult, de fapt nu ascundea nimic. Cu toate acestea, probabil că unul dintre motivele pentru care nu mă distrasem prea grozav la *ceilidh* fusese acela că nu-mi puteam mişca prea mult picioarele.

— Şi eu am simţit imboldul să-mi vâr mâna pe sub kilful tău de cum am coborât scara.

Thane a zâmbit plin de dorinţă, plimbându-şi palmele pe fundul meu.

— Ce te opreşte s-o faci acum?

Mi-am amintit că băuse mai mult ca mine şi am aruncat o privire spre uşa închisă a dormitorului.

— Nu uita că nu trebuie să faci gălăgie.

— Nu eu trebuie să-mi amintesc de asta.

Am înţeles replica lui în clipa când m-a trântit pe pat, mi-a săltat poalele rochiei până la talie, mi-a smuls chilotul şi şi-a îngropat capul între coapsele mele, ca să-şi potolească dorinţa.

Trei zile mai târziu, pe la ora zece dimineaţa, tocmai puneam rufele în maşina de spălat, când am auzit soneria. M-am grăbit să răspund, am deschis uşa şi am dat cu ochii de poştaş, o fată pe nume Pauline, care avea în braţe mai multe pachete.

— Alte cadouri de Crăciun? mi-a zâmbit Pauline în timp ce semnam factura.

Probabil. Slavă Domnului că poşta sosise în timp ce copiii erau la şcoală, altfel n-aş fi reuşit să ascund darurile.

— Aveţi şi nişte scrisori.

Mi-a întins plicurile, în timp ce eu mă chinuiam să ţin toate pachetele în braţe.

— Mulţumesc mult, i-am spus, străduindu-mă să nu le scap pe jos.

Am închis ușa cu piciorul și, în aceeași clipă, privirea mi-a fugit la plicul de deasupra. Am simțit că mi se oprește inima în piept.

O, Doamne, sosise!

M-am grăbit să ajung în bucătărie, am trântit pachetele pe masă și m-am repezit la mobil. Cu mâna tremurând, l-am apelat pe Thane, sperând că nu era la vreo ședință și că va putea răspunde.

A răspuns încă de la prinsul apel.

— Totul în regulă, Regan?

I-am auzit tonul îngrijorat, fiindcă nu-l sunam niciodată la serviciu, de regulă el era cel care îmi telefona în pauza de masă.

— A venit, am bâiguit eu. Rezultatul. L-am primit adineauri.

Thane a șovăit o clipă.

— Așteaptă un moment.

Am auzit glasuri nedeslușite și m-am prăbușit pe un scaun, ținând strâns plicul în mână. Îmi zvâcnea genunchiul de emoție.

— Gata, am revenit, a spus Thane cu un ușor gâfâit. Ce scrie?

— Vrei să-l deschid eu? l-am întrebat timită.

— Nu pot să aștept o oră, până când ajung acasă. Da, deschide-l.

Șocată și impresionată că-mi acorda atâta încredere, am pus telefonul pe difuzor, am răsuflat adânc și am rupt plicul. Îmi tremurau degetele atât de tare, încât am fost cât pe ce să scap foaia din mână.

Și iată, răspunsul era sub ochii mei.

Mi-au dat lacrimile.

— E a ta! am îngăimat printre suspine. E a ta, iubitule, e a ta!

Am auzit sunetul înăbușit pe care l-a scos Thane, ca și cum ar fi încercat să-și recapete suflul, dar bănuiam că de fapt scoțianul meu solid și curajos plângea.

Ardeam de dorința de a fi cu el, dar l-am lăsat să digere vestea.

— Mulțumesc, *mo leannan*, a spus cu glas aspru într-un târziu. Le aduc mulțumiri tuturor sfinților.

Am râs scurt printre lacrimi.

— Știam amândoi. În sinea noastră știam.

— Da, dar acum am o hârtie pe care i-o pot da avocatei mele, ca să-i poată spune lui Sean McClintock să se ducă dracului.

— Așa e.

M-am simțit ușurată.

Acum, Thane se putea bucura de Crăciun alături de Eilidh și Lewis fără acel nor negru al incertitudinii plutindu-i deasupra capului.

— Trebuie s-o sun pe avocata mea. Îmi poți trimite o fotografie cu rezultatul?

— Sigur.

— Pe urmă trebuie să-i spun și lui Lachlan.

— Bine. O să i se ia o piatră de pe inimă.

— Să știi că vin acasă la prânz, ca să sărbătoresc cu tine. În patul meu.

Am clătinat din cap, mi-am dat ochii peste cap, dar am zâmbit încântată.

— Se pare că de la un timp e modul tău preferat de a sărbători.

— O, cu siguranță. Fii pregătită. Veștile bune mă umplu de energie.

— Asta-i o promisiune?

— Știi bine ce vreau să spun, *mo leannan*.

Trei ore mai târziu, am descoperit că nu fusese o promisiune departă.

CAPITOLUL 31

REGAN

În marțea de dinaintea Crăciunului, mi-am putut face pentru prima oară idee cam cum era traiul la Ardnoch și pe timpul verii. Deși în ultimele luni zărisem prin sat doar câteva figuri de celebrități (ceea ce nici măcar nu mi se păruse ciudat!), Robyn mă prevenise că atât vara, cât și în perioada Crăciunului năvăleau paparazzi, fiindcă la club veneau o mulțime de membri.

Iar paparazzi erau deosebit de interesați de unul dintre actualii favoriți ai ecranului: Brodan Adair. Faptul că fusese zărit la Inverness însemna că se întorcea acasă, astfel că jurnaliștii îl urmăreau ca niște vulturi.

Brodan și Lachlan fuseseră nevoiți să instaleze pază la capătul aleii care ducea la casele noastre, ca să-i împiedice pe paparazzi să se apropie. Aceștia se instalaseră în jurul castelului, ca să surprindă celebritățile care veneau și plecau. Totuși, foarte puțini oaspeți se aventurau în sat, acum când paparazzi roiau pretutindeni.

Era mare nebunie. Nu-mi plăcea deloc. În sat plutea o atmosferă încordată. Toți se fereau, se protejau și mi-aș fi dorit ca nenorociții de jurnaliști să plece odată. Slavă Domnului, școala se terminase cu o zi după sosirea lui Brodan, așa că paparazzii înconjuraseră SUV-ul doar într-o singură dimineață, iar echipa de paznici îi îndepărtase.

Chiar și așa, ne orbiseră blițurile aparatelor foto, iar eu le spusesem copiilor să-și acopere ochii. Eilidh și Lewis fiseseră față situației mai bine decât mine, fiindcă crescuseră cu așa ceva și înțelegeau (Lewis mai mult ca Eilidh) că unchii lor erau celebri. Dar, cum amândoi erau prea mici ca să fi

văzut vreunul dintre filmele cu Lachlan și Brodan, era de presupus că celebritatea era o idee încă abstractă pentru ei.

În seara aceea de miercuri toată familia s-a adunat la cină acasă la Thane: Thane, copiii, Robyn, Lachlan, Arro, Mac, Eredine și Brodan. Pe toată durata mesei am remarcat că Eredine era și mai monosilabică decât de obicei, iar privirea fratelui mai tânăr al lui Thane fugea mereu spre ea de fiecare dată când răspundea la întrebări despre ultimul lui film.

I-am studiat pe amândoi, dar Eredine n-a ridicat ochii la el nici măcar o dată.

Când ea a insistat să plece imediat după cină, invocând o durere de cap, Lachlan i-a aruncat o privire supărată fratelui său, apoi a condus-o la ușă. Acum chiar eram curioasă. Deși Eredine era o ființă retrasă, îi plăcea totuși să fie cu familia și de regulă pleca odată cu ceilalți. De ce o stânjenea atât de mult prezența lui Brodan?

— Deci... tu ești bona.

Mă aflam în bucătărie, ca să le pregătesc lui Eilidh și Lewis cacao fierbinte (dar, cum toți invitații își manifestaseră dorința să bea și ei câte o ceașcă, însă cu un strop de whisky, aveam o sarcină multiplă acum). M-am întors și l-am văzut pe Brodan venind cu pași șăltați spre mine.

Am aruncat o privire scurtă în salon și am văzut că toți ceilalți se aflau acolo cu copiii, râzând și stând de vorbă. Numai Thane era cu atenția îndreptată spre bucătărie.

M-am uitat la Brodan și am ridicat din sprâncene.

— Da. Iar tu ești fratele rătăcitor.

A fost rândul lui să ridice din sprâncene.

— Da? Credeam că acela e Arran.

— Iar eu cred că sunteți amândoi.

El s-a încruntat și a coborât privirea spre ceștile cu cacao.

— Pot să te ajut?

— Ia friișca din frigider.

Ochii lui de un albastru-pal, la fel cu ai lui Arro, s-au înălțat spre mine. Am văzut cum îi zvâcnesc colțurile buzelor și mi-am amintit de Thane.

— Dacă aș fi pus deoparte un bănuț de fiecare dată când o femeie mi-ar fi spus asta...

M-am străduit să nu zâmbesc, dar nu-mi era ușor. Se dovedise deja că nu eram imună la farmecul unui scoțian.

— Tu scoate frișca din frigider.

— La dispoziția dumneavoastră, a glumit el, ducându-se la frigider.

L-am privit peste umăr în timp ce se îndrepta spre frigider, studiindu-l. Era la fel de înalt ca Lachlan, dar mai lat la umeri, cu biceșii sculptați, impresionanți sub puloverul de cașmir mulat pe corp. Talia i se îngusta într-un V perfect – gen Captain America –, dar nu m-am putut uita prea mult la fundul lui, ca să nu mă simt vinovată. Puteai sparge o piatră, cu atât mai mult un ou, pe fundul lui.

La fel ca frații lui, Brodan avea părul nisipiu și purta barbă scurtă, asemenea lui Lachlan.

Mi-am concentrat atenția la cacaua fierbinte și am tresărit simțindu-i căldura în spatele meu în timp ce pregăteam băutura.

— Iată frișca, domniță! a spus Brodan, pronunțând distinct cuvintele și dându-le un înțeles pervers.

A pus tubul de frișcă în fața mea, atingându-mi spatele în treacăt.

Am încremenit.

— Mulțumesc.

Am vrut să mă îndepărtez de el, dar nu prea aveam unde. Eram prinsă între el și bufetul din bucătărie. Dacă Thane continua să fie cu ochii pe noi, situația nu era prea bună.

— Te-am emoționat? m-a întrebat în șoaptă Brodan.

M-am întors și l-am privit în ochi.

— Nu, dar mi-ai încălcat spațiul personal.

El a zâmbit ironic.

— Spațiul tău personal miroase foarte frumos.

Stând atât de aproape el, am văzut în ochii lui ceva ce recunoșteam. O sclipire obosită și disperată, ascunsă sub aparența de șarm și obrăznicie. Ca și cum m-aș fi privit într-o oglindă.

Oare ce se întâmplase cu el?

Indiferent ce a citit pe chipul meu, s-a schimbat complet la față. A căpătat un aer circumspect și s-a tras înapoi.

— Deci, chiar ești bona copiilor? m-a întrebat.

Nu-mi dădeam seama dacă întrebarea fusese menită să-mi distragă atenția de la ceea ce tocmai observasem.

— Parcă am stabilit că sunt chiar bona copiilor.

Brodan a zâmbit larg, un zâmbet atât de asemănător cu cel al fraților lui, încât nu m-am putut stăpâni. M-a năpădit un val de tandrețe, în ciuda încercării lui de a flirta cu mine.

— Te învârți mereu prin casa fratelui meu? Toată ziua bună ziua?

Tonul lui insinuant m-a făcut să-mi îngustez pleoapele.

— Ce vrei să spui?

— Ești foarte frumoasă.

— Sunt și foarte pricepută la ce fac.

Am apucat tubul cu frișcă, am turnat cu îndemânare câte puțin în cele două cești, apoi am presărat câțiva fulgi de cioccolată. Am împins cestile spre Brodan și i-am spus printre dinți:

— Ce-ar fi să le duci astea celor doi nepoți ai tăi pe care nu vii să-i vezi niciodată? Au nevoie de atenția ta mai mult decât mine.

Un fulger de mânie a făcut ca ochii lui să pară și mai albaștri decât erau de obicei. Totuși, a luat ceștile, a dat scurt din cap spre mine și a ieșit din bucătărie cu pași mari.

— Hei, copii! Ia uitați ce v-a adus unchiul Hro!

Am schițat o grimasă și am prins privirea lui Thane, care rămăsese în living. Avea o expresie de nepătruns, dar când a văzut că-mi dau ochii peste cap din pricina tupeului lui Brodan, mi-a zâmbit și s-a ridicat de pe canapea.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat, intrând în bucătărie.

— Da, te rog.

Am împins ceștile spre el.

M-a atins ușor pe spate, aproape de talie, iar eu am ridicat surprinsă ochii către el, aruncând și o privire furișă spre oaspeții noștri. Nimeni nu se uita la noi.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Da. Fratele tău e inofensiv.

Din nou i-a jucat mușchiul din maxilar, dar el s-a mulțumit doar să dea din cap. A luat ceștile pe care i le dăduseem și le-a dus lui Robyn și lui Lachlan. Speram că Thane nu era gelos pe acel scurt moment din bucătărie. Probabil că fratele lui flirta cu tot ce purta fustă. Deși remarcasem că era un bărbat frumos și avea un trup superb, nu trezea în mine nicio reacție. Spre deosebire de Thane, care mă făcea să mă aprind uneori fie și numai văzându-l zâmbind. Avea asupra mea un efect pe care niciun alt bărbat nu-l mai avusese până atunci. Și aș fi vrut să-i spun asta fără să-l sperii și să-l îndepărtez.

THANE

Venirea lui Brodan acasă de Crăciun îl umpluse pe Thane de un amestec straniu de ușurare și agitație. Vizitele fratelui său se împuținaseră și deveniseră tot mai rare. Aproape că nu-și mai cunoștea nepoții.

Privindu-l cum interacționa cu copiii, tânjea după zilele când erau cu toții împreună. Înclinați spre flirt din născare, Brodan și Eilidh erau atrași firesc unul spre altul și Thane observă o schimbare la fratele lui pe măsură ce farmecul lui Eilidh își făcea efectul. Ascultând râsul tare și sănătos al lui Brodan la glumele și năzdrăvăniile adorabile ale fetiței, Thane și-a frecat pieptul, simțind o ușoară împunsătură.

Îi lipsise Brodan. Îi lipsea Arran. Arran, care-l sunase pe Brodan ca să-i spună că nu va reuși să ajungă acasă de Crăciun și că-l ruga să transmită tuturor urările lui de bine. Afurisitele lui de urări de bine!

Thane le-a urmărit din ochi pe Regan și pe Robyn, care se întorceau din bucătărie cu alte cești de cacao pentru Eilidh și Lewis, înainte de a-i duce la culcare. A mijit ochii văzându-l pe Brodan cum își plimbă privirea pe trupul lui Regan. Thane și-a încleștat pumnii, abia stăpânindu-și pornirea de a-l atenționa să-și ia ochii de la ea.

Gelozia care se trezise în el când îl văzuse pe Brodan lipind-o pe Regan de masa din bucătărie fusese insuportabilă. Îi venise să-și poată fratele. Nu mai simțise așa ceva încă din copilărie, când Brodan aruncase cu mingea în castelul Edinburgh construit de Thane din bețișoare cu prețul unui efort de luni de zile.

Mai observase că și Regan îl măsurase din ochi pe fratele lui.

Și asta nu-i plăcuse.

Nu-i plăcuse deloc.

Iată cât de ușor va fi să-i succeadă cineva capul de ladată ce se va plictisi de el, și-a zis Thane.

Fierbând de gelozia pe care, a constatat el furios, i-o inspira Regan, Thane a rămas tăcut, în vreme ce frații lui le povesteau lui Robyn, lui Regan și copiilor întâmplări amuzante din copilăria lor.

— Cum a fost atunci când tu și Arran ați venit peste mine la prima întâlnire? a întrebat Arrochar, fulgerându-l cu privirea pe Brodan.

— Nu se poate! a exclamat Regan, privind-o oripilată.

— Ba da, chiar așa! Blake Burnside mi-a dat întâlnire când eram în anul trei de liceu. Am fost atât de fericită, fiindcă toate prietenele mele aveau deja pe cineva și-mi făcusem griji că pe mine nu mă place nimeni. Mama lui ne-a dus cu mașina la cinematograf în Inverness, urmând să ne aducă tot ea acasă. În timp ce ședeam în sală și Blake își luase inima în dinți ca să mă țină de mână, numai ce s-a stârnit mare agitație în jurul nostru. Când m-am uitat la locul liber de lângă Blake, am văzut că nu mai era liber. Acolo se așezase Brodan. Imediat a venit și Arran pe locul de lângă mine. Mi-a venit să intru în pământ de rușine!

— Dar tu unde erai? l-a întrebat Robyn pe logodnicul ei, abia stăpânindu-și râsul.

Lachlan a zâmbit cu gura până la urechi.

— Undeva pe un platou de filmare.

— Dar tu? l-a întrebat Regan pe Thane.

Thane s-a trezit zâmbind, în ciuda gândurilor negre.

— La universitate.

— La universitate? a pufnit batjocoritor Brodan. A fost ideea lui! Noi eram doar executanții!

Arrochar s-a întors către el, iar Thane l-a fulgerat pe fratele lui cu o privire supărată.

— Nu pot să cred!

Thane și-a masat rușinat gâtul, ridicând din umeri.

— Nu puteam să merg chiar eu să văd dacă totul era în regulă. Oricum...

I-a aruncat lui Lachlan o privire semnificativă.

— ...*eu* eram cel care primisem ordin.

— Nu pot să cred! a exclamat din nou Arro, întorcându-se de data asta spre Lachlan și făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

Lachlan a zâmbit cu toată gura, fără urmă de remușcare.

— Aveai 14 ani. Dacă băieții voiau să-ți dea întâlnire, atunci trebuiau să știe cu cine se puneau dacă îți făceau vreun rău.

Arro a clătinat din cap.

— Nu mi-a mai dat nimeni întâlnire timp de doi ani!

— Cu atât mai bine!

Robyn l-a înghiontit în glumă pe Lachlan, în contul lui Arro, iar el a început să râdă în hohote, urmat de toți ceilalți. Thane l-a surprins din nou pe Brodan privind-o pe Regan, care se sprijinise de Arro, râzând cu gropițele alea afurisite și atât de atrăgătoare. Văzând expresia vădit interesată din ochii lui Brodan, lui Thane i-a pierit orice chef de râs.

Nu mult după aceea, când Regan a anunțat că era ora de culcare pentru Eilidh și Lewis, Thane a dus copiii la etaj ca să-i culce, așa cum făcea de fiecare dată. Eilidh era mai exuberantă ca oricând, iar Thane regreta că acceptase ca fetița să bea și ultima ceașcă de cacao.

— Nu vreau să dorm, tati, a mărăit ea, luându-și vocea de monstru.

— Trebuie, Gărgărițo. Deja a trecut ora de culcare.

— Dar eu vreau să merg la parter!

— Te rog.

A întins-o pe pat, a acoperit-o cu cuvertura și s-a așezat imediat lângă ea.

— Am să-ți citesc *Noaptea de Ajun*.

Eilidh a pufnit ca un copil de 8 ani, dar n-a rezistat tentației de a se cuibări lângă tatăl ei, care a început să-i citească. Din fericire, deși agitată, era în egală măsură un copil energic de 5 ani care avea nevoie de somn. A închis ochii, ale căror gene dese aruncau umbre pe obrajii bucălați. Thane a lipit-o și mai mult de el, privind-o câteva momente. Prefera să savureze sentimentul de ușurare că nimeni nu-i va lua fiica de lângă el, ignorându-l pe acela de panică la gândul că, nu peste mult timp, o altă femeie care ajunsese să-i fie dragă avea să-i lunece printre degete ca firele de nisip.

Peste câtva timp, Thane a coborât la parter, unde adulții se adunaseră la un pahar de whisky, cu excepția lui Arro, care urma să-l ducă pe Mac acasă cu mașina. Brodan făcuse cumva să se așeze lângă Regan. Stătea cu brațul întins pe spătarul canapelei în spatele ei. Thane se străduia să nu se lase afectat, dat fiind că Regan tocmai conversa cu Robyn, dar, din clipa când s-a așezat la capătul canapelei, nu și-a mai putut lua ochii de la ei.

Brodan discuta cu Lachlan, dar privirea de vultur a lui Thane a surprins mișcarea lui subtilă. Fratele lui începuse să-și rotească degetul pe umărul lui Regan.

I s-a strâns stomacul de furie și chiar era pe punctul de a se răsti la Brodan, când Regan s-a ridicat brusc de pe canapea.

— Îmi pare rău, dar mă mănâncă spatele. Poți să mă scarpini tu, Robbie?

S-a lăsat pe vine lângă sora ei – care s-a încruntat –, apoi a întins mâna ca s-o scarpine pe spate.

— E bine așa? a întrebat-o Robyn.

— Da, mulțumesc. Nu pot să suflu când pățesc asta, a zâmbit ea dezinvoltă, dar Thane și-a dat seama că era un zâmbet fals.

Când s-a întors la canapea, s-a așezat lângă el.

Lui Thane i-a dispărut ca prin farmec nodul din stomac.

Ar fi vrut să-și pună mâna pe coapsa ei într-un gest pervers și possesiv.

Nu mult după aceea a sunat telefonul lui Brodan.

— La naiba! a exclamat el, văzând cine îl apelase. Trebuie să răspund.

— La ora asta? s-a încruntat Lachlan.

— E agentul meu. La Los Angeles e altă oră. Nu durează mult.

Brodan s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa care dădea pe terasă.

— Salut, ce s-a întâmplat? a întrebat el, deschizând ușa.

Un val de aer înghețat a năvălit în casă, făcându-i pe toți să tremure. Apoi ușa s-a închis în urma lui și în încăpere s-a făcut din nou cald.

După cinci minute, Brodan tot nu se întorsese. Thane era din ce în ce mai iritat. Nu numai fiindcă fratele lui flirtase cu Regan, dar și pentru că nu-și văzuse familia de jumătate de an și iată că el nu se putea abține măcar într-o seară să pălăvrăgească la telefon. Enervat, Thane s-a ridicat și s-a dus la ușă.

— Thane..., l-a chemat Lachlan pe un ton de avertisment.

Thane i-a făcut semn cu mâna să-l lase în pace și a ieșit pe terasă.

De îndată ce a fost afară, răsuflarea lui a început să scoată aburi. Era groaznic de frig. Dărdâind, s-a întors și l-a văzut pe Brodan șezând pe treptele de la baza terasei. Nu avea telefonul în mână. Stătea par și simplu cu privirea ațintită în întunerec. Deși se simțea mirosul mării și se auzeau valurile clipocind, nu se vedea nimic în beznă, motiv pentru care copiii nu aveau voie aici niciodată pe întunerec.

— Ce faci? l-a întrebat Thane, așezându-se lângă fratele lui, și a simțit cum lemnul rece îi îngheață fundul chiar și prin pantaloni. E groaznic de frig.

Brodan a ridicat din umeri.

— Mie îmi place. Am filmat luni întregi în deșert. E o schimbare binevenită. Mă simt acasă.

Nostalgia din glasul lui l-a făcut pe Thane să se încrunte.

— Atunci de ce vii așa de rar?

— Pentru că am o viață, o carieră.

Thane a pufnit, fără să răspundă.

— Oricum, vă descurcați foarte bine și fără mine. Niciodată nu l-am văzut pe Lachlan atât de fericit.

— Da, Robyn este exact ce-i trebuie.

— E o femeie super, a încuviințat Brodan, apoi a zâmbit cu subînțeles spre Thane. Iar sora ei e apetisantă. Îmi imaginez că nu-i deloc o pacoste s-o ai în casă.

Thane s-a simțit din nou cuprins de furie și gelozie.

— Te rog s-o lași în pace.

Brodan a pufnit disprețuitor.

— Nu fac decât să flirtez, nu-i nimic rău în asta.

— Te rog să înceteri. O pui într-o situație neplăcută.

— Pe ea sau pe *tine*, frate?

Brodan și-a privit fratele în ochi, fără urmă de amuzament.

— Nu sunt un idiot. Poate că ceilalți n-au observat, dar eu cu siguranță da. Ești cu ochii pe ea ca un vultur. La fel și ea, tot timpul cu ochii după tine. Un bărbat nu se uită la fratele lui de parcă ar vrea să-i smulgă capul doar pentru că privește o femeie, afară de cazul când se culcă cu respectiva.

— Brodan..., l-a avertizat Thane.

Fratele lui a ridicat mâna, tăindu-i vorba.

— N-am să spun nimănui.

S-a ridicat în picioare, privind în jos spre Thane.

— Dar te-ai gândit bine, Thane? E mult mai tânără decât tine, e superbă și aproape că nu știe ce înseamnă viața. Eu doar...

A oftat adânc.

— Nu vreau să suferi. Ai mare grijă.

L-a bătut pe umăr pe Thane și s-a îndreptat cu pași mari spre ușă, intrând în casă.

Thane și-a lăsat capul în piept, luptându-se cu un milion de emoții, prea puține pozitive. În cele din urmă, dându-și seama că toți se vor întreba ce e cu el, a răsuflat adânc, încercând să se calmeze, și și-a făcut curaj ca să intre în casă.

CAPITOLUL 32

REGAN

Dacă mama avea așteptări prea mari de la Robyn la toate privințele, de la mine nu se aștepta la mare lucru. Nu știu ce era mai rău: presiunea făcută asupra mea, sau lipsa de încredere?

Ceea ce începuse ca o revedere fericită pe aeroportul din Inverness, urmată de un drum extatic cu mașina până la Ardnoch și o cină minunată cu părinții noștri, cumva se schimbase în ziua următoare. Era ajunul Crăciunului și, cu toate că Mac ar fi trebuit să ia cina cu noi în seara aceea, luase decizia să nu vină toteși. Se oferise să nu vină nici de Crăciun, fiindcă nu voia să-i pună pe părinții mei într-o situație stânjenitoare, dar Robyn pusese piciorul în prag. Era primul Crăciun alături de tatăl ei și nu voia să-l rateze.

Ery și Arrochar refuzaseră și ele să vină la masa de Ajun.

Mama și tata, la fel ca oricine altcineva de pe planetă, fuseseră vrăjiți de personalitatea efervescentă a lui Elfidh și de reticența adorabilă a lui Lewis. La cină m-am așezat lângă tata. Nu-mi dădusem seama ce mult îmi lipsise prezența lui falnică și încurajatoare. Era de ajuns o singură privire ca să înțeleg cu cine semănam mai mult. Tata era un om cumsecade. Munca îl afecta mai mult decât mi-aș fi dorit, dar asta se întâmpla tocmai fiindcă era un om de onoare, dar din păcate câteodată sistemul de justiție nu era așa. Știam că uneori se simțea neputincios, dar compensa asta silindu-se să fie la înălțime ca detectiv.

Eram mândră de el.

Tata m-a lipit de el, spunându-mi că și lui îi fusese dor de mine.

— Pari fericită, mi-a spus el, zâmbindu-mi cu aceleași gropițe în obraji pe care le moștenisem și eu.

— Chiar sunt.

— Bravo!

M-a sărutat pe tâmplă și s-a aplecat din nou deasupra farfuriei.

Știam că pe tatăl meu faptul că eram fericită în Scoția era o perspectivă care îl cam speria, dar nu mă îndoiam că-mi dorește binele, chiar dacă asta însemna să fim despărțiți de un ocean.

— După ce sosește Moș Crăciun, vii să dormi la noi în noaptea asta, acasă la Robyn, mi-a spus mama în timp ce făceam planuri pentru a doua zi.

Eilidh a ciulit urechile și a făcut ochii mari la mine.

— Rămân aici, am răspuns ca să audă și altcineva, nu numai mama.

Ea s-a încruntat, înghițind o bucățică de plăcintă cu carne cumpărată de la măcelăria din sat.

— Dar e Ajunul Crăciunului. Ar trebui să fii cu familia. Am bătut atâta cale, Regan. Nu fii așa lipsită de respect.

Auzindu-i tonul, mi-am îndreptat brusc spatele.

— Stace..., a prevenit-o tata cu glas coborât.

— Nu sunt lipsită de respect, am răspuns cu calmă. Le-am promis lui Eilidh și lui Lewis că voi fi aici mâine-dimineață când vor deschide cadourile și vreau să mă țin de cuvânt.

— Și cu noi cum rămâne?

Am simțit că Eilidh urmărea toată scena.

— Mamă, copiii se vor trezi cu noaptea-n cap. Cu mult înaintea ta. Pe urmă vin la voi să deschidem cadourile împreună.

— Pleci? s-a încruntat Eilidh. Nu poți să pleci în ziua de Crăciun! Trebuie să vii cu noi la mami, Ree-Ree!

Planul meu fusese să-mi vizitez familia acasă la Robyn și la Lachlan cât timp Thane avea să meargă cu copiii la cimitir, la mormântul lui Fran. O dată pe lună, în weekend, puneau flori pe mormânt, iar eu, din respect, nu-i însoțisem niciodată. De asemenea, mergeau la cimitir de Crăciun, de Anul Nou și de ziua lui Fran.

— La mami? s-a încruntat mama, care aflase că Thane e văduv.

Am clătinat din cap spre ea, făcându-i semn să tacă, apoi m-am întors spre Eilidh.

— Iubito, acolo mergi numai cu familia.

— Dar tu faci parte din familie!

— Eilidh, nu ridica glasul la Regan, a dojenit-o Thane. Mâine Regan va sta o parte a dimineții cu familia ei, cât timp noi mergem la mami. Ne reîntâlnim după-amiază. Și cu asta, am încheiat discuția.

Folosise tonul care le dădea de înțeles copiilor că nu mai era cazul să protesteze; totuși, Eilidh s-a bosumflat și mi-a aruncat o privire neiertătoare.

Fir-ar să fie!

Din fericire, Brodan a abordat-o pe mama, flirtând cu ea și întrebând-o cum de o femeie atât de tânără și de frumoasă avea două fete mari. Deși îl iubea pe tata, mama nu era nici ea imună la farmecul unui actor frumos de la Hollywood care-i făcea complimente. Cu toată supărarea lui Eilidh, m-am relaxat văzând cum dezaprobarea mamei se topește sub efectul atenției pe care i-o acorda Brodan.

— Sunt foarte atașați de tine, a murmurat tata lângă mine, referindu-se evident la copii.

— Da, ne-am apropiat foarte mult.

— La ce oră te așteptăm mâine? a relansat brusc discuția mama.

— Mamă..., a protestat și Robyn. E Crăciunul. Fără ore fixe și fără program. Să ne bucurăm de Crăciun și atât.

— M-aș bucura și eu, dacă amândouă fetele mele s-ar deranja să vină în vizită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stacey! a exclamat tata, fulgerând-o cu privirea. Nu aici.

M-am uitat în lungul mesei către Robyn și am schimbat cu ea o privire semnificativă. Mama nu se supărase că nu voiam să rămân în noaptea aceea cu ei, se supărase în primul rând fiindcă mă găseam aici, în Scoția. Și că nu luam legătura cu ea la fel de des cum o luam cu tata.

Era supărată pentru ultimii zece ani din viața mea când pare-se nu făcusem altceva decât s-o dezamăgesc.

Asta nu-mi plăcea deloc, fiindcă îmi iubeam părinții. Totuși, câteva ore mai târziu, am răsuflat ușurată când au plecat ca să-i putem culca pe copii.

De felul lui, Lewis adormea imediat, așa că a închis ochii fără probleme, deși era limpede că-l aștepta pe Moș Crăciun cu nerăbdare.

Ellidh era... ei bine...

— Dar eu vreau să-l văd pe Moș Crăciun! a țipat ea când am vrut s-o așez în pat.

— Trebuie să dormi, Gărgărițo. Moș Crăciun nu lasă daruri decât copiilor cuminți, care adorm când e ora de culcare.

Ea s-a gândit puțin, după care s-a bosumflat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu-i vina mea că nu pot să adorm.

— Dar poți măcar să încerci, a insistat Thane. Iar mâine-dimineață când te trezești, șoseta ta va fi ca prin farmec plină de cadouri. Plus alte daruri sub brad.

Am făcut ochii mari când fetița a sărit din pat, s-a repezit la Thane și i-a cuprins în palme obrazul acoperit de barbă.

— Tati, nu pot să aștept! Și nu vreau ca Moș Crăciun să nu-mi aducă daruri numai pentru că sunt nerăbdătoare!

Mi-am acoperit gura cu palma ca să-mi ascund zâmbetul. Thane s-a străduit și el să nu râdă și a strâns-o la piept.

— E în regulă, Moșul o să vină, numai că trebuie să te liniștești, iubito.

— Încerc..., a scâncit ea.

În cele din urmă am recurs la un truc pe care-l folosea cândva Robyn cu mine. Am luat cartea care-i plăcea lui Eilidh cel mai puțin și am început să-i citesc cu glas egal și monoton. La început s-a plâns, dar în cele din urmă a închis pleoapele și și-a lăsat capul pe pieptul tatălui ei.

— A adormit, a murmurat într-un târziu Thane.

Cu un oftat de ușurare, i-a culcat cu grijă capul pe pernă și amândoi ne-am strecurat afară din cameră. Am coborât la parter, unde eu am golit paharul cu lapte lăsat de copii pentru Moș Crăciun. Thane s-a lipit de mine lângă masa din bucătărie.

— Deci... mama ta îți cam dă bătăi de cap, a comentat el fără menajamente.

Am încuviințat din cap, străduindu-mă să vorbesc în șoaptă.

— M-am obișnuit.

— N-ar fi trebuit să ajungi aici.

— Nu-i chiar atât de rău, am șoptit eu, luându-i apărarea. În copilărie Robyn și cu mine am trăit multe momente frumoase alături de mama. Doar că... nu are încredere. Întotdeauna a avut așteptări mari de la Robyn și niciodată...

— ...de la tine, a continuat el posomorât.

Pulsul mi s-a înțit, văzând cât era de perspicace.

— Așa e ea.

Thane s-a lipit cu totul de mine.

— Dacă nu-și dă seama ce fată minunată ești, e o mare pierdere pentru ea!

Auzindu-l, de emoție mi s-a pus un nod în gât și m-am întins să-l sărut. Intenționasem să fie doar un sărut pe obraz, dar Thane m-a prins de talie și m-a tras spre el,

sărutându-mă cu patimă. Gemând, a început să mă sărute repetat pe gât.

— La naiba cu ciclul tău!

Am zâmbit cu gura până la urechi și l-am împins în glumă.

— Să-ți pară bine că mi-a venit.

Făcusem sex de atâtea ori, încât era de mirare că nu se întâmplase să rămân însărcinată, cu toate măsurile de precauție pe care mi le luasem.

Thane a chicotit încetișor, deși citeam pe chipul lui că era dezamăgit. Am terminat împreună biscuiții lăsați de copii, am pus în frigider morcovii destinați renilor, dar am lăsat farfuria pe masă.

Cuprinși de spiritul Crăciunului, ne-am furișat de mai multe ori în casa de oaspeți, în palton și cizme, ca să aducem darurile pe care eu le împachetasem și le ascunsesem acolo. Toți membrii familiei le cumpăraseră copiilor câte ceva, așa că am aranjat frumos cadourile în jurul bradului. Prin tradiție, Thane le spunea copiilor că cel mai mare dar era de la Moș Crăciun, iar restul de la el și de la cei dragi.

Am pus darurile mele pentru ei lângă cele de la Thane, iar pe ale lui Thane le-am alăturat celor din partea familiei. În timp ce aranjam cadourile sub brad, el a dispărut o clipă ca să facă o fotografie pe care să i-o trimită lui Robyn. Cadourile depășeau ramurile bradului, iar bicicleta cerută de Lewis stătea rezemată de perete, legată cu o fundă mare, roșu cu verde.

Darul de la Moș Crăciun pentru Eilidh era Castelul Arendelle din filmul produs de Disney, *Frozen*, precum și păpușile respective. Avea să-i placă la nebunie.

Tot gândindu-mă la bucuria copiilor din dimineața următoare, mi-a trebuit un minut ca să-mi dau seama că Thane se uita la mine.

— Ce e? am șoptit.

El a clătinat din cap și s-a apropiat de brad cu o pungă de cadouri în mână.

— Ție... chiar îți place să faci asta.

— Crăciunul e o sărbătoare a copiilor. În anul în care am înțeles că Moș Crăciun nu există, a dispărut tot farmecul. Dar... acum e pentru prima oară când simt magia Crăciunului chiar dacă nu mai sunt copil. Mă bucur de bucuria lor.

Thane mă pironea cu privirea, cu o expresie de nepătruns.

— Ce e? am repetat.

El a clătinat din cap și a pus punga de cadouri alături de celelalte daruri. Am zărit înăuntru mai multe pachete.

— Asta de unde a mai apărut?

Thane s-a întors și mi-a făcut cu ochiul.

— De la Moș Crăciun.

— Pentru mine?

El a zâmbit cu toată gura.

— Nu puteam să nu-ți cumpăr și ție câte ceva.

Am privit curioasă punga și am întrebat în șoaptă:

— Ce anume?

A râs încet la urechea mea și m-a cuprins cu brațele de talie, lipindu-mă de pieptul lui.

— Va trebui să aștepți până mâine-dimineață, la fel ca toți copiii cuminți.

M-a năpădit o dorință intensă și neașteptată și mi-am blestemat hormonii și ironia sorții că-l doream atât de mult tocmai când nu puteam face nimic în privința asta.

Ba... poate puteam totuși să fac ceva.

M-am răsucit în îmbrățișarea lui și i-am cuprins gâtul cu brațele.

— Aici am terminat. E timpul să mergem la culcare.

— Deja? s-a încruntat el. Nu vrei să mai stăm puțin?

— Sunt obosită, am mințit eu.

Dezamăgirea lui era adorabilă și m-a făcut să mă simt ușoară și fericită. Mă bucura că voia să fie singur cu mine, chiar dacă nu era vorba despre sex. Căpușul ăsta chiar ținea

la mine. Nu trebuia decât să-l fac să recunoască. Dar nu de Crăciun. Crăciunul era sărbătoarea lui Eilidh și a lui Lewis.

Am luat șosetele pline ale copiilor și ne-am strecurat în camerele lor, așezându-le la picioarele patului, cum era tradiția în familia Adair. Mi-am ținut tot timpul respirația, de teamă să nu-i trezesc.

După ce am terminat fără ca Eilidh și Lewis să simtă ceva, ne-am oprit în ușa dormitorului lui Thane, iar el a oftat și mi-a șoptit:

— Atunci înseamnă că trebuie să ne spunem noapte bună.

Eu am zâmbit cu subînțeles și l-am împins înăuntru.

— Nu chiar.

În ochii lui s-a aprins un licăr și a intrat cu spatele, poticnindu-se.

— Credeam că nu poți.

Am închis ușa după noi și m-am lăsat în genunchi în fața lui.

— Eu nu..., dar asta nu înseamnă că nu pot să-ți fac ție un cadou anticipat de Crăciun.

— Laaa naiba..., a murmurat el, cu fața chinuită de dorință, în timp ce eu îi trăgeam în jos fermoarul pantalonilor. Mă întreb ce am făcut ca să merit asta?

Nu i-am putut răspunde. Eram prea ocupată să-i ofer un Crăciun de neuitat.

Ceva mai târziu, Thane se străduia să-și recapete naflul, nu atât din cauza buzelor mele generoase, cât mai mult a efortului de a nu scoate niciun sunet. M-a ridicat în picioare și m-a culcat pe pat.

— În noaptea asta dormi cu mine.

Șocată, l-am privit cu gura căscată. De când mă mutasem în casa mare, Thane venise întotdeauna în camera mea și plecase după ce făcuserăm dragoste. Nu dormiserăm niciodată unul în brațele celuilalt, în afară de noaptea în care

făcuserăm dragoste până dimineață. Dar chiar și atunci, adormiserăm împreună doar fiindcă eram amândoi epuizați.

Bănuiam motivul pentru care Thane nu rămăsese niciodată cu mine peste noapte, deși firea mea neîncrezătoare mă făcuse să cred inițial că doar se folosea de mine. Acum însă nu mai credeam asta.

Nu după ce aflasem cum murise Fran.

Bănuiam că Thane se temea să doarmă cu mine, fiindcă o găsise pe Fran neînsuflețită lângă el. Și asta îmi frângea inima.

— Ești sigur?

Când a vrut să mă dezbrace, am încercat să-i țin mâinile la distanță, ca să fiu sigură că nu se forța să încalce limitele, așa cum își dorea de atâta timp. Ochii i s-au umplut de o emoție aproape sălbatică.

— Da.

— Copiii se vor trezi înaintea noastră.

— Nu. De Crăciun nu se trezesc niciodată înainte de șapte. Știi bine că dorm adânc. Iar eu am să te trezesc devreme, ca să te strecori în camera ta.

— Thane...

El m-a sărutat – tăindu-mi vorba –, apoi a murmurat cu buzele lipite de ale mele:

— Nu vreau decât să te țin în brațe.

M-a dezbrăcat, lăsându-mă doar în chiloți, fără sutien, și l-am întrebat:

— Chiar așa?

Thane mi-a adresat zâmbetul lui șiret și adolescentin și m-a culcat pe pat.

— Dacă tot nu pot fi în tine, măcar pot să te simt goală lângă mine.

Am pufnit, dar de fapt nu-mi păsa. Îmi doream să adorm în brațele lui mai mult decât orice pe lume.

— Pui ceasul să sune?

— Îl pun, mi-a promis el.

Până când s-a dezbrăcat, a pus ceasul să sune și s-a urcat în pat lângă mine, tremuram deja toată de nerăbdare. Pentru mine era ceva la fel de minunat ca sexul. M-a lipit de el cu brațul lui musculos și i-am simțit pieptul tare și fierbinte. Părul de pe picioarele lui mă gâdila și mi-am petrecut piciorul pe după gamba lui, înlănțuindu-l. El și-a îngropat obrazul în îndoitura gâtului meu, mi-a cuprins posesiv sânul în căușul palmei și s-a destins cu totul.

Convinsă că se simțea bine așa, m-am relaxat și eu.

Un sentiment de fericire pură m-a cufundat într-un somn adânc, adânc.

—

— Ree-Ree!

Am scos un geamăt când un glas familiar s-a strecurat în visul meu.

— Tati?

Un braț s-a lăsat greu pe talia mea, am simțit barba lui Thane gâdilându-mă pe umăr și sexul lui în erecție pulsând lipit de fundul meu. M-am împins spre el gemând.

— Ree-Ree! Tati! Sculați-vă!

M-am încordat ca un arc, odată cu brațul care mă ținea înlănțuită.

Nu!

Nu, nu, nu!

— A venit Moșul! Treziți-vă!

O mână a tras de cuvertura care ne acoperea pe mine și pe Thane. Am deschis brusc pleoapele, întinzându-mă s-o rețin.

Eilidh stătea la căpătâiul patului, pe partea mea, fixându-mă cu ochii ei mari, albaștri și curioși. Ne-a cercetat cu o privire întrebătoare și nerăbdătoare.

— De ce ești în patul lui tati?

— Fir-ar să fie! a murmurat Thane cu buzele lipite de pielea mea.

Gândește-te repede! Găsește ceva iute de tot!

— Păi... cred că am adormit tot așteptându-l pe Moș Crăciun.

Ea a făcut ochii mari.

— Nu l-ai văzut? Să știi că a venit! Mi-a umplut șoseta, iar sub brad sunt o mulțime de daruri frumoase pe care vreau să vi le arăt!

Vorbea în gura mare, iar eu am clipit de câteva ori, încercând să schițez un zâmbet.

— Ce-ar fi să mergi în camera ta și să ne aștepți acolo pe mine și pe tati? Venim imediat.

— Bine, dar...

— Gărgăriță..., a vorbit și Thane, ridicând capul de pe umărul meu. Fă cum ți-a spus Regan. Așteaptă-ne la tine în cameră, iubito.

— Bine!

A făcut câțiva pași spre ușă.

— Dar grăbiți-vă, tati!

În clipa când ușa s-a închis în urma ei, am sărit amândoi din pat.

— O, Doamne! O, Doamne! Oh Doamne! am repetat în timp ce-mi trăgeam în grabă hainele pe mine.

— Totul e în regulă, a spus calm Thane, deși pe chipul lui se citea altceva. Nu înțelege ce a văzut și e prea entuziasmată ca să-i pese sau să-și amintească.

— Ești sigur? am întrebat cu tremurând, în timp ce-mi puneam puloverul.

— Absolut!

A ocolit patul și și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Tu comportă-te cât se poate de normal, fiindcă Eliath va uita totul.

Am încuviințat din cap și am ieșit din cameră în urma lui Thane, temându-mă că nu voi reuși totuși să mă prefac. Nu eram doar îngrijorată pentru ce ar fi putut să creadă Eiiodh despre faptul că mă găsise în pat cu tatăl ei. Eram tristă și supărată că, după tot ce se întâmplase între mine și Thane, continuam să ne ferim de ochii lumii, de parcă am fi făcut ceva rău.

Mie mi se părea că ceea ce se întâmpla între noi era cel mai bun lucru din viața mea.

Oare de ce nu credea și el la fel?

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 33

REGAN

Thane avusese dreptate.

Eilidh n-a mai amintit nimic despre faptul că mă găsise în patul tatălui ei. Era prea preocupată să ne arate tot ce descoperise în șosetă (ceea ce noi știam deja, din moment ce noi le puseserăm acolo), în timp ce Thane și cu mine ne minunam de fiecare lucru.

— Putem să-l trezim și pe Lewis? ne-a rugat ea, vorbind suficient de tare cât să scoale și morții din morminte. Asta după ce Thane îi spusese că nu puteam deschide darurile de sub brad până nu se trezea și fratele ei.

Am schimbat o privire cu Thane, după care el s-a dus să vadă dacă strigătele fetiței îl treziseră pe Lewis. După câteva minute, s-a întors cu Lewis somnoros în brațe. Lew își ținea în mână șoseta lui.

— Crăciun fericit, dragule!

M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz.

Spre încântarea mea, a întins brațele spre mine.

— Crăciun fericit, Ree-Ree!

Thane mi l-a pus în brațe și, deși cântărea o tonă, l-am apucat bine și l-am strâns la piept, apoi l-am lăsat jos.

Aveam sufletul plin.

Și sufletul meu a continuat să se umple cu tot mai multe emoții, pe măsură ce trecea ziua. Eilidh și Lewis erau peste măsură de încântați de darurile primite de la Moș Crăciun, de la tatăl lor și de la mine, precum și de cele primite de la restul familiei. Thane mi-a spus că-i plăcea

grozav fotografia cu Filidh și Lewis făcută de Robyn pe plajă. Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă, când sora mea, eu și copiii merseserăm la plimbare în timpul vacanței din octombrie. Fusese o zi mohorâtă, totuși razele soarelui reușiseră să se strecoare printr-o spărtură în nori, lăsând pe dunele de nisip o lumină uimitor de frumoasă. Micile ochiuri de apă de pe țărm erau pline, iar copiii se distraseră lăsând urme pe nisipul ud.

O luaseră la fugă în fața noastră, iar Robyn făcuse o fotografie superbă cu Lewis întorcându-se să-i dea mâna surorii lui ca s-o ajute să sară peste un ochi de apă mai mare.

De cum văzusem poza, știusem că trebuia s-o înrămez și să i-o ofer lui Thane de Crăciun. Reacția lui Lachlan la vederea acelui instantaneu îmi întărise decizia. Dincolo de înfățișarea lor aspră, bărbații din familia Adair erau niște sentimentali.

Thane a mângâiat sticla ramei, cu ochii strălucind.

— E foarte frumoasă.

— M-am gândit că poate vrei s-o pui în biroul tău.

El a dat din cap, privindu-mă cu atâta tandrețe, încât am blestemat faptul că nu mă puteam lipi de el ca să-l sărut. Mi-a părut și mai rău că nu puteam face asta în clipa când am deschis darul de la el. Mi-a spus că era din partea lui și a copiilor. Îmi cumpăraseră un set cu oja mea preferată, un șal de cașmir verde, care se potrivea perfect cu părul meu roșcat... și încă un cadou, care părea să fie o carte.

— Nu se poate..., am icnit eu, despachetând cadoul și aproape temându-mă să-l ating. E ce cred eu că este?

— Mi-a povestit Lachlan cum ai reacționat când ai văzut-o în biblioteca din castelul Ardnoch. Cărțile de acolo aparțin familiei. Arro și le-a luat pe cele preferate cu ani în urmă. Noi suntem de părere că niște cărți nu trebuie să stea pe rafturi doar ca să adune praf. Cărțile trebuie păstrate și iubite. Am vrut s-o ai pe asta.

Am simțit cum îmi dau lacrimile. Am mângâiat coperta ediției princeps a *Călătoriilor lui Gulliver*, pe care o admirasem cu câteva luni în urmă.

— Nu-mi vine să cred că-mi încredințezi mie cartea asta.

— Ți-am încredințat tot ce am eu mai de preț, Regan. De ce nu și o carte?

Am zâmbit, fiindcă, la cum se exprimase el, reacționasem ca o prostuță. Am clipit, iar în colțul ochilor mi-au apărut lacrimi pe care Thane le-a remarcat. Expresia lui era atât de afectuoasă, încât am simțit frustrare până în vârful degetelor. M-am stăpânit și am strâns la piept ediția princeps.

— N-am cuvinte să-ți spun cât de mult apreciez gestul tău. Mulțumesc.

Ne-am privit intens, dar copiii au întrerupt acel moment ca să ne întrebe despre carte, iar eu le-am promis că am să le citesc câte un capitol din *Călătoriile lui Gulliver* în fiecare seară. Eram încântată că arătau atâta interes pentru carte.

Pe urmă Thane ne-a pregătit un mic dejun scoțian. Abia așteptam s-o impresionez pe Robyn povestindu-i în amănunt cât de mult îmi plăceau haggis și budinca neagră (sângeretele). Deși eu mâncam aproape orice, Robyn nu reușea să înțeleagă din ce se preparau aceste feluri. Date fiind experiențele îngrozitoare prin care trecuse fără să clipească, mă amuza s-o necăjesc în legătură cu stomacul ei sensibil.

Până ce le-am făcut duș copiilor, i-am îmbrăcat și au fost gată să pornească spre cimitir, deja nu-mi mai rămăsese prea mult timp ca să mă pregătesc și eu. Dacă mai întârziam cu vizita la ai mei, n-aș fi făcut decât s-o enervez pe mama și mai tare.

Când, în sfârșit, am ajuns acasă la Lachlan, anecdotele amuzante ale lui Brodan despre actori de la Hollywood cu care lucrase și celebrități pe care le întâlnise îi creaseră mamei o stare de spirit atât de bună, încât n-a observat cât de mult întârziasem. În schimb, Lachlan era o fortăreață când

venea vorba despre bârfe. Era de datoria lui să protejeze intimitatea membrilor și viața lor particulară, așa că nu vorbea niciodată despre cei cu care colaborase.

Brodan nu avea astfel de scrupule. Am petrecut după-amiaza râzând de istoriourele lui amuzante sau scandaloase și așteptând să se adune restul familiei pentru masa de Crăciun.

Spre ușurarea mea, când a sosit Mac, mama s-a purtat exemplar. Tata și Mac s-au îmbrățișat stingheriți, amintindu-mi că odinioară fuseseră buni prieteni. Mama și Mac doar s-au salutat din cap, făcând schimb de politețuri.

Era bine. Mai bine decât aș fi putut spera, iar Robyn era într-o dispoziție de zile mari.

De fapt, era o zi magică, cel mai frumos Crăciun după mult timp, astfel că nu mi-am imaginat nici pentru o secundă că se va sfârși teribil de urât.

Primul moment mai puțin plăcut s-a petrecut chiar înainte de a ne așeza la masă. Toți se adunaseră în salonul lui Lachlan, iar eu mă ridicasem să aduc suc pentru Eilidh și Lewis. Tata a venit după mine în bucătărie.

— E drept că nu-i momentul cel mai potrivit, dar nu știu când se va mai ivi ocazia. Putem vorbi câteva minute înainte să ne așezăm la masă?

A făcut semn din cap spre ușa de la intrare.

Inima a început să-mi bată puțin mai tare și m-am întrebat ce anume voia să-mi spună între patru ochi. Totuși, am încuviințat din cap și am ieșit împreună cu el.

Lângă ușa de la intrare era o cămăruță unde Lachlan își ținea tot felul de obiecte și amintiri din cariera lui de actor. Premii, recuzită și altele asemenea, toate în vitrine de sticlă și păstrate cu grijă. Era în firea lui să țină toate acestea ascunse într-o încăpere unde nu intra nimeni.

Tata a privit câteva clipe în jur cu interes. A zărit expusă într-o vitrină o spadă lată și s-a apropiat de ea.

— Isuse, asta-i din filmul *Ultimul rege*.

S-a întors spre mine și mi-a zâmbit copleșit de admirație.

— Încă nu-mi vine să cred că sora ta se mărită cu un tip ale cărui filme le urmăresc cu multă plăcere.

Am zâmbit larg, fiindcă îl înțelegeam. Tata nu se dădea în vânt după filme, dar îi plăceau cele de acțiune atunci când erau bune și, cu toate că Lachlan nu jucase și după scenarii „serioase", ca Brodan, făcuse totuși filme de acțiune reușite.

— Da, e ciudat. Nici mie nu-mi vine să-mi cred ochilor când văd un star de cinema prin sat. E ca și cum aș trăi într-o altă lume.

Tata a devenit brusc serios și s-a întors spre mine.

— Ești fericită aici?

Am simțit stânjeneala ca pe un nod în stomac.

— Cum spuneam și ieri, sunt foarte fericită aici, tată.

— Văd o schimbare la tine. Pari... să te simți mai bine în pielea ta.

Era o descriere potrivită.

— Așa mă și simt.

El a venit spre mine, mi-a luat mâinile între-ale lui și mi le-a strâns, cu o figură îndurerată.

— Mi-a spus Robyn despre nemernicul acela de Austin.

Cu inima în gât am șoptit:

— Nu aici, tată.

— Știu.

M-a strâns la piept.

— Am vrut doar să știi ce rău îmi pare că nu te-ai gândit să apelezi la mine.

L-am îmbrățișat și am clătinat din cap, cu fruntea lipită de pieptul lui.

— Tată, te rog să nu crezi asta. N-am spus nimănui. Mi-e greu să-ți explic. Înțelegi? A fost ca și cum mintea mea ar fi vrut să șteargă tot.

— A venit din nou la noi.

M-am smuls din brațele lui.

— Poftim?

Chipul tatălui meu a devenit o mască furioasă.

— Mi-am scos insigna și l-am escortat la mașină, avertizându-l să nu te mai hărțuiască. Abia m-am stăpânit să nu-l snopesc în bătaie. Nu l-am spus că știam de Vietnam, fiindcă n-am vrut să afle înainte ca tu să faci plângere. Și asta ai să și faci.

— Tată, amândoi știm că plângerea nu va sta în picioare în fața unui judecător.

— Încerc să dau de urma martorilor. Desiree Jones și Liam Smith. Cu niște nume ca Jones și Smith, nu-i deloc simplu. Dar am prins niște firе. De cum îi vom găsi, le vom cere să dea o declarație care s-o confirme pe a ta. Dar mai întâi trebui să faci tu sesizare.

Deloc încântată de acest gând, dar și revoltată că Austin îi hărțuise și pe părinții mei, am încuviințat din cap.

— Bine. După Crăciun.

Tata s-a destins, vădit ușurat.

— Dacă Austin mai vine la noi acasă, îl arestez.

— Cum?

Am întors amândoi capul. Thane stătea în prag, foindu-mă cu o privire supărată.

— S-a întors Austin?

Fir-ar să fie!

Cu toată zăpăceala din ultima săptămână, uitasem să-i spun lui Thane că Austin se interesa din nou de mine.

— Da. Iartă-mă că nu ți-am spus. Dar aveam de gând.

— Ce-a mai făcut? a întrebat Thane, intrând și uitându-se când la mine, când la tatăl meu.

— A venit la noi acasă și a întrebat de Regan.

— Și tu nu mi-ai spus nimic?

M-a pironit cu o privire acuzatoare.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să fii la curent cu viața personală a angajatei tale? a întrebat tata bănuitor, pronunțând rar cuvintele.

Thane a răsuflat scurt și am citit în ochii lui cum îi lucrează mintea în căutarea unei explicații pentru reacția lui furioasă la auzul acelei vești.

— Pentru că ar trebui să știu dacă femeia care are grijă de copiii mei prezintă un risc pentru siguranța lor.

Au! Mă durea. Chiar dacă știam că mă rănise doar ca să ofere o justificare.

— Aș fi crezut că te interesează fiindcă e viitoarea cumnată a fratelui tău, a mormăit tata.

— Și de asta.

— Mda, bine.

Tata s-a uitat la mine cu o căutătură care îmi dădea de înțeles că nu crezuse o iotă.

— Sper că voi doi știți ce faceți, a rostit el și a ieșit din cameră înainte ca eu sau Thane să apucăm să spunem ceva.

Nemaipomenit! Acum și tata bănuia că între mine și Thane era mai mult decât lăsam să se vadă.

Oare eram chiar atât de nepricepuți să ne mascăm relația?

— Noi doi vom sta de vorbă mai târziu, după ce culcăm copiii.

Tonul lui Thane mi-a amintit de acela pe care-l folosea față de Eilidh și de Lewis atunci când era supărat pe ei.

Am vrut să răspund, dar el deja ieșise pe ușă.

Minunat!

Crăciun fericit!

M-am străduit să-mi alung îngrijorările legate de comportamentul lui Austin, de bănuielile tatălui meu și de nemulțumirea lui Thane și am intrat în casă, ca s-o ajut pe Arru să pregătească cina.

Totul a revenit oarecum la normal când ne-am așezat în jurul mesei mari. Am început să mâncăm și să discutăm,

iar frații Adair păreau că se familiarizează cu părinții noi. Thane ședea între Eilidh și Lewis, iar eu în fața lui, lângă mama și tata. Arro stătea lângă Eilidh, iar eu am prins frânturi din conversația lor, cu rugăminți fetița ca toate păpușile ei să rămână peste noapte acasă la mătușa Arrochar. Deodată l-am auzit pe Thane spunând ferm:

— Eilidh, nu!

Tonul lui m-a făcut să ridic capul, fiindcă glasul lui acoperise toate celelalte voci de la masă.

Eilidh s-a încruntat la tatăl ei.

— Dar eu așa vreau!

— Nu în seara asta.

— Despre ce-i vorba? am intervenit eu.

Thane nici nu s-a uitat la mine, dar Eilidh mi-a strigat peste masă:

— Vreau să dorm la mătușa Arrochar diseară, cu toate păpușile mele!

Toate conversațiile au încetat.

— Nu în seara asta, iubito, am spus eu. E Crăciunul. De Crăciun stai cu tatăl și cu fratele tău.

— Întocmai. În noaptea asta dormi în patul tău, a spus Thane pe un ton care punea capăt oricărei discuții.

— De ce nu pot să dorm unde vreau eu? Ree-Ree a dormit la tine în pat când îl aștepta pe Moș Crăciun!

O, fir-ar mama ei de treabă!

Orice zgomot a încetat. Tacâmuri, respirații, bătăile inimii mele. În jurul mesei s-a așternut o tăcere teribilă. Nu eram în stare să mă uit la nimeni, doar la Thane, a cărui expresie oglindea rușinea de pe fața mea.

— Ce înseamnă asta? a rupt tăcerea mama. Despre ce vorbește Eilidh?

— Azi-dimineață Ree-Ree era în pat cu tata, a șoptit Eilidh, simțind atmosfera încărcată din jur, dar neputând s-o înțeleagă.

M-am uitat spre locul unde ședea Robyn, dar în ochii ei n-am citit decât îngrijorare.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? a șuierat mama.

— Mamă, nu aici, am rugat-o, întorcându-mă spre ea.

Figura ei trăda furie și dezamăgire.

— De față cu copiii lui?

Vorbele ei m-au făcut să mă simt umilită și murdară.

— Nu-i așa!

— Cum ai putut?

Mama și-a împins scaunul și s-a ridicat de la masă, iar eu i-am urmat exemplul.

— Adică taică-tău îmi tot îndrugă bazaconii despre cum te-ai schimbat în bine de când ai venit aici și că trebuie să te lăsăm în pace, fiindcă ești femeie în toată firea! Ha! Ești la fel de egoistă, de răzgâiată și irresponsabilă ca întotdeauna și ai să te întorci la Boston cu noi.

— Mamă, să mergem alături să vorbim pe tema asta.

— Ba discutăm acum!

— Nu de față cu copiii!

— Asta-i bună! a pufnit ea.

Reproșurile ei au făcut să-mi bubuie sângele în urechi și mi-am simțit obrajii arzând. M-am uitat la Filidh și la Lewis, i-am văzut cât de nedumeriți și tulburați erau și m-am întors spre Arro.

— Te rog, du copiii dincolo.

Arro s-a grăbit să ia copiii, iar Mac s-a ridicat și el ca s-o ajute, luând-o în brațe pe Filidh. Fetița a izbucnit în lacrimi și și-a îngropat obrazul la gâtul lui. Am simțit un junghi în inimă. Mac a fulgerat-o pe mama cu o privire furioasă și s-a îndepărtat cu fetița în brațe, încercând s-o liniștească așa cum am fi făcut eu sau tatăl ei, numai că acum niciunul dintre noi n-o puteam face, din pricina lipsei de tact a mamei mele.

Ereline s-a grăbit să plece cu Arro, cu Mac și copiii.

— Ai stricat Crăciunul copiilor! Nu puteai să aștepți până se termina masa? am dojenit-o eu.

— Te culci cu bărbatul ăsta? a întrebat mama, arătând cu degetul spre Thane, care stătea în picioare, fierbând de o furie tăcută.

Nu puteam minți. Nici nu voiam.

— Da.

Mama a pufnit disprețuitor.

— Atunci n-am stricat nimic. Tu ai stricat tot. Ai stricat tot fiindcă ai făcut după cum te-a dus capul, nu mai vorbesc că erau la mijloc și niște copii. Întotdeauna ți-ai deschis picioarele pentru bărbatul cel mai nepotrivit pe care l-ai putut găsi!

— Stacey! s-a răstit și tata de pe scaunul de lângă ea.

Am simțit cuvintele ei ca pe o palmă. M-am crispat toată și am scrâșnit din dinți.

— Să nu îndrăznești să vorbești despre Eilidh și Lewis. Nu știi nimic despre ei, nici despre ce sunt eu pentru ei!

— Și să nu îndrăznești să-i mai vorbești vreodată așa lui Regan, a spus calm Thane, glasul lui răsunând ca un tunet în tăcerea din jur.

— Stacey...

Tata m-a ocolit, venind alături de mama.

— Calmează-te, auzi? Sunt amândoi oameni în toată firea, iar tu îi spui fiicei tale lucruri pe care mai târziu ai să le regreți. Indiferent ce simți, n-are nicio legătură cu ce spui acum, iar tu știi asta foarte bine.

— Cum să nu aibă? Regan a dovedit încă o dată că nu s-a maturizat. Iar tu...

S-a întors spre Thane, care ocolise masa.

— Cum ai putut să faci așa ceva? Să profiți de fata noastră? Ești bărbat în toată firea și ești tată!

— Are 25 de ani, a intervenit și Robyn. Seth are dreptate, amândoi sunt adulți. Te porți de parcă Regan ar avea 16 ani și ar fi minoră. Viața ei personală nu-i treaba

ta și, sinceră să fiu, faci din țânțar armăsar. Dar asta nu-i o noutate, mamă.

— Deci știai! a acuzat-o mama. Știai și ai lăsat-o să continue? Ai lăsat să se întâmple așa ceva surorii tale?

— O, la naiba! Nu începe cu prostii din astea în casa mea! a prevenit-o și Lachlan. Nu-i treaba lui Robyn să facă poliție cu Regan. Regan e majoră, fie că vrei, fie că nu să accepți asta.

S-a întors spre Thane.

— În schimb tu... Ce a fost în capul tău?

Thane l-a privit printre pleoape, încleștându-și pumnii.

— Exact ce a spus Robyn..., că sunt un bărbat matur, ca e o femeie matură și că nu e treaba altcuiva, ci numai a noastră.

— Nu m-am referit la asta.

Lachlan s-a ridicat și el de la masă, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— M-am referit la faptul că ați ținut totul secret. Că v-ați ascuns. De ce nu v-ați comportat firesc? Pe față? Credeați că o să vă judecăm?

Mama a pufnit în spatele meu, iar eu am făcut un enorm efort de voință ca să mă stăpânesc să nu-i torn în cap cana cu apă rece de pe masă, ca să-i potolesc criza de isterie.

— Nu, a răspuns Thane, clătinând ferm din cap. Dar ce rost ar fi avut? Eilidh a dat peste noi din întâmplare. Între noi nu-i ceva de durată. Regan pleacă peste șase săptămâni.

Auzind aceste cuvinte, efectiv m-am tras înapoi și m-am potolit. Thane era cu spatele la mine și cu fața spre Lachlan, astfel că n-a văzut reacția mea. Dar tatăl meu mi-a pus mâna pe umăr, strângându-mă ușor ca să mă liniștească. M-a cuprins o tristețe disperată.

Pentru Thane rămâneam definitiv doar ceva trecător.

Nu avea să se răzgândească niciodată.

— Întocmai!

Mama și-a făcut loc pe lângă noi, iar Thane s-a întors spre ea, săgetând-o cu o privire crudă, ca și cum ar fi fost o gângănie pe care ar fi vrut s-o strivească.

– Regan nu face decât să rătăcească dintr-un loc în altul, fără să-i pese pe cine face să sufere, iar copiii tăi cu siguranță vor suferi teribil.

S-a uitat la mine.

– Te-ai strecurat în viața lor mai mult decât s-ar fi cuvenit cu bonă, și asta-i rău, Regan. S-ar putea să fie lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată, înțelegi, domnișoară?

Nu i-am luat în seamă jignirile și am făcut un pas spre Thane.

– Sper că nu crezi asta.

În privirea lui se citeau mii de emoții, totuși n-a spus nimic.

– Știi bine că nu plec nicăieri. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte.

Am expirat prelung și tremurat, simțind că nu-mi mai pot stăpâni disperarea.

– Nu vreau pe nimeni altul în afară de tine.

Thane a întredeschis buzele, căutându-mi privirea.

– Sunt convinsă că așa îți închipui tu, numai că el n-ar trebui să te creadă, m-a întrerupt mama. Nu se poate pune bază pe cuvântul tău. Întreab-o pe Robyn.

În clipa aceea mi-a sărit țandăra. M-am răsucit brusc spre mama și am țipat la ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci dracului din gură măcar o dată în viața ta!

Ea s-a albit la față, șocată.

– Că bine zici, a murmurat Brodan din locul unde ședea la masă.

– Nu pot să cred că mi-ai vorbit așa, a șoptit mama cu lacrimi în ochi.

– Adică dumneata i-ai vorbit mai frumos? a ironizat-o Thane.

— Gata, haideți să ne calmăm cu toții, a intervenit tata, trăgând-o pe mama lângă el și masându-i umărul. Cu toții avem nervii întinși la maximum și putem spune lucruri pe care le vom regreta.

Mama s-a smuls de lângă el și a venit la mine, apucându-mi mâinile într-ale ei.

— Scumpa mea, iartă-mă pentru felul în care ți-am vorbit, dar amândouă știm că e adevărat. Ai să-i vări în cap acestui om tot felul de idei, după care ai să te plictisești de el și ai să-l părăsești.

M-a tras spre ea.

— Încă simți ca o adolescentă, dar asta nu e rău. Așa ești tu. Numai că..., numai că ai nevoie să te întorci acasă și să te maturizezi puțin.

Mi-am smuls mâinile dintr-ale ei. Pentru prima oară în viața mea purtarea mamei mele pur și simplu mă dezgusta.

— Nu mă cunoști. Nu m-ai cunoscut niciodată. Proiectezi asupra mea ideea *tu* despre cine sunt, la fel cum ai făcut și cu Robbie. Singurul lucru de care îți pasă e să nu fii dată deoparte și manipulezi lucrurile în așa fel încât să mă ții unde vrei tu să fiu, adică lângă tine. Ei bine, nu sunt cea care zici tu că sunt și n-am fost niciodată.

— Regan...

Mi-am făcut loc pe lângă ea și l-am apucat de brațe pe Thane. El a rămas țeapăn și neclintit, dar am continuat să-l țin astfel.

— Te rog, nu pleca urechea la ea. Tu mă cunoști. Și, dacă mi-aș închipui măcar pentru o clipă că m-ai putea iubi așa cum te iubesc eu... n-aș pleca niciodată de lângă tine.

Nu așa îmi dorisem să-i mărturisesc sentimentele mele. Dar mama mea, care dramatiza totul, ne adusese în situația asta. Iar eu trebuia cu orice preț să știu că nu-l voi pierde pe Thane din pricina ei.

Totuși, cum el continua să mă fixeze cu o privire inexpresivă, mi-am dat seama că era prea târziu.

I-am dat drumul la brațe și am murmurat:

— Nu mă crezi.

Ceva s-a schimbat brusc în expresia lui Thane. M-a apucat ferm de încheietura mâinii și m-a dus în cămăruța cu amintiri a lui Lachlan. Când a închis ușa în urma noastră, am vrut să-mi cer scuze pentru mama, dar m-a oprit privirea lui compătimitoare.

Am simțit un ghem în stomac. Deja știam ce urmează și aveam senzația că mi se despică pieptul.

— Regan, ai numai 25 de ani. De ce naiba ai dori să te stabilești într-un loc uitat de lume ca ăsta, alături de un bărbat a cărui noțiune de aventură este de a-și duce copiii la un safari din împrejurimi în fiecare vară? Poate îți închipui că vrei asta fiindcă partidele noastre de sex sunt așa grozave, dar peste un an sau doi ai să te dezmeticești și ai să-ți dai seama ce greșeală imensă ai făcut. Ai să simți că te sufoci aici. Poate vei vrea să rămâi pentru copii și vei ajunge să mă urăști pe mine pentru asta. Nu vreau să-ți fac așa ceva. Nu vreau să-mi fac nici mie așa ceva.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Ei bine, chiar dacă nu se va întâmpla așa, când eu voi avea 60 de ani, tu vei avea doar 47 și n-ai să mai vezi lucrurile chiar atât de în roz.

Am simțit că-mi fierbe sângele de furie.

— Nu așa se întâmplă când iubești, Thane. Pentru mine vei fi întotdeauna frumos, chiar și atunci când eu voi ajunge la 80 de ani și tu la 93. Vei fi cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut, fiindcă ești tu, iar când mă uit la tine nu văd doar frumusețea bărbaților Adair, te văd pe *tine*.

El s-a încruntat, privindu-mă în tăcere.

M-a cuprins disperarea.

— N-ai încredere că sunt capabilă să-mi cunosc propriile sentimente?

— Am mai trecut prin asta. Faptul că am mai multă experiență înseamnă că înțeleg lucruri pe care tu nu le poți înțelege deocamdată.

— Ai mai trecut prin asta?

Am clătinat din cap, nedumerită.

Bruse, mi-am dat seama ce voia să spună.

Fran.

Faptul că-l înșelase.

— Eu nu sunt ea, i-am spus, pironindu-l cu o privire furioasă, revoltată de ce era în mintea lui. N-aș avea nevoie să caut senzații tari în altă parte.

Puțin îmi păsa că o vorbeam de rău pe mama lui Eilidh și Lewis. Îl trădase pe Thane de teamă să nu rateze o ocazie, iar faptul că Thane mă compara cu ea mă scotea din minți.

— Pentru mine tu ești acel ideal. Tu ești cel care mă încântă. Tu îmi dai acei fiori pe care nu i-am cunoscut cu niciun alt bărbat.

— Pentru că ne-am furișat și ne-am ascuns de toți ca doi adolescenți. Știam amândoi că făceam ceva ce nu se cuvenea, iar asta ne încânta peste măsură.

— Deci atâta tot a însemnat pentru tine?

Te rog, spune că nu. Doamne, spune că nu, altfel am să mă frâng în două.

Thane s-a uitat la mine cu o căutătură sălbatică.

— A însemnat același lucru pentru amândoi. Numai că tu ai mintea tulburată.

M-a năpădit o disperare îngrozitoare și o furie atât de cumplită, încât n-am mai fost în stare nici să țip. Mi-am adunat cu greu cuvintele și i-am spus printre dinți:

— Ticălos înfumurat!

Nu i-am luat în seamă reacția, l-am împins într-o parte și am ieșit ca o furtună. Simțeam că eram gata să mă fărâm la cea mai mică atingere. Mama a făcut un pas spre mine, dar i-am barat calea cu palma.

— Luați-o pe femeia asta de lângă mine, altfel nu știu ce-i fac.

Mama plângea în hohote, de parcă ea ar fi fost victima, dar nu eram capabilă să-i dau atenție. Nu aveam ochi decât pentru sora mea, care mi-a aruncat o privire furioasă.

— Trebuie să ies de aici, am șoptit răgușit. Înainte să-mi pierd cumpătul de față cu toată lumea.

Sora mea n-a scos o vorbă. A schimbat o privire cu Lachlan, m-a luat de mijloc și m-a condus grăbită spre spălătorie, unde ne-am pus paltoanele și cizmele. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram în SUV-ul ei. De cum s-a îndepărtat de casă, am început să plâng în hohote, zguduindu-mă din tot trupul.

Nu mult după aceea, Robyn a oprit pe marginea drumului și s-a întins spre mine. Mi-a culcat capul pe genunchii ei, la fel cum făcea când eram mică, și a început să mă mângâie pe păr, în timp ce eu îmi plângeam suferința unei inimi făcute țăndări.

Nici nu știu cât timp a trecut până când s-a deschis portiera din dreapta.

— Fetița mea..., am auzit glasul aspru al tatălui meu.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile. L-am văzut pe tata așezându-se pe scaun alături de mine. Mi-am mișcat puțin picioarele ca să-i fac loc.

— Vino încoace, scumpa mea.

M-am desprins din brațele lui Robyn și m-am trezit strânsă în brațe de tatăl meu. În acele momente nu mă mai simțeam o femeie în toată firea, așa cum susținusem că eram. Dar puțin îmi păsa. În clipa aceea brațele tatălui meu erau cel mai sigur loc din lume. Cu Robbie alături, care mă mângâia pe spate cu tandrețe. Cei doi oameni la care țineam cel mai mult pe lume erau acolo, cu mine, și asta îmi aducea liniște în suflet.

Mi-am dat seama că nu plângeam doar fiindcă Thane nu mă iubea. Plângeam din pricina acelei scene îngrozitoare pe care mama crezuse că era cazul s-o facă. Pentru cuvintele jignitoare pe care le spusese despre mine. Pentru felul în care mă desconsidera de fiecare dată.

— Mama ta nu crede nicio iotă din ce a spus, a rostit tata, de parcă mi-ar fi citit gândurile. A vorbit așa dintr-un singur motiv: de frică. Se teme că-și va pierde amândouă

fiicele, fiindcă vor rămâne în Scoția, și e gata să spună sau să facă orice ca să nu se întâmple asta.

— Adică nu-i pasă dacă mă face să sufăr? am șoptit.

— Bineînțeles că-i pasă. Doar că... în cazul lui Stacey toate merg de-a-ndoaselea. Mâine-dimineață ea va fi cea care o să-și facă reproșuri amare. Știi bine că mama ta vorbește înainte să gândească.

— Atunci... o să i se împlinească dorința. Nu mai rămân.

Am izbucnit din nou în plâns, cu gândul la zilele, săptămânile, lunile și anii de nefericire fără Thane, Eilidh și Lewis.

În ultimele luni trăisem un vis.

Mă jucasem de-a familia.

Mă jucasem mai curând de-a mama vitregă decât de-a bona, și știam cu toții asta.

Iar Thane... nu dorise nimic mai mult decât să facă sex cu mine, sau era speriat din pricina lui Fran?

Oricum ar fi stat lucrurile, fusesem o proastă.

Exact cum mă credea mama.

— Chiar îl iubești, așa-i? La fel și pe copii.

Singurul meu răspuns a fost să plâng și mai amarnic. Nu mă puteam opri. Mă înfuria reacția mea, faptul că nu puteam fi mai puternică – așa cum era Robyn –, dar nu reușeam să-mi stăpânesc lacrimile. Nici durerea din piept, nici ghemul din stomac, acum de-a dreptul dureros.

Tata m-a sărutat pe creștet.

— Atunci nu renunța, fetițo. Chiar dacă îmi va fi un dor cumplit de tine, datoria mea e să mă asigur că ești fericită. Iar până în seara asta nu te-am văzut niciodată atât de fericită cum ai fost în ultimele luni.

— Dar dacă el nu simte la fel ca mine?

Sau da?

— Ori poate doar se teme să-și asume riscul.

Am ridicat capul, întrebându-mă ce voia să spună tata, dat fiind că nu știa de Fran.

Văzând privirea mea întrebătoare, tata a oftat.

— Tu ai doar 25 de ani, iar acest bărbat se apropie de 40. Copiii sunt viața lui și are un stil de viață pe care nu și-l va schimba niciodată. Știe că nu are timp să colinde prin lume cu tine, nici să te ducă la cluburi de noapte sau la restaurante de lux în weekend. Are cu totul alt stil de viață.

Mi-am încordat spinarea, indignată.

— Când am spus eu că-mi doresc ața ceva? Nu-mi trebuie! Sunt deșertăciuni. Cât despre prietenii mei din viața de până acum... Unde sunt, tată? Nu mai am niciunul. În afară de tine și de mama, atunci când nu se comportă ca o psihopată egoistă, nu mă mai leagă nimic de Boston. Aici o am pe Robyn. Și pe el... Nimic nu-i pentru mine mai real decât el, Eilidh și Lewis. Ne-am simțit bine împreună încă din prima clipă, de parcă am fi fost dintotdeauna o familie.

La aceste cuvinte, am simțit palma lui Robyn apăsându-mă pe spate și mai tare.

— Atunci rămâi, mi-a spus tata, deși știam cât îl costa îndemnul. Rămâi și luptă pentru ei.

M-a încolțit un sentiment de neliniște.

— Nu vreau să-l hărțuiesc.

— Nici nu-i nevoie. Arată-i doar că nu pleci nicăieri.

CAPITOLUL 34

REGAN

Dorința de a-mi plânge de milă era reală.

Și totuși, voiam să le dovedesc tuturor, ca și mie însămi, că mă puteam confrunta cu teama și cu supărarea, fără a mai fugi de ele ca în trecut. Știam că Robyn ținea să consult un psiholog în legătură cu motivul pentru care fugisem de fiecare dată și poate aveam să mai fug și pe viitor, dar deocamdată voiam să încerc prin propriile mele puteri. Nu era ușor. Cu fiecare ceas care trecea, mă luptam cu imboldul de a-mi face bagajele ca să plec. Singură într-una dintre camerele de oaspeți din casa lui Lachlan și a lui Robyn, mi-am îngropat obrazul în pernă și am vărsat lacrimile pe care mi le reținusem toată ziua.

La lumina crudă a zilei mi-am ținut firea cum m-am priceput mai bine. Casa surorii mele nu fusese niciodată mai curată. Știam că Robyn era îngrijorată că țineam totul în mine, în realitate însă mă feream să-mi arăt disperarea de față cu mama.

De cina de Crăciun se alesese praful. Îmi părea îngrozitor de rău pentru Eilidh și Lewis. Robyn m-a asigurat că totul era în regulă și că Arrochar le va oferi o masă de Crăciun a doua zi. În Marea Britanie se sărbătorea Boxing Day a doua zi de Crăciun, ceea ce însemna altă masă mare în familie. De data asta s-au adunat cu toții acasă la Thane, iar eu am insistat să participe și Lachlan cu Robyn, de dragul lui Eilidh și al lui Lewis. Brodan urma să plece a doua zi, iar eu voiam ca până atunci să-și petreacă timpul cu familia.

Mama, tata și cu mine nu ne-am dus.

Iar eu am rămas închisă în camera mea.

Robyn mi-a spus că le vor explica lui Eila și Lew că eu nu mă simțeam bine și că ne vom vedea ceva mai târziu. Speram să fie adevărat și că-l voi putea convinge pe Thane să mă lase să fiu bona lor în continuare.

Cu toate acestea, după ce i-am trimis mesaj să ne întâlnim a doua zi după Boxing Day în casa de oaspeți, răceala cu care m-a întâmpinat a fost o lovitură pentru mine. De cum a pășit în micul apartament, m-au năpădit amintirile din ultimele luni. Nopțile de pasiune trăite aici. Visurile pe care mi le făcusem că voi putea avea o viață alături de el.

Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi dădea o senzație de greață.

Thane stătea la un metru de mine, cu brațele încrucișate la piept, privindu-mă ca pe o străină.

— Trebuie să fiu scurt, fiindcă îl conducem pe Brodan la aeroport, a spus el înainte să apuc să deschid gura. Te las să pleci, Regan. Am să-ți plătesc ce-ți datorez pentru ianuarie, dat fiind inconvenientul de a-ți încheia slujba mai devreme, dar cred că așa e cel mai bine. Oricum vei pleca în curând, iar prezența ta în viața lui Eilidh și a lui Lewis a devenit destul de neclară.

Părea complet lipsit de emoție. Ca și cum pentru el n-ar fi însemnat nimic că mă scotea din viața lui.

Oare tata se înșelase? M-aș fi umilit dacă aș fi rămas ca să-i dovedesc ceva acestui bărbat?

Bruse, am devenit furioasă pe el și l-am privit fără să-mi cred ochilor.

— Ce am făcut de mă tratezi cu atâta dispreț?

Figura lui de neclintit s-a tulburat puțin, iar tonul i s-a înmuiat ușor.

— Nu-i vorba despre dispreț. N-ai făcut nimic. Atâta doar că fac ce e mai bine pentru copiii mei.

— Îndepărtându-mă de ei?

Ochii lui au aruncat fulgere de indignare.

— Până la urmă tot ai să pleci. Cu cât se prelungește povestea asta dintre noi, cu atât va fi mai rău.

— Dar voi exista în viața lor. Sora mea se căsătorește cu fratele tău, i-am amintit.

— Te vor vedea o dată sau de două ori pe an, când vei veni în vizită. Între timp...

S-a întrerupt brusc.

M-am străduit să-mi stăpânesc lacrimile, fără să mă pot uita la el.

— ...mă vor uita.

— Regan..., a oftat el adânc, și dintr-odată m-am simțit ca un copil care-i făcea probleme și pe care era silit să-l pună la punct. Îmi pare rău că s-a sfârșit așa.

Am simțit o apăsare în piept, de parcă m-ar fi presat o lespede de piatră. Gândul că nu-l voi mai putea vedea, că nu-l voi mai atinge, că nu voi mai fi niciodată în brațele lui era insuportabil. Iar gândul că nu voi fi alături de Eilidh și Lewis în timp ce ei vor crește mă ucidea pur și simplu. Voiam să-i văd devenind oameni mari și frumoși, așa cum știam că se vor face. Să-i trimit la liceu, să-i văd mergând la prima întâlnire, să plâng atunci când vor pleca la colegiu, departe, și să-mi petrec alături de ei fiecare Crăciun până la sfârșitul zilelor, fiindcă ei erau familia mea.

Pentru mine plecarea era aproape ca o moarte. Distrugerea acelui vis mă făcea să mă simt ca și cum mi-ar fi murit cineva drag.

Cred că până în acel moment nici nu-mi dădusem seama cât de mult sperasem ca relația noastră să devină ceva mai mult și permanent.

În tot acest timp, Thane continua să mă fixeze cu privirea, ezitând între indiferență și compătimire.

Iar eu nu știam dacă nu cumva se prefăcea doar ca să se protejeze.

Nu mai știam nici eu ce era adevărat și ce nu.

— Am să-ți las timp să-ți iei rămas-bun de la ei. Doar să-mi spui când vrei să faci asta.

Niciodată.

Nu voiam să-mi iau rămas-bun niciodată.

Nu de la ei.

Cu Thane era altceva. Voiam să lupt pentru el, dar el nu credea în mine. Oricât aș fi dorit să fac abstracție de acest lucru, ajunsesem prea departe. Cum aș fi putut să-mi recapăt încrederea în mine dacă aș fi continuat să iubesc un bărbat care nu credea în mine? Ce s-ar fi ales de mândria mea, de respectul față de mine însămi?

Eram distrusă. Nu mai puteam scoate un cuvânt.

Am vrut să trec pe lângă el, dar Thane m-a prins de braț, oprindu-mă în loc. Cu ochii în podea, am rezistat impulsului de a mă topi la atingerea lui. Ca și cum mi-ar fi citit gândul, a șoptit răgușit:

— Ești o femeie deosebită, *mo leannan*. Să nu uiți asta niciodată.

Atunci de ce nu mă vrei?

L-am privit în ochi. În cele din urmă o întrebasem pe Arrochar ce înseamnă *mo leannan*. Dar eu nu eram *draga lui*, nici *iubita lui*, nici *dragostea lui*. Nu însemnam nimic pentru el.

— Nu-mi mai spune așa.

Mi-am smuls brațul din mâna lui și m-am grăbit să ies din casa de oaspeți înainte să mă podidească plânsul.

Robyn și Lachlan îmi mutaseră lucrurile în casa lor.

Cu câteva zile înainte de ajunul Anului Nou, mama și tata au decis să se înapoieze la Boston. Inițial ar fi trebuit să rămână și să participe la Hogmanay – cuvântul scoțian pentru sărbătoarea Anului Nou – la castelul Ardnoch. Invitația care li se făcuse însemna ceva, fiindcă în afară de membrii clubului nu mai participa decât familia Adair. Dar cum Robyn și cu mine o trataserăm cu răceală, mama nu se simțise binevenită, iar tata luase decizia de a se întoarce acasă mai devreme. Plecarea lor mă îndurera mult, dar nu știam ce aș putea face ca s-o împiedic. Cumva dădeam vina pe mama că-l pierdusem pe Thane, iar acest resentiment nu avea să dispară prea curând.

Eram în camera mea, citeam și așteptam să cobor să-mi iau rămas-bun de la părinții mei, când deodată am auzit o bătaie în ușă.

— Intră! am spus, crezând că erau Robbie sau tata, singurii care îndrăzneau să mă tulbure în ultimele zile.

Ușa s-a deschis. Am ridicat ochii de pe canapeaua micuță pe care ședeam lângă fereastră și am văzut-o în prag pe mama, privindu-mă îndurerată. Era în ținută de voiaj, cum purta doar atunci când se pregătea să zboare cu avionul. Moștenisem de la ea pasiunea pentru rochii frumoase, precum și cea pentru citit. M-a copleșit o tristețe fără margini.

Detestam faptul că eram supărată pe ea.

Fără să-mi ceară voie, a intrat și s-a așezat pe celălalt capăt al canapelei. Mi-am coborât picioarele și m-am săltat în capul oaselor, închizând tableta. Am rămas amândouă tăcute câteva clipe, eu cu ochii în podea, ea cu ochii la mine.

— În ultima vreme a fost mereu nevoie să-mi cer iertare de la copiii mei, a spus mama, cu un oftat obosit.

Poate ar fi bine să nu faci lucruri pentru care să fii nevoită să-ți ceri scuze.

— Nu știu de ce mă port așa cum mă port. Tatălui tău îi place uneori să mă psihanalizeze. Trebuia să se facă psiholog, nu detectiv.

Sunt două aspecte care se leagă între ele.

Mama a pufnit ușor.

— Ai să mai vorbești cu mine vreodată?

M-am uitat la ea.

— Ai de gând să-ți ceri scuze cu adevărat?

I-am recunoscut expresia care mă anunța că era pe cale să-mi facă reproșuri. Am zâmbit ironic. Mama era teribil de încăpățânată, iar încăpățânarea ei ar fi putut să treacă drept amuzantă, dacă n-ar fi fost atât de distructivă.

— Iartă-mă, a spus ea spre surprinderea mea.

Durerea din piept a devenit și mai intensă.

— O spui din toată inima?

— Da. Iartă-mă dacă te-am făcut vreodată să te simți o ratată. N-a fost intenția mea. Nu pot să spun că sunt de acord cu felul în care te-ai purtat aici. Fiindcă nu sunt. În schimb, te asigur că am să țin minte că nu-i treaba mea să-ți judec deciziile. Acum ești femeie în toată firea și trebuie să respect asta.

— Astea sunt scuzele?

— Da.

Mama s-a întins și m-a luat de mână.

— Regan, am făcut mult prea mare caz și am distrus tot. Din pricina mea s-a ales praful de masa de Crăciun și îmi vine să intru în pământ de rușine. Tatăl tău are dreptate. Cearta noastră nu avea ca motiv doar relația ta cu Thane. Mi-e teamă că vei rămâne aici și că am să te pierd.

M-a strâns de mână.

— Robbie a fost întotdeauna atât de independentă, încă de la primii pași. Era...

Pe chipul ei s-a așternut o expresie de profundă tristețe.

— Era copia fidelă a lui Mac. Îl adora. Când Mac era de față, nu mai avea ochi pentru mine. Așa că am știut...

Mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

— ...încă de când era mică de tot, am știut că nu va fi niciodată fetița *mea*. Am știut că va pleca de lângă noi și va face ce vrea ea. Iar eu o voi vedea pe apucate. M-am străduit mult prea mult s-o țin legată de tine, speram că o relație strânsă între voi o va ține aproape de noi toți.

— Mamă...

Am strâns-o și mai tare de mână. Nu știusem că gândea așa despre Robyn.

— Robbie te iubește.

— Da. Știu. Dar am crezut că tu vei fi numai a noastră. A mea și a tatălui tău. Eram ferm decisă să fii a noastră

pentru totdeauna. Speram că tu nu vei fi ca Robyn și nu vei pleca din viața noastră.

A râs cu amărăciune.

— Am impresia că te-am îndepărtat tocmai fiindcă am vrut prea mult să te țin lângă mine. Am încercat să te cocoloșesc, să te fac să crezi că ai nevoie de mine.

Revelația pe care mama tocmai o avea m-a șocat.

Sau poate că, în cele din urmă, strădania tatălui meu de a face psihanaliză cu ea dăduse roade.

— Acum te-am pierdut și pe tine, fiindcă ai să rămâi aici. Nu-i așa?

— Mamă..., ce s-a petrecut între noi nu se poate schimba peste noapte. M-ai jignit. Iar... ce-ai făcut tu a pus capăt unei relații care însemna enorm pentru mine, fie că tu erai sau nu de acord cu ea. Dar cu timpul...

Am dat din umeri cu tristețe.

— Te iubesc, mamă. Asta nu se va schimba niciodată.

— Totuși, vei pleca de lângă noi? a insistat mama.

Mi-am înghițit lacrimile care mă înecau și i-am răspuns:

— Rămân, dar nu pentru Thane.

— Cum?

— Nu plec de aici. Aici e și Robyn și nu vreau să plec de lângă ea.

Ochii mamei mele au strălucit de lacrimi, totuși a încuviințat.

— Se pare că aici te simți mai bine. Mai în siguranță. Mi-a povestit tatăl tău despre individul acela, Austin. Să știi că... dacă vrei vreodată să vorbești despre asta, sunt gata să te ascult.

M-am crispat și am coborât privirea.

— Lucrurile s-au petrecut exact așa cum am spus. Nu-i nimic de adăugat.

Văzând că mama tăcea ofensată, am oftat. Nu era cel mai potrivit moment să-i fac confidențe.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce.

M-a bătut ușor pe mână și s-a ridicat.

— Robyn ne-a vorbit despre viza aceea pe care o soliciți.

Stai așa, cum? Încă nu ceruseem nicio viză.

— Seth se gândea să-și caute rudele din ramura aceea a familiei, poate chiar să le facem o vizită când venim la nunta lui Robyn.

Am dat din cap uluită, cu mintea roind de gânduri.

— Îmi dai voie să te îmbrățișez înainte de plecare?

Am strâns-o în brațe. Încă eram supărată pe ea, încă îi purtam pică, dar... era mama mea. Și o iubeam.

— Nu ne spunem „la revedere", am rostit eu. Doar „pe curând".

Faptul că am plâns în timp ce părinții mei își încărcau bagajele în SUV-ul lui Lachlan înainte de plecare a părut să-i liniștească cumva. Nu voiam să creadă că nu-mi era dor de ei atunci când nu eram împreună. Era clar că mama și cu mine aveam nevoie să stăm un timp departe una de cealaltă, în schimb tata își păstrase calmul în furtună. Și avea să-mi fie teribil de dor de el.

— Ne vedem curând, a spus el, sărutându-mă pe frunte. Ne întoarcem pentru nuntă.

După plecarea lor, am rămas singură în toată casa aceea mare. Brodan plecase și el, iar Lachlan și Robyn se duseseră să-i conducă pe părinții mei la aeroport. M-am uitat absentă la televizor timp de câteva ore, până am auzit deschizându-se ușa de la intrare. De cum a intrat în casă, am întrebat-o pe Robyn despre viză.

Ea mi-a zâmbit liniștitor.

— Poate că... am demarat eu formalitățile pentru tine.

Am rămas cu gura căscată. Nu știam ce să-i răspund. Nu-i stătea în fire să se amestece în viața mea astfel.

— Ce-i rău în asta? Oricum pierdeai un timp prețios tot încercând să te decizi.

A străbătut livingul spațios, s-a oprit la comoda de lângă scară și a deschis un sertar. S-a apropiat de mine ținând un plic în mână. Mi l-a înmânat și am văzut că era o scrisoare care mă anunța că am programată o audiență la Inverness în săptămâna următoare, pentru a mi se lua datele de identificare.

— M-am ocupat de asta cu mai mult de patru luni în urmă. Scrisoarea a sosit chiar înainte de Crăciun.

— Cu patru luni în urmă?

Robyn a oftat.

— E un proces destul de complicat. A trebuit să apelăm la o relație a lui Lachlan ca să urgenteze formalitățile înainte să-ți expire viza. Am avut nevoie de copii ale certificatelor de naștere ale bunicilor lui Seth din partea mamei, ale părinților lui, precum și ale certificatelor de căsătorie. A durat luni întregi până le-am primit. A mai trebuit să trimit și o dovadă a veniturului tău din ultimele șase luni, precum și datele tale personale. Acum le avem pe toate. Nu trebuie decât să te duci la această audiență și dosarul va fi complet. Pe urmă, prietenul lui Lachlan va urgenta lucrurile cât de mult posibil.

A zâmbit cu subînțeles către logodnicul ei.

— Uneori merită să fii un Adair.

El i-a răspuns la zâmbet și a pornit agale spre bucătărie.

— Vrea cineva cafea?

Nu-mi puteam lua ochii de la scrisoare.

— Nu am nevoie de un venit stabil? Nu știu dacă ți-ai remarcat, dar Thane cumva mi-a dat papucii.

Chipul lui Robyn a căpătat o expresie blândă și înțelegătoare.

— Iar eu tocmai te-am angajat, a spus Lachlan înainte ca sora mea să apuce să deschidă gura.

M-am răsucit brusc spre el, ridicând din sprâncene.

— Cum așa?

— Vrei să rămâi, nu-i așa?

— Da, dar nu pentru fratele tău, am precizat, fără să-mi pese cât de deznădăjduit suna. Vreau să stau pentru mine. Și pentru Robyn.

Sora mea s-a apropiat de mine și m-a luat pe după umeri.

— Nici nu pot să-ți spun cât de fericită sunt că rămâi.

— Vorbesc foarte serios, am întărit eu.

Eram convinsă că puteam trăi acolo, indiferent ce se întâmplase între mine și Thane.

— Mă stabilesc aici. Chiar și fără...

— Atunci ne-am înțeles, a încheiat Lachlan venind spre noi și întinzându-ne câte o ceașcă de cafea.

— Până când îți găsești ceva permanent, am un post de chelneriță la castel. Poți începe când vrei tu.

— Serios? Ai încredere în mine că pot lucra colo?

Viitorul meu cumnat a zâmbit.

— Am avut încredere în tine cu nepoții mei, așa încât fără îndoială am încredere că poți lucra la club.

Cuvintele lui aduceau atât de mult cu ce-mi spusese Thane cu doar câteva zile înainte, încât a trebuit să-mi coboor privirea ca să-mi ascund licărul de tristețe. Dar dacă urma să rămân la Ardnoch, era necesar să mă obișnuiesc. Urma să-i văd pe Thane, pe Eilidh și pe Lewis mult mai des decât ar fi putut bănui în acest moment Thane.

— Fiindcă veni vorba, a spus Robyn, strângându-mă de umăr. Copiii tot întreabă de tine. Nu le mai putem spune că ești tot bolnavă.

Am sorbit din cafea, m-am desprins din mâna surorii mele și m-am așezat pe canapea.

— Thane se așteaptă să-mi iau rămas-bun de la ei. Dar eu nu vreau. Așa că... tot amân.

— Fratele meu nu știe că rămâi.

Am clătinat din cap.

— Presupun că-și închipuie că voi pleca în curând.

— Atunci nu-ți lua rămas-bun, a spus Lachlan, privindu-mă țintă cu o scânteie în ochi. Altfel copiii nu vor ști ce să mai creadă, văzând că de fapt rămâi.

— Totuși, trebuie să vorbesc cu ei cât mai curând, să le explic că nu mai sunt bona lor. Mi se face rău doar cât mă gândesc la asta.

Robyn și Lachlan au schimbat o privire, apoi Robyn s-a întors spre mine.

— Am o idee... Ce-ar fi să te faci frumoasă pentru petrecerea de Hogmanay de la castelul Ardnoch? E o ocazie excelentă să-ți mai schimbi gândurile.

Ideea de a fi zâmbitoare și de a socializa cu staruri de cinema nu mă mai atrăgea la fel de mult ca în urmă cu șase luni. Pe lângă asta, la petrecere urma să vină și Thane.

— Thane nu vine, m-a liniștit Robyn, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Rămâne acasă cu copiii.

— Nu știu.

Încă nu credeam că aveam energia să mă comport în versiunea mea veselă, entuziastă și dezinvoltă. Pe de altă parte, nu voiam nici să rămân singură acasă, la numai câțiva pași de ființele care îmi erau atât de dragi.

M-a fulgerat un gând.

— Nu cumva ai nevoie de chelneri la petrecere? l-am întrebat pe Lachlan.

CAPITOLUL 35

REGAN

Lachlan n-a mai pierdut timpul și m-a pus imediat pe statul de plată. La angajare am primit și oferta de a locui într-una dintre căsuțele pe care le închiria lucrătorilor sezonieri numai pe timpul verii. Mi-am dat seama din prima clipă că îmi făcuse o reducere la chirie și m-am simțit prost că eram iar cocoloșită. Însă Robyn m-a asigurat că așa era Lachlan, extrem de generos cu familia, iar dacă refuzam reducerea s-ar fi simțit jignit.

Stând zi de zi pe proprietate, departe de Caelmore, de Eilidh și Lewis, neliniștea mea creștea. Nu era corect din partea mea să dispar pur și simplu din viața lor. Deși nu știam ce să le spun, în cele din urmă i-am trimis mesaj lui Thane în ajun de Anul Nou, ca să-mi spună când puteam veni să-i văd. Am căzut de acord să ne întâlnim a treia zi după Anul Nou pe terenul de joacă de lângă școală. Eu nu voiam să fie ceva public, dar Thane, din cine știe ce motiv, considera că așa era mai bine. Mesajele lui erau laconice și la obiect. Nu-l recunoșteam în ele. De fapt, începând din ziua de Crăciun nu-l mai recunoșteam pe acel Thane pe care-l știam și-l iubeam.

Poate că așa avea să-mi fie mai ușor să-l uit.

În cele din urmă.

—

– Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat a nu știu câta oară Robyn.

Am privit-o în ochi. Arăta nemaipomenit, mai bine decât o văzusem vreodată. Purta o rochie neagră și mulată, cu mâneci lungi, care-i venea până deasupra genunchilor. Ceea

ce o făcea de-a dreptul spectaculoasă era uluitorul plastron din paiete, într-o combinație de auriu, argintiu, albastru și roz, ca o explozie de artificii. Era rochia perfectă pentru Revelion, o operă de artă, primită în dar de la Lachlan. Își strânsese părul într-o coadă de cal înaltă, care-i punea și mai mult în evidență ochii migdalați, dând mai multă intensitate privirii. Pantofii aurii cu baretă completau ansamblul, punându-i în valoare picioarele superbe.

Era cum nu se poate mai sexy.

— Sunt sigură, am liniștit-o eu, răspunzându-i la întrebare. Ți-am spus că arăți incredibil?

Robyn mi-a surâs cu tristețe.

— Mi-ai spus. Iar ție îți stă grozav în uniforma asta. Numai că trebuie să te întreb din nou, pentru ultima dată. Ești sigură că vrei să muncești la petrecerea asta, nu să vii ca invitat? Pentru că, sincer vorbind, e bizar ca sora mea mai mică să servească lumea în loc să stea lângă mine și să arate tuturor tipilor de la Hollywood ce înseamnă adevărata frumusețe.

Ochii mei au strălucit de lacrimi.

— Ți-am mai spus cumva că ești cea mai bună prietenă pe care aș fi putut s-o am vreodată?

Ea s-a apropiat de mine cu brațele întinse, dar i-am făcut semn să stea pe loc.

— Nu. Nu vreau să-ți șifonez rochia sau să-mi agăț uniforma în paietele tale.

Eram îmbrăcată în ținută de chelneriță. Tot personalul purta aceeași uniformă tradițională: cravată albă, vestă neagră, frac, pantofi negri, eleganți și fără toc, mănuși albe. Numai domnul Ramsay, șeful de sală și superiorul meu, și Wakefield, majordomul, aveau vestă verde, ca să-i deosebească de restul angajaților. Fetele în frac mi se păreau adorabile și am admirat decizia lui Lachlan de a alege o ținută care să nu facă diferență între sexe, în loc să pună fetele să poarte fuste și pantofi cu toc, deloc confortabili.

Singurul obiect vestimentar care mă deranja era cravata. Dar aveam să mă obișnuiesc cu ea.

Robyn s-a oprit în loc și a coborât brațele.

— Atunci, dacă nu te pot convinge, mai bine te las să-ți vezi de munca ta. Ne vedem la petrecere. Să nu te holbezi la celebrități!

Mi-am strâmbat la ea.

— Afiș că în ultimele două zile am văzut destule celebrități și n-am căzut pe spate.

— Dar acum e prima oară când ai să te apropii de ei ca să-i servești. Nu te lăsa impresionată.

— Crede-mă, Robbie, că la ora actuală nimic nu mă impresionează, i-am răspuns, zâmbindu-i cu tristețe.

Văzând-o cum se schimbă la față, m-am grăbit să adaug:

— În afară de tine, în rochia asta.

Sora mea nu s-a lăsat păcălită de replica mea glumeață. Așa că am sărutat-o pe obraz, înainte să mai spună ceva, și am ieșit grăbită din apartamentul lor privat.

Nu-mi puteam imagina cum arătase cândva castelul descris de Thane, rece și mohorât, acum când pășeam prin sălile decorate tradițional, calde și primitoare. Pe scară am trecut pe lângă actrița britanică Angeline Potter, era împreună cu un tip pe care nu-l cunoșteam. Amândoi urcau treptele, ținându-se de mână. Încă nu se îmbrăcaseră pentru petrecere, deși Angeline era deja pieptănată și machiată pentru această ocazie. Așadar, am presupus că ajunseseră „târziu, ca să fie de bonton".

— Hei, ia vino încoace! m-a chemat Angeline în timp ce coboram scara către ei.

— Ce dorești? am întrebat, încetinind pasul.

Ea m-a privit printre pleoape, așa cum stăteam în dreptul lor pe scara largă.

— Ești nouă aici. Mi-aș fi amintit figura ta.

— E prima mea seară.

— Ce drăguț! Poți, te rog, să-i spui lui Wakefield că aș vrea să-mi trimită în apartament o sticlă de șampanie?

— Cum să nu, am răspuns și am dat să trec pe lângă ea.

— Cum să nu? a repetat ea ironic în spatele meu.

Am privit în urmă peste umăr.

— Poftim?

— Fetițo, ești nouă aici, așa că de data asta îți trec cu vederea. Când vorbești cu mine, mă aștept să fii politicoasă. Nu se răspunde „Cum să nu". Se răspunde cu „Imediat, domnișoară Potter". Ai înțeles?

Nu știu dacă din pricina săptămânii oribile pe care o avusesem sau fiindcă mă săturasem să fiu privită de sus, dar i-am răspuns:

— Mă port cu oamenii la fel cum se poartă ei cu mine. Pe viitor, dacă vreți să vă bucurați de atenția mea, în loc să mă strigați ca pe un câțel, ați face bine să vă adresați cu ceva de genul „Scuzați-mă, domnișoară, aș avea o rugăminte".

Angeline a rămas cu gura căscată, ca un pește pe uscat, în vreme ce partenerul ei și-a dus mâna la gură ca să-și ascundă zâmbetul.

— Am să-l anunț pe Wakefield că vreți șampania aia în cameră, am adăugat și am șters-o în jos pe scări, cu inima bătând un pic mai tare.

Probabil că nu începusem chiar cu dreptul.

— Trebuie să rezolvăm neplăcerea asta imediat, m-a încolțit domnul Ramsay în timp ce puneam pahare înalte de șampanie pe tăvile de argint.

Auzindu-i tonul agitat, m-am întors spre el.

— S-a întâmplat ceva?

— Domnul Wakefield tocmai m-a informat că stimata noastră invitată, domnișoara Angeline Potter, te-a reclamat că ai fost impertinentă cu ea în seara asta.

Pe chipul lui se citea o profundă dezaprobare.

— Înțeleg că-i o situație neobișnuită, niciodată nu s-a întâmplat ca vreun membru al familiei Adair să facă parte din personal. Totuși, din partea mea poți fi și regina din Saba, domnișoară Penhaligon. Te rog să nu fii nepoliticoasă cu invitații noștri doar pentru că îți închipui că nu pățești nimic.

Am fost cuprinsă de un val de indignare, dar m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— N-am fost nepoliticoasă fiindcă mi-am închipuit că nu pot fi sancționată. I-am răspuns domnișoarei Potter cu aceeași monedă.

Domnul Ramsay a părut să se îmblânzească puțin.

— E prima ta seară, Regan, și ai nimerit cum nu se poate mai prost. De Revelion ne vin mai mulți oaspeți decât în oricare alt moment al anului. Nimeni nu serbează Hogmanay ca scoțienii, iar membrii noștri se înghesuie să participe.

Practic, doar scoțienii aveau sărbătoarea Hogmanay, așa că mi-am reținut o replică acidă.

— Cât timp lucrezi aici, ai să descoperi că unii membri ai clubului sunt mai greu de mulțumit. Deși nimănui nu i se permite să se comporte urât cu personalul, totuși nu-i putem împiedica pe membri să fie nepoliticoși sau dificili. În astfel de situații trebuie să reacționezi perfect și cu profesionalism. Îți sugerez să numeri în gând până la zece înainte să răspunzi.

— Dumneavoastră așa faceți? I-am întrebat eu cu îndrăzneală, zâmbind cu gura până la urechi.

Am văzut în ochii lui un licăr de amuzament și mi-am dat seama că nu era imun la un pic de farmec.

— Înapoi la treabă, domnișoară Penhaligon. Te rog, comportă-te cât poți de bine.

— Da, domnule Ramsay.

Totuși, când el s-a îndepărtat, am pufnit furioasă. Nu-mi venea să cred că obraznica aia mă părăsise.

O oră mai târziu, sufrageria și imensa sală de recepție decorată pentru petrecere se umpluseră de invitați. Orchestra fusese instalată pe palierul scării, în dreptul ferestrei cu vitralii. Când am dat prima oară cu ochii de Ashton Solomon, solistul celebrei formații High Voltage, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Pe urmă i-am privit și pe ceilalți membri ai formației.

Lachlan angajase una dintre cele mai populare formații din lume să cânte la petrecerea lui de Hogmanay.

La naiba! Nici nu voiam să mă gândesc la cât îl costase.

Înainte să înceapă muzica, invitații au fost rugați să iasă. În timp ce-i priveam pe toți îndreptându-se spre intrare, cu paltoanele pe ei, o mână caldă m-a apucat de cot. M-am întors și am dat cu ochii de Robyn.

— Vino, e păcat să ratezi asta.

— Dar sunt la muncă, am protestat eu.

— Lachlan a spus să iasă toată lumea.

— De ce? Ce se întâmplă? am întrebat suficient de tare ca să mă audă peste toată hărmălaia.

— Focul e o parte importantă a sărbătorii de Hogmanay. Lachlan angajează în fiecare an dansatori ai focului ca să dea un spectacol pe alee.

Am ridicat din sprâncene și m-am lăsat trasă afară. Lachlan i-a făcut semn să vină lângă el, iar eu am pășit repede în urma ei, dându-mi seama că nu era singur.

Arro și Mac arătau superb. Mac în kilt, la fel ca Lachlan, iar Arro într-o rochie lungă de culoare verde, care-i punea în valoare silueta atât de elegantă, încât ar fi putut să apară într-o reclamă pentru diamante.

Nu ei erau problema.

Ci celălalt scoțian în kilt.

Thane.

— Pareă nu trebuia să vină, am șuierat eu la urechea lui Robyn, care continua să mă tragă după ea.

— Lui Freeline nu-i place Hogmanay, așa că s-a oferit să stea cu copiii. L-a convins Lachlan să vină.

Minunat!

Ca și cum mi-ar fi simțit privirea, Thane, care stătea de vorbă cu Mac, s-a întors și s-a uitat direct spre noi. Văzându-mă îmbrăcată în uniforma personalului, a încremenit. I-a aruncat fratelui său o privire acuzatoare, care m-a făcut să mă crispez.

Era limpede că Lachlan omisese să-i spună că acum lucram la Ardnoch.

Mi-a atras atenția o jerbă de lumină portocalie, apoi în aerul nopții au răsunat exclamații încântate. Robyn m-a strâns tare de mână, refuzând să-mi dea drumul, și amândouă am început să privim spectacolul eleganților dansatori ai focului.

— Nu-l băga în seamă și bucură-te de ce vezi.

Slavă Domnului, procesiunea dansatorilor pe aleea cea lungă era fascinantă, cu flăcările care luminau întunericul din jur. Și am scos exclamații de încântare odată cu ceilalți atunci când în aer au fost lansate mingi de foc, iar dansatorii s-au rotit în jurul lor pe roți, ținând în mâini evantaie aprinse.

Cu puțin înainte să se încheie spectacolul, unul dintre noii mei colegi, Andrew, a venit la mine să mă anunțe că domnul Ramsay îi cheama pe toți angajații înăuntru ca să servească masa. În dimineața aceea exersasem alături de restul personalului, pentru că nu trebuia să intrăm cu tăvile de mâncare și băutură decât atunci când cimpoierul castelului avea să dea semnalul pentru tradiționalul *haggis*. Invitații aveau să mănânce însă *haggis* în foitaj, stropit cu sos de smântână și whisky.

Deși îi invidiam pentru mâncarea și băutura puse la dispoziția lor, eram mai fericită ca oricând că puteam munci, acum, că Thane era acolo. Invitații aveau să mă țină ocupată, ca să nu mă uit tot timpul după el.

Trebuie să recunosc că, atunci când cimpoierul a condus ceremonia cu *haggis*, mi s-a făcut pielea de găină. Sunetul tânguitor al cimpoiului interpretând melodia *Auld Lang Syne* a răsunat în enorma sală de recepție. Chelnerii se mișcau în tăcere printre oaspeți, oferind șampanie. Printre ei mă număram și eu, dar când i-am zărit pe membrii familiei Adair în capătul cel mai îndepărtat al sălii, lângă intrare, am rămas în partea opusă. După ce tava mea s-a golit de pahare, m-am întors sub arcada din capătul sălii.

Când cimpoierul a terminat de cântat, Lachlan a urcat treptele scării principale, oprindu-se cu o treaptă mai jos de palierul unde se găsea formația. A încetat orice murmur, iar el a ridicat paharul:

— Distinși oaspeți! a răsunat glasul lui în toată sala, cu accentul scoțian mai pronunțat ca oricând. Vă mulțumesc că sunteți aici ca să sărbătorim Hogmanay la castelul Ardnoch!

Din rândul membrilor s-au ridicat câteva exclamații entuziaste, iar Lachlan a zâmbit larg, fluturând din mână ca să se facă liniște.

— După mulți ani, în seara aceasta Ardnoch așteaptă Anul Nou cu mai mare nerăbdare ca oricând. Nu putem nega că anul care se încheie a fost unul greu, cu multe necazuri pe care nu le vom da uitării, la fel cum nu-l vom da uitării nici pe prietenul meu Greg McHugh.

Știam că Greg era paznicul ucis de Fergus la vremea când Lucy îl teroriza pe Lachlan și castelul Ardnoch.

Emoția din glasul lui Lachlan m-a făcut să lăcrimez.

— Nu-l pot aduce înapoi pe Greg ca să-l redau familiei lui, dar îi pot mulțumi că a protejat-o pe a mea. E o datorie de care n-am să mă pot achita niciodată...

A răsuflat adânc și a continuat:

— În ciuda acestei pierderi și a traumei trăite în acest an, sunt totuși recunoscător pentru multe lucruri bune. Faptul că sunt în mijlocul vostru, prieteni, care ne-ați acordat atâta sprijin mie și clubului Ardnoch.

Privirea i-a lunecat spre Robyn.

— Faptul că o am alături pe Robyn, care mi-a făgăduit că-mi va rămâne alături toată viața.

S-au auzit câteva fluierături încântate, iar Lachlan a râmbit cu tristețe.

— Faptul că am aici familia mea, teafără și nevătămată, e tot ce-mi pot dori mai mult, a urmat el. Ceea ce vă doresc și vouă, prieteni. În noaptea asta vom da uitării trecutul și ne vom bucura de un nou început.

A ridicat paharul, iar invitații i-au urmat exemplul.

— Să fiți de-a paruri fericiți, iar dușmanii voștri să știe asta! *Slàinte Mhath!*

A rostit versiunea celtică pentru „Noroc"!

— *Slàinte Mhath!* au strigat în cor invitații, după care formația a intonat primele acorduri ale celui mai mare succes al lor.

L-am urmărit din ochi pe Lachlan cum se oprește să dea mâna cu oaspeții. În tot acest timp, n-o pierdea din priviri pe Robyn. Cu numai câteva săptămâni înainte îmi imaginasem că voi petrece Revelionul cu Thane. Că poate la mieznul nopții ne vom strecura într-un loc mai ferit ca să ne sărutăm. Am râs în sinea mea de acest gând și m-am dus împreună cu colegii mei să aducem alte tăvi cu hăpătură. Poate peste cinci ani aveam să fiu mai puțin tristă, la un Hogmanay precum cel de acum. Poate că atunci aveam să fiu în stare să ciocnesc paharul cu Thane și să-i urez tot binele din lume.

Am făcut o grimasă.

Chiar îi doream tot binele din lume.

N-aș fi putut niciodată să-i doresc altceva.

Numai că încă nu eram în stare să-i spun asta în față.

CAPITOLUL 36

THANE

— Am o vorbă cu tine, frate.

Lui Thane nu-i păsa că fusese nepoliticos față de Lachlan, apucându-l de cot și luându-l cu forța de lângă celebrul regizor Merriam Burbanks, cu care discuta.

— Scuză-mă o clipă, a apucat totuși să spună Lachlan, înainte de a fi luat de acolo. Acum nu-i nevoie să mă mai ții.

Thane i-a dat drumul, știind că fratele lui mai mare avea să-l urmeze. Și-au făcut loc prin mulțime grăbiți, expresia de pe fețele lor fiind de ajuns ca să îndepărteze pe oricine ar fi vrut să-i abordeze ca să stea de vorbă.

Thane a căutat cu privirea prin grupul de celebrități, încercând să dea de Regan. A văzut-o din profil, zâmbindu-i cu nelipsitele ei gropițe în obraji nimănui altuia decât afurisitului de Roman Bright. Chiar și în ținuta aia ridicolă impusă de Lachlan angajaților, era la fel de atrăgătoare. Bright părea a fi de aceeași părere, fiindcă o oprise din drum înainte ca ea să se îndepărteze cu tava cu pahare de șampanie. Acum îi zâmbea în colțul gurii, flirtând cu ea. Nemernicul era însurat, dar Thane știa de la Lachlan că fiul legendarului actor hollywoodian Garret Bright era recunoscut ca fustangiu.

I s-a strâns stomacul și s-a silit să-și ia privirea de la el. A părăsit sala și a pornit ca o furtună pe coridorul castelului spre „biroul de scenă" al lui Lachlan. A intrat și a așteptat ca fratele lui să închidă ușa în urma lor.

— Parcă ziceai că Regan nu vine.

— Am zis că nu se va număra printre invitați, a replicat Lachlan, dând din umeri.

— Afurisitule, nu pot să cred că ai angajat-o!

Lachlan l-a privit netulburat.

— Robyn e ca și soția mea. Iar Regan e sora ei.

— De asta ai angajat-o? Până când? Până îi expiră viza?

— Nu.

Thane a simțit un gol în stomac.

— Nu?

— A solicitat viza de rudenie. Am un prieten la Ministerul de Interne, care va accelera demersurile, astfel ca Regan să nu fie obligată să plece în State până primește viza. I-am oferit o slujbă și o locuință aici pe proprietate, atâta timp cât va avea nevoie.

— Fără să te gândești la mine sau la copii? s-a răstit Thane, furios la culme.

Lachlan a ridicat din sprâncene.

— Sunt convins că Eilidh și Lewis vor fi încântați că Regan există în continuare în viața lor. Sincer să fiu, atitudinea ta până în acest moment a sugerat că puțin îți pasă de ea. Eu nici nu mi-aș fi închipuit că-ți pasă. Dar lui Robyn nu-i e totuna. Robyn o vrea aici, așa că eu o ajut să rămână.

— Nu-mi pasă? Ai crezut că nu-mi pasă? a șoptit înfărțit Thane, simțind pornirea de a-i trage un pumn fratelui său, ceea ce nu-i stătea în fire.

Lachlan l-a privit cu asprime, avertizându-l din ochi.

— Nu pe mine ești furios.

— Nu?

— Ești furios pe *tine*, încăpățânat încrezut ce ești! a rostit Lachlan cu o privire mohorâtă. Zece ani de fericire sunt mai buni decât o viață întreagă de singurătate.

Thane s-a încordat din tot trupul, amintindu-și acele vorbe.

— Parcă așa mi-ai spus cu mai puțin de opt luni în urmă, nu s-a lăsat Lachlan. Când am venit la tine să-ți vorbesc despre Robyn, m-ai sfătuit să-mi înfrunt temerile

și să rămân cu ea. Nu te pricepi să-ți urmezi propriul sfat, așa-i?

— Tu o iubești pe Robyn.

— Să înțeleg că tu n-o iubești pe Regan?

Thane a simțit că îi transpiră palmele. Dintr-odată, a simțit că nodul de la cravată e prea strâns.

— Nu ne potrivim.

— E o mincioană, și tu știi asta foarte bine. Nu te-am văzut niciodată atât de fericit ca în ultimele luni. Bănuiam că e ceva între voi, dar nu puteam fi sigur că ai cedat farmecelor lui Regan. Ceea ce am văzut era că păreai mai fericit ca niciodată de când ea intrase în viața ta. Cu *niciodată*, Thane.

Adevărul din vorbele lui Lachlan îi sfâșia sufletul.

— Trebuie să-i protejez pe Eilidh și pe Lewis. Dacă Regan ar fi mai aproape de vârsta mea, pregătită să întemeieze o familie, ar fi cu totul altceva. Ar fi acel risc calculat pe care și-l asumă oricine iubește. Dar Regan e prea tânără. În clipa de față, n-aș face decât să le produc suferință lui Eilidh și lui Lewis.

— Și ție, așa-i? i-a replicat Lachlan, fulgerându-l cu privirea. Sau poate mă înșel. Pentru că n-o poți iubi dacă nu ai încredere în ea. Or, e clar că n-ai încredere în Regan și în sentimentele ei față de tine.

Fratele lui a clătinat dezamăgit din cap și s-a îndepărtat cu pași mari.

A deschis ușa ca să iasă, apoi s-a întors spre Thane și i-a spus cu asprime:

— Într-o bună zi ai să-ți dai seama cât de mult te-a iubit și că ai trădat-o cu neîncrederea ta, distrugând cel mai bun lucru care și s-a întâmplat de la nașterea copiilor. Iar eu îți voi fi alături în ziua aceea, fiindcă vei avea nevoie de mine. Doamne, Thane, te-ai putea scuti de o imensă suferință, luându-ți vălul de pe ochi înainte să fie prea târziu.

Thane a tresărit, nu de la ușa trântită de Lachlan, ci de la vorbele lui.

Ascundeau o prevestire care-l umplea de spaimă.

Seara aceea ar fi trebuit să fie una frumoasă. Un nou început, cum spusese Lachlan, după un an îngrozitor. O noapte în care să lase trecutul în urmă. Copiii erau acasă în patul lor, în siguranță. Sean McClintock ieșise definitiv din viața lor, întrucât scrisoarea primită de la avocatul nenemicului aceluia îndepărta definitiv îndoiala privind paternitatea lui Eilidh. Se întrezărea un nou început.

Numai că el continua să se simtă îngrozitor de trist.

— Oare ce se petrece în viața ta de ești atât de abătut?

Auzind acel glas elegant, ușor șoptit, Thane a ridicat ochii de la paharul cu whisky. Angeline Potter, preferata industriei filmului britanic din acel moment, stătea sprijinită de ușa bibliotecii castelului, cu un pahar de șampanie în mână.

Thane nu vorbise cu ea niciodată, o cunoștea doar din filme și o zărise ocazional pe domeniu și prin sat.

— Nimic, a răspuns el, neavând chef de amabilități. Voiam doar să fiu singur.

Ea s-a făcut că nu pricepe aluzia și a intrat în bibliotecă, legănându-și șoldurile zvelte.

— Cunosc sentimentul. De asta am venit și eu aici. E încăperea mea preferată din castelul Ardnoch.

S-a așezat pe fotoliul din fața lui, picior peste picior, astfel ca despicătura rochiei să-i dezvelească până la coapsă piciorul frumos, încălțat cu pantof cu toc înalt. Angeline l-a privit cu o privire îmbufnată.

— Acum zece minute prietenul meu s-a făcut nevăzut împreună cu Lizette Mayfield. Ghici ce fac amândoi în clipa asta.

Auzindu-i amărăciunea din glas, Thane a murmurat:

— Aș fi crezut că Angeline Potter nu-i genul care să înghită infidelitatea unui bărbat.

— O, nu-i nimic serios între noi. Lucrăm împreună la o trilogie, iar regizorul ne-a rugat să lăsăm să se înțeleagă

că am avea o relație. Pentru publicitate, înțelegi? Dar idiotul ăsta nu-i în stare să stea o seară întreagă fără să facă sex cu alta, a spus ea, țuguindu-și buzele. Uită că n-ar fi pus în veci piciorul pe domeniul Ardnoch dacă n-aș fi fost eu membră. Acum, s-a dus să facă sex cu nimeni alta decât Lizette Mayfield. N-am să înțeleg niciodată cum de-a fost acceptată în club, a adăugat ea, coborând glasul.

Thane s-a încruntat.

— O, n-am vrut să-l vorbesc de rău pe fratele tău. Numai că, după părerea mea, uneori e prea cumsecade.

S-a aplecat în față, fixându-l pe Thane cu o privire care nu putea fi interpretată decât într-un singur fel.

— Nu l-am văzut pe fratele cel mai mic, dar se pare că toți bărbații din familia Adair au gena frumuseții. L-am întâlnit pe Brodan o dată la Cannes. E un specimen superb, așa-i? Numai că mie îmi plac bărbații contemplativi.

I-a zâmbit cu cochetărie.

— Americanca lui Lachlan cu siguranță e o femeie norocoasă. Tu ești căsătorit?

— Nu.

Cuvântul i-a lăsat un gust de cenușă în gură. Cum nu avea nician chef să-și schimbe gândurile în seara aceea cu ajutorul lui Angeline, s-a ridicat brusc.

— Te rog să mă scuzi, se apropie miezul nopții.

Ea a rămas cu gura căscată, ca și cum ar fi fost șocată că Thane dădea cu piciorul ocaziei de a fi cu ea între patru ochi. În timp ce se îndepărta, Thane i-a auzit foșnetul rochiei, apoi pășnitul tocurilor și glasul care-i striga:

— Așteaptă-mă și pe mine! Nu vreau să ratez artificiile!

Dorința de a se descotorosi definitiv de ea contrazicea educația primită de la tatăl lui, astfel că, deși n-a încetinit pasul, Thane nici n-a luat-o la fugă. Când a intrat în sala mare, a constatat că mulți invitați își puseseră deja hainele pe ei și se îndreptau din nou spre ieșire, de data asta pentru focurile de artificii. Într-adevăr, se apropia miezul nopții.

— Aici era! a strigat Lachlan din ușă, făcându-i semn să se grăbească.

— N-am haina pe mine, a scâncit Angeline, amintindu-i că era lângă el. Și nu vreau să ratez artificiile.

Gentleman cum era și oricât de agasantă era femeia aceea, Thane și-a scos vestonul de la kilt și i l-a pus pe umeri. Ea l-a apucat strâns cu amândouă mâinile, privind în sus, spre Thane, cu ochii ei mari de căprioară, în care se citea veneрație.

— Mulțumesc, i-a șoptit ea, oarecum uluită.

I-a zâmbit cu toată gura și l-a luat de braț, lipindu-se de el.

Minunat!

Lachlan l-a fulgerat cu privirea în timp ce se îndreptau spre el, iar Thane i-a aruncat o căutătură exasperată, ca și cum ar fi vrut să spună „Nici eu nu știu cum s-a ajuns aici".

N-a reușit să scape de ea nici afară. În timp ce-și căuta un loc pe alee, la fel ca toți ceilalți invitați, a zărit-o pe Robyn alături de sora lui și de Mac. Robyn a întors capul și a dat cu ochii de el. I-a zâmbit, dar în clipa următoare zâmbetul i-a înghețat pe buze, văzând cine era la brațul lui Thane. S-a încruntat și l-a privit cu aceeași asprime ca și fratele lui.

Nemaipomenit!

Thane a oftat și s-a uitat la Angeline, care acum își culcase capul pe umărul lui. Cum de se *întâmplase* asta?

— Nu vrei să-l cauți pe... prietenul tău... înainte să bată miezul nopții?

— Sunt foarte fericită așa, i-a răspuns ea, ridicând capul și strângându-l de braț. Tu ești un bărbat adevărat. El e un puștan. Îmi place diferența asta.

Vorbele ei i-au amintit lui Thane de ceva ce-i spusese Regan cu multe luni în urmă. A tresărit și s-a uitat în altă parte.

— Nu sunt disponibil.

— Parcă ziceai că nu ești căsătorit. Ai o relație?

— Nu.

— Atunci nu supăr pe nimeni dacă îți țin companie.

L-a strâns din nou de braț.

— Relaxează-te, dragule. Nimic nu-i mai rău decât să fii singur de Hogmanay, la mierul nopții.

— Nu sunt singur.

Thane s-a uitat spre Robyn, Mac și Arro și a văzut că Lachlan venise lângă ei. Unde era Regan? A privit prin mulțimea de invitați și angajați, încercând să dea de ea.

— *Eu* sunt.

Tonul ei abătut l-a făcut să-și întoarcă ochii către ea. Angeline i-a zâmbit melancolic, cu un fel de ironie tristă.

— Sunt singură. Nu vreau să fiu singură la mierul nopții.

Ca la un semnal, cimpoierul a scos un sunet tânguitor din instrumentul lui, iar în jur s-a așternut tăcerea. Apoi glasul lui Lachlan a răsunat tunător în noapte:

— Zece! Nouă! Opt...

Toți i s-au alăturat, făcând în cor numărătoarea inversă, în afară de Thane, prea preocupat să-și întindă gâtul după Regan. Era prea întuneric ca să poată vedea la mai mult de câțiva metri, chiar dacă luminile din jurul castelului mai alungau puțin din beznă.

— Doi! Unu! La mulți ani!

Exact la mierul nopții, pe cer a izbucnit o jerbă de artificii, scăldând întreaga asistență cu fulgere de lumini în toate culorile curcubeului.

O mână l-a tras cu putere de vestă, făcându-l să coboare privirea, și în aceeași clipă Angeline s-a întins spre el, sărutându-l apăsat. Thane a înlemnit, iar femeia aia blestemată a profitat de moment ca să-și strecoare limba în gura lui, căutând-o pe a sa. Cum Thane nu i-a răspuns în niciun fel, Angeline s-a desprins brusc din sărut, încruntându-se la el.

— Sărută-mă și tu! E Anul Nou!

L-a tras iar spre ea, dar Thane privea undeva dincolo de capul ei.

Inima i-a înghețat în piept.

În lumina focurilor de artificii stătea Regan, în ținuta de angajat, privindu-i îngrozită pe el și pe Angeline.

Nu!

Ochii ei au măsurat-o pe femeia din brațele lui, îmbrăcată în vestonul de la kiltul său, și s-au oprit asupra lui Thane.

În privirea ei era atâta ură, încât în clipa aceea Thane și-ar fi dorit să moară.

— Regan...

Regan s-a răsucit pe călcâie, plesnind un invitat cu coada de cal, încercând să-și facă loc prin mulțime.

— Thane? l-a chemat Angeline, trăgând de el.

Thane s-a smuls din mâna ei – dând-o deoparte cât putea de blând, dar ferm –, apoi s-a grăbit s-o urmeze pe Regan.

— Unde te duci? a auzit în spate glasul jălnos al lui Angeline.

Lui Thane îi venea s-o strângă de gât!

Îi venea să-și ia el însuși gâtul fiindcă fusese prea gentleman ca să nu-i fi spus să se ducă dracului!

În lumina artificiilor, o coamă roșcovană i-a fulgerat prin fața ochilor, apoi a văzut-o pe Regan intrând în fugă în castel.

— Scuzați-mă... Scuzați-mă... a murmurat nerăbdător, făcându-și loc prin mulțime, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan.

Detunăturile asurzitoare ale focurilor de artificii i-au lovit și mai tare pulsul.

Când a ajuns în sala mare, acolo nu era nimeni. Corul de glasuri care intona afară *Auld Lang Syne*, cum era tradiția în Scoția la miezul nopții, îl călca pe nervi. Nu știau că nu toată lumea avea chef să sărbătorească?

— Regan! a strigat el, ca să se facă auzit peste toate acele glasuri.

S-a simțit cuprins de teamă și de disperare.

Unde putea să fie?

A știut răspunsul înainte să-și pună întrebarea până la capăt. A străbătut în fugă sala mare, pornind grăbit spre locul unde se refugiase și el în ultimele ore, înainte ca Angeline să-l fi găsit, stricându-i toată seara.

A intrat hotărât în bibliotecă, liniștindu-se cât de cât în clipa când a văzut-o pe Regan în fața rafturilor, cu capul întors spre el. Ochii ei căprui, de obicei atât de calzi, erau acum opaci și întunecați.

— De ce-ai venit după mine? l-a întrebat Regan, încrucișându-și brațele la piept. N-ar fi trebuit să fii afară și să te bucuri de gimnastica limbii unei laureate a Premiului BAFTA?

Thane a tresărit sesizând emoția din glasul ei.

— N-am sărutat-o eu.

S-a apropiat încet, dar s-a oprit văzând-o că se trage înapoi.

— Regan, ea m-a sărutat pe mine.

— Zău? Nu te-am văzut dând-o la o parte... Probabil ți-a fost prea greu.

— Chiar mi-a fost, a mărăit el.

Avea o limbă ca un limaz.

— Fără îndoială și-a închipuit că-ți face plăcere sărutul ei, dacă tot i-ai pus haina ta pe umeri și ai lăsat-o să se lipească toată de tine.

Scuipase acel să se *lipească* de parcă ar fi fost un cuvânt murdar. Privirea ei inițial lipsită de expresie acum ardea de furie.

Thane putea face față furiei. Furia era bună. Însemna emoție. Indiferența însemna că lui Regan nu-i mai păsa de el. Or, cu așa ceva Thane nu putea lupta. A privit-o intens, văzând cum îi tresaltă pieptul de agitație și cum buzele

și tremură de emoție... Doamne, ce dor îi fusese de ea. Nu trecuse decât o săptămână de când o ținuse în brațe, dar lui i se părea că se scurseseră luni bune.

— I-am dat haina mea fiindcă îi era frig. Atât, și nimic mai mult.

A făcut din nou un pas spre ea. Regan nu s-a mai tras înapoi, dar a continuat să-l fixeze cu o privire circumspectă.

— Presupun că nu e treaba mea. Mi-ai spus asta cât se poate de clar. Credeam totuși că ai să dai dovadă de mai multă eleganță și că nu te vei cupla cu altcineva la mai puțin de o săptămână de când ai rupt-o cu mine. Și are vârsta mea, să știi.

— Nu m-am cuplat cu afurisita aia de Angeline Potter! a răcnit el, scos din sărite de-a binelea.

— Cum spuneam, nu-i treaba mea. La fel cum nici ce fac eu nu-i treaba ta.

Cum să nu!

S-a apropiat și mai mult de ea, cu ochii la cravata aceea stupidă pe care Lachlan le impunea tuturor angajaților s-o poarte. Și-a încleștat degetele, reprimându-și dorința de a i-o smulge de la gât ca să-i acopere pielea cu sărutări și să-i simtă sângele pulsând sub buzele lui.

— Poți să sărut sau să te culci cu cine vrei, a urmat Regan, dând din umeri. La fel și eu.

— Ba nu! s-a stropșit el furios.

Regan și-a îngustat pleoapele.

— Ba da! Jarod McCulloch mi-a dat de înțeles cât se poate de limpede că ar vrea să mă aibă în patul lui.

Furia și gelozia au explodat în el, ca și cum Regan ar fi scăpat un chibrit aprins într-o băltoacă de petrol de la picioarele lui.

— Puștanul ăla?

S-a oprit chiar lângă ea, silind-o să-și lase capul pe spate ca să-i înfrunte privirea. Imaginea lui Regan goală sub trupul nepotului lui McCulloch îi dădea o senzație de greață.

— Ai face asta doar ca să nu te mai gândești la mine, dar sunt sigur că n-ar trece nicio clipă fără să te gândești la mine.

Pe chipul sfidător al lui Regan s-a așternut o expresie de disperare, care i-a mai domolit furia lui Thane.

— Adevărat, a șoptit ea. Mi-aș dori să fii tu în locul lui..., dar asta n-ar schimba cu nimic faptul că în mine ar fi el. Sexul lui, buzele lui, mâinile lui...

Thane a smucit-o spre el, înăbușindu-i cu un sărut vorbele pe care nu suporta să le audă. Un sărut câtuși de puțin blând sau delicat. Ținând-o cu o mână de ceafă ca să nu se miște, a sărutat-o cu aceeași pasiune cu care ar fi făcut sex cu ea. Apăsat, pătimaș, cotropitor. A lipit-o de rafturile cu cărți – imobilizând-o astfel –, apoi a prins-o de coapsă ca să poată ajunge între picioarele ei. S-a gândit că acum rolurile se inversaseră, iar în dorința lui aproape furioasă s-a strecurat o undă de amuzament. Era simplu să-și vâre mâna sub kilt, numai că Regan purta pantaloni.

Fără să-și dezlipească buzele de ale ei, abia lăsând-o să respire, dorindu-și s-o copleșească cu prezența lui, Thane a bâjbâit după fermoarul pantalonilor de uniformă.

Nici nu-l apucase bine, că ea și-a proptit palmele în pieptul lui. În prima clipă, Thane a crezut că doar se sprijinea de el.

Apoi, mintea lui încețoșată de dorință a înțeles că de fapt Regan îl respingea. I-a dat drumul din brațe și s-a tras înapoi, potenindu-se.

Pieptul îi tresălta spasmodic. Își simțea buzele la fel de umflate cum erau și ale ei. Și-a încleștat pumnii, silindu-se să rămână nemișcat, să nu se repeadă iar la ea ca un om flămând.

Văzând-o că plânge, a reușit să se stăpânească.

— *Mo leannan*, a șoptit Thane răgușit, întinzând mâna spre ea.

— Nu mă atinge!

Regan i-a dat brațul deoparte și a fugit pe lângă el.

— Regan!

Ea s-a răsucit în loc. Arăta atât de tânără și de... disperată.

Inima lui Thane zvâcnea dureros.

— Tu înțelegi? I-a întrebat Regan, jumătate țipând, jumătate plângând. Înțelegi ce înseamnă să iubești pe cineva atât de mult și să știi că vrea de la tine doar asta?

Nu era posibil ca ea să fi crezut așa ceva. Thane a clătinat din cap, vrând să-i explice, dar ea i-a tăiat vorba.

— Iar eu eram cât pe ce să te las. Cât pe ce să te las să faci sex cu mine, ca apoi să te răzgândești din nou și să mă părăsești. Am dreptate? Dacă făceam sex acum, asta n-ar fi însemnat că dai o șansă relației noastre, nu?

L-a năpădit rușinea. Îl ardea toată pielea, devenită parcă prea strâmtă pentru el.

Ea a râs cu amărăciune.

— Bănuiam eu...

— Regan...

Îi rostise numele de parcă ar fi avut pietriș în gât, așa că a încercat să-și dreagă glasul.

— Vreau doar să nu regreți o relație cu mine.

— Prea târziu, a rostit ea scurt, mergând cu spatele spre ușă. Deja regret, regret fiecare sărut pe care ți l-am dat, fiecare colțișor de inimă..., fiindcă, oricât de prețioase au fost fiecare sărut și fiecare părticică din mine, tu le-ai aruncat ca pe niște nimicuri. Iar eu am plecat urechea ca o proastă când îmi spuneau toți să rămân și să lupt pentru ce-mi doresc. Să-ți arăt că nu plec nicăieri. Dar asta nu va conta niciodată, așa-i? Eu nu voi însemna în veci pentru tine ce ești tu pentru mine.

Cuvintele ei au stârnit în Thane un val de furie și revoltă. Numai că era o flacără înăbușită de teamă. Înainte ca Thane să apuce să-și elibereze flacăra, Regan i-a întors spatele și a fugit.

Ultimele ei cuvinte îi răsunau în urechi iar și iar. Thane s-a dat înapoi poticnindu-se, iar când a ajuns la perete, s-a lăsat să lunece până a simțit sub el podeaua. Și-a ridicat genunchii și și-a îngropat fața în palme, luptându-se să-și înfrângă disperarea.

De ce nu era în stare să se desprindă de trecut?

Regan nu era Fran.

Regan era loialitatea în persoană.

Îi iubea pe Eilidh și pe Lewis. Niciodată nu i-ar fi făcut să sufere.

Eu nu voi însemna în veci pentru tine ce însemni tu pentru mine. Eu nu voi însemna în veci pentru tine ce însemni tu pentru mine. Eu nu voi însemna în veci pentru tine ce însemni tu pentru mine.

— Nici nu-ți închipui cât de mult te înșeli, a șoptit Thane răgușit.

Atunci ridică-te. Ridică-te și du-te după ea.

Nici el nu știa cât timp șezuse acolo, încercând să se decidă, când deodată s-a auzit strigat pe nume.

A ridicat fruntea și l-a văzut pe Lachlan aplecat deasupra lui. Vlăjganul de frate-său s-a lăsat pe genunchi, atingând cu kiltul genunchii lui Thane.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat Lachlan cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— Sunt un laș.

Lachlan a oftat.

— Sunt un dobitoc egoist. Eilidh și Lewis întreabă de ea în fiecare zi. Eils plânge în fiecare seară înainte de culcare, fiindcă vrea să știe unde-i Regan.

— Dar tu?

— Mă simt de parcă mi-ar lipsi o parte din mine.

Lachlan a oftat.

— Atunci ce te oprește? Va fi a ta în clipa în care ai să rostești cuvintele potrivite. Îți spun sincer că sunt nedumerit.

a glumit fratele lui. Regan se descurcă mult mai bine decât tine.

— Dă-mi pace! s-a răstit Thane, fără chef de glume.

Lachlan a zâmbit cu toată gura.

— Treaba e că Regan e moartă după tine. Se vede de la o poștă. Toată seara a fost cu ochii pe tine ca un vultur. Roman Bright a încercat s-o seducă, dar ea era atât de preocupată să dea de tine, că nici nu și-a dat seama. Asta l-a făcut să insiste și mai tare.

Și-a țuguiat buzele.

— Va trebui să am o discuție cu el. Să-i reamintesc care sunt regulile clubului.

Thane a simțit un ghem în stomac, nu doar la gândul că Bright li făcuse avansuri lui Regan, ci pentru scena cu Angeline pe care o surprinsese Regan.

— Am jignit-o în seara asta.

Veselia lui Lachlan s-a topit într-o clipă.

— Știu. Dar te poți revanșa față de ea. Isuse, eu am fost nevoit să bat tot drumul până la Boston ca s-o recapăt pe Robyn. Tu nu trebuie decât să te ridici, să te urci în mașină împreună cu Jock și să pornești pe urmele GPS-ului din SUV-ul lui Regan.

— A plecat? s-a încruntat Thane.

Lachlan a încuviințat.

— A trecut pe lângă invitații mei ca o nălucă. Robyn m-a rugat să le spun paznicilor să-i deschidă poarta.

Thane s-a încruntat la gândul că Regan conducea prin beznă, răvășită sufletește. Ridicându-se în picioare, i-a mărturisit lui Lachlan, fără voia lui:

— Mi-e teamă..., mi-e teamă că într-o bună zi se va trezi și va regreta că a rămas cu mine. Cu noi. Fiindcă eu și copiii suntem una. Dacă mă ia pe mine, devine mama a doi copii mici.

Fratele lui l-a privit înțelegător.

— Știe asta, Thane. Restul depinde doar de tine. Teama nu dispare. Și eu mă lupt în fiecare zi cu teama de a n-o pierde pe Robyn. Există zile când nici nu mă gândesc la asta... În altele însă mă gândesc și nu mi-e deloc ușor. Dar îmi înfrunt teama, fiindcă tu ai avut dreptate: viața alături de ea merită o astfel de luptă. Îngrijorarea că Regan ar putea pleca de lângă tine o să dispară până la urmă. Dar asta ar putea dura ani întregi. Trebuie doar să te decizi să ai încredere în ea, să ai încredere că merită riscul. Dacă aștepți o certitudine, dacă aștepți să-ți dispară temerile, atunci ai să aștepți o viață, dacă nu te duci după ea. Singura certitudine pe care te poți baza este ce simți tu. Și nu te-ai zbuciuma atît, frate, dacă n-ai fi îndrăgostit de ea.

Thane a lăsat vorbele lui Lachlan să i se întipărească în suflet, dar, simțind cît de adânc exprimă ele adevărul, și-a privit furios fratele.

— De ce naiba nu mi-ai spus toate astea acum o săptămână?

L-a împins fără menajamente în umăr pe Lachlan.

— Am nevoie de o mașină. În clipa asta.

Fratele lui și-a ascuns un zâmbet.

— Nu poți conduce. Ai băut. O să te ducă Jock.

— În clipa asta! a cerut Thane, ieșind în grabă din bibliotecă.

CAPITOLUL 37

REGAN

Nu-mi puteam scoate din minte imaginea acelei femei odioase lipindu-şi buzele de ale lui Thane! Nimeni altă decât Angeline Potter! Femeia care mă părăse cu câteva ore mai înainte îşi pusese labele transpirate pe tot trupul lui Thane.

Cum de îndrăznise?

Cum de îndrăznise el?

Niciodată nu simţisem o astfel de gelozie ca în clipa în care o privisem pe femeia aceea sărutându-l pe bărbatul pe care-l iubeam. Era îmbrăcată cu vestonul lui, ceea ce făcea ca tabloul să fie şi mai intim. Gelozia pe care o resimţisem când Thane se dusese la întâlnire cu colega aceea de birou fusese groaznică, dar nici nu se compara cu ce simţeam acum. Eram toată o văpaie. Fiindcă ştiam că la asta trebuia să mă aştept dacă rămâneam la Ardnoch. Într-o bună zi, Thane avea să întâlnească „o persoană mai potrivită", iar eu aş fi fost nevoită să-i privesc cum se sărută şi s-o văd purtându-se afectuos cu Filidh şi cu Lewis. Să-i privesc ca pe o familie.

Lacrimile mi-au înceţoşat vederea şi m-am silit să mi le stăpânesc, concentrându-mă la drumul cufundat în întuneric pe care înaintam cu maşina. Nu ştiu cum, dar m-am trezit în Gaelmore, cotind pe aleea care ducea spre casă.

Numai că acum casa mea nu mai era acolo.

— N-ar trebui să fiu aici, am şoptit în timp ce lumina farurilor sălta pe alee.

Locuinţa lui Lachlan şi a lui Robyn era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii de la intrare. În casa lui Thane se vedea aprins becul de pe holul de la etaj. Deşi cele mai

multe ferestre dădeau spre mare, Thane proiectase la etaj una îngustă, înaltă până în tavan, care dădea către câmpie și alee. Lumina de la intrare era și ea aprinsă.

N-ar trebui să fiu aici.

Am încetinit și am oprit SUV-ul lângă mașinuța electrică Smart a lui Eredine. Eredine era atât de înaltă, încât mă întrebam de fiecare dată cum de încăpea în mașină. Copiii probabil dormeau. Era o greșeală să vin aici, dar... pur și simplu nu avusesem unde să mă duc.

Era o ironie – deși nu găseam nimic de râs – că singurul loc în care mă refugiasem plecând de lângă Thane era singurul unde mă putea găsi.

— Vai de capul tău..., am murmurat, împingând ușa de la intrare.

Am suit treptele, așteptându-mă ca Eredine să apară după ce-mi auzise mașina. Cum ea nu se arăta, am scotocit în poșetă după cheile care rămăseseră la mine și pe care probabil trebuia să le înapoiez. Am intrat, am respirat parfumul casei și m-a cuprins un dor nesfârșit.

Mirosea ușor înțepător, a scorțișoară, dar dincolo de acest miros venind dinspre bucătărie mai era un parfum, greu de definit, parfumul Adair. Cel din hainele copiilor și din gelul de duș al lui Thane. Un parfum care pentru mine însemna „acasă".

Am strâns tare din pleoape ca să-mi stăpânesc durerea pentru ce pierdusem. Am tras aer în piept și am deschis ochii, dându-mi seama dintr-odată cât de liniște era în casă. Nu se auzea nici măcar televizorul în surdină.

Probabil că Eredine adormise.

M-am dus în sufragerie, unde am văzut farfurii murdare sparte pe podea și în aceeași clipă am simțit că pulsul meu o ia razna.

— Eredine..., am șoptit.

Am pășit printre cioburi și m-am uitat în living, în căutarea...

În spatele canapelei am văzut o mână inertă.

— Ery! am țipat, ocolind repede canapeaua și dând cu ochii de prietena mea prăbușită la podea. O, Doamne, Ery!

Am îngenuncheat lângă ea, îndepărtându-i cârlionții de pe obraz. Am tresărit, văzând că-i picura sânge din tâmplă.

Fusese lovită și lăsată fără cunoștință.

M-a cuprins spaima.

— Ellidh! Lewis!

Am sărit în picioare, alunecând pe nu știu ce sos scurs de pe farfurii, gata-gata să cad pe scări. Mi-am recăpătat echilibrul și am fugit în sus pe scări cu o viteză cum nu mă mișcasem în viața mea.

— Ellidh! Lewis! am strigat din nou, ajungând pe palier.

Am dat buzna în camera lui Ellidh. Cuvertura era aruncată pe jos, iar casa de păpuși zăcea răsturnată pe-o parte, ca și cum ar fi avut loc o luptă. Am ienit tare și am dat de perete ușa dulapului.

— Ellidh! am țipat, căutând printre hainele agățate colo, în speranța că fetița poate se ascunsese în dulap.

Nu era acolo.

Panica mă făcea să respir scurt și sacadat. Mi-am stăpânit lacrimile, am ieșit în fugă din dormitorul lui Ellidh și am năvălit în cel al lui Lewis.

— Nu-i aici! am exclamat tare, străduindu-mă să-mi recapăt suflul și să gândesc.

Nici în dulapul lui nu era nimeni.

— Lewis! am țipat ascuțit.

— Regan! am auzit un glas peste bubuitul din urechi.

— Lewis?

M-am răucit în loc, ca să-mi dau seama de unde venea glasul.

— Regan!

Nu era Lewis, era Ery.

Am coborât în fugă treptele și am găsit-o pe Eredine sprijinită de masă, albă la față, tremurând toată și pipăindu-și tâmpla cu degetele. Am alergat la ea și am prins-o de cot ca s-o ajut să stea în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? Unde sunt copiii?

Ochii i s-au umplut de lacrimi care au început să-i curgă șiroaie pe obraji.

— Nu sunt sus?

Mi-a înghețat inima de spaimă. Am clătinat din cap.

— Eram... la buchtărie, strângeam masa. Copiii se duseseră la culcare. A apărut ca din pământ un bărbat..., am vrut să fug..., a bâiguit ea printre suspine, zguduindu-se de plâns atât de tare, încât mă temeam că se va face fărâme. M-a lovit cu ceva în cap. Îmi pare groaznic de rău...

— Cine putea să-i ia?

Am făcut eforturi să rămân calmă și să nu intru în panică. Copiii aveau nevoie de mine.

— Cine ar fi...

Brusc în mintea mea s-a făcut lumină.

— McClintock. O, Doamne!

Unde era mobilul meu? Îmi lăsasem telefonul la castel?

— Unde-i telefonul tău? Trebuie să-l sunăm pe Thane și la poliție. A fost McClintock.

Eredine și-a îndreptat spatele și s-a uitat pe masă.

— Telefonul meu era chiar acolo, mi-a arătat ea. Tocmai voiam să pun mâna pe el când am fost lovită.

Și-a îndreptat din nou privirea asupra mea.

— Regan...

Privirea i-a lunecat undeva peste capul meu și ochii i s-au mărit de groază.

— Regan...

Am simțit o durere ascuțită în ceafă, apoi mi-am pierdut cunoștința.

CAPITOLUL 38

THANE

Privea ca prin vis cum Eredine era suită în ambulanță, deși protesta că era bine. Nu, nu era bine.

El și Jock veniseră acasă, unde găsiseră SUV-ul lui Regan parcat pe alee. Sentimentul lui de ușurare nu durase mult, fiindcă o descoperise pe Eredine zăcând fără cunoștință pe podeaua din living, dar nici urmă de copii și de Regan.

Eredine își revenise și le povestise ce se întâmplase. Fusese lăsată fără cunoștință de două ori, astfel că trebuia să meargă la spital fără alte comentarii.

Aleea comună dintre casa lui Thane și cea a lui Lachlan era înțesată de oameni. Paznicii lui Lachlan. Polițiști. Familia.

Thane privea de departe, pradă unor emoții atât de contradictorii, încât nu mai simțea nimic.

Dacă și-ar fi îngăduit să simtă, și-ar fi pierdut mințile.

Sean McClintock îi răpise copiii și pe Regan.

— N-ar fi trebuit să-i lăsăm fără pază nicio clipă, l-a auzit el pe Mac mormăind spre Arrochar.

Ea a încercat să-l calmeze, dar Mac umbla de colo colo pe alee ca un animal în cușcă. Polițiștii voiau ca paznicii să stea departe cât timp ei luau urma lui McClintock, iar Mac nu reacționase prea bine la acest ordin.

Nici Thane.

S-a dus spre Mac, i-a prins privirea și i-a făcut semn să-l urmeze în partea dinspre anexa casei.

După calculele lor, Regan și copiii lipseau de trei sferturi de oră. Timpul trecea prea repede. Copiii și Regan se îndepărtau tot mai mult de ei. Thane s-a oprit lângă casa de oaspeți și s-a întors către Mac.

A privit peste umăr ca să se asigure că detectivul care se ocupa de caz nu era prin apropiere, a așteptat o clipă și a spus:

— Puțin îmi pasă ce vor ei! Eu vreau să te ocupi tu, să apelezi la relațiile tale și să-l găsești pe nenorocitul ăsta.

Mac s-a întunecat la față și a încuviințat.

— S-a făcut!

— Când dai de ei...

Thane nu avea nicio îndoială că Mac era capabil să-l găsească.

— ...nu vreau poliție. Vreau să-l am eu în mâna mea înainte să-l predau poliției.

Ochii lui Mac s-au aprins de furie, dar și de satisfacție.

— E în ordine.

Thane a dat din cap, străduindu-se să-și controleze furia care-i răscolea toată ființa. Și când te gândești că-i fusese milă de Sean, că voise să discute cu procurorul în urma acelei tentative eșuate de răpire, fiindcă știa ce lucruri bizare sunt în stare să facă oamenii ajunși la disperare.

Iar acum nemernicul încercase din nou să-i răpească familia!

Trebuia să rămână calm. Să rămână calm. A dat să plece, când Mac a înălțat dintr-odată capul și a ridicat palma spre el.

Thane a încremenit.

— Ce e?

Mac a ciulit urechile.

— Ai auzit? a șoptit el.

Thane a simțit cum i se iuțește pulsul.

— Ce să aud?

— Șst...

Mac a trecut repede pe lângă el și și-a lipit urechea de ușa casei de oaspeți. Thane l-a urmat tiptil, încordându-și la rândul lui auzul.

Dinăuntru răzbăteau niște bătăi înăbușite.

— Fir-ar să fie!

A vrut să se repeadă la ușă, dar Mac l-a oprit. A clătinat din cap spre el, apoi și-a dus încet mâna la spate și a scos pistolul de sub betelia kiltului.

— Treci în spatele meu, l-a murmurat lui Thane.

Thane s-a supus fără chef.

Mac a apăsat clanța și ușa s-a deschis.

Thane s-a încruntat. Ușa ar fi trebuit să fie încuiată.

Au pășit fără zgomot înăuntru, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Thane continua să stea în spatele lui Mac, deși și-ar fi dorit cu disperare să se miște cât mai repede. Brusc, Mac s-a oprit.

— Dumnezeule mare! a șoptit cu glas răgușit. Thane, aprinde lumina!

— Lumina! a rostit cu voce sonoră Thane, dar lumina nu s-a aprins.

Probabil că dispozitivul automat fusese deconectat.

Un scâncet înăbușit venind dinspre living l-a readus spaima în suflet. S-a repezit să aprindă lumina de la comutatorul de lângă ușă. Mac intrase deja în living, iar Thane s-a grăbit să-l urmeze.

Un sentiment de furie, dar și de ușurare în același timp, l-a năpădit când a dat cu ochii de Eilidh și Lewis, fiecare legat de câte un scaun de grădină. Scaunul lui Lewis era răsturnat, astfel că băiatul zăcea pe podea. Amândoi copiii aveau obrajii scăldați în lacrimi și încercau să țipe de bucurie prin banda adezivă care le fusese lipită peste gură.

— Dumnezeule mare! a repetat Mac, abia stăpânindu-și furia.

S-a apropiat grăbit de Eilidh, ascunzând arma la spate sub vestonul de la kilt.

Thane s-a lăsat în genunchi lângă Lewis, chinuindu-se să dezlege funia bine înnodată cu care îi fuseseră legate încheieturile de scaun.

— Aşteaptă!

Mac a scos din sporran un pumnal militar elveţian şi a început să reteze legăturile lui Eilidh.

— E în regulă, Cărgăriţo! a liniştit-o Thane, cu ochii în ochii ei înecaţi în lacrimi.

S-a întors spre Lewis şi l-a îmbrăţişat peste scaun.

— Tati e cu voi, băiete. Acum am să-ţi scot banda adezivă, da?

Băiatul a dat din cap de mai multe ori, nerăbdător.

— O să doară puţin, dar durează doar o clipă.

Lewis a dat iarăşi din cap.

Thane şi-a înghiţit lacrimile de furie care-l înecau, a apucat un colţ al benzii adezive şi a smuls-o dintr-o singură mişcare.

Fiul lui a scos un ţipăt de durere, apoi a izbucnit în plâns.

— Asta a fost tot, fiule! a murmurat Thane, cu ochii în lacrimi la rândul lui, sărutând iar şi iar obrazul lui Lewis ca să-l liniştească. Gata, acum eşti în siguranţă.

Copilul încerca să se uite la tatăl lui cu coada ochiului, în timp ce Thane se chinuia să-i dezlege mâinile.

— V-am auzit afară, a înghimat Lewis printre sunpine. Mi-am răsturnat scaunul.

Lui Thane i-a crescut inima de mândrie.

— Bravo, ai făcut foarte bine. Sunt tare mândru de tine.

Spaima pe care se străduise să şi-o ţină în frâu a pus din nou stăpânire pe el.

— Unde-i Regan, Lew? Era cu voi?

Lewis a încetat să se mai zbată cu să se elibereze.

— Nu era acolo. Omul cel rău ne-a luat din pat. A amenințat că-i face rău lui Eilidh dacă nu mergeam cu el. N-am vrut să-i facă rău, așa că m-am dus, a spus plângând Lewis.

— La naiba!

Thane a strâns tare din pleoape, întrebându-se cum aveau să treacă cei doi copii ai lui și peste această traumă.

— Ai făcut bine, Lew. Sunt foarte mândru de tine că ai avut grijă de sora ta.

— Tati! a țipat Eilidh în clipa când Mac i-a smuls banda adezivă de pe gură.

Fetița a izbucnit în plâns, s-a smuls din strânsoarea foșnitor retezate și s-a repezit spre celălalt capăt al camerei. Thane a prins-o în brațe, strângând-o poate prea tare, dar nimic nu mai conta în afară de a o simți în brațe, caldă și vie. Chiar dacă lacrimile ei îi udau cămașa.

— Sssst, scumpa mea, a liniștit-o el, legănând-o în brațe în timp ce Eilidh plângea cu sughițuri la pieptul lui. Acum ești cu mine.

A făcut recunoscător un semn din cap spre Mac, apoi s-a dat la o parte, astfel încât prietenul lui să-l elibereze pe Lewis.

— A fost același bărbat care a vrut s-o răpească pe Eilidh data trecută, Lew? l-a întrebat Mac, în timp ce îi reteza frânile.

— Nu, unchiule Mac.

Răspunsul lui Lew l-a lăsat pe Thane cu gura căscată.

I-a întâlnit privirea lui Mac.

Nu fusese McClintock.

— Cine mama naibii a luat-o pe Regan? a întrebat Mac, cu un ton care l-a făcut pe Thane să-i înghețe sângele în vine de spaimă.

CAPITOLUL 39

REGAN

Valurile se spărgeau la țărm.

Se auzeau foarte tare.

Foșnetul lor m-a trezit din somn și m-am întrebat de ce se auzea marea atât de aproape, mai aproape ca de obicei. Lăsasem cumva fereastra deschisă? Capul îmi zvâcnea de durere.

Ce naiba?

Am gemut, fiindcă durerea devenise insuportabilă. M-am silit să deschid ochii, clipind în întunericul dormitorului. De ce oare simțeam perna altfel?

Așteaptă...

Cum?

M-am ridicat încet în capul oaselor, iar palmele mi s-au adâncit în iarba casantă de la frig. Luna lăsa o dâră de lumină pe cer și pe mare. Un vânt rece și aspru îmi răvășea părul, răzbătând prin uniformă.

Eram așezată pe marginea falezei.

— Credeam că n-ai să te mai trezești. Ai fi stricat tot.

Vocea aceea.

Brusc, mi-am amintit tot. Erediție fusese atacată. Copiii lipseau.

Era el.

Ce făcuse cu Eilidh și cu Lewis?

M-au copleșit furia și spaima, făcându-mă să-mi uit durerea de cap și greața pe care mi-o provoca. Ticălosul mă lăsase fără cunoștință. Mă lovise în cap? Se pare că da.

Dar nu mă puteam gândi la asta. Trebuia să-i găsesc pe Eilidh și pe Lewis.

Am întors încet capul ca să-l văd pe cel care vorbise. Am scrutat disperată întunericul din jurul lui, dar copiii nu erau cu noi pe faleză. În noaptea asta marea era furioasă, iar valurile se spărgeau cu zgomot de stâncile de dedesubt.

Austin Vale stătea în lumina lunii, profilat pe câmpiile din spate, care se întindeau, speram eu, înspre Ardnoch. Nu știam de cât timp eram aici, nici de cât timp mă luase de acasă.

— Unde sunt copiii? am întrebat, privindu-l furioasă. Ce ai făcut cu Eilidh și cu Lewis?

O rafală de vânt tăioasă a măturat faleza, făcându-mă să tremur din toate încheieturile.

Austin s-a lăsat pe genunchi la câțiva metri de mine. Purta un pulover gros și o geacă. Nenorocitul!

— Unde sunt Eilidh și Lewis? am insistat eu.

— Sunt teferi și nevătămați, frumoaso! mi-a răspuns destul de tare ca să-l aud peste vuietul vântului și al mării.

— Unde sunt? De ce te-ai atins de ei?

O, Doamne! Îi pusesem în pericol. M-au năpădit lacrimile și am început să tremur și mai tare.

— Sună pervers ce spui, a oftat el adânc. Când am ajuns aici, nu mai locuiai în casa aia. Ar fi trebuit să fii acolo. În schimb, tu erai în siguranță dincolo de porțile păzite ale domeniului și nu plecai niciodată de acolo. Mi-am pierdut răbdarea.

Locuiam pe proprietate de numai două zile. Asta însemna că abia sosise în Scoția.

— Când am văzut că cei doi copii rămân doar cu fata aia subțirică, i-am luat, ca să te ademenesc afară din neuitătoare. Știam că ai să suferi dacă-i iau. Și voiam să te fac niște să suferi, chiar dacă te iubesc atât de mult.

Nu i-am luat în seamă vorbele greţoase şi m-am concentrat asupra copiilor. Cum de ştia ce mult înseamnă Ellidh şi Lewis pentru mine?

— De unde ştii atâtea despre mine?

— Credeai că, dacă amicul surorii tale a pus să fie urmărit din când în când, am să încetez să te mai caut? a pufnit el dispreţuitor. Sunt un om hotărât, Regan. Nu puteam sta cu braţele încrucişate, ca tu să crezi că nu mai ţin la tine. Când un bărbat iubeşte o femeie, trebuie să-i dovedească. Nimeni n-a vrut să-mi spună unde ai plecat, aşa că singurul lucru care-mi rămânea de făcut era să te caut după poză. N-am descoperit nimic. Deveniseşi o fantomă. Un timp am cam fost în criză de bani, ceea ce era o problemă, dar acum câteva săptămâni am făcut rost de bani, datorită fratelui meu. Am angajat un detectiv particular, care a făcut unele investigaţii. A aflat de sora ta şi de logodna ei cu actorul ăla. Aşa am dat şi de tine. Ca atare, am angajat alt detectiv în Scoţia. El mi-a trimis fotografii şi informaţii despre viaţa ta de aici. Nu se putea apropia prea mult de casă – fiindcă cei doi copii erau sub pază –, dar a făcut săpături în altă parte şi a obţinut tot ce îmi trebuia. Ultima oară când am verificat, copiii fuseseră puşi sub pază din pricina acelei tentative de răpire.

A plescăit dezaprobator din buze.

— Bine că sunt aici ca să pun capăt unor astfel de lucruri, Regan. Să te iau de lângă oamenii ăştia. Li se întâmplă tot felul de lucruri rele.

Am pufnit furioasă, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Soarta a vrut ca atunci când am sosit aici, copiii să nu mai fie păziţi. Nu că aş fi avut intenţii să mă folosesc de ei, îţi jur că nu. Dar văzând că nu puteam să ajung la tine, mi-a venit ideea asta.

A izbucnit în râs.

— Şi trebuia să se întâmple fix în noaptea de Anul Nou. Când e aniversarea noastră de un an.

M-a copleşit un amestec de groază, ruşine şi vinovăţie.

Cum de lăsasem garda jos?

Cum de nu-mi dădusem seama că în noaptea de Anul Nou ar fi trebuit să rămân cu ochii în patru?

Probabil fiindcă ți-ai închipuit că Autry sau tata te-ar fi amenințat dacă Austin încerca să plece din State.

De ce nu mă anunțaseră?

— Voiam să-i iau pe copii și să-ți las un bilet ca să știi unde mă găsești, dar pe neașteptate ai venit chiar tu acolo. Ca și cum ar fi fost mâna sorții. Ai sosit pur și simplu. Mi-a fost mai ușor să-i ascund pe copii undeva unde *patronul tău*—

A scăpat cuvintele.

— ...să nu-i găsească imediat.

— Unde? am întrebat cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Îți jur pe ce am mai scump că, dacă le-ai făcut vreun rău, te omor cu mâna mea.

A zâmbit cu dinții sclipind în întuneric.

— Îmi place la nebunie când ești îndârjită.

Îl uram.

Îl uram cu toată ființa.

— Nu-ți fie teamă, nu le-am făcut niciun rău. I-am legat pe amândoi în casa de oaspeți. Toți vor fi atât de preocupați să le dea de urmă – deși ei sunt chiar la doi pași –, încât vom avea timp berechet să facem lucrul pentru care am venit aici.

Elidh și Lewis nu pățiseră nimic. Erau șocați, dar în viață. Am răsuflat adânc.

— Și ce anume am venit să facem aici?

Mă temeam să aud răspunsul, dar, deși îmi zvâcnea capul de durere, eram ferm hotărâtă să opun rezistență.

— Să murim, a șoptit el răgușit. În noaptea asta vom muri împreună, a continuat cu glasul înecat în lacrimi.

M-a cuprins panica și am început să gâfâi.

— Dar de ce? De ce?

— Suntem sortiți să fim împreună, Regan. Numai că tu ești prea încăpățânată ca să-ți dai seama. Nu-mi pot petrece toată viața alergând după tine și încercând să te conving de ceva ce eu, unul, știu deja!

Devenea tot mai agitat și vorbea din ce în ce mai tare.

— Iar dacă nu te pot face să înțelegi, atunci singura cale de a fi pe vecie împreună e să murim împreună. Vom fi împreună în moarte.

O, Doamne, era dus complet.

— Austin, nu gândești limpede...

— Nu-mi spune tu mie cum gândesc! a urlat el, ridicându-se și venind spre mine.

M-am tras puțin înapoi, având grijă să nu mă apropii prea mult de marginea falezei.

— Știi oare ce înseamnă să crezi în ceva, să fii convins de ceva în adâncul sufletului, și toată lumea să te creadă țicnit din pricina asta? s-a răstit el.

— Austin...

— Ești ca și moartă! a urmat el. Jelesc după tine de un an și nimeni nu mă înțelege! Nu mai suport. Nu mai pot trăi așa.

I-am simțit disperarea din glas și am început să tremur și mai tare. Era convins de ce spunea. Suferea cu adevărat, chiar dacă totul în mintea lui era doar fabulație. Aveam nevoie de un răgaz ca să mă gândesc, ca să ne găsească cineva. Am încercat să trag de timp.

— Cum rămâne cu familia ta? Ziceai că ai un frate.

Cât timp fusesem împreună în excursie, nu pomenise niciodată de fratele lui. Ba chiar îmi spusese că e singur la părinți.

Austin a râs disprețuitor.

— Crezi că-i mai pasă de ceva în afară de dependența lui? E alcoolic și pasionat de jocuri de noroc. Acum câteva săptămâni a câștigat o sumă mare. I-am luat eu banii. Nu-mi pare rău. E un om slab. Nu merită lucruri bune de la viață.

— Bine, dar părinții tăi?

În timpul excursiei ne povestise că a copilărit în Oregon, că tatăl lui era fermier, iar mama învățătoare. Genul de copilărie idilică.

El a râs cu amărăciune.

— Care părinți? Maică-mea, care și-a luat fii de 6 și 8 ani, zicându-le că mergeau în excursie, și i-a abandonat într-o stație de autobuz? Taică-meu, pe care nu l-am cunoscut niciodată?

— Dar...

M-am întrerupt.

Mințise în legătură cu familia lui. Mințise în legătură cu tot.

— Nimeni nu vrea să audă astfel de mizerii, Regan, a spus el, parcă citindu-mi gândurile. Toți vor să le povestești că ai avut o viață bună. Nu că tu și fratele tău ați fost abuzați de o jigodie de tată vitreg.

Mi-au dat iar lacrimile.

— Îmi pare foarte rău.

— N-ai de ce. Toate astea m-au făcut să fiu un om mai bun. Mai deștept. Mai intuitiv. Vreau să spun că au existat femei în viața mea. Au venit și au plecat. Întotdeauna îmi dădeau semnale contradictorii. Dar tu..., din prima clipă când mi-ai zâmbit cu gropițele alea incredibile, parcă m-ar fi atins o rază de soare. Și mi-am dat seama că și tu erai un suflet rătăcit. Un înger pribeag care avea nevoie de o călăuză.

Glasul i s-a înăsprit.

— Numai că ești atât de încăpățânată și atât de *femeie*. Nici măcar nu știi ce vrei. Nu te poți încrede în propriile sentimente.

Mi s-a topit orice urmă de compătimire și înțelegere.

— Să știi că m-am săturat să mi se tot repete asta, am spus ridicându-mă în genunchi, deși totul se învârtea în jurul meu.

M-am ridicat, clătinîndu-mă pe picioare și străduindu-mă să mă concentrez, în ciuda amețelii.

— Știu foarte bine ce e în mintea mea. Și în inima mea. Și chiar dacă îmi pare foarte rău că ai avut o viață grea, sunt atâția oameni care au trecut prin situații asemănătoare fără să recurgă la violuri și răpiri.

— Nu te-am violat niciodată! a răcnit el.

— Dar ai încercat!

— Ăla n-a fost viol, a spus el, trecându-și mâinile prin păr. Doamne, cum ai putut să crezi asta atâta timp?

— Pentru că-i adevărat! M-ai imobilizat și ai vrut să faci sex cu mine împotriva voinței mele. Asta-i tentativă de viol, Austin. Nu mai vorbesc de faptul că ai continuat să mă amenințți cu violul în e-mailurile tale.

— Nu, nu, nu! a protestat el, începând să umble înnebunit de colo colo. Nu, încurci lucrurile. Îți amintești cu totul altceva.

A continuat să bată câmpii, iar eu am privit peste umăr și m-a lunt cu amețeală când am văzut ce mai eram.

M-am întors din nou spre el. Continua să umble agitat și să protestese în legătură cu întâmplarea din 1 ianuarie anul trecut. Știam că nu se putea discuta rațional cu el. El așa vedea lucrurile și era cu neputință să-l conving de contrariu.

Deodată, s-a întrerupt din perorație și s-a uitat la mine. Ochii lui luceau sălbatic în lumina lunii.

— Va trebui să-ți arăt. Să-ți amintesc că pentru noi doi a face sex înseamnă a face dragoste. Da.

S-a apropiat hotărât de mine.

— Trebuie să ne dăruim unul altuia înainte de a muri.

— Nu!

M-am ferit poticnindu-mă și am încercat să țâșnesc pe lângă el. Ne-am luptat unul cu altul, împingându-l cu palma în obraz și zgâriindu-l pe gât în încercarea de a scăpa. Dar Austin era mult mai puternic decât mine, iar eu mă simțeam încă amețită după lovitura la cap.

Mi-a răsunat în minte strigătul lui Robyn, dându-mi instrucțiuni, îndemnându-mă să nu-l las să mă culce la pământ, dar mâinile și picioarele nu mă ascultau.

Mi-a lunecat piciorul, am rămas cu el în aer și am țipat înspăimântată.

— Ai grijă! m-a atenționat Austin, lipindu-mă de el. Încă nu-i momentul să cazi în prăpastie.

Deodată am înțeles de ce mă adusese aici în noaptea asta.

Voia să se arunce în gol împreună cu mine.

Numai că eu nu aveam de gând să-mi găsesc moartea în Marea Nordului.

M-a strâns în brațe atât de tare, încât abia mai reușeam să respir. Lacrimi de furie și disperare mi s-au prelins pe obraji.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, a șoptit el, îngropându-și obrazul în gâtul meu.

Atingerea lui îmi stârnea repulsie, pe care am simțit-o în fiecare particică a trupului.

— Te rog, nu face asta, am șoptit.

El a ridicat capul ca să mă privească în ochi. În privirea lui n-am citit altceva decât o credință oarbă.

Nu-mi închipuisem niciodată cum credința cuiva ar putea fi atât de înspăimântătoare.

— Așa a fost sortit să fie. Ai să înțelegi și tu curând.

Mi-a înlănțuit piciorul cu piciorul lui și m-am prăbușit.

M-am izbit cu spatele de pământ și m-a săgetat o durere insuportabilă la cap, în locul unde fusesem lovită mai devreme.

În timp ce Austin se lăsa în genunchi, vrând să mă apuce de mâini, am auzit din nou în minte vocea poruncitoare a lui Robyn dându-mi instrucțiuni.

M-am concentrat pe glasul surorii mele și mi-am înfipt genunchiul stâng în stomacul lui Austin, ca să-l împiedic să se lase peste mine. În același timp l-am prins de încheietura

dreaptă. Mi-am tras înapoi piciorul drept și mi-am proptit cu putere talpa pe șoldul lui..., apoi m-am smuls din strânsoare și l-am împins deoparte cu toată forța, folosind amândouă picioarele. El s-a rostogolit pe spate, iar eu m-am ridicat repede în picioare. Când m-am uitat spre el, am înlemnit șocată, văzându-l cum dă frenetic din brațe în toate părțile.

În clipa următoare a dispărut din ochii mei. Țipătul lui a sfâșiat aerul nopții, înfiorându-mă până în măduva oaselor.

L-am auzit prăbușindu-se în valurile de dedesubt, care se spărgeau de stânci.

M-am apropiat de muchia falezei, simțind cum mă cuprinde o senzație de greață.

Lumina lunii nu dezvăluia altceva decât spuma albă a valurilor în întuneric.

Nici urmă de Austin.

Tremurând atât de tare, încât îmi clănțăneau dinții în gură, m-am tras înapoi de pe muchia falezei, poticnindu-mă și smpinând spasmodic. Nu-mi venea să cred că trecusem prin așa ceva.

Concentrează-te, *Ree*, am auzit șoapta lu Robyn. Întoarce-te acasă.

— Filidh, Lewis, am murmurat în întuneric.

Nu știa nimeni unde se aflau. *Probabil* că *eram teribil de înfricoșați*.

Am luat-o la fugă, neluând în seamă ceea ce cu siguranță *era* o comoție cerebrală. M-am îndepărtat de marginea falezei și am început să alerg pe tăpșanul cu iarbă uscată și înghețată. Habar nu aveam unde sunt și cât de departe de Ardnoch mă dusese Austin.

Dar mergând pe coastă, am zărit lumini în depărtare. M-am grăbit într-acolo, iar după vreo zece minute am răsuflat ușurată când am recunoscut locul.

Eram lângă parcul de rulote al lui Gordon, de pe plaja Ardnoch.

Din direcția rulotelor răsuna muzică tare și am văzut siluete de oameni care petreceau.

Desigur. Încă era noaptea de Hogmanay.

— Ajutor! am strigat răgușit, începând să alerg și mai repede.

În cele din urmă, câmpul a făcut loc unei cărări lăsate de pașii celor care veneau să se plimbe pe stânci. Cărarea cobora spre parcul de rulote. M-am poticnit de o piatră înaltă până la gleznă și am căzut pe palme și în genunchi. Un văl negru mi s-a așternut pe ochi.

— Nu!

M-am silit să mă ridic iar în picioare. Trebuia să rămân conștientă. Trebuia să spun cuiva unde se găseau Eilidh și Lewis.

M-am năpustit înainte pe pietriș și am văzut două persoane stând în fața unei rulote și privind la cei care dansau și beau pe drumul de mașină din parcul de rulote.

— Ajutor! am țipat, străduindu-mă să mă fac auzită peste muzica dată tare.

A fost însă nevoie să alerg până acolo și abia atunci cei doi bătrâni au întors mirați capul spre mine. Nu știu cum arătam, dar când a dat cu ochii de mine, bătrânul a scos o înjurătură.

— Vă rog, ajutați-mă!

— Ce mama naibii? a strigat femeia și amândoi au venit repede spre mine și m-au prins în brațe chiar în clipa când mă lăsau picioarele.

Concentrează-te, Reyan, concentrează-te!

Am început să vorbesc pe nerăsuflate, dar când m-au pus să repet, mi-am pierdut răbdarea. Scena a atras atenția altor oameni și mi-am dat seama că muzica fusese dată mai încet. Au chemat poliția, dar eu tot repetam numărul lui Thane, insistând să fie sunat ca să-i spun unde erau copiii lui.

— Copiii sunt bine, mi-a spus peste câteva momente bătrâna pe nume Beth, când am repetat rugămintea. Au fost găsiți deja. Prietenul tău a și pornit încoace.

Am scos un suspin de ușurare auzind vestea că Eilidh și Lewis se aflau în siguranță. Abia când mi s-a spus „Prietenul

tău e aici", mi-am dat seama că eram în rulota lor, învelită cu o pătură.

Nu-mi dădeam seama cât timp trecuse.

— Unde e? am auzit afară glasul lui Thane, înnebunit de grijă.

Am sărit de pe canapeaua din rulotă, dând deoparte mâinile care încercau să mă oprească și m-am grăbit să ies. Thane și Robyn stăteau lângă SUV-ul lui, privind încruntați la doi dintre petrecăreți.

— Thane...

El a înălțat brusc capul spre mine. Privirile ni s-au întâlnit. În ochii lui ardea o flacără care spunea tot.

Nu i-au trebuit nici două secunde ca să ajungă lângă mine și să mă ia în brațe. Atingerea lui, mirosul lui, toate m-au copleșit și m-am topit în brațele lui ca un cub de gheață aruncat în foc.

— *Mo leannan.*

I-am simțit buzele pe tâmpla mea.

Am surâs, apoi au început să-mi joace puncte negre prin fața ochilor.

— Regan?

Thane a ridicat glasul, cuprins de neliniște.

N-am fost în stare să-i răspund.

În clipa următoare mi s-a părut că lumea întreagă s-a cufundat în beznă.

CAPITOLUL 40

THANE

Eilidh se cuibărise somnoroasă pe genunchii lui Thane, iar Lewis dormea lângă Regan pe patul de spital. Infirmiera nu fusese prea încântată văzându-l că dormea pe pat, dar Lachlan susținuse sus și tare că nepotul lui va rămâne acolo unde se găsea. Thane nu fusese niciodată mai încântat de autoritatea fratelui său ca în clipa aceea.

Robyn ședea și ea pe fotoliul din fața lui Thane.

Când Regan se prăbușise inertă în brațele lui, Thane fusese la un pas de infarct. Totuși, spre ușurarea lui, ea își recăpătase cunoștința peste numai un minut. Leșinase din pricina șocului, după tot ce pătimise.

Cu toate acestea, medicii rămăseau îngrijorați, fiindcă Austin Vale o lovise în ceafă cu bâta de baseball a lui Lewis înainte s-o târască pe marginea falezei. Aceeași bâtă cu care o lovise și pe Eredine de două ori.

Dacă ticălosul n-ar fi fost deja hrană pentru pești, Thane l-ar fi omorât cu mâna lui.

Regan urma să rămână internată în spital până a doua zi, pentru a fi ținută sub observație. La fel și Eredine. Amândouă fuseseră prevenite că cel mai probabil vor avea dureri de cap încă o săptămână sau două. Important era că nu suferiseră leziuni cerebrale. În mod miraculos, nici Regan, nici Eredine nu aveau probleme de memorie.

Arro dormea în rezerva lui Eredine.

Thane nu voise să plece de lângă copii și de lângă Regan, iar copiii, la rândul lor, nu voiau să se dezlipească de ei doi. Nu stăteau prea confortabil, dar erau împreună.

L-a privit pe Lewis, care dormea epuizat lîngă Regan, cu mănuța în mâna ei, și a simțit un junghi în inimă.

Agresiunea îi traumatizase pe copii. Thane trebuia să discute cu cineva. Să vadă dacă Eilidh și Lewis aveau nevoie de un psiholog. Un astfel de incident îi putea afecta pentru tot restul vieții, iar Thane refuza să accepte așa ceva.

Mănuța lui Lewis a tresărit în mâna lui Regan, iar băiatul s-a cuibărit și mai aproape de ea prin somn. Ochii lui Thane s-au mutat de la fiul lui la femeia pe care o iubea.

În seara asta fusese cât pe ce s-o piardă.

Dar Regan era o luptătoare. Ferm hotărîtă să trăiască.

Slavă Domnului că o avea pe Robyn, care o învățase tehnici de autoapărare.

Ușa rezervei s-a deschis și Lachlan i-a făcut semn lui Thane. Ținînd-o pe Eilidh la piept ca să n-o trezească, Thane s-a ridicat cu grijă și a ieșit pe coridor.

— Ai vești? a întrebat el în șoaptă.

Lachlan a întins mâna și a mângâiat-o pe Eilidh pe păr.

— Seth e teribil de supărat, a răspuns el. Cum era și de așteptat. Nu avea nici oameni suficienți, nici autoritatea să-l țină pe Austin permanent sub supraveghere la Boston. Ultima oară când l-au văzut a fost acum trei zile, când s-a dus acasă la fratele lui. Nu l-a urmărit nimeni până la aeroport. Seth îi pusese cardul sub urmărire, dar Austin nu și-a plătit biletul de avion cu cardul. N-a folosit nici cardurile fratelui său, deci presupunem că a plătit cu bani gheață.

— Regan spunea ceva despre un detectiv particular.

Lachlan a încuviințat.

— Se ocupă Mac de asta.

— L-au găsit pe Vale?

Fratele lui a clătinat din cap.

— Încă îl caută.

Eilidh s-a foit în brațele lui Thane, care a lipit-o și mai mult de el.

— Când le externează pe Regan și pe Ery?

— Cel mai devreme către seară, a oftat Lachlan. Știu că vrei să-i ții pe copii lângă tine, totuși ar trebui să-i ducem acasă.

— Nu vreau să plece de lângă mine, iar eu nu vreau să plec de lângă Regan.

Nu-i surâdea niciuna dintre cele două variante.

— Atunci dă-ne voie mie și lui Robyn să-i ducem, s-a oferit fratele lui. Tu rămâi aici cu Regan.

— Nu pot.

— Nu se întâmplă nimic dacă vor sta cu noi câteva ore, a insistat Lachlan. În plus, când se trezește Regan, voi doi trebuie să stați de vorbă între patru ochi.

Thane a simțit cum i se strânge stomacul.

— Mă îndoiesc că va vrea să mă asculte.

— Frate, a rostit Lachlan, aplecându-se spre el. Înainte să apară nenorocitul ăla... Regan s-a refugiat în singurul loc unde știa că ai s-o găsești.

Era adevărat. Înainte să intre în casă și să descopere dezastrul, Thane răsuflase nespus de ușurat văzând că SUV-ul împrumutat de ea era parcat pe alee.

— Eils și Lew trebuie să mănânce ceva. Dacă nu vor să meargă la culcare în lipsa ta, Robyn și cu mine vom sta cu ei pe canapea și ne vom uita la filme până te întorci.

Știind că Eilidh și Lewis vor fi încântați de această perspectivă, în cele din urmă Thane a fost de acord.

— Mulțumesc.

Lachlan și-a lăsat mâna pe umărul lui, strângându-l în semn de solidaritate.

— Mă duc s-o trezesc pe Robyn, iar tu spune-i surorii ei că o iubești.

Buzele lui Thane au tremurat de un surâs istovit.

— A fost o zi a naibii de bizară.

— A fost un an al naibii de bizar, l-a corectat Lachlan, intrând în rezerva lui Regan.

REGAN

M-a trezit un bip.

Pe măsură ce mă dezmeticeam, dându-mi seama că mă aflam într-o rezervă de spital, îmi reveneau și amintiri din seara precedentă.

Ultimul lucru de care îmi aminteam era că Lewis adormise pe patul de spital alături de mine.

Unde era acum?

Am pipăit patul, speriată.

— Stai, stai...

O mână mare de bărbat a strâns-o pe a mea. Mi-am plimbat privirea de-a lungul unui braț binecunoscut, în cămașă albă. Thane s-a așezat lângă mine, încă în kilt și vestă.

— Unde sunt copiii? am întrebat cu glas răgușit.

Îmi simțeam limba ca o bucată de glaspapir. Aveam gâtul și gura uscate.

Thane mi-a dat drumul la mână, dar numai ca să ia o cană cu apă de pe noptiera micuță de la căpătâiul patului. Și-a petrecut un braț pe sub spatele meu și m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor, apoi mi-a întins cana.

Am băut pe nerăsuflate, fără să-mi desprind privirea de a lui.

— Unde sunt copiii? am întrebat din nou când am golit cana.

— Acasă, mi-a răspuns el cu glasul lui adânc și liniștitor. Cu Robyn și cu Lachlan.

Am așteptat până când Thane s-a așezat din nou.

— Ai rămas cu mine.

În privirea lui emoționată s-a aprins un fulger de disperare.

— Nu cred că am să te mai pot scăpa din ochi un timp. De fapt, Lachlan a făcut ceva eforturi ca să mă convingă că pentru copii e cel mai bine să se întoarcă acasă.

— Ar fi trebuit să pleci și tu cu ei.

Mă simțeam îngrozitor că fusese pus în situația de a alege.

— Aș fi înțeles.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus el fără altă introducere.

O, nu! Iată că venise momentul.

Vinovăția mea. Rușinea.

— Știu! am bâiguit eu înainte ca el să apuce să vorbească. Ți-am promis că problemele mele nu-ți vor provoca necazuri și iată că Eilidh și Lewis au avut de suferit din pricina mea. Iartă-mă, Thane, n-am să mă pot revanșa în veci pentru...

— Stai ușor...

Thane s-a apropiat de pat și m-a tras lângă el, strângându-mă la piept.

— Nu spune asta. O, *mo leannan*, îmi frângi inima. Te rog, nu te învinovăți. Nu-i vina ta.

Bunăvoința lui m-a făcut să plâng cu suspine, fiindcă bineînțeles că era vina mea și bineînțeles că el nu vedea lucrurile așa.

— Nu mi-am dat seama..., nu mi-am dat seama de latura întunecată a firii lui, l-am lăsat să intre în viața mea și, dacă eu nu m-aș fi insinuat în viața ta...

— Atunci aș fi fost același om de acum un an, m-a întrerupt el. Aș fi existat doar pentru Eilidh și Lewis. N-aș fi fost nefericit, dar nici nu m-aș fi bucurat de viață în afară

de copii. Îmi iubesc copiii. Sunt fericit să trăiesc pentru ei. Dar nu mi-aș fi închipuit vreodată că mă voi trezi în fiecare dimineață nerăbdător să văd ce-mi va aduce o nouă zi. Toate acestea fiindcă există o femeie pe care abia aștept s-o văd în fiecare zi, ca să vorbesc cu ea, să rîd cu ea și s-o iubesc.

M-am desprins de el atâta cât să-l pot privi în ochi.

Am citit ce însemna licărul din ei și mi s-a tăiat răsuflarea.

— Aseară l-am găsit atât de repede pe Eredine și pe copii fiindcă am fugit după tine.

— Serios?

Thane a încuviințat, privindu-mă cercetător, de parcă ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură. Puțin îmi păsa că probabil arătam îngrozitor. Se uita la mine ca și cum aș fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui.

— Nu mi-aș fi imaginat nici în ruptul capului că sunt atât de vulnerabil, a spus el cu nostalgie. De felul lor, bărbații din familia Adair sunt siguri pe ei.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

El a ridicat mâna și mi-a redesenat surâsul cu degetul mare, apoi a redevenit serios.

— Trădarea lui Fran a venit ca o lovitură de trăsnet. N-aș fi crezut-o nici în ruptul capului capabilă să mă înșele. Am fost șocat. S-a ales praful de toate lucrurile în care credeam... Dar, în egală măsură, nu mi-aș fi închipuit că asta mă va împiedica să-mi văd de viața mea. Deși nu căutam o relație serioasă cu cineva nou în viața mea, nici nu respingeam ideea, în caz că aș fi întâlnit persoana potrivită. Îmi închipuiam că va fi cineva de vârsta mea, o femeie așezată, poate chiar mamă de copii.

M-a mângâiat pe obraz, cu o expresie arzătoare.

— Pe urmă ai apărut tu și am știut încă din prima ta zi de muncă, în dimineața aceea în bucătărie, când te-am văzut uitându-te la mine și când am glumit despre mâinile mele... am știut de atunci că erai primejdioasă pentru mine. Tânără, vibrând de viață, frumoasă, în curând cumnata fratelui meu.

cu o reputație despre care la vremea aceea nu știam că e nemeritată.

Îmi bătea inima atât de tare, încât mă miram că n-o simte și el, așa cum stăteam lipită de pieptul lui.

— Dar ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că începeam să mă îndrăgostesc de tine a fost felul în care te purtai cu copiii. Nu puteam ignora atracția pe care o simțeam față de tine, iar în prima noapte când am făcut dragoste... am știut...

— Ce anume? am îndrăznit eu să întreb.

— Că te iubesc atât de mult, încât asta mă sperie.

Mi s-a tăiat respirația și am simțit că-mi dau lacrimile.

Pe chipul lui a apărut același zâmbet nostalgic.

— Dacă ar fi fost vorba doar despre atracție fizică, aș fi putut s-o țin sub control, să n-o iau în seamă, să nu te ating, dat fiind că știam ce complicată era situația. Dar nu puteam sta departe de tine.

— Nici eu.

— Iar când ai apărat-o pe Eilidh..., eram deja îndrăgostit de tine până peste cap. Îmi tot repetam că trebuie să mă bucur de tine cât timp mai puteam și să-mi amintesc că nu aveai să rămâi aici pentru totdeauna.

— N-ai avut încredere în mine, am șoptit, simțind și acum povara neîncrederii lui.

— Nu... Pur și simplu nu eram în stare să trec peste propria mea nesiguranță.

S-a întors spre mine și mi-a cuprins obrazul cu amândouă palmele.

— Regan, pentru mine ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea. Pe dinafară și pe dinăuntru. Blândă, amuzantă, bună la suflet și inteligentă. Sexy, fără inhibiții și capabilă să iubească. Ai fi putut avea orice bărbat, te-ai fi putut duce oriunde, ai fi putut face orice și-ai fi pus în minte. Ești absolut extraordinară. Nu am avut încredere în mine. N-am avut încredere că-ți ofeream destul. Că te mulțumești cu mine, cu copiii și cu Ardnoch. Mi s-a părut că eram mult prea banali.

Mărturisirea lui m-a cutremurat. L-am apucat de încheieturile mâinilor.

— Banali? Tu n-ai putea să fii banal nici dacă ai vrea. Nu știi că însemni totul pentru mine? Ești singurul care mă face să simt fluturi în stomac doar cu un zâmbet. Singurul care face ca lumea mea să fie perfectă doar pentru că mă strângi în brațe. Singurul care mă face să ard de dorință doar fiindcă mă privești într-un anume fel.

El a zâmbit cu subînțeles.

— Numai tu mă poți face să mă simt mulțumită de mine însămi, să mă simt dorită, să mă simt bine în pielea mea. Când suntem împreună, noi doi, Eilidh și Lewis, totul mi se pare atât de minunat și de perfect, încât aproape că mă doare inima.

El a încuviințat, ștergându-mi lacrimile cu degetele mari.

L-am strâns și mai tare de încheieturile mâinilor, culegându-i cu vârful limbii lacrimile sărate de pe buze.

— Sunt mai sigură ca oricând că vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Puțin îmi pasă dacă asta te sperie. Trebuie să fiu sinceră, mai ales după noaptea trecută, fiindcă viața e teribil de scurtă, Thane. Aici nu-i loc de „hai să vedem cum o să iasă", nici nu putem privi cu indiferență dacă merge sau nu merge. Te iubesc nebunește, cu disperare, și nu vreau să mai exist fără tine.

Am izbucnit în plâns.

El mi-a înăbușit suspinele cu un sărut fierbinte, care mi-a tăiat răsuflarea. Când în cele din urmă și-a desprins buzele de ale mele, a început să mă sărute pe obraji, gâdilându-mă plăcut cu barba, ca de fiecare dată.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc..., repeta cu fiecare sărutare.

Credeam că o să-mi plesnească inima în piept.

— N-ai să mai pleci niciodată de lângă noi.

M-a sărutat pe gât iar și iar, continuând să murmure:

— Te vreau înapoi în casa mea. Patul meu e și al tău, de acum vom fi împreună fără să ne mai ferim. S-a terminat cu ascunzișurile. Ăștia suntem noi.

S-a oprit și m-a privit lung în ochi.

— Tu ești femeia mea, eu sunt bărbatul tău. Naiba să-i ia pe cei care au ceva de comentat în privința asta.

M-am întins și i-am lipit din nou buzele de ale mele, vrând să-i pecetluiesc făgăduiala cu un sărut.

— Hm! ...

Ne-am desprins din îmbrățișare și ne-am întors spre ușă, dând cu ochii de asistenta care stătea în prag. Ea s-a uitat la Thane cu o privire amuzată, dar și puțin iritată.

— Puteți să vă deslipiți o clipă de pacientă, ca s-o consuli?

Thane a zâmbit cu toată gura, apoi mi-a adresat zâmbetul lui adolescentin.

Am simțit fluturi în stomac.

— Tocmai i-am promis că n-am s-o mai las să plece de lângă mine niciodată, a spus el cu asprime. Așa că va trebui s-o consultați cu mine aici, de față, fiindcă nu plec nicăieri.

CAPITOLUL 41

THANE

L-a trezit sforăitul ușor al lui Lewis.

A clipit de câteva ori, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul și să poată deslușì în jurul lui.

A simțit o durere în gât, dar n-a îndrăznit să se miște. Ședea într-o poziție incomodă, pe jumătate culcat, cu capul sprijinit de căpătâiul patului. Lewis se cuibărise alături, cu căpșorul pe pieptul lui Thane, cu brațul petrecut pe după mijlocul lui. Brațul stâng al lui Thane sprijinea spatele cald al copilului, în timp ce în mâna dreaptă ținea cartea din care citiseră amândoi.

Privirea i-a lunecat de la Lewis la fetița lui, care dormea spate în spate cu fratele ei, dar lipită de Regan, care o ținea strâns chiar și în somn.

Trecuse o săptămână de când Austin Vale îi atacase pe Ery și pe copii, apoi încercase s-o violeze și s-o ucidă pe Regan.

Uneori, aceste simple cuvinte îi dădeau anxietăți lui Thane. I se părea ireal. În ultimul an familia lor trecuse prin foarte multe.

Acum însă erau toți trei cu el, în patul lui, în siguranță.

Regan încă nu-și revenise cu totul după comoția cerebrală, iar Eilidh și Lewis nu voiau să mai plece de lângă ea din ziua în care o văzuseră pe patul de spital. Se pare că trauma lui Regan îi făcuse să uite ce pățiseră ei înșiși, iar asta îi dovedea lui Thane cât de mult o iubeau.

Cu toate acestea, Thane vorbise cu un coleg de serviciu a cărui soție era psiholog. Ea sugerase psihoterapie pentru

toți în urma acelei traume de familie. Prima programare fusese fixată pentru săptămâna următoare.

Era nevoie ca Eilidh și Lewis să-și reia rutina zilnică și să se întoarcă în paturile lor. Deocamdată, Eilidh nu voia nici măcar să pună piciorul în camera ei. Thane se gândise să redecoreze camera de oaspeți și să facă din ea un nou dormitor pentru fetiță, dar mai întâi voia să discute cu psihologul cum era cel mai bine să procedeze.

Pentru moment dormeau împreună, astfel ca Thane sau Regan (sau amândoi) să fie acolo în caz că vreunul dintre copii ar fi avut un coșmar. Era prima noapte când nu se mai întâmplase asta. Deci un progres.

Era necesar ca cei doi copii să știe că monstrul care-i răpise și-i legase era mort. Trupul lui Austin fusese scos la mal de valuri la vreun kilometru și jumătate de plaja Ardnoch.

Familia lui Thane nu se mai afla în pericol.

Eredine își revenea și ea treptat, deși Lachlan și Robyn n-o mai lăsau să se izoleze, îngrijorați că acest ultim atac avea s-o îndepărteze și mai mult. O găzduiseră în camera lor de oaspeți și nici nu se gândeau s-o scape din ochi până nu se asigurau că era în afară de orice pericol.

Seth și Stacey voiseră să ia avionul și să vină în Scoția, dar Regan avusese o videoconvorbire cu ei, ca să-i asigure că era bine și că nu merita această cheltuială. Thane își dădea seama că părinții celor două surori se simțiseră jigniți, dar nu putea să nu răsufle ușurat că Seth și Stacey nu vor veni din nou în Scoția. Stacey era imprevizibilă, iar lui Thane nu-i plăcuse cum se purtase cu fiica ei și cum denaturase relația lor. În momentul de față nu aveau nevoie să fie judecați în acest fel.

Deși la un moment dat, de dragul lui Robyn și al lui Regan, probabil avea să fie necesară o reconciliere.

— Te-ai trezit, a șoptit Regan, făcându-l să tresară.

— De unde ai știut?

— Ai oftat ca și când ai fi dus în spate povara lumii întregi.

Regan și-a întins brațul care era liber, punându-și palma pe pernă lângă el. Thane i-a luat mâna într-a lui, trecându-și degetul mare peste pielea ei catifelată.

— Vreau să știu că toți sunt bine, a șoptit el.

— Vom fi bine, l-a liniștit ea. Vom trece prin asta împreună. Mâine Robyn o duce pe Eilidh să-și cumpere rochița ei de floare, o îndeletnicire plăcută, care-i va abate gândurile.

— Va fi în culmea fericirii.

— Tu și Lewis v-ați putea cumva face un program cu Lachlan, Mac și Brodan?

Spre uimirea și recunoștința lui Thane, Brodan oprise filmările ca să vină acasă să vadă ce făcea familia. Din păcate, nu putea rămâne mult; totuși, în ziua următoare aveau să fie împreună. Ținuseră copiii acasă, dar a doua zi era duminică, iar luni urmau să meargă din nou la școală. Aveau să-și reia programul zilnic.

— Poate că ar trebui să ne facem un program cu toți.

— Luăm cina în familie diseară, l-a liniștit Regan. Pe urmă va trebui să ne vedem fiecare de programul lui. Ca să înțeleagă copiii că totul e în regulă.

Thane știa că Regan avea dreptate. Și era încântat de cât de mult îi iubea ea pe cei mici.

— Te ador, Regan Demelza Fenhaligon.

I-a ghicit zâmbetul prin întuneric.

— Și eu te ador, Thane Tavin Stuart Adair.

— Lăsați dulcegăriile și culcați-vă, a murmurat Lewis căscând.

Thane și-a stăpânit cu greu râsul, iar Regan a pufnit amuzată.

Da, cu toții aveau să fie bine.

EPILOG

REGAN

Mă durea spatele după cele două ore cât şezusem în faţa calculatorului. Dar eseul meu era gata. Slavă Domnului!

Am închis monitorul şi m-am ridicat de pe scaunul de birou, care acum era atât al meu, cât şi al lui Thane. Nu era uşor să studiez pentru o diplomă în afaceri în timp ce mă îngrijeam de copii, dar eram hotărâtă s-o obţin. După ce-mi luam diploma, aveam de gând să cer un împrumut la bancă şi să deschid o grădiniţă particulară. Exista una singură la Ardnoch şi, după multe cercetări, aflasem că era un loc înghesuit şi deprimant, unde copiii erau supravegheaţi şi ocrotiţi, fără a fi angajaţi în activităţi sau stimulaţi în vreun fel.

O grădiniţă trebuia să fie un loc în care cei mici să se distreze. Iar eu ştiam să fiu amuzantă.

Familia Adair deţinea un mic teren în Caelmore şi erau încântaţi să fac o grădiniţă acolo, bineînţeles proiectată de Thane. Eram tare impresionată de sprijinul acordat de Thane şi de fraţii lui, totuşi nu voiam să încep o afacere bazându-mă pe relaţii. Voiam să înţeleg în profunzime cum se administrează un business. De aceea voiam să am o diplomă.

Am stins lumina, am activat alarma şi am urcat tiptil scara ca să merg la familia mea. Thane se dusese în dormitor curând după ce-i culcase pe Eilidh şi pe Lewis, plângându-se de capacitatea mea de a rezista cu numai cinci sau şase ore de somn pe noapte. Am zâmbit larg, amintindu-mi sărutul lui pe gât şi glasul grav şi cald cu care îmi ceruse să nu trag prea tare de mine.

M-am oprit în fața dormitorului lui Eilidh și am aruncat o privire înăuntru. Fetița dormea tolănită pe tot patul, ca de obicei. Ce mult însemnaseră doar câțiva ani! Cu puțină consiliere psihologică, cu sprijinul iubitor al familiei, cu bucuria mea și a tatălui lor de a fi împreună, copiii își reveniseră după experiența traumatică cu Austin. Eram îngrijorată ca amintirea celor întâmplate să nu-i bântuie peste ani, dar tot ce puteam face noi doi era să vorbim deschis pe tema asta când îi vedeam pe copii posomorâți. Totuși, așa ceva nu se mai întâmplase de multă vreme.

Zâmbind, m-am apropiat de ușa camerei lui Lewis și am întredeschis-o. Băiatul își zvârlise deoparte plapuma, deși era iarnă. Tocmai voiam să închid ușa, când l-am auzit șoptind prin somn:

— Mami?

Mi-a tresăltat inima, ca de fiecare dată când unul dintre ei mă chema așa. Nu trecuseră nici câteva luni de când relația mea cu Thane devenise oficială. Eilidh începuse să-mi spună *mami*. Ei îi venea mai ușor, fiindcă nu-și amintea de Fran decât din povestiri.

Credeam că pentru Lewis voi rămâne întotdeauna Ree-Ree, dar în ziua când mă căsătorisem cu Thane, mă întrebase dacă putea și el să-mi spună *mami*.

Mă simțisem atât de fericită, dar în același timp avusesem și un sentiment de vinovăție. N-aș fi vrut să dau impresia că iau locul lui Fran. Thane mă asigurase că nu-i luam locul. Mergeam la mormântul ei împreună. Fotografiile ei erau tot pe perete, deși, la scurt timp după ce mă mutasem în casa lui, Thane înlocuise fotografia de la nunta lui cu Fran cu o fotografie de-a noastră la castelul Dunrobin, alături de copii. Când am văzut, am schimbat la loc fotografiile. Thane a observat și m-a întrebat de ce făcusem asta.

— Pentru că Fran reprezintă o parte importantă din viața ta. Fără ea, n-ai fi cine ești azi. Nici copiii n-ar fi aici cu noi. Fotografia de la nunta voastră merită să rămână pe perete. Nu schimbă nimic din ce este între noi.

Niciodată nu mă privise Thane cu atâta tandrețe. Până în ziua nunții noastre.

Acum, pe perete era și fotografia de la nunta noastră. În ultimii ani galeria foto se mărise.

— Iartă-mă, dragule, n-am vrut să te trezesc, am șoptit eu.

Lewis a mormăit ceva în somn și s-a întors pe spate. Imediat camera s-a umplut de răsuflarea lui liniștită. Cred că nici măcar nu fusese treaz când mă chemase.

I-am lăsat să doarmă și m-am strecurat în dormitorul meu și al lui Thane, unde l-am găsit dormind pe partea lui de pat. M-am dus în vârful picioarelor la baie ca să-mi pun cămașa de noapte, străduindu-mă să nu fac niciun zgomot.

Când m-am urcat în pat, am deschis tableta, și ecranul mi-a luminat fața, fără să-l trezească pe soțul meu. Simțeam nevoia să citesc în pat, mai ales după ce lucram. Trebuia să-mi scot din minte limbajul de afaceri și analizele, astfel încât să mă relaxez și să pot dormi.

M-am cuibărit între perne și m-am cufundat în lectura celui mai recent roman istoric de dragoste al autorului meu preferat. N-a durat mult până să ajung la o scenă pasională, care m-a făcut să simt binecunoscutele furnicături între picioare. Sânii mi s-au umflat pe sub cămașa de noapte și m-am foit puțin, aruncându-i o privire lui Thane.

În ultimele săptămâni fusesem atât de ocupată, încât nu avusesem timp să facem sex. Nu, n-ar trebui să-l trezesc.

Totuși..., mă îndoiam că ar fi protestat...

Am închis tableta, am pus-o pe noptieră și m-am întins să dau deoparte plapuma de pe soțul meu. El s-a mișcat puțin, simțind prin somn o undă de răceală. Am râmbit în colțul gurii, apoi, cu pântecele zvâcnind de nerăbdare, l-am încălecat. Buzele mele le-au căutat pe ale lui prin întuneric și l-am sărutat în somn, simțind cum barba lui mă gâdilă pe bărbie.

Thane a gemut, dar fără să se trezească, așa că m-am lăsat pe el cu toată greutatea și am început să-mi mișc șoldurile, tot sărutându-l pe gât și pe abdomen pe sub tricou.

Câteva clipe mai târziu i-am simțit sexul întărindu-se și ridicându-se sub mine.

— Ce...

A deschis ochii în întunerec, iar eu l-am sărutat din nou. Și mai apăsat. El s-a dezmeticit, a gemut și m-a cuprins de talie, întorcându-mi sărutarea.

Brusc m-am simțit răsturnată pe spate, apoi pe el între coapsele mele, în timp ce mă săruta flămând. Când în cele din urmă mi-a dat voie să respir, a vârît mâna pe sub cămașa mea de noapte, împingându-și degetele în sexul meu umed și fierbinte.

— La naiba..., a murmurat Thane, cu ochii sticlind în întunerec. Iar ai citit o scenă excitantă? a ghicit el.

I-am zâmbit.

— Foarte...

— Slavă Domnului că există romanele de dragoste. Amintește-mi să-ți cumpăr numai din astea de ziua ta.

Sărutul lui mi-a înăbușit râsul, în vreme ce mâinile lui îmi mângâiau tot trupul prin cămașa de noapte. Și-a desprins buzele de ale mele, începând să-mi sărute sânii și abia mi-am stăpânit geamătul. Mi-a cuprins cu buzele sfârcul sânului, prin mătasea cămășii de noapte, și a supt cu putere.

Mi-am încleștat degetele în părul lui și mi-am împins șoldurile spre el, ca să-l simt cu totul: peste mine, în mine, cu buzele, cu mâinile... I-am tras în jos pantalonii de pijama, eliberându-l, și i-am cuprins sexul între degete.

— La naiba...

Și-a lipit fruntea de pieptul meu, împingându-se în mâna mea.

— Intră acum, am șopăit. Repede...

Thane a chicotit și mi-a tras jos chilotul.

— Cineva arde de nerăbdare în seara asta. Fără preludiu, *no lemmen?*

Am clătinat din cap, scoțându-i tricoul.

A râs înăbușit, cu capul în tricoul de care tocmai îl dezbrăcam. Cu o mișcare superbă a brațelor, și l-a tras peste cap și l-a aruncat cât colo.

— Ce te-a apucat?

— N-am făcut sex de două săptămâni.

A zâmbit în colțul buzelor.

— Asta înseamnă de mult timp, nu?

M-am încruntat la el.

— Da.

— S-ar putea să ai o problemă, a glumit el, apoi m-a pătruns cu binecunoscutul gemăt adânc de plăcere.

Mi-am înăbușit țipătul și m-am arcuit spre el, încântată să-l simt cum mă umple toată. I-am cuprins obrazul cu palmele în timp ce se mișca în mine.

— Chiar am o problemă. Sunt dependentă de tine. N-ar fi trebuit să mă plictisesc deja în loc să te doresc zi de zi tot mai mult? m-am plâns eu în glumă.

Thane s-a împins o dată cu putere în mine și am țipat tare.

— Sest..., m-a dojenit el.

— Nu mă pot abține, am icnit eu, agățându-mă de spatele lui, în timp ce el se mișca din ce în ce mai repede.

— Mâine îmi iau o pauză de prânz mai lungă, a spus Thane gâfâind tare și apucându-mă de încheieturi ca să mi le pironească deasupra capului. Vin acasă și fac dragoste cu tine ca să poți țipa cât vrei de tare.

Îi plăcea să fac asta.

Am început să gâfâi și eu, pe măsură ce tensiunea se acumula în mine. Dar fără zgomot, ca să nu audă copiii.

— Ce vrei să-mi faci?

Chipul i s-a contractat de dorință.

— Am să te întind pe masa din bucătărie și am să-mi devorez soția în loc de prânz.

Mi-am mușcat buza în clipa când m-a adus la un pas de descărcare.

— Sau poate am să te pun să aștepți în casa de oaspeți, ca să te joci de-a bona perversă cu mine.

A zâmbit cu subînțeles, începând să se miște cu tot mai multă forță, pe măsură ce o astfel de imagine devenea persistentă. Gândul sexy de a ne juca, reeditând primele zile ale relației noastre, a coincis cu o ultimă împingere, iar eu mi-am strâns tare buzele și m-am eliberat cu un geamăt înăbușit.

Thane m-a sărutat pasional în timp ce mă descărcam violent în jurul lui, apoi a-a eliberat și el, gemând și pulsând în mine. Mi-a dat drumul la mâini și l-am înlănțuit cu brațele, vrând să-l mai țin puțin în mine. L-am sărutat – sărutări lente, umede, satisfăcute – și l-am mângâiat pe spate, ca să mă bucur de senzația minunată a pielii lui umede de transpirație.

El m-a sărutat pe linia bărbiei, mușcându-mă ușor de ureche.

— Mâine ne jucăm de-a bona perversă și am să țip de o să răsune casa de oaspeți, i-am șoptit.

— Abia aștept, a răspuns el, sărutându-mă pe gât iar și iar.

— Cred că ești frânt de oboseală. Aș vrea să-ți pot spune că-mi pare rău că te-am trezit.

El m-a sărutat pe umăr.

— Pentru așa ceva poți să mă trezești oricând.

— Dar dacă ar fi trebuit să faci terci de ovăz, fiindcă nimeni nu-l face așa de bun ca tine? am glumit eu.

Cum îl prepara el, nu era un fel de mâncare oarecare. Era pur și simplu delicios.

— O, nu! Te rog, nu mă trezi pentru așa ceva decât dacă ai de gând să-mi mulțumești cu favoruri sexuale, a

glumit și el. În al doilea rând, *mo leannan*, ești de mult în Scoția. Terciul ăla se cheamă *porridge*.

— Dacă mai folosesc americanisme, ai să mă plesnești la fund când ne jucăm de-a bona?

Thane a izbucnit în râs, dându-și capul pe spate.

I-am făcut semn să tacă, iar el a clătinat din cap, zâmbind cu gura până la urechi. Deodată a desluşit ceva în ochii mei și a ridicat o sprânceană. M-a lipit de trupul lui și a murmurat cu buzele lipite de ale mele:

— Tocmai când credeam că te cunosc, uite că iar mă lei prin surprindere.

— Și asta-i bine?

— O, da, *mo leannan*. Ești ca un dar care mi se oferă mereu.

Râsul meu a răsunat în dormitor, iar soțul meu a trebuit să-mi închidă gura cu o sărutare. A zăbovit cu buzele pe ale mele, tandru și iubitor, până când am simțit că începe să mă ia somnul.

— Hopa sus, înainte să adormi, a spus Thane, luându-mă din pat și ducându-mă la baie să mă spăl.

Când ne-am întors în pat, m-a lipit de pieptul lui și m-a strâns în brațe.

— Ești fericită aici? m-a întrebat el morocănos.

Devenise un ritual.

În fiecare seară îmi punea aceeași întrebare din trei cuvinte.

Iar eu îi răspundeam de fiecare dată la fel. Simțind cu toată ființa adevărul din fiecare cuvânt.

— Sunt fericită oriunde, dacă sunt cu tine.

Mulțumiri

Viața la Ardnoch în compania fraților Adair continuă să fie o minunată evadare într-un an greu și sper ca și cititorii mei să fie de aceeași părere.

Scrisul este în cea mai mare parte o ocupație solitară, dar publicarea cu siguranță nu este. Trebuie să-i mulțumesc lui Jennifer Sommersby Young, minunata mea editoare, pentru că întotdeauna, absolut întotdeauna, e dispusă să mă ajute să fiu o scriitoare și o povestitoare și mai bună.

Îi mulțumesc și lui Julie Deaton, fiindcă a acceptat să citească imediat *Renaștem împreună*, deși termenul de predare era foarte aproape! Apreciez enorm gestul ei și-i mulțumesc că a sesizat acele anglicisme insidioase care s-au strecurat în dialogurile personajelor mele americane, amuzându-se teribil pe seama lor.

Îi mulțumesc lui Ashleen Walker, buna mea prietenă și extraordinara mea agentă de publicitate, că s-a ocupat de toate mărunțișurile și că m-a sprijinit până la capăt. Te apreciez enorm. Și te iubesc din toată inima!

În final, trebuie să-i adresez mii de mulțumiri lui Catherine Cowles, care nu doar că m-a lăsat să bat câmpii săptămâni la rând despre povestea dintre Thane și Regan, dar a fost și extrem de generoasă cu timpul ei, citind o primă versiune a poveștii lor de dragoste. Catherine, ești o superbă lumină călăuzitoare, plină de bunăvoință, în lumea cărților (și dincolo de ea!) și-ți sunt extrem de recunoscătoare pentru prietenia ta.

Viața unui scriitor nu încetează odată cu terminarea unei cărți. Munca noastră se extinde dincolo de cuvântul scris, în lumea marketingului, a publicității, a desenului grafic, a managementului media și în multe altele. Contribuția experților din aceste domenii este extrem de importantă.

Mulțumesc din suflet Ninei Grinstead de la Valentine PR, pentru încurajare, pentru sprijin, înțelegere și sfaturi. Ești o vedetă!

Mulțumesc fiecărui blogger, membru Instagram și iubitor de carte care a contribuit la cunoașterea cărților mele. Vă apreciez mult pe toți! Totodată, mulțumesc din inimă extraordinarilor cititori de pe grupul meu privat Facebook, Sam's Clan McBookish. Sunteți cu totul speciali și cei mai grozavi cititori pe care și i-ar putea dori cineva! Vă respect pentru sprijinul vostru constant și vă sunt recunoscătoare tuturor.

Ca de fiecare dată, îi mulțumesc lui Lauren Abramo, agenta mea, că a făcut cunoscute cuvintele mele cititorilor din întreaga lume. Ești fenomenală și sunt foarte norocoasă să te am!

Mii de mulțumiri familiei și prietenilor mei, care întotdeauna mă sprijină, mă încurajează și mă ascultă vorbind – uneori repetându-mă la nesfârșit – despre lumile în care trăiesc.

La final, vă mulțumesc vouă, celor care mă citiți. Pentru mine înseamnă enorm.

MIDNIGHT BOOKS

Scanned with CamScanner